

Thần Giữ Của Phấn Đấu Sử

Contents

Thần Giữ Của Phấn Đấu Sử	2
1. Chương 1: Trở Lại Mười Năm Trước...	2
2. Chương 2: Khí Phách Tranh Đấu	9
3. Chương 3: Đồng Bệnh Tương Liên...	16
4. Chương 4: Anh Họ Của Cậu Ta...	23
5. Chương 5: Bồi Dưỡng Tài Năng...	31
6. Chương 6: Thăm Dò Đối Phương...	38
7. Chương 7: Quan Hệ Anh Em...	47
8. Chương 8: Tiền Bạc Tựa ái Tình	55
9. Chương 9: Thư Ký Chuyên Trách	64
10. Chương 10: Gia Sư Tại Nhà	72
11. Chương 11: Môi Tình Đầu Thăm Mến	78
12. Chương 12: Bí Mật Bị Phát Hiện	87
13. Chương 13: Hành Trình Về Nhà	96
14. Chương 14: Làm Ăn Ăn Ý	104
15. Chương 15: Thần Thương Khẩu Chiến	113
16. Chương 16: Pháo Hoa Đêm Giao Thừa	122
17. Chương 17: Cô Nam Quả Nam	133
18. Chương 18: Sự Phẫn Nộ Của Anh Họ	142
19. Chương 19: Bữa Tối Cuối Cùng	151
20. Chương 20: Đầu Tư Trí Tuệ	160
21. Chương 21: Hoa Đào Nở Thật Nhiều	166
22. Chương 22: Tâm Tư Khó Dò	175
23. Chương 23: Cơ Hội Mới	182
24. Chương 24: Tâm Sự Của Thiếu Niên	188
25. Chương 25: Lời Mời Của Cán Sự Trưởng	196
26. Chương 26: Đồng Bạn Hợp Tác	203
27. Chương 27: Cùng Chạy Một Vòng	211
28. Chương 28: Em Thích Cậu Ấy	217
29. Chương 29: Đại Chiến Trên Diễn Đàn	227
30. Chương 30: Kèn Lệnh Chiến Tranh	232
31. Chương 31: Ngày Đầu Tiên Chơi Xuân	241
32. Chương 32: Cùng Giường Cùng Gối	250
33. Chương 33: Cú Nhảy Đỉnh Điểm Của Yêu Thương	258
34. Chương 34: Gặp Lại Anh Họ	264
35. Chương 35: Say Rượu Lái Xe	270
36. Chương 36: Mượn Rượu Giả Diên	277
37. Chương 37: Nhân Quả Báo Ứng	284
38. Chương 38: Cơ Hội Làm Ăn Mới	291
39. Chương 39: Hối Hận Rồi Sao?	299
40. Chương 40: Đã Định Trước Là Sẽ Gặp Nhau	307

41. Chương 41: Có Phải Đồ Kị Hay Không?	314
42. Chương 42: Có Xảy Ra Không?	322
43. Chương 43: Tin Nhắn Lúc Sáng Sớm	331
44. Chương 44: Trong Căn Bệnh Suy Nghĩ Lại	338
45. Chương 45: Hết Hạn Được Thả Ra	345
46. Chương 46: Khởi Đầu Mới	352

Thần Giữ Cửa Phần Đầu Sử

Giới thiệu

Thể loại: Đô thị tình duyên, trọng sinh, ám áp, 1×1, HE Tình trạng bản gốc: Hoàn Độ dài: 46 chương Biên tập và chỉnh sửa: .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-giu-cua-phan-dau-su>

1. Chương 1: Trở Lại Mười Năm Trước...

Khi Dương Giản mở mắt, nhìn thấy tấm lót giường bằng gỗ ở phía trên, còn nghĩ là mình đang nằm mơ. Nhưng trong nháy mắt có người gọi tên của hắn, tiếng thúc giục huyền não kia càng làm hắn nghĩ rằng nơi mình đang quay về này là cảnh trong mơ.

Hắn nhìn về hướng nơi tiếng nói phát ra, một khối đen tuyền gì đó bay về hướng hắn. Theo bản năng lấy tay đón được, Dương Giản tập trung nhìn vào, thì ra là cuốn sách giáo khoa Số học của Đại học năm nhất.

“Mình biết cậu sáng nay mới từ quán Internet quay về, thế nhưng nếu như cậu không chịu dậy, kỳ thi ngày mai cũng không cần tham gia, trực tiếp chuẩn bị thi lại đi.”

Người nói chuyện ở trên chiếc giường đối diện với Dương Giản, lúc này đang ngồi xếp bằng ở trên giường, tay vịn thanh ngang cúi đầu xuống la hét với hắn.

“Đây là sách của Thôi Vân, đánh dấu hết mấy điểm quan trọng rồi nhớ phải trả lại.”

Nhìn gương mặt tròn tròn trắng nõn kia, Dương Giản nhanh chóng nhớ lại tên người này, Phó Minh Sâm, biệt danh Mập Mạp, là một trong những người bạn thời đại học mà hắn có quan hệ tốt hơn cả.

“Cảm ơn nha.”

Hắn thuận miệng đáp một câu.

Thế nhưng vì sao mình lại đang ở trong ký túc xá của trường đại học, còn có thể đối thoại với Phó Minh Sâm tuổi còn trẻ như vậy? Dương Giản suy nghĩ một chút, từ trên giường đứng dậy, vào trong toilet soi gương.

Hắn ở trong gương có mái tóc rất dài, lộn xộn rũ xuống che khuất đôi mắt; râu mép giống lâu rồi không có cạo, nhưng không dài, xù lên một vòng xung quanh miệng; sắc mặt tuy rằng hơi kém, nhưng da dẻ căng đầy, đây chính là Dương Giản khi mười bảy tuổi.

Dương Giản nhếch nhếch khóe miệng, người trong gương cũng bắt đầu mỉm cười, một cổ khí âm u không thấy ánh mặt trời từ trong gương đập vào mặt.

Thì ra tất cả những điều này đều là sự thực.

Mới một giây trước hắn còn nằm ở trên tấm ván gỗ trên chiếc giường trong căn phòng đi thuê bệnh đến hấp hối, bao nhiêu chi phiếu cùng tiền gửi tiết kiệm ngân hàng toàn bộ đều cống hiến cho bệnh viện, tuy rằng công ty đã cho ba tháng tiền lương làm bồi thường sa thải, nhưng này vẫn thiếu mất tiền viện phí mười ngày. Hắn đành phải đi làm thủ tục xuất viện, bắt đầu chờ chết.

Lo lắng đến tình huống của mình, Dương Giản không có cách nào mở miệng vay tiền bạn bè, càng không có mặt mũi nào quay về liên lụy cha mẹ từ lâu đã đoạn tuyệt quan hệ với hắn, hắn làm giả giấy chứng nhận công tác, ở vùng ngoại thành thuê một gian phòng đơn giản ở một mình, sống tạm bợ qua ngày.

Hôm nay lại quay về mười năm trước, hay là trời cao cũng hiểu được đời này hắn sống quá mệt mỏi, cho nên cho hắn một cơ hội để bắt đầu lại một lần nữa. Dương Giản nghĩ, lúc này, nhất định phải đem toàn bộ những việc làm sai thay đổi.

Những ngày sau này phải nhớ cho kỹ ba điều: thân thể phải rèn luyện thật tốt, tiền tài không thể thiếu, người trọng tình cảm sẽ chết sớm.

Khi Dương Giản đi từ trong toilet ra, trong ánh mắt đã có hơn một chút gì đó không giống trước. Hắn ngồi ở trên giường, bắt đầu lật xem sách giáo khoa Số học của Thôi Vân mà Phó Minh Sâm đưa cho hắn.

Thôi Vân là ủy viên học tập của ban bọn hắn năm đó, cũng là một sinh viên tốt nổi bật trong hệ, ngay cả loại người ngày ngủ đêm thức giống như Dương Giản này mười năm trước đều nhớ tên của cậu ta, người này đích thực là không hề bình thường. Cậu ta không trốn học, chép bài còn cẩn thận hơn nữ sinh, hàng năm đều giành được học bổng hạng nhất, sau khi tốt nghiệp còn xin được toàn bộ học bổng đi ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu.

Lúc đó tất cả mọi người cho rằng tuy cậu ta học tập tốt, đối xử lại có chút khô khan không thú vị, cũng không có bạn bè gì, chỉ là sau này khi đám đồng học tụ hội nhắc lại Thôi Vân ở bên kia trái đất cách đại dương xa xôi, trong lời nói không tự giác bao hàm cả ước ao cùng đổ kị khiến Dương Giản rất là cảm khái.

Có lẽ Thôi Vân khi đó so với người cùng trang lứa trưởng thành sớm hơn, đã chọn lựa phương hướng để nỗ lực trước một bước, đồng thời có tính tự chủ kiên trì so với thanh niên đồng lứa ít người có được. Dương Giản nghĩ, điểm này có thể tham khảo.

“Sao thế, xem đến phát gốc rồi?”

Phó Minh Sâm ở bên kia nói.

“Vốn mình cũng muốn cho cậu mượn vở ghi chép, nhưng đám người ở trong ký túc xá đã sớm ra tay chiếm trước rồi, có thể mượn được sách đã là không tệ nha. Ai kêu người đợi nước đến mông mới nhảy lại nhiều như vậy, ai.”

Dương Giản là sinh viên Khoa học Tự nhiên, nền tảng số học vốn cũng không tệ, chỉ là sau khi vào đại học có điểm nghiện nặng Internet, dần dần xao nhãng sách vở cùng bài tập. Hắn nhớ kỹ là mình không có vượt qua được kỳ thi này, đồng thời cũng không chịu cố gắng, ngay cả thi lại cũng không có qua, trước khi tốt nghiệp hai ngày mới hạ quyết tâm đọc sách, mới tính là tốt nghiệp thuận lợi.

Có điểm này làm cơ sở, lần này ngược lại không cần đăng ký lên khoa nữa rồi.

Hắn nhanh chóng đem những chương và tiết học trọng điểm viết ra, ngẩng đầu nói.

“Sách này không cần nữa chứ? Minh đi sang bên cạnh trả nhé.”

“Trả đi.”

Phó Minh Sâm còn chưa dứt lời đã nhìn thấy hắn đi dép bước ra ngoài cửa, không khỏi thì thào lẩm bẩm:

“Tên này sao đột nhiên lại có tinh thần như thế, là thay đổi lúc nào a?”

Buổi chiều trước khi thi ngày cuối cùng, chỉ cần là còn có một chút hy vọng thì mọi người đều sẽ tự học, trong phòng ký túc xá của Dương Giản cũng chỉ còn có hai trạch nam là hắn cùng với Phó Minh Sâm. Phòng ký túc xá bên cạnh cũng chỉ có bốn người, Dương Giản không nhìn thấy Thôi Vân, chỉ thấy một nam sinh thân hình thon dài nghiêng người dựa lên trên cửa ngoài ban công, một đầu tóc của cậu ta nhuộm thành màu vàng ánh rực rỡ, lúc này đang cầm sách trong tay, cũng khiến cho người khác có một loại cảm giác không để ý đến ai.

Người này là ai nha, Dương Giản thực sự không nghĩ ra, không thể làm gì khác đành nói.

“Đây là sách của Thôi Vân, một lát nữa trả dùm cho cậu ấy được không?”

“Ừ.”

Nam sinh kia ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nhàn nhạt đáp.

“Đặt lên trên bàn đi.”

Dương Giản nói cảm ơn, quay lại phòng ký túc xá của mình, nói với Phó Minh Sâm.”

“Thôi Vân không có ở ký túc xá, mình đưa sách cho cái tên tóc vàng kim kia rồi.”

“Cậu là nói Ngô Tô Hoa?”

Phó Minh Sâm kinh ngạc nhìn qua.

“Tên kia không phải là bị đuổi ra sao? Lại có thể quay về ký túc xá a, chắc chắn, buổi tối hôm nay nếu như còn dám đánh nhau, một phòng bọn họ ngày mai đừng nghĩ đến cuộc thi nữa.”

“Hử? Vì sao lại bị đuổi ra?”

Phó Minh Sâm đề thấp giọng, lén lút nói:

“Tên kia là một tên gay nha, cùng một tên đồng tính luyến ái ở cùng một chỗ, không phải là buồn nôn muốn chết sao.”

Trong lòng Dương Giản cả kinh, chợt nhớ đến cảnh ngộ của chính mình sau này. Tuy rằng hắn không có công khai với bên ngoài, cũng không có tận lực giấu diếm, bạn cùng học lúc biết được thì đến hơn một nửa không còn liên lạc nữa, mấy người bạn tốt năm ấy cũng giống như vậy. Hắn nghĩ bởi vì là sự nghiệp bận rộn không có thời gian liên lạc, nhất là sau khi sinh bệnh lại càng không muốn gặp người khác, dần dần đậm nhạt với đám bạn cùng học, lúc này mới phát hiện có thể là còn có nguyên nhân kỳ lạ của hắn.

Bất kể như thế nào, cái nhân vật bị thương kia cũng không còn gặp phải rồi, Dương Giản liền phần khởi quyết tâm.

Hắn đi đến trước bàn học ngồi xuống, đối chiếu những trọng điểm đã đánh dấu bắt đầu làm bài tập. Cuộc thi chưa bắt đầu này tuy rằng hắn đã từng tham gia, nhưng bởi vì cách biệt những chín năm, nhất là lúc đó cái gì cũng không để tâm, đối với đề mục không nhận ra cũng không hiểu này hoàn toàn không có ấn tượng.

Thật sự là đáng tiếc.

Dương Giản nghĩ, lại xé trang kế tiếp của bản nháp tràn ngập biểu thức số học.

Buổi trưa qua rất nhanh, tiếng chuông điểm năm giờ vang lên, Phó Minh Sâm nhanh chóng từ trên giường nhảy xuống, nói với Dương Giản.

“Đi ăn.”

Một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ của cậu ta, cũng chỉ có lúc này mới tích cực nhất.

Dương Giản đang bị vây trong một đề mục khó không nghĩ ra nổi, cũng muốn thay đổi tâm trạng, liền đứng dậy tìm cơm ăn, thấy Phó Minh Sâm đang kinh ngạc.

“Cậu lại thật sự là đang làm bài sao, nếu không, mình giúp cậu mang cơm về nhé?”

“Suốt ngày ở trong ký túc xá đầu cũng có chút choáng váng nặng nề, đi qua đi lại một chút tranh thủ rèn luyện, thuận tiện hít thở một chút không khí mới mẻ.”

Dương Giản mỉm cười.

“Sau này chúng ta đi chạy buổi sáng đi?”

Thanh niên tuổi mười bảy, mười tám sẽ không hiểu được một thân thể khỏe mạnh còn quý giá hơn tiền bạc như thế nào, Phó Minh Sâm lúc này cũng không thể hiểu nổi suy nghĩ của Dương Giản, cậu chỉ cho rằng cái tên này tối hôm qua thức thâu đêm đến sáng mới ngủ, buổi trưa tỉnh lại vẫn còn đang mộng du mà thôi, cho tới bây giờ cũng chưa có tỉnh.

Dương Giản cũng đã chịu qua bài học kinh nghiệm, cái loại thống khổ này hắn không bao giờ....muốn trải qua lần thứ hai. Mục tiêu của hắn vô cùng kiên định, rèn luyện thân thể, chăm chỉ kiếm tiền.

Ngày hôm sau có cuộc thi, Dương Giản sáu rưỡi đã rời giường đi chạy.

Bởi vì đang là mùa đông, sáng sớm gió thổi lạnh thấu xương, trong không khí tựa hồ cũng có sương, con đường trải plastic bị đông lạnh cũng cứng rắn lạ thường. Dương Giản hít thở không khí như vậy, tuy rằng bị lạnh nhưng cũng tươi mát vô cùng. Cảm giác dưới chân cũng rất vững chắc, cứ chạy từng bước một như vậy, hắn tin tưởng chính mình sau này sẽ ngày càng sống khỏe hơn.

Trong tháng có tràn ngập bài thi thể này, có thể dậy sớm chạy bộ ngoại trừ sinh viên hệ Thể dục được tuyển sinh đặc biệt thì hầu như không có ai khác. Mà thể trạng của sinh viên hệ Thể dục cũng không giống như học sinh ban khác, trời cực lạnh vẫn có thể mặc quần đùi, cẳng chân lộ ra cơ bắp căng cứng.

Dương Giản cũng không chạy nhanh được giống như bọn họ, không đến hai vòng liền bắt đầu thở hổn hển, nhưng là hắn vẫn cắn răng kiên trì, chạy cho đủ được năm vòng, vừa đứng bảy giờ.

Khi hắn quay về ký túc xá thì những người khác vẫn còn đang ngủ, liền nhẹ tay nhẹ chân vọt vào phòng tắm mà tắm rửa, nhất thời cảm thấy thân thanh khí爽, liền cầm lấy sách vở đi xuống tầng dưới ăn sáng.

Dương Giản trước đây chưa từng ăn bữa sáng trong trường học, lần đầu tiên ăn cơm sớm như vậy, bao giờ cũng có chút mới mẻ. Hắn cuối cùng mua một phần cháo, có thêm rau dưa cùng bánh bao, cảm thấy vô

cùng ngon miệng.

Lúc này chưa đến bảy rưỡi, bình thường trường học đến tám rưỡi mới bắt đầu vào lớp, trong căn tin chỉ có lác đác mấy người. Đột nhiên có người bưng bát đi đến đối diện hắn, ngồi xuống nói.

“Sớm như vậy sao.”

“Cậu cũng đến sớm.”

Dương Giản ngẩng đầu nhìn, người trước mặt này hình như có chút quen thuộc. Mặt của cậu ta rất sạch sẽ, ngũ quan đoan chính có thêm một chiếc kính đen hình vuông, quả thật chính là hình ảnh tiêu biểu của một sinh viên tốt.

Có thể đến ăn cơm sớm như vậy, hắn cũng chỉ biết được có Thôi Vân nha.

Dương Giản nhớ ra, lại hỏi một câu.

“Được rồi, ngày hôm qua sang phòng ký túc xá của cậu lại không thấy cậu đâu, mình đưa sách cho Ngô Tô Hoa rồi, cậu ta đưa lại cho cậu rồi chứ?”

“Rồi.”

Thôi Vân đáp ngắn gọn.

Dương Giản thấy trong bát của cậu ta cũng chỉ có cháo, cũng kèm thêm rau dưa với món chính, giống như phần ăn bình thường, chỉ là còn có thêm một quả trứng gà. Hắn không khỏi nói.

“Khẩu vị của cậu nhẹ như vậy sao?”

“Không phải.”

Thôi Vân đáp.

“Phối hợp như vậy thì dinh dưỡng tương đối toàn diện, cũng không phải là đặc biệt thích.”

“Cậu ăn cơm mà còn lo lắng đến thành phần dinh dưỡng sao?”

Dương Giản hơi hơi kinh ngạc, nam sinh cùng tuổi với hắn này đích thực là đang tiêu phí thời gian của tuổi

thanh xuân nha, ăn cơm còn có quy tắc, lại còn lo lắng đến chuyện dinh dưỡng?

“Ừ, thói quen rồi.”

Ở trong trí nhớ của Dương Giản, Thôi Vân từ trước đến giờ vẫn luôn lẻ loi một mình, giao tiếp với người khác thì phân nửa cũng là có chuyện có việc, chưa bao giờ nói chuyện dư thừa, cũng tuyệt đối không phải nhận ra bạn cùng học mà ngồi ăn cùng nhau. Lúc này Dương Giản mặc dù là thân thể mười bảy tuổi, nhưng tâm trí cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi, rất dễ nhìn ra Thôi Vân là có chuyện muốn nói với hắn, nhưng không mở miệng được.

Hắn liền thử hỏi một câu.

“Tối hôm qua Ngô Tô Hoa có ở trong phòng ký túc xá của các cậu không?”

Thôi Vân ngẩng đầu, thấu kính phản quang lóe lên.

“Cậu ta nói cho cậu cái gì rồi?”

Chuyện ở phòng ký túc xá bên cạnh năm ấy, Dương Giản mơ hồ có chút ấn tượng, đại khái là Ngô Tô Hoa không được bạn cùng phòng tiếp nhận, cuối cùng mới có xung đột tay chân, cậu ta một mình bị đánh rất thảm. Sau đó thầy phụ đạo cho cậu ta đổi ký túc xá, Ngô Tô Hoa cũng rất ít khi ở trong phòng ký túc xá, hình như là ở bên ngoài trường học có thuê một phòng ở. May mà không có việc lớn gì, trường học cũng không có quy định phát hiện ra đồng tính luyến ái thì nhất định phải đuổi học, tuy rằng khó tránh khỏi bị người khác soi mói, Ngô Tô Hoa rốt cuộc vẫn có thể tốt nghiệp ở nơi này.

Dương Giản rất là cảm khái, cũng không bình luận gì, số phận tương lai của Ngô Tô Hoa so với hắn tốt hơn rất nhiều, chí ít cũng không có chết sớm như hắn. Ngô Tô Hoa cùng Thôi Vân là ở cùng một ban, còn hắn lại là cùng hệ nhưng khác ban, Dương Giản tuyệt không biết gút mắc trong ký túc xá của bọn họ, liền nói thật.

“Không có, mình chỉ nói nhờ cậu ấy trả hộ sách, cậu ấy liền đồng ý.”

“Lúc cậu đưa sách cho cậu ta, cậu ta dùng tay nhận sách sao?”

Thôi Vân bỗng nhiên hỏi như vậy.

2. Chương 2: Khí Phách Tranh Đấu

Dương Giản trong nháy mắt đều rõ ràng tất cả, Thôi Vân là đang ghét bỏ Ngô Tô Hoa, thậm chí ngay cả đồ đạc của mình bị chạm qua đều đạt đến trình độ buồn nôn. Hắn rất muốn nói cho nam sinh thoát nhìn rất quý củ, mỗi một hành động đều rất có giáo dưỡng này, không phải tất cả những người bị đồng tính luyến ái đều có bệnh, nhưng mà cuối cùng Dương Giản cũng không nói gì cả, chỉ đáp lại:

“Cậu ấy bảo mình đặt lên bàn thôi.”

“Ừ.”

Vẻ mặt của Thôi Vân chính là trút được gánh nặng rất lớn.

Dương Giản đã từng không hề có ác cảm với người này, thậm chí còn có một chút kính phục, nhưng lúc này hắn chỉ cảm thấy thức ăn dù có ngon đến đâu ở trước mặt Thôi Vân cũng trở nên khó nuốt, hắn buông thìa xuống nói:

“Mình đi trước, cậu cứ từ từ ăn.”

Rất nhanh đã tới kỳ thi, Dương Giản tìm được số đánh dấu chỗ ngồi của mình, vị trí đầu tiên ngay dưới bục giảng. Ở bên cạnh hắn còn một vị trí nữa, Phó Minh Sâm đang nằm úp sấp ở chỗ đó kêu rên:

“Chú em sao lại suy đồi đến thế nha, ngay cả vị trí sát thầy giáo cũng không ra gì, chỗ ngồi bên cạnh vẫn là cậu.”

Đối với những chi tiết này, Dương Giản thực sự là không nhớ ra nổi, hắn nhin không được hỏi:

“Là mình thì làm sao?”

“Với trình độ này của cậu, bảo tôi làm như thế nào đây.”

Đôi mắt của Phó Minh Sâm mang theo trông mong liếc về phía nữ sinh ngồi ở cách ba, bốn bàn sau, đôi phương cũng trùng hợp nhìn qua, mỉm cười với cậu ta.

“Coi như xong.”

Dương Giản thoải mái nói.

“Nữ sinh mà, tiếng Anh còn có thể, Số học coi như xong rồi.”

“Người ta học rất tốt, huống hồ mình cũng không phải muốn copy của cô ấy.”

Phó Minh Sâm giống như bị đập phải đuôi nhanh chóng phản đối, lại giả vờ xấu hổ nói.

“Chỉ là muốn có chút sự cổ vũ mà thôi.”

Dương Giản cười to, cảm giác này lâu lắm rồi không còn được trải nghiệm nữa.

Dương Giản nhớ rõ Phó Minh Sâm trong thời đại học hình như chưa từng thực sự đề cập đến chuyện tình yêu, từng có vài lần thâm mến, đáng tiếc mỗi lần đều không thành mà chấm dứt. Không tài năng, không ngoại hình, không có gia thế, nói muốn theo đuổi nữ sinh cũng không phải là chuyện rất dễ dàng, nhưng mà cậu ta cũng không có bởi vậy mà đau lòng chịu đả kích, ngược lại còn bắt đầu thù hận phái nữ, vẫn luôn lúc bại lúc thắng, tự tìm lấy niềm vui.

Bài thi rất nhanh đã được phát ra, Dương Giản nhìn quét qua toàn bộ đề bài một lần, trong lòng đã có tính toán. Chương trình học của đại học đều là thi đỗ một môn thì hết một môn, nội dung trắc nghiệm lấy kiến thức cơ bản là chính, theo lý thuyết thì dù có như thế nào cũng không thể bỏ, có thể thấy được là năm đó hần sa ngã như thế nào. Hôm nay Dương Giản đã thay đổi triệt để, trả lời phần bài thi này rõ ràng chỉ là chuyện nhỏ nhặt, múa bút thành văn, trong tiếng soạt soạt còn biết được Phó Minh Sâm đang đổ mồ hôi lạnh.

Thừa dịp lúc giáo viên không chú ý, Phó Minh Sâm nhỏ giọng nói.

“Bạn tốt, cậu thật sự làm được sao?”

“Không tệ lắm.”

Dương Giản không thể làm khác hơn là thấp giọng trả lời một câu.

“Cho bạn tốt liếc mắt một cái được không?”

Dương Giản mở bài thi ra, phía trên dày đặc chữ viết.

“Cái gì nha, thiên tài.”

Phó Minh Sâm thế nào cũng nghĩ không ra, từ sau buổi trưa đến nửa đêm, tối đa chỉ có thời gian tám tiếng để học, đủ để cho một người từ trước đến nay chưa từng lên lớp nghe giảng hiểu hết tất cả, chính cậu học đến hai ngày, nhưng cũng chỉ có thể làm được hơn nửa mà thôi. Cậu vội vàng nói.

“Đặt gần một chút.”

Dương Giản có chút do dự, cũng không phải đang lo lắng đến vấn đề hành vi của mình có hay không ảnh hưởng đến sự công bằng, chỉ là giữa tình cảm bạn học và liều mạng làm bừa thì có chút do dự. Hắn nhớ rõ nhà trường đối với việc sinh viên vi phạm khi thi trường phạt rất nghiêm khắc. Lát gan của Phó Minh Sâm lớn, nhưng hắn thật vất vả mới có được cuộc sống một lần nữa, cũng không dám tùy tiện mạo hiểm.

Đúng lúc này giáo viên giám thị đi qua, cảnh cáo.

“Sinh viên bàn đầu không được châu đầu ghé tai.”

Dương Giản thừa dịp nộp bài lên, là người đầu tiên đi ra khỏi phòng thi.

Đa số học sinh đối với loại hành động này của Dương Giản lý giải thành cử chỉ bi tráng, chỉ có Phó Minh Sâm ngồi ở chỗ đó khóc không ra nước mắt. Vừa mới ra khỏi phòng thi, cậu liền vội vã gọi điện thoại cho Dương Giản.

“Đang ở đâu vậy?”

“Thư viện.”

“Làm gì vậy?”

“Lên tự học.”

Phó Minh Sâm nghe thấy mà sửng sốt, chỉ cảm thấy Dương Giản ở đầu dây bên kia đã không còn là Dương Giản mà cậu biết từ trước rồi.

“Có chuyện gì không?”

Phó Minh Sâm vốn nghĩ muốn hỏi hắn vì sao lúc này trong phòng thi không có nghĩa khí như vậy, khi nghe thấy giọng nói của hắn lại có chút ngượng ngùng không nói ra miệng, cậu chần chờ một hồi, cuối cùng nói một câu.

“Ừ, vậy mình lên thư viện tìm cậu.”

Dương Giản cúp điện thoại, nhìn một bàn lớn trước mắt xếp đầy sách vở, chính mình cũng có chút không dám tin. Hắn đã từng trong bốn năm liền không hề đến thư viện một lần nào, ngày hôm nay nộp bài thi trước giờ, lại còn đến nơi này ôn tập bài học môn tiếp theo trong kỳ thi rồi.

Thì ra cũng không phải chán ghét việc đọc sách đến như vậy, chỉ là quen với việc phung phí thời gian mà thôi. Hắn yên lặng nghĩ, khóe mắt lướt qua một người đang đi đến bàn đối diện ngồi xuống, vội vàng ngẩng

đầu lên mở miệng nói.

“Xin lỗi, chỗ này có người ngồi rồi.”

Hắn muốn giữ một chỗ cho Phó Minh Sâm.

“Thôi Vân?”

Dương Giản biết, một người muốn nắm chặt tất cả thời gian có thể tận dụng để học tập, gặp phải ở trong thư viện cũng không có gì kỳ quái.

“Dương Giản này.”

Thôi Vân mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Chỗ này thật sự có người ngồi sao?”

Cậu ta hình như rất ít cười, Dương Giản nỗ lực lật lại kí ức nhớ về người này, kết luận là không hề có liên quan đến mình, thuộc loại dù có nhìn thấy cũng sẽ không chào hỏi. Nói như vậy, lúc này là lần đầu tiên Thôi Vân mỉm cười với Dương Giản.

Khi có việc cần đến, thái độ của mọi người đều rất tốt.

“Thực sự.”

Dương Giản mở miệng biểu đạt ý tứ từ chối.

“Là ai vậy?”

Thôi Vân cũng đã dự liệu được bạn bè của Dương Giản không phải là người lên thư viện tự học, đến lúc đó tùy tiện đuổi đi là được rồi.

“Là mình.”

Phó Minh Sâm đã chạy đến, lúc này đang đứng sau lưng cậu ta trả lời.

Chuyện chiếm chỗ ngồi ở trong trường đại học có ở khắp nơi, không thiếu người chỉ vì một chỗ ngồi mà thành đánh nhau, nhưng người hiểu chuyện ít nhiều gì cũng phải chừa cho nhau chút mặt mũi, Phó Minh

Sâm lại vừa mượn sách của Thôi Vân, cũng không muốn vì chút chuyện nhỏ này mà khiến cho người khác không vui, liền nói với Dương Giản.

“Mình không mang theo sách, không cần giữ chỗ nữa, có việc thì quay lại sau.”

“Cảm ơn nha.”

Thôi Vân cũng không khách khí, tùy tiện ngồi xuống, mở sách ra.

Phòng tự học vào tháng có kỳ thi liền kín người hết chỗ, nhưng nếu cẩn thận tìm cũng chưa chắc đã không có một chỗ ngồi. Thôi Vân thấy Dương Giản liền đi thẳng tới, không chỉ bởi vì thuận tiện. Vốn Dương Giản thuộc loại người ở trong cả đám đông liền không thấy đâu, Thôi Vân cũng không có ấn tượng gì quá sâu sắc với hắn, mà sáng sớm khi gặp phải ở căng tin, cái loại tinh thần trọng nghĩa cường liệt mà hắn biểu hiện ra ngoài khiến Thôi Vân có chút ngoài ý muốn, Phải biết rằng, ở quanh thế giới quan của đám thanh niên trong mắt trắng đen rõ ràng này, đồng tính luyến ái là chuyện không thể tha thứ, là đáng thẹn đến mức nào.

“Căn tin cũng sắp đến giờ cơm rồi, cùng đi đi, trên đường nói tiếp.”

Dương Giản thu dọn xong sách vở đứng lên, vỗ vỗ vai Phó Minh Sâm.

Thôi Vân ở phía sau cười nhạt một tiếng.

“Tối hôm qua Ngô Tô Hoa ở trong kí túc xá quậy phá bị chặn lại, bị giáo viên phụ đạo mang đi rồi, ngày hôm nay không chừng sẽ sắp xếp cho cậu ta sang một phòng kí túc xá khác. Cậu có lòng tốt như vậy, không bằng cho cậu ta sang phòng các cậu, thực ra phòng kí túc xá của các cậu cũng thiếu một người, cậu đi nói với giáo viên phụ đạo đi nha.”

Bởi vì khi báo lại thì có một người bạn cùng phòng không đến nữa, ký túc xá của Dương Giản đương nhiên biến thành phòng ba người, điều này khiến cho những người khác trong hệ đổ kị thật lâu.

“Ngô Tô Hoa?”

Phó Minh Sâm thật sự sợ hãi.

“Thôi Vân, cậu không muốn hại chúng ta chứ, tôn phật kia ký túc xá của chúng ta cũng không chứa nổi đâu.”

Dương Giản ngược lại không cảm thấy Ngô Tô Hoa sẽ là người cố tình gây sự, rất có thể là vô duyên vô cớ bị làm nhục, trong tâm không thoải mái, hắn liền lạnh lùng trả lời một câu:

“Đối nhân xử thế phải học cách để cho người khác một đường lui, nếu không chính mình sẽ phải chịu báo ứng.”

Thôi Vân sống an nhàn sung sướng, đâu chịu nổi uất ức như thế? Nhất thời tức giận đến mức vẻ mặt tái mét, đứng lên nắm chặt tay lại.

“Dương Giản, cậu không sao chứ?”

Phó Minh Sâm nhìn trái nhìn phải, ngượng ngùng nói một câu.

“Không có việc gì, đi thôi.”

Dương Giản không thèm nhìn đến Thôi Vân đang phẫn nộ, đi lướt qua bên cạnh cậu ta.

“Xin lỗi nhé.”

Phó Minh Sâm vội vàng điều hòa lại bầu không khí, vỗ về Thôi Vân nói:

“Cậu chàng kia thi được hơn nửa thời gian đã nộp bài, áp lực chắc là rất lớn, đừng cùng cậu ấy tính toán.”

Thôi Vân cũng biết mình không cần phải...cùng loại người không có lý tưởng cũng không có chí hướng này chấp nhặt, hơn nữa Ngô Tô Hoa cũng đã bị đuổi đi, sau này sẽ không có người đến quấy rầy mình nữa, nghĩ như vậy tâm trạng liền tốt hơn một chút, cậu liền không thèm để ý đến Phó Minh Sâm, ngồi thẳng xuống, chuyên tâm đi vào trong sách vở.

Phó Minh Sâm cười ha ha rời khỏi chỗ của Thôi Vân, chạy vài bước đuổi theo Dương Giản. Cậu cảm thấy Dương Giản thật sự là quá khác thường rồi, sáng sớm chẳng biết đi nơi nào, lúc thi thì hạ bút giống như có thần trợ giúp, bây giờ còn chạy đến thư viện tự học. Mới vừa rồi to tiếng với Thôi Vân cũng không phải tác phong từ trước đến nay của hắn.

“Cậu ta làm gì có lỗi với cậu vậy?”

Dương Giản nhất thời không biết nên nói từ đâu, suy nghĩ một chút, đáp lại:

“Cậu ta thấy chỗ ngồi đối diện mình còn trống, cậu không phải đã nói là sẽ tới sao? Mình liền nói cho cậu ta biết là đã có người rồi, ai ngờ cậu ta làm như không nghe thấy, cái loại thái độ làm như mình ở trên người khác thật khiến cho người ta chán ghét.”

“Người có chỉ số thông minh cao thì tình cảm đều thấp, cậu không phải vẫn luôn bình tĩnh sao, vậy mà lại bắt chẹt cậu ta?”

Dương Giản nhất thời không nói lại câu nào, hắn lại không thể giải thích cho Phó Minh Sâm, đây là lập trường về vấn đề giai cấp.

“Được rồi, cậu nộp bài thi sớm như thế, làm xong rồi sao?”

“Chưa có làm xong.”

Dương Giản nhất thời có chút chột dạ, liền tìm cơ biện giải.

“Lúc đó mình thấy giáo viên đang trừng mắt nhìn chúng ta, liền vội nộp bài thi luôn, nói không chừng sẽ khiến giáo viên ấy thả lỏng cảnh giác với cậu. Nhưng đừng lo lắng, mình cũng chỉ làm thất thất bát bát thôi, hơn nữa nếu như không tệ lắm thì cũng có thể qua.”

Kết quả thi cuối kỳ thường chiếm bốn mươi phần trăm tổng thành tích, phần này mọi người có thể lấy được khoảng ba mươi nhăm, loại giống như bọn họ vốn càng không thể nào bằng được những người ngay từ đầu đã coi trọng học tập, kiên quyết không trốn học, không thiếu bài tập để cho giáo viên nhớ tên. Tính toán như vậy, thi cuối kì đỡ hơn bốn mươi phần trăm là có thể qua.

“Đúng là bạn tốt.”

Phó Minh Sâm cảm động nhìn hắn.

“Mình phải đi khắp các miếu xin vài quẻ, nếu như lần này có thể qua, nhất định sẽ mời cậu một bữa lớn.”

Mặc dù không phải vì bữa cơm đó, thực ra Dương Giản cũng rất mong muốn Phó Minh Sâm có thể qua, nhưng mà hắn nhớ rõ, Phó Minh Sâm cùng hắn vẫn là phải kéo dài đến kỳ thi cuối cùng mới qua được.

Vừa mới đi đến cửa căn tin, Dương Giản đã thấy một người từ phía bên kia chạy đến. Người nọ cũng nhìn thấy bọn họ, vừa đi vừa nói:

“Dương Giản, cậu hôm nay rất đẹp trai nha, nộp bài thi sớm như vậy, trong ánh mắt của mấy nữ sinh thì cậu đã khác xưa rồi.”

Đây là một người bạn cùng phòng khác của Dương Giản, Trác Tiểu Phàm, là người có mặt mày xinh đẹp nhất trong đám bọn họ, cũng là người có nội tâm hèn mọn nhất, ba câu nói không hề tách khỏi nữ sinh.

“Không có cách nào, biết cái gì thì cũng đã viết hết rồi.”

Dương Giản bày ra bộ dáng cười khổ.

“Không sao đâu, cũng bình thường cả thôi.”

Trác Tiểu Phàm cười nói thoải mái.

“Huồng hồ ‘Tái ông mất ngựa, yên tri phi phúc’ nha người anh em, nói không chừng lúc này số đào hoa của cậu đã đến rồi.”

Cũng nhờ có Trác Tiểu Phàm, Dương Giản mới ý thức được trên thế giới này còn có một loại sinh vật gọi là phụ nữ, mà nếu như y có thể thích nữ sinh, có đúng hay không sẽ không bước chân lên con đường trước đây nữa?

3. Chương 3: Đồng Bệnh Tương Liên...

Vừa mới sống lại đã gặp phải kỳ thi, Dương Giản vội vàng hoàn thành trong khoảng thời gian này, lại vội vàng đến tài khoản tự động của ngân hàng kiểm tra số dư trong tài khoản.

Thực ra lúc này hắn cũng không tính là bận rộn, những ngày sau này cũng đều không phải, mới đầu có sự giúp đỡ của cha mẹ, sau đó lại có thu nhập của công tác, chỉ là trong ba tháng cuối cùng mất đi nguồn sinh hoạt phí, sau đó lại nhanh chóng tiêu hết tiền tiết kiệm của cá nhân, mới đột nhiên sinh ra cảm giác chán nản.

Vô luận như thế nào, hắn cũng phải nghĩ cách thay đổi tương lai.

Học kỳ thứ nhất sắp kết thúc, sinh hoạt phí ở trong ngân hàng không còn dư mấy, Dương Giản âm thầm quyết định, học kỳ sau tuyệt đối phải thay đổi loại thói quen chi tiêu này. Hắn cất kỹ ví. Trên đường quay về ký túc xá, đang suy nghĩ xem làm thế nào để tăng thu giảm chi, điện thoại đột nhiên vang lên. Dương Giản lấy ra điện thoại di động màn hình trắng chữ đen, chỉ có chức năng gọi điện cùng nhắn tin, thấy hai chữ quen thuộc mà xa lạ hiện lên.

[Me.]

(Tịch: Nguyên chữ mẹ này là “ ” – dịch ra là 2 chữ mẹ mẹ, nhưng để hợp với văn phong, mình chuyển lại thành 1 chữ mẹ nhé 〰)

Tâm tình của Dương Giản vô cùng phức tạp.

Lúc trước hắn cẩn thận dè chừng mà tránh xa người cha xưa nay luôn nghiêm khắc, chỉ có mẹ là người đầu tiên nói ra mình không thích phụ nữ cũng không muốn kết hôn, không ngờ lại ngoài ý muốn gặp phải phản đối kịch liệt.

Hắn là con trai độc nhất trong nhà, vốn nghĩ rằng dù có làm sai điều gì cũng đều nhận được sự tha thứ, không ngờ rằng tất cả chỉ là biểu hiện giả dối. Người mẹ mà hắn vẫn cho rằng dù giận dữ vẫn có thể bình tĩnh nói chuyện với hắn, lại giống như phát bệnh thần kinh cầm cái ghế cổ sức nện lên người của hắn, sau đó cầm lấy đoạn chân ghế gãy rồi đánh lên tay cùng sau lưng hắn. Hắn tránh đi, cầm lấy khúc gỗ kia, trong lòng vừa thẹn vừa đau đớn, nhưng không có mở miệng xin lỗi. Đây không phải là chuyện cứ xin lỗi là có thể giải quyết, hắn muốn để cho bà tiếp nhận sự thật.

Nhưng bà lại ngồi trên sàn nhà khóc lớn lên, tiếng khóc gọi cha đến, không phân biệt tốt xấu liền cho hắn một bạt tai.

“Mày làm cái gì thế, khiến cho mẹ mày khóc thành như vậy?”

Dương Giản đã không còn đường quay lại, không thể làm gì khác hơn là thành thực trả lời:

“Cha, con là đồng tính luyến ái, con không thể kết hôn rồi hại cả đời một người phụ nữ, hai người đừng ép con.”

Cha im lặng một lát không nói gì, nâng mẹ dậy, xoay người cùng nhau đi ra cửa.

Trong lòng Dương Giản một trận sợ hãi, nhỏ giọng kêu lên:

“Cha, mẹ.”

“Chúng ta coi như không nghe thấy cái gì cả.”

Giọng nói của cha cứng rắn mà lạnh lùng, mẹ lại không hề liếc mắt nhìn hắn một cái. Đứa con mà bọn họ vẫn luôn kiêu ngạo, nhưng lại biến thành sỉ nhục lớn nhất đời bọn họ, bọn họ không thể tha thứ.

“Thế nhưng đây là sự thật.”

Dương Giản nhìn bóng dáng tập tễnh cùng mái tóc hoa râm của cha mẹ, có chút tuyệt vọng nói ra.

Cha bỗng nhiên quay đầu lại.

“Chúng ta có từng ép mày sao? Đây là mày đang ép chúng ta!”

“Nếu như mày cố ý muốn làm đồng tính luyến ái, liền không cần bước lại vào cửa nhà này nữa.”

Mẹ đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt kiên quyết nhìn thẳng vào hắn.

Dương Giản nhất thời không có phản ứng, kinh ngạc nhìn qua.

“Sớm biết như vậy, ngay từ đầu không nên sinh mày ra.”

Cuối cùng nói ra những lời này, lại chính là người thân của mình.

Mẹ cho đến bây giờ vẫn là người sĩ diện không chịu thua kém ai, đã từng vì sự nghiệp mà không muốn có con sớm như vậy, nhưng dưới sự khuyến bảo ở khắp nơi vẫn sinh ra Dương Giản. Các lớp tiểu học của Dương Giản đều đạt loại tốt, thi vào trung học cũng đạt được khen thưởng, khi thi cao đẳng lại đỗ được vào trường đại học trọng điểm, sau khi tốt nghiệp kiếm được công việc có lương cao, đều là thứ để bà có thể kiêu ngạo trước mặt bạn tốt cùng người quen.

Dương Giản rốt cuộc cũng nhận ra, bản thân mình chỉ như một bình hoa vô giá, nếu như có một vết nứt liền biến thành vô giá trị, cũng mất tư cách được trân ái cùng bảo hộ.

Đây là hiện thực.

Khi xa cách bao lâu như vậy lại nhận được điện thoại của mẹ, Dương Giản nhất thời không biết nên đối mặt như thế nào. Sa vào Internet xao nhãng bài vở cùng bài tập cũng không phải sai lầm gì quá lớn, chỉ cần không quá mức đến trình độ phải giảng cấp, người nhà cũng sẽ không biết, cũng sẽ không hỏi đến.

Rốt cuộc hẳn cũng nhận điện thoại.

“Cuộc thi thế nào rồi? Lúc nào về nhà nghỉ?”

Giọng nói lải nhải của mẹ nghe rất thân thiết.

Dương Giản cố gắng thích ứng trong vài giây, suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Cuộc thi khá tốt, thi xong tạm thời sẽ không về nhà, thầy giáo giới thiệu cho một công việc, không thể từ chối.”

Giọng nói bên kia dừng lại trong chốc lát, rồi nói:

“Từ khi nào con bắt đầu làm thêm rồi? Thiếu tiền sao?”

Dương Giản ngậy ra một lát, vội vàng trả lời:

“Không thiếu, nhưng là bị thầy giáo nhìn trúng thôi.”

“Công việc gì vậy?”

“Gia sư.”

“Được rồi, làm xong rồi sớm về nhà một chút, đừng ở bên ngoài một mình chơi bời.”

“Vâng.”

Dương Giản sau khi cúp máy liền thở dài ra một hơi, đang ở giữa mùa đông mà sau gáy lại có một tầng mồ hôi lạnh. Hắn làm gì có thầy giáo nào giới thiệu, đều là tìm công việc gia sư online, bỏ ra kỳ nghỉ đông này để giúp cho học sinh tiểu học và trung học làm bài tập về nhà mà thôi. Giá cả tuy rằng rẻ mạt nhưng dù sao vẫn là có, hướng hồ hắn vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để về nhà.

Mọi người ở trong ký túc xá gần như đã về hết rồi, hành lang cũng hầu như không có bóng người, có vẻ lạnh lẽo yên ắng.

Dương Giản đang tìm chìa khóa, đột nhiên có một người từ đối diện đi tới, cũng cầm theo chìa khóa mở cửa phòng ký túc xá bên cạnh. Dương Giản không khỏi nhìn thoáng qua, kinh ngạc nói:

“Ngô Tô Hoa? Không phải là cậu đã chuyển ra ngoài rồi sao?”

Ngô Tô Hoa cũng không lộ ra vẻ mặt có tật giật mình, thản nhiên trả lời.

“Đến chuyển vài thứ.”

Dương Giản xấu hổ cười cười.

“Mình không có ý gì khác, chỉ là thuận miệng nói ra thôi.”

Ngô Tô Hoa quay đầu lại, cũng mỉm cười với hắn.

Khi Dương Giản ý thức được đây cũng là đồng loại của mình, Ngô Tô Hoa đã rất ít khi xuất hiện trước mặt bạn cùng học, cho nên ấn tượng của Dương Giản với cậu ta cũng không khắc sâu lắm. Mà lúc này, hắn lại cảm thấy cậu ta cũng không phải là người khó ở chung. Thân hình Ngô Tô Hoa thon dài, cao hơn hắn một chút, trên gương mặt trắng nõn không hề có tỳ vết gì, mái tóc vàng rực rỡ, ở trong mùa đông lạnh lẽo này lại khiến cho người ta cảm thấy thật ấm áp.

Không tự giác, Dương Giản quan sát cậu ta thật lâu.

“Thế nào, hiếu kỳ?”

Ngô Tô Hoa phóng khoáng mỉm cười nhìn hắn.

“A, không phải.”

Dương Giản nhất thời có chút hoảng loạn, hắn không muốn bại lộ bản thân mình sớm như vậy, thậm chí còn huyền tưởng rằng mình có thể không đi con đường này hay không.

“Mình chỉ là muốn hỏi, cậu có cần giúp đỡ hay không.”

Hắn tùy tiện tìm một cái cớ.

Ngô Tô Hoa cũng không khách khí.

“Được, đằng nào mình cũng có nhiều thứ.”

Dương Giản đi theo cậu ta vào phòng ký túc xá, thấy cảnh tượng bên trong rồi không khỏi kinh ngạc. Có ba chiếc giường được thu dọn vô cùng sạch sẽ, trong phòng còn có mùi dung dịch tiêu độc gay mũi, dù là ở trong ký túc xá của nữ sinh cũng khó thấy được như vậy.

Ngô Tô Hoa giả bộ thoải mái cười cười.

“Mình mang hết đi, bọn họ cũng không cần phải như vậy rồi.”

Một cái giường khác rõ ràng là của Ngô Tô Hoa, tuy rằng cũng rất chỉnh tề, nhưng phía trên lại có một tầng bụi, nhìn ra được là đã lâu không có người sử dụng.

“Dương Giản, cảm ơn cậu.”

Cậu ta đột nhiên nói.

Dương Giản nháy mắt không kịp phản ứng, cậu ta là đang cảm ơn hắn không có ghét bỏ cậu ta. Bất cứ lúc nào, người giống như bọn họ đều không thể thẳng thắn sống ở dưới ánh mặt trời.

“Ngô Tô Hoa, tuy rằng hỏi như vậy có chút đường đột, thế nhưng mình thực sự không nghĩ ra, nếu như không có gặp gỡ với ai, chuyện của cậu như thế nào lại bị truyền ra vậy?”

Ngô Tô Hoa không ngờ rằng hần hỏi vấn đề này, ngay ra một lúc, rồi quay đầu lại nhìn hần nheo mắt cười.

Dương Giản bị cậu ta nhìn có chút sợ hãi, vội vã dời ánh mắt đi.

“Cậu sợ mình?”

Ngô Tô Hoa giống như tự giễu cười nhẹ.

“Không có.”

Dương Giản hiện tại đã hối hận muốn chết việc mình xen vào chuyện của người khác.

Ngô Tô Hoa không nói gì cả cười cười.

“Mình thực sự không có bệnh, các cậu không cần sợ.”

Những lời này nghe vào thấy vô cùng chua xót, Dương Giản cố sức lắc đầu, nhất thời cũng không nói nên lời nào để an ủi.

“Cậu không phải là hiểu kỳ vì sao chuyện của mình bị truyền đi xôn xao ở trong trường sao? Để mình nói cho cậu biết, bởi vì mình thổ lộ với Thôi Vân, cậu ta liền cảm thấy vô cùng nhục nhã.”

Ngô Tô Hoa lạnh nhạt nói.

“Là cậu ta trắng trợn nói ra?”

Dương Giản khiếp sợ nhìn cậu, Thôi Vân thoát nhìn ưu tú như vậy, không giống người sẽ làm ra những chuyện như thế.

“Này cũng không thể trách cậu ta.”

Ngô Tô Hoa cười khổ mà nói.

“Khi mới vào đại học, quan hệ của cậu ta với mình là tốt nhất, còn thật sự coi mình là bạn bè.”

Dương Giản đoán được, khi Thôi Vân nghe cậu thổ lộ thì có bao nhiêu khiếp sợ. Người kia chưa bao giờ cho phép kế hoạch sinh hoạt của mình bị người khác có nửa điểm thành kiến, làm sao có thể chịu ảnh hưởng của Ngô Tô Hoa? Thôi Vân dùng phương thức quyết tuyệt nhất để từ chối cậu, biểu thị sự chán ghét, hoài

nghi cậu nhiễm bệnh không sạch sẽ, cũng cố tình nói cho những người khác ở trong tập thể ký túc xá biết.

Chuyện xảy ra sau đó, trên cơ bản cậu ta không cần xen vào nữa, tốc độ truyền bá của những lời đồn đãi tán nhảm là không thể tưởng tượng.

“Lần trước mình đến trả sách còn thấy cậu ở ký túc xá, là bởi vì Thôi Vân sao?”

Dương Giản cẩn thận hỏi.

“Mình nghĩ muốn xin lỗi cậu ta, sau đó lại quay lại làm bạn bè.”

Ánh mắt Dương Giản nhìn cậu có chút đồng tình.

Ngô Tô Hoa cũng nhìn thấu loại đồng tình này, bất đắc dĩ nhếch khóe miệng.

“Cậu cũng hiểu được mình đã tìm một cách quá ngây thơ sao?”

“Vậy hiện tại cậu đang ở chỗ nào?”

Dương Giản dời trọng tâm câu chuyện đi. Quần áo của Ngô Tô Hoa rất mới, nhìn ra được cậu ta rất chú trọng bề ngoài, nhưng quần áo trên người hẳn cũng là hàng hiệu mà học sinh phổ thông tốn rất nhiều tiền mới mua được. Giá phòng ở thành phố này cao như vậy, phòng cho thuê cũng đắt thái quá, Dương Giản dự định từ giờ trở đi chăm chỉ kiếm tiền tiết kiệm, có thể ở lại trong ký túc xá giá rẻ là hay nhất.

“Mình đến ở chỗ của anh họ.”

Dương Giản theo bản năng ý thức được người anh họ lai lịch không rõ ràng này vô cùng khả nghi, nhưng bọn họ cũng chỉ là bạn cùng học mới quen biết mà thôi, cũng không thể làm gì, chỉ đứng nhìn Ngô Tô Hoa kéo hết đám chăn gối bằm đầy bụi xuống, ném vào trong thùng rác ở chỗ góc hành lang, ngay cả nệm cũng muốn kéo qua đây.

“Cậu không phải là định ném toàn bộ đi chứ?”

Dương Giản nhìn bóng lưng của cậu ta hỏi.

“Bên kia cái gì cũng có đủ, mấy thứ này không cần dùng đến.”

Ngô Tô Hoa lại kéo một cái hòm từ dưới giường ra, nhét sách vở vào.

“Hình như không có việc của mình rồi.”

“Cái kia.”

Ngô Tô Hoa có chút xấu hổ mở ngăn tủ của mình ra, chỉ vào mấy tính xách tay bên trong nói.

“Có thể giúp mình mang cái này được không? Nếu không mình phải chạy hai chuyến.”

Ở những năm này, mấy tính xách tay đối với học sinh và công chức chính là một thứ đồ khó có được, điều kiện kinh tế của Ngô Tô Hoa so với phán đoán ban đầu của Dương Giản tốt hơn rất nhiều, Dương Giản nghĩ, có thể cậu ta cũng chưa chắc đã đến ở nhà của ông anh họ kia, tự mình thuê một phòng cũng không phải là quá khó.

Hắn đi qua nhắc mấy vi tính lên, hai tay Ngô Tô Hoa ôm cái hòm đầy sách, hai người đi song song ra khỏi ký túc xá.

Sắc trời luôn có chút âm u, lúc này bầu trời bỗng nhiên bắt đầu có tuyết rơi, Dương Giản trầm mặc đi, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn mặt đường nhựa phía trước bị nước tuyết thấm ướt. Một tháng này hắn buộc chặt thần kinh, vô luận làm việc gì đều có mục đích rất mạnh, tuy rằng nội tâm phong phú nhưng khó tránh khỏi mờ mịt, giống như là vì bù đắp lại sai lầm trong quá khứ mà sống lại, người như vậy sống lại có ý nghĩa gì đây? Lúc này không mang theo bất cứ động cơ gì mà giúp bạn cùng học, trong lòng Dương Giản dần dần cảm thấy yên ổn tươi sáng.

4. Chương 4: Anh Họ Của Cậu Ta...

Ngô Tô Hoa len lén đánh giá hắn, cuối cùng nhịn không được mở miệng nói.

“Cậu đúng là một người kỳ quái.”

“Vì sao?”

“Người khác trốn mình còn sợ không kịp, cậu lại đồng ý giúp mình chuyển đồ.”

“Cậu sẽ bởi vì mình không giống với người khác mà tự ti sao?”

Dương Giản đột nhiên hỏi.

Ngô Tô Hoa cười rộ lên.

“Ai cũng không thể cao quý hơn so với ai.”

“Vậy thì vì sao mình không thể giúp cậu chuyển đồ nha?”

Ngô Tô Hoa cười cười.

“Cậu không sợ mình quần lấy cậu sao?”

Dương Giản biết là cậu ta đang nói đùa, cũng cười nói.

“Cậu không phải đã nói là thích Thôi Vân sao?”

Ngô Tô Hoa tuy rằng không nói gì, nhưng ẩm đạm trong mắt dù thế nào cũng không thể che giấu được. Hồi đó sau khi cậu ta chuyển ra ngoài ở, tất cả mọi người đều nghĩ là để thuận tiện cho loại sinh hoạt cá nhân lộn xộn kia, nhưng không có ai biết rằng cậu ta thích loại cuộc sống tự do ấy.

“Hiện tại không thích nữa rồi, chẳng phải mình đã nói với cậu rồi sao.”

Ngô Tô Hoa hời hợt nói.

Dương Giản cười trừ, hẳn tuyệt đối không tin loại giải thích giấu đầu hở đuôi này của Ngô Tô Hoa. Chuyện tình của ký túc xá sát vách năm đó bọn họ một chút cũng không biết, có thể thấy được Ngô Tô Hoa đem cái tên Thôi Vân này giấu diếm kín mít. Cho dù đối phương chửi bới mình như vậy, Ngô Tô Hoa lại có thể không hận tên kia, không muốn đem cậu ta kéo cùng xuống nước.

Mà năm đó, Dương Giản cũng không nói chuyện với Ngô Tô Hoa nhiều như thế.

Bọn họ đi vào một khu dân cư nhìn qua rất cũ kĩ, Ngô Tô Hoa đặt cái hòm xuống đất, đẩy ra cánh cửa sắt rỉ sét, quay đầu nói với Dương Giản:

“Chính là chỗ này.”

Dương Giản theo cậu đi qua cổng tò vò thứ nhất, bên trong ánh sáng lơ mơ.

Ngô Tô Hoa dừng lại phía bên tay trái của tầng hai, lần thứ hai buông cái hòm xuống, đưa tay vào trong túi áo khoác ngoài tìm chìa khóa, phát ra tiếng leng keng leng keng.

Chẳng biết tại sao, Dương Giản lại nhớ cảnh tượng này thật lâu, Ngô Tô Hoa giống như ông chú hàng xóm khoảng hơn bốn mươi tuổi, tan tầm về nhà đứng ở cửa tìm chìa khóa, trong cuộc sống sinh hoạt giản đơn

lại có loại bình thần tự nhiên nói không nên lời.

Cho dù đang phải hứng chịu bao nhiêu lời đồn như thế vẫn có thể sống tự do thoải mái đến vậy, Dương Giản thật sự cảm thấy kính nể.

“Vào đi.”

Ngô Tô Hoa nói với hắn.

Cánh cửa sắt bảo vệ bên ngoài bị giật mạnh, phát ra tiếng kêu rất lớn, bên trong là một cánh cửa gỗ không có khóa, đẩy một cái là ra. Dương Giản bước lên lối vào, hơi nghiêng một cái là chạm tường, màu sắc nhợt nhạt không thể nhận ra, trên tường của phòng bếp cách bởi một vách ngăn có một khung cửa sổ, ánh sáng chiếu vào cũng không nhiều.

“Thật cũ kỹ nha.”

Dương Giản nhẹ giọng cảm thán.

“Không có cách nào khác, tiền thuê nhà đắt như vậy, không thể làm gì khác hơn là tìm phòng ở hơi cũ một chút.”

Ngô Tô Hoa ở phía sau hắn trả lời.

“Chủ cho thuê nhà này di cư rồi, cũng chỉ là tùy tiện kiếm thêm chút tiền thuê mà thôi, nếu không mình cũng không đủ sức.”

Cậu ta nói là ‘mình’, không phải ‘chúng mình’.

Dương Giản nghĩ, có lẽ là do mình suy nghĩ nhiều. Hắn đi qua lối vào hẹp dài, không có phòng khách, tận cùng hai bên trái phải là phòng ngủ.

“Bên trái là phòng của mình, bên phải là phòng của anh họ.”

Cửa cũng không có khóa, Dương Giản đẩy cửa đi vào, thấy một phòng ngủ hầu như có thể nói là đơn sơ. Tấm ván gỗ giường có thể nhìn ra là không tốt hơn bao nhiêu so với ký túc xá, một tủ quần áo đã tróc gần hết lớp sơn, một cái bàn gỗ, trừ những thứ ấy ra thì không còn vật dụng gì khác. Gian phòng nối liền với sân thượng, tia sáng bị rèm cửa sổ màu tối che đi hơn nửa, trong phòng tràn ngập không khí cổ xưa cùng vẻ bề ngoài gọn gàng của Ngô Tô Hoa có một loại cảm giác đối lập rất mạnh mẽ, khiến cho Dương Giản nhất thời có chút kinh ngạc.

“Đây là phòng ngủ của cậu sao?”

“Đúng vậy.”

Ngô Tô Hoa nói, đem cái hòm đựng đầy sách đặt lên bàn, thuận tay mở ra đèn bàn ở hai bên trái phải. Dưới sự bao phủ của ngọn đèn màu vàng, gian phòng nhất thời có chút cảm giác ấm áp.

Dương Giản đặt máy vi tính ở trên giường của cậu, cười cười với cậu ta.

“Nhiệm vụ hoàn thành, mình về trước.”

“Cứ gấp như vậy sao, buổi tối còn muốn đi làm gia sư à?”

“Không phải, chẳng qua là muốn ở trên đường ăn nhẹ một chút, hiện tại ở trường học không có mấy người, thời gian cần tin mở cũng ngắn hơn, đến chậm sẽ không có đồ ăn.”

“Bằng không đợi anh họ mình về, bảo anh ấy mời chúng ta đi ăn?”

Ngô Tô Hoa đột nhiên ghé sát vào, cười hì hì nói với hắn.

Dương Giản bị sự thân thiết bất thành linh của cậu làm cho hoảng sợ.

“Không cần đi?”

“Anh họ mình thấy mình chuyển ra nhất định là nghĩ mình bị cô lập rồi, thế nhưng mình lại không muốn để cho anh ấy biết...mấy chuyện lộn xộn rắc rối này. Đúng lúc có cậu ở đây, liền để giúp đỡ chút đi, để cho anh ấy thấy rằng mình không phải là ngay cả một người bạn cũng không có, anh ấy cũng sẽ yên tâm hơn.”

“Anh ấy biết chuyện của cậu sao?”

Dương Giản khó hiểu hỏi.

“Mình không nói với anh ấy, nhưng mà từ trước đến giờ mình không giao lưu với bạn nữ, đi trên đường nhìn con trai còn nhiều hơn so với nhìn con gái, anh ấy thế nào cũng có thể đoán được một ít đi.”

“Anh ấy không phải vì chuyện này mới ở cùng với cậu chứ?”

“Nói không chừng cũng là vậy.”

Ngô Tô Hoa bất đắc dĩ cười cười.

“Anh ấy biết mình chuyển ra ngoài ở, cũng không để ý tình hình thế nào, nhất định muốn chuyển qua đây, nói là chia tiền nhà với mình, nhưng mình biết anh ấy nhất định là lo lắng cho mình. Dù sao tất cả mọi người đều cảm thấy chuyện này không bình thường, anh họ chắc hẳn là cũng mong muốn mình có thể quay lại con đường của một người bình thường đi.”

Dương Giản gật đầu tán thành.

“Nếu như có một con đường để quay trở lại, không cố đi nốt con đường này vẫn là tốt nhất.”

Đây chính là bài học đầy máu và nước mắt của hắn, nhưng nghe qua cũng chỉ nghĩ là ý kiến tùy tiện, lúc này hoàn toàn không có sức thuyết phục, Dương Giản dứt lời cũng cười chính mình.

“Những lời này mình chỉ nói lúc không suy nghĩ thôi, cậu đừng để ý.”

Ngô Tô Hoa lắc đầu, cười nói.

“Anh họ cũng thỉnh thoảng nói bóng nói gió như thế để khuyên mình.”

Dương Giản không khỏi có chút ngạc nhiên về anh họ trong miệng cậu.

“Quan hệ của cậu với anh họ hình như rất tốt nha.”

“Đúng vậy, lớn lên bên nhau, có thể nói là giống như anh em ruột vậy.”

Lúc này từ bên ngoài truyền đến tiếng vang rất lớn của cánh cửa sắt bị đẩy ra, Ngô Tô Hoa nhanh chóng liếc mắt nhìn Dương Giản một cái, nói.

“Anh họ đã về rồi, nhất định phải yểm trợ cho mình đó.”

Dương Giản mỉm cười đồng ý, xoay người liền thấy cánh cửa phòng ngủ khép hờ bị đẩy ra, một người thanh niên tuổi còn trẻ mặc áo khoác ngắn cùng áo len bên trong đều dính đầy bông tuyết, mang theo không khí lạnh lẽo ở bên ngoài phòng đi vào.

“A, ngày hôm nay còn mang theo bạn cùng học đến chơi sao?”

Ngữ khí giống như đang nói với đứa trẻ con, nhưng lại chứa đầy ý tứ vui đùa, cũng không giống một người nghiêm trang.

“Anh họ, đây là bạn cùng học Dương Giản của em, đây là anh họ Lâm Gia Nam của mình.”

Ngô Tô Hoa bước lên giới thiệu.

Dương Giản cười thoải mái, mở miệng chào.

“Chào anh, em ở ngay bên cạnh ký túc xá của Ngô Tô Hoa, kỳ nghỉ này không về nhà, vừa lúc giúp cậu ấy dọn đồ.”

“Chào em, cảm ơn em nhiều.”

Anh họ Lâm tháo mũ xuống, đang muốn đưa tay, nhưng phát hiện tay dính đầy bông tuyết, cũng không muốn bắt tay nữa, liền cười cười đem bông tuyết trên mũ giũ xuống.

Lúc này Dương Giản mới nhìn rõ dáng vẻ của anh ta.

Lâm Gia Nam thoát nhìn tuổi còn rất trẻ, hình như so với Dương Giản trước khi sống lại còn nhỏ hơn hai tuổi, cái đó so với tưởng tượng của Dương Giản không có gì khác biệt. Nhưng ánh mắt của anh ta mang theo một loại sắc bén, vùng giữa hai lông mày tỏa ra chút anh khí bức người, rất có khí chất của tinh anh thành thực trưởng thành trong xã hội. Khi anh ta cười với Ngô Tô Hoa, vẻ mặt rất là dịu dàng.

“Khí trời lạnh, đi ra ngoài ăn lẩu đi, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Ngô Tô Hoa đề nghị, quay đầu lại chờ mong nhìn Dương Giản.

“Đi cùng chứ?”

Có người mời ăn cơm, vì sao lại không đi? Dương Giản đi phía sau bọn họ xuống tầng dưới, lúc này đã vào đêm rồi, tuyết ở khắp nơi khiến cho bầu trời trông sáng sủa hơn so với bình thường, dưới đèn đường có thể thấy được bông tuyết bay lả tả giống như lông ngỗng vậy.

Nhóm ba người bọn họ đi qua khu dân cư, dưới sự chỉ dẫn của Lâm Gia Nam đi vào một quán lẩu ở góc đường.

Quán lẩu này là một nhà dân sửa sang lại mà thành, mặt tiền của cửa hàng không lớn, thiết bị lắp đặt cũng rất đơn giản, chủ quán đang lánh ở phía sau quầy sưởi ấm.

“Ông chủ, ba người, tìm vị trí nào ấm áp chút nha.”

Lâm Gia Nam nói, vẫy vẫy tay với ông chủ, bộ dáng dường như rất quen thuộc.

“Đến đây, bên này, ngồi bên cạnh hệ thống sưởi sẽ ấm áp hơn.”

Ông chủ chào đón, đầu tiên đem nồi đặt lên, sau đó mới mở chốt của bếp gas.

Bàn bốn người, Ngô Tô Hoa ngồi xuống trước, Dương Giản ngồi xuống bên cạnh cậu, đối diện là gương mặt mỉm cười của Lâm Gia Nam. Bất kể như thế nào, Dương Giản đều cảm thấy người này rất thích tự cho mình là gia trưởng, anh ta rõ ràng là không lớn hơn bọn họ mấy tuổi.

“Dương Giản đúng không, chắc là không kiêng ăn cái gì chứ?”

Lâm Gia Nam ân cần hỏi.

“Không có, cái gì cũng ăn được.”

“Được rồi.”

Lâm Gia Nam không thèm nhìn thực đơn, quay đầu nói với chủ quán.

“Như cũ, lấy tất cả các loại thịt mỗi loại một phần, rau xanh tùy tiện mang hai phần là được.”

“Sao lại phóng khoáng như thế?”

Dương Giản có chút kinh ngạc mà nhìn qua.

“Mùa đông mà, ăn nhiều thịt mới không sợ lạnh.”

Lâm Gia Nam cười cười.

“Có muốn một chút không?”

Anh ta nói muốn một chút, chính là ý tứ muốn uống rượu rồi, nam sinh đại học lúc rảnh rồi thích đến quán bia không phải là ít, bất quá vẫn còn một chút là vị thành niên, uống rượu cũng không phải là chuyện gì danh chính ngôn thuận cho lắm. Ngô Tô Hoa bất mãn mà cảnh cáo anh:

“Anh họ, anh đừng dọa Dương Giản.”

“Không có gì, anh thấy bạn học này của em rất bình tĩnh, nếu không sao có thể nhẫn nại được tính khí của em?”

Anh ta chỉ liếc bọn họ một cái, nhưng trong ánh mắt mơ hồ hiện lên chút dò xét.

Ngô Tô Hoa cũng không suy nghĩ nhiều cười hắc hắc, cầm đũa lên gấp một mảnh thịt bỏ vào trong nồi, thuận miệng hỏi.

“Ngày hôm nay có tuyết lớn, anh còn làm việc trễ như vậy?”

“Không có cách nào, có khách hàng đến luôn rất tốt.”

“Lâm tiên sinh bình thường làm việc rất cực khổ sao?”

Dương Giản nói xen vào.

“Không cần khách khí như vậy, gọi anh Lâm là được.”

Lâm Gia Nam cười nói.

“Thực ra cũng không có gì, mở một cửa hàng máy vi tính ở trong thành phố, gần đây được nghỉ học, học sinh đến cũng nhiều hơn.”

Dương Giản theo bản năng hỏi thêm một câu.

“Bạn rộng như thế, có cần thêm người giúp đỡ hay không?”

“Cậu muốn đến làm thêm?”

Lâm Gia Nam giật mình, ánh mắt của anh ta nhất thời có chút khác đi.

“Đúng vậy, tôi không về nhà chính là vì đi làm gia sư, bắt quá chỉ tìm được một nơi thuê mấy tiếng, thời gian khác đều rất rảnh rỗi.”

“Dương Giản, cậu rất thiếu tiền sao?”

Ngô Tô Hoa quan tâm hỏi.

“Cũng không thiếu, chỉ là muốn tranh thủ thời gian rảnh rỗi của mình, tích cóp một chút thôi.”

Vì muốn thoát nghèo làm giàu, có thêm cơ hội và những thứ khác, vẫn là muốn dựa vào chính bản thân mình để phấn đấu.

Lâm Gia Nam là một người anh họ lo lắng em họ lắm đường lạc lối, buổi tối tuyết rơi nhiều ở trong phòng ngủ của em họ gặp bạn học của cậu ấy đến giúp chuyển đồ, khó tránh khỏi có chút hoài nghi quan hệ của bọn họ. Thế nhưng Ngô Tô Hoa ở trên phương diện kinh tế chưa từng chịu thiệt thòi, đối với khái niệm tiền tài vô cùng lạnh nhạt, hẳn là sẽ không yêu thích Dương Giản tuổi còn nhỏ như vậy đã là người thực tế hiểu được chuyện phải nắm bắt tất cả các cơ hội nghĩ cách kiếm tiền.

Đại thể anh ta đã tin chắc giữa hai người này cái gì cũng không có rồi, Dương Giản chẳng qua chỉ là một thanh niên tốt bụng thuần khiết vui vẻ giúp đỡ một người đơn độc mà thôi. Nghĩ như vậy, Lâm Gia Nam cảm thấy Dương Giản này rất đáng tin cậy, thực sự vững vàng, lại có thể chịu khổ nhọc, mà trong cửa hàng của mình vừa lúc thiếu người giúp đỡ, người ở trước mắt này dường như là một lựa chọn không tệ.

5. Chương 5: Bồi Dưỡng Tài Năng...

Tuyết rơi cả đêm, ngày hôm sau trên mặt đất tích tụ một lớp dày màu trắng. Bởi vì là ngày nghỉ, sân trường không có người quét dọn, Dương Giản liền tạm thời gác kế hoạch rèn luyện thân thể sang một bên, vội vã đi ngang qua vườn trường đón xe.

Hắn đang đứng ở trạm dừng giao thông công cộng nhìn ra xung quanh, bỗng nhiên có một chiếc xe con dừng lại bên cạnh hắn, người ở bên trong lộ đầu ra nói:

“Chào buổi sáng, bạn học Tiểu Dương.”

Dương Giản nhìn lại, thì ra là ông chủ sắp tới của hắn, Lâm Gia Nam.

“Chào lão đại.”

Dương Giản vui vẻ hớn hở mà chào hỏi, bất kể sự nhiệt tình này là thật hay giả, hắn có thể có được công việc này thật tình rất vui vẻ.

Lâm Gia Nam thực ra rất thỏa mãn với cách xưng hô này của hắn, thấy hắn mới sáng sớm tinh thần đã phấn chấn như vậy, không khỏi trên ghẹo:

“Sớm như thế đã ra đón xe rồi, đám sinh viên các cậu không phải là không ngủ đến mười hai giờ vẫn chưa chịu dậy sao?”

Dương Giản then thùng, hắn cũng đã từng sống uống phí tuổi thanh xuân như vậy nha.

“Có điều, sinh viên chính là vậy thôi.”

Lâm Gia Nam cười ha ha.

“Lên xe đi.”

Anh ta ở gần trường học của Dương Giản, khoảng cách đến công ty trong nội thành tất nhiên rất xa, chẳng qua bản thân đã mua xe rồi nên thấy tiện hơn rất nhiều, lúc này vô tình gặp được nhân viên là bạn học của em họ mình, không có lý do gì lại không cho đi nhờ một đoạn đường.

“Cảm ơn lão đại nhiều.”

Dương Giản ngoan ngoãn ngồi vào vị trí phó lái trong xe, nghĩ thầm như thế này là tiết kiệm được chút tiền đi đường rồi.

Lâm Gia Nam đánh giá hắn qua kính phản quang, khuôn mặt lộ vẻ ngây thơ non nớt, môi hơi mím lại, ẩn giấu một tia đắc ý nho nhỏ, một mình tự vui vẻ ngồi im, không có chủ động nói chuyện với nhau, cũng không có vẻ câu nệ, nhưng thật ra bộ dáng lại có chút thành thực.

“Kỳ nghỉ sao lại không quay về nhà?”

Anh ta hỏi Dương Giản.

“Về nhà cũng không có việc gì làm, không bằng đi kiếm chút tiền.”

Dương Giản mỉm cười đưa ra lý do thoái thác đã nghĩ cẩn thận từ trước. Về phần tìm cách không về nhà là do sợ phải đối diện với cha mẹ, đã giấu thật sâu dưới đáy lòng.

“Cũng không phải thiếu tiền, đây là vì sao?”

“Là thích kiếm tiền đi.”

Dương Giản suy nghĩ một chút, lại đổi giọng nói:

“Thích tiền.”

Lâm Gia Nam nao nao, đứa trẻ này thật là khiến người khác có chút kinh ngạc. Nhưng cậu ta cùng Ngô Tô Hoa căn bản không phải là người cùng một thế giới, không biết làm cách nào lại trở nên thành thực như vậy.

“Ngô Tô Hoa nhà chúng tôi, biểu hiện ở trường học có tốt không?”

Anh ta tùy ý chuyển đổi trọng tâm câu chuyện.

Dương Giản sững sốt, ngược lại giả hoạt cười rộ lên.

“Lão đại không phải là coi tôi như người truyền tin chứ? Sao anh lại lo lắng cho cậu em họ này nhiều như vậy? Cậu ấy cũng là người trưởng thành rồi.”

Lâm Gia Nam bị hấn nói như vậy liền có chút thẹn thùng.

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi, chỉ là lấy tư cách trưởng bối quan tâm một chút mà thôi.”

Nếu như chỉ là quan tâm, cần đến ở cùng với nhau sao? Chẳng qua là trăm triệu lần không thể đắc tội lão đại, Dương Giản cười trả lời.

“Rất tốt, yên tâm đi.”

“Tính tình nó từ nhỏ đã quật cường, đến nơi xa như thế học đại học cũng là do giận đối với người nhà.”

Lâm Gia Nam nói, rồi thở dài.

“Vì sao vậy?”

Dương Giản gần như đã có thể đoán ra lý do rồi.

“Thanh niên dễ xúc động thôi.”

Lâm Gia Nam cảm khái nói.

Dương Giản cười cười không tiếp lời, trong lòng khó tránh khỏi có chút ước ao. Dù là có mâu thuẫn với người nhà, hay là có một ông anh họ chăm sóc trông chừng cậu ta, Ngô Tô Hoa thực ra cũng biết là mình không có bị vứt bỏ, cho nên ở trong những ác ý cùng đối đãi ở trường học như vậy mới có loại thái độ thông dong này đi.

“Bạn học Tiểu Dương?”

Lâm Gia Nam đột nhiên mở miệng nói.

“Lão đại có việc gì cứ nói?”

“Ngô Tô Hoa như vậy, ở trường học chắc là cũng không có bạn bè gì. Thực ra hai người hẳn là chưa quen biết lâu đi?”

“Không hổ là tinh anh của xã hội nha.”

Dương Giản biết không là giấu diếm được, không thể làm gì khác là thành thật nói ra.

“Bọn tôi thực ra là ở ký túc xá cạnh nhau, nhưng bình thường cũng không mấy khi nói chuyện. Ngày hôm qua chỉ là tình cờ gặp ở cửa nên thuận tiện giúp cậu ấy dọn nhà thôi. Nhưng chuyện này anh cũng đừng nói cho cậu ấy, cậu ấy nhờ tôi vờ làm bạn, cũng là không muốn khiến cho anh lo lắng.”

“Như vậy, tuy rằng nói như thế có chút giống như xen vào chuyện của người khác, nhưng cậu có thể thật sự trở thành bạn của nó không?”

Dương Giản mỉm cười, mặc kệ người này thoát nhìn có bao nhiêu thành thực lão luyện, đến khi lo lắng cho người nhà cũng sẽ có tư thái thẹn thùng như vậy nha.

“Ngô Tô Hoa là người tốt.”

Hắn nghiêm túc nói.

Buổi sáng mùa đông xe trên đường không nhiều lắm, rất nhanh đã vào trong nội thành. Lâm Gia Nam đem xe đỗ xuống ga ra ngầm, mang theo Dương Giản đi đến tầng trệt của công ty anh ta.

Dương Giản không khỏi kinh ngạc, ban đầu vốn tưởng chỉ là một cửa hàng nhỏ linh kiện chất đồng, không ngờ lại nhìn thấy phòng làm việc là nguyên một tầng lầu như thế này, tên của công ty cũng vô cùng quen thuộc với hắn. Dương Giản nhìn ra được quy mô hiện thời của công ty, không khỏi kinh ngạc hỏi:

“Lão đại, đây là công ty của anh sao?”

Tên tuổi này, sau này được xưng là lão đại dẫn đầu thị trường quốc nội đó nha.

Lâm Gia Nam mỉm cười gật đầu.

“Trước đây chỉ là thử mở, không ngờ sau này lại kiếm rất được.”

Anh ta mang theo Dương Giản đến các phòng nhìn một chút, sau khi lần lượt giới thiệu liền hỏi ý kiến hẳn.

“Nếu như cậu có hứng thú với mấy lĩnh vực kia, tôi có thể sắp xếp cho cậu qua đó thực tập.”

Cơ hội như vậy, đối với tân sinh viên đại học mà nói chính là cầu mà không được, dù là thực tập sinh không có tiền lương, khoảng thời gian học tập kinh nghiệm này cũng đủ để gia tăng cho hẳn không ít cơ hội kiếm việc sau này.

“Tôi muốn làm người bán hàng.”

Thu nhập của nhân viên bán hàng trong thời gian ngắn tương đối cao, nhưng chỉ có thể tính là làm công, Lâm Gia Nam có chút không hiểu nổi.

“Nếu cậu không cần tiền gấp, vì sao không chọn một vị trí có ích cho công việc sau này hơn chứ?”

Dương Giản cười cười.

“Làm người bán hàng có nhiều tiền nha, hơn nữa còn có thêm cơ hội rèn luyện, sau này tôi cũng muốn làm công việc này.”

Lúc này người trong công ty cũng lục tục đi đến rồi, nhìn thấy Lâm Gia Nam đều tôn kính mà gọi một tiếng ‘Giám đốc Lâm’, Dương Giản cũng không khỏi trở nên nghiêm nghị. Khi hẳn ở tuổi này của Lâm Gia Nam cũng chỉ là viên chức của một công ty bình thường mà thôi, phải tập trung tối đa vào cách ứng xử mới có thể cầm nhiều tiền thưởng hơn một chút, hoàn toàn chưa nói đến triển vọng sự nghiệp.

Thực ra hẳn vẫn luôn có một cuộc sống giản dị đạo đức, đối mình đối người đều vô cùng khoan dung, nhưng hiện thực nói cho hẳn biết điều này là không được. Dương Giản trầm hạ quyết tâm, chỉ có phấn đấu trên con đường này mới có thể khiến cho cuộc đời hẳn hoàn toàn thay đổi.

Lâm Gia Nam đưa hẳn đến cửa hàng ở tầng một, tiếp đón là một nữ chủ quản tuổi còn trẻ, trang điểm thanh nhã, tóc buộc đuôi ngựa cùng váy tây trang, một bộ dáng khôn khéo già dặn.

“Tiểu Hứa, đây là sinh viên mới đến làm người bán hàng, tên là Dương Giản, cô phụ trách cậu ta nhé.”

Lâm Gia Nam giới thiệu như vậy.

“Chào chị Hứa, sau này nhờ chị chiếu cố nhiều.”

Dương Giản đi lên phía trước, bày ra một khuôn mặt tươi cười. Tuy rằng hấn lớn lên thiếu ánh mặt trời, nhưng cũng coi như một nam sinh thanh tú, cười rộ lên liền vô cùng thu hút.

“Gọi An Kỳ là được rồi.”

Nữ chủ quản mỉm cười, nói với Dương Giản xong liền quay mặt sang phía Lâm Gia Nam.

“Người giám đốc Lâm mang đến, tôi làm sao dám không chăm sóc cẩn thận chứ.”

“Vậy giao cho cô nhé.”

Lâm Gia Nam lại căn dặn Dương Giản.

“Có cái gì không hiểu liền hỏi Tiểu Hứa, có chuyện gì có thể trực tiếp đến tìm tôi.”

Dương Giản vừa mừng vừa lo gật đầu, Lâm Gia Nam quả thực là cho hấn quá nhiều thể diện. Khi hấn quyết định giúp Ngô Tô Hoa dọn nhà, quả thực là không ngờ sẽ nhận được những điều tốt đẹp như thế này, nhưng hấn biết, Lâm Gia Nam làm vậy mục đích là muốn để hấn chịu nhân tình, phải đối tốt với Ngô Tô Hoa một chút.

Nói như vậy, tình huống ở trường học Lâm Gia Nam một chút cũng không biết, anh ta chỉ là muốn tham gia nhiều hơn một chút mà thôi.

Khi Dương Giản nhìn theo Lâm Gia Nam rời đi, liền phát hiện Hứa An Kỳ cũng nhìn chăm chăm bóng lưng người kia, thẳng đến khi không nhìn thấy nữa mới thu hồi ánh mắt, ướm hỏi:

“Cậu cùng giám đốc có quan hệ gì vậy?”

Dương Giản nhìn ra được tâm tư cẩn thận của cô, không muốn mang đến phiền phức gì cho Lâm Gia Nam, liền cười nói:

“Chỉ là quen biết mà thôi, loại quan hệ bạn bè nhờ vả bạn bè ấy, không quen thuộc.”

“Như vậy sao.”

Sau khi Hứa An Kỳ nghe xong liền có chút thất vọng.

“Nhưng cũng có thể nhìn ra là giám đốc Lâm rất quan tâm cậu đó.”

“Đại khái là thấy tôi còn nhỏ tuổi, sợ tôi không hiểu chuyện đi.”

Dương Giản cười hắc hắc.

“Cậu bao nhiêu rồi?”

“Mười tám.”

Tuy rằng là hai tháng nữa mới đến, Dương Giản vẫn là nói dối tuổi.

“Cũng không còn nhỏ rồi, sao nhìn mặt lại thấy non nớt thế này.”

Hứa An Kỳ cười cười.

“Vừa lên đại học sao?”

Dương Giản gật đầu.

“Kỳ nghỉ sao không về nhà, lại đi làm thêm thế?”

Nếu như giải thích, lại phải nhắc đến các loại lý do như thích kiếm tiền, rất khó để người ngoài hiểu được. Dương Giản ngẫm nghĩ một chút, nói đơn giản:

“Làm thêm ngoài giờ thôi.”

Người không muốn về nhà ra ngoài kiếm tiền, đại khái thật sự không phải là người trong phạm vi của Lâm Gia Nam. Nhất thời Hứa An Kỳ sửa lại thái độ của bản thân không ít, dù có được Lâm Gia Nam cấp cho thể diện, nhưng cũng không cần quá lấy lòng thiếu niên ở trước mắt rồi.

“Trước đây đã từng làm công việc bán hàng chưa?”

Dương Giản gật đầu, trước kia đã từng theo một hạng mục quản lý tiêu thụ của một chi nhánh, ít nhiều gì cũng hiểu được một chút.

“Vậy là tốt rồi, buổi sáng hôm nay trước hết là đem mấy tờ quảng cáo này ra ngoài phát đi.”

Cửa hàng mở trong nội thành có điều kiện rất tốt, nhưng buổi sáng người đi lại cũng không có nhiều, Dương Giản nhìn tập giấy quảng cáo dày cộp trong tay, không đợi Hứa An Kỳ lên tiếng liền tự giác đi ra ngoài

đứng ở trên đường.

Nhìn dòng người đông đúc trên phố, tuy rằng gió lạnh thổi thấu xương, Dương Giản nhìn công việc mình cần phải hoàn thành, trong lòng lại cảm thấy vô cùng ấm áp, liền càng thêm nhiệt tình không ngừng nghỉ giới thiệu sản phẩm cho người đi đường, hắn cho đến lúc này vẫn không biết là mình có tài ăn nói như vậy. Cũng không phải là lời dối gạt trái lương tâm, hắn đem ưu khuyết điểm của sản phẩm nói ra thật rõ ràng, so sánh với sản phẩm cùng loại, hoặc là giá bán, này tất nhiên còn phải dựa vào tiếng tăm cùng sự chăm sóc phục vụ sau này.

Dương Giản ở dưới làm việc vô cùng vui vẻ, lại không biết ở trên tầng có một ánh mắt, xuyên thấu qua cửa kính thủy tinh thỉnh thoảng lại liếc ra quan sát hắn.

Lúc đầu Lâm Gia Nam đối với Dương Giản không có ấn tượng gì quá sâu sắc, sau khi biết được cậu ta thích tiền, bởi vì vô cùng kinh ngạc nên mới nhìn cậu nhiều hơn một chút. Thanh niên ở tầm tuổi này, dù có nghèo đói bao nhiêu cũng sẽ không đem chuyện tiền tài đặt ở trong miệng, giống như không nói ra sẽ không cảm thấy mình thấp kém hơn người khác, nhưng Dương Giản lại nói trắng ra khiến cho anh lú lười. Cậu ta thẳng thắn nói thích tiền, tương lai cũng không có dự định làm loại công việc nhìn qua áo mũ chính tề đảng hoàng, chỉ muốn bắt đầu từ việc bán hàng.

Trong lòng Lâm Gia Nam thầm khen ngợi, có ham muốn với tiền tài mới là động lực căn bản để kiếm tiền, mà loại ham muốn này hiện ra ở trên người Dương Giản không sót một chút nào.

Ngay từ đầu Lâm Gia Nam vốn chỉ tính toán cải thiện một chút quan hệ với người khác của Ngô Tô Hoa, dưới tình huống bị cô lập như thế dựa vào sức mạnh của mình để tự đứng lên, cũng là một khóa học cần thiết để cho bản thân trưởng thành hơn. Nhưng dù sao anh cũng rất yêu thương cậu em họ mà anh nhìn từ nhỏ đến lớn này, không đành lòng nhìn Ngô Tô Hoa phải đối mặt với hoàn cảnh cơ khổ như vậy, mới muốn vì cậu tìm một chút sức mạnh ủng hộ. Có người ghét mình, không có nghĩa là tất cả mọi người đều sẽ bài xích mình, Lâm Gia Nam mong muốn Dương Giản sẽ chứng minh điều này cho Ngô Tô Hoa, nhưng lúc này anh đột nhiên có một cách mới.

Dương Giản này, dường như là một nhân tài ngoài ý muốn cần được bồi dưỡng.

6. Chương 6: Thăm Dò Đối Phương...

Sau một ngày bận rộn, Dương Giản nhận được sự đồng ý hết giờ làm, một mình yên lặng đi đến trạm đổ giao thông công cộng chờ xe quay về ký túc xá.

Bóng đêm đã hoàn toàn bao phủ thành phố, không có gió, trong không khí cũng mang theo một chút khí tức lạnh thấu xương, mùa đông ở đây chính là như vậy. Dương Giản cầm khăn quàng cổ quấn thêm một vòng nữa lên trên cả cổ áo rồi gài lại, thành phố này đối với hắn mà nói cũng không phải là xa lạ, mặc dù là tân sinh viên đại học năm thứ nhất, nhưng cũng đã từng sinh sống và làm việc ở đây rất nhiều năm.

Hắn đã quen với trời đông giá rét như vậy.

Người chờ xe cũng có rất nhiều, hắn nhìn xung quanh đánh giá, lại nghe thấy tiếng còi xe ô tô, chăm chú nhìn lại, Lâm Gia Nam đang ở trong xe ngoắc hắn.

“Lên xe đi.”

“Này...sao có thể không biết xấu hổ như vậy.”

Dương Giản nói, trong tâm cũng là nghĩ như vậy. Nhờ được một lần cảm thấy mình đã chiếm được lợi rồi, nhờ nhiều thêm vài lần sẽ có cảm giác cố ý chiếm tiện nghi. Nhân tình hắn thiếu Lâm Gia Nam đã đủ lớn, không muốn dồn lại đến trình độ không nhận nổi nữa.

Hắn ở bên này đang chối từ, đám xe bị dồn lại ở đằng sau đều bất mãn mà bóp còi inh ỏi.

“Đừng có lễ mễ nữa.”

Lâm Gia Nam cau mày, Dương Giản liền cuống quýt kéo cửa xe ra ngồi vào.

“Cảm ơn lão đại nhiều.”

Hắn rất biết điều bắt đầu nịnh nọt.

Lâm Gia Nam không khỏi bật cười.

“Lúc này quả là thông minh.”

“Lão đại, tôi có lúc nào không thông minh sao?”

Dương Giản khiêm tốn thỉnh giáo.

“Khi chủ quản của cậu bố trí công việc cho cậu, như thế nào lại thành thật như thế?”

“Như lão đại nói chẳng lẽ là mong muốn tôi từ chối nhiệm vụ phát truyền đơn được phân công, sau đó chạy lên tìm anh cáo trạng sao?”

Dương Giản cười cười.

“Làm người bán hàng nhất định phải đi phát đơn tuyên truyền ở trên đường, chỉ đứng ở trong cửa hàng làm thế nào có được khách hàng?”

“Cậu nên biết rằng, trong ngày người trên đường mặc dù nhiều, đại bộ phận lại không có ý định mua hàng, đều là cầm truyền đơn trong tay liền đi. Trời lạnh như vậy cậu làm rất khổ cực, kỳ thực cũng không có hiệu quả gì đi?”

Dương Giản ý thức được điểm này, nhất thời có chút thẹn thùng, đạo lý này hẳn vốn nên biết, nhưng không hiểu tại sao lúc đó nhất thời lại không nghĩ ra.

“Đây là lần đầu tiên cậu bán hàng, không hiểu chuyện cũng có thể hiểu, nhưng thân là chủ quản, không có khả năng ngay cả loại chuyện này cũng không biết đi.”

“Lão đại là muốn nói tôi bị làm khó dễ sao?”

“Tôi cái gì cũng không có nói.”

Lâm Gia Nam cố ý phụng phịu nói.

“Thế nhưng là vì sao vậy?”

Dương Giản trầm tư không thể giải, hẳn đã tận lực biểu đạt ra thái độ thân mật, thế nhưng vẫn không thể thắng được cảm giác lệ thuộc trực tiếp vào cấp trên mới thật là tốt.

“Hiện tại cậu có ý kiến gì không?”

Lâm Gia Nam đột nhiên hỏi.

“Không có ý kiến gì cả.”

“Còn muốn tiếp tục làm việc sao?”

“Đương nhiên.”

Dương Giản trả lời không chút nghi ngại. Tuy rằng không việc bên ngoài trời thời tiết đại hàn có khổ một chút, tuy rằng quan hệ giữa người với người cũng có chút phức tạp, nhưng dù sao hẳn vẫn phải kiếm tiền.

Chỉ cần đạt được mục đích này, những thứ khác đều không quan trọng.

Hắn không phải là thiếu niên mười bảy tuổi kia, sự thành thực ẩn nhẫn của người trưởng thành đã trở thành một loại thói quen in hằn dấu vết ở trong sinh mệnh hắn, cho dù bằng bất kì cách nào cũng không thể xóa đi. Hắn thử tiếp thu loại hiện thực thoát nhìn không có chút công bằng nào này, ở dưới hoàn cảnh không thể thay đổi, oán giận chỉ đại biểu cho sự vô năng.

Lúc này hắn ngồi ở vị trí phó lái trong xe, nếu không gặp được Lâm Gia Nam, trong loại khí trời này còn không biết lúc nào có thể đón được xe, cũng không biết đến khi nào xe mới có thể về đến ký túc xá.

Dương Giản nghĩ tới đây, lại cảm thấy may mắn, kìm lòng không được mà cười rộ lên.

Lâm Gia Nam nhìn thoáng qua kính phản quang, liếc thấy khoe môi hắn cong cong, có chút ngạc nhiên.

“Dường như cậu rất cao hứng?”

“Lão đại giúp tôi tiết kiệm tiền đi đường, đương nhiên là vui vẻ.”

Lâm Gia Nam lắc đầu, tiếp tục lái xe.

Bên ngoài tuyết lại bắt đầu rơi, có một chút dính lên cửa sổ xe.

“Lạnh không?”

Lâm Gia Nam hỏi.

“Không lạnh.”

Hơi ẩm từ hệ thống sưởi trong xe rất đủ.

Thiếu niên giống như mèo nhỏ lui vào trong chỗ ngồi, rất nhanh đã thiếp đi. Tâm tư của cậu ta hoàn toàn viết ở trên mặt, cũng bị Lâm Gia Nam nhìn hết vào trong mắt. Còn tưởng là tính cách có nhiều lão thành, thì ra cũng chỉ là một đứa trẻ thôi.

Anh đánh tay lái, chạy xe đến một hướng khác. Dương Giản bởi vì động tĩnh rất nhỏ này mà giật mình tỉnh lại, xoa xoa hai mắt, hình dáng giống như một giấy trước vẫn còn ngủ rất say, nhất thời không nhớ nổi giờ là tối hay đêm.

“Tôi đi siêu thị mua thức ăn, cậu có muốn đi cùng không? Hay là ở trong xe chờ tôi?”

Lâm Gia Nam quay đầu hỏi hắn.

“Cùng đi.”

Dương Giản trả lời không chút nghĩ ngợi. Kiếp trước hắn sợ nhất là bị bỏ lại, dù có mệt có lạnh đến đâu cũng muốn có người ở bên cạnh thì mới có thể an tâm.

“Xuống xe đi.”

Lâm Gia Nam đã chuẩn bị mở cửa bên sườn xe của mình, thấy Dương Giản còn có chút mơ hồ nửa mê nửa tỉnh, liền nghiêng người qua, giúp hắn cởi dây an toàn ra.

Dương Gian thoáng cái đã bị làm tỉnh, vội vàng nói:

“Lão đại, tôi tự mình làm.”

Hắn bất an giật giật thân thể, hoảng loạn mà đưa tay lên tự làm, không biết nên đặt vào chỗ nào, đột nhiên thấy nút thắt của dây an toàn, vội vàng đưa tay kéo xuống, nhưng vừa vặn đặt lên tay Lâm Gian Nam.

Đôi tay kia rộng lớn khô ráo, có mang theo chút khí lạnh.

Dương Giản vội thu tay về.

“Cậu sợ tôi sao?”

Lâm Gia Nam vì phản ứng quá độ của hắn cũng có chút xấu hổ.

“Không phải vậy, lão đại.”

Dương Giản mềm yếu vô lực giải thích, hắn còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng khi cách một người gần như vậy, hắn lo lắng ma chướng từ đáy lòng mình sẽ lao đến lần thứ hai, làm hỏng mất cuộc sống thật vất vả mới kiếm lại được này.

“Tự mình tháo sao?”

Dương Giản gật đầu, trầm mặc không lên tiếng mà chỉ nút thắt ra.

“Xuống xe đi.”

Lâm Gia Nam nói một lần nữa, tự mình đi ra ngoài trước.

Dương Giản yên lặng theo sát phía sau anh, trong lòng trách cứ sự sơ suất của chính mình, thậm hạ quyết tâm sau này nhất định phải thật cẩn thận, tuyệt đối không thể đi nhầm.

Hắn cứ cúi đầu đi tới như vậy, không có chú ý đến Lâm Gia Nam đi phía trước đã dừng lại, xoay người nhìn hắn, suýt nữa thì đụng vào người đối phương.

“Xin lỗi lão đại.”

Hắn hoảng sợ vội vã xin lỗi.

Lâm Gia Nam lại không thích loại tư thái tận lực lấy lòng này của hắn, không phát giác ra mình đã nhủu mày.

Dương Giản ngẩng đầu nhìn anh một cái, trong lòng biết rằng lúc này nói cái gì cũng đều là sai, liền ngậm miệng lại.

Lâm Gia Nam thấy loại bộ dáng này của hắn, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, ngược lại còn nghĩ, một ngày trước vẫn còn là người xa lạ không hề quen biết, có lòng phòng bị cũng là bình thường, lẽ nào Dương Giản có thể giống như Ngô Tô Hoa chơi xấu rồi làm nũng với anh sao? Mà chính mình lại cùng với một đứa trẻ tuổi tác không khác em họ mình mấy tính toán, này không khỏi có vài phần ấu trĩ và buồn cười rồi.

“Đi thôi.”

Anh nhàn nhạt nói, thẳng đến khi tới chỗ xe đẩy liền bắt đầu mua sắm.

Dương Giản lúc này cũng khôi phục lại như bình thường rồi, vội vàng theo sau.

“Lão đại, tôi tới đây.”

Lâm Gia Nam cười như không cười liếc hắn một cái:

“Không cần nữa, sau khi tan tầm tôi chỉ là anh họ của Ngô Tô Hoa, cậu không cần kêu ‘lão đại, lão đại’ gì nữa.”

“A.”

Dương Giản ngưng ngưng theo sát bên cạnh.

“Anh họ mua thứ gì vậy, để tôi cầm cho.”

“Cậu thích ăn cái gì?”

“Hử?”

“Thích ăn thứ gì thì lấy thứ đó đi, hôm nay tôi làm cơm.”

“Anh cũng biết nấu cơm!”

Dương Giản nhất thời cảm thấy thật khó có thể tưởng tượng nổi, nhân sĩ tinh anh luôn bận rộn với sự nghiệp làm sao có thể giỏi việc nhà như vậy nha.

“Ăn ở bên ngoài không tốt với cơ thể.”

Vẻ mặt Lâm Gia Nam nghiêm túc nói.

“Thế nhưng muộn rồi tôi còn qua quấy rầy hai người thì không tốt lắm đâu?”

“Cậu đang lo về Ngô Tô Hoa? Yên tâm đi, nó có thể mang cậu đến phòng của mình, đó chính là đã cho phép cậu rồi, nhất định sẽ không phản đối tôi mang cậu về đó.”

Dương Giản khóc không ra nước mắt, nhu cầu cấp bách hiện tại của hắn chính là một mình yên tĩnh chút, thế nhưng Lâm Gia Nam lại từng bước áp sát, giống như không muốn cho hắn cơ hội này.

Hắn dừng bước, xoay người lại nghiêm túc nhìn Lâm Gia Nam hỏi:

“Chuyện của Ngô Tô Hoa ở trường học, có phải anh không biết chút nào không?”

Lâm Gia Nam sững sốt, trầm mặc không trả lời.

“Sự việc náo động lớn như vậy, không có lý do gì mà trường học không hỏi đến, thậm chí còn khiến Ngô Tô Hoa muốn dọn ra ngoài ở, anh là anh họ, nhất định là đã nhờ người đi?”

“Tuổi còn nhỏ, hiểu biết cũng không ít.”

Lâm Gia Nam nhìn hắn, chờ hắn tiếp tục nói.

“Anh có thể cho tôi một cơ hội làm việc, tôi vô cùng cảm kích, thế nhưng anh có thể hay không không dò xét tôi? Tôi có thể đảm bảo hai việc: Thứ nhất, anh không cần lo lắng giữa tôi và Ngô Tô Hoa xảy ra chuyện gì, tôi và cậu ấy không giống nhau; thứ hai, nếu tôi không làm bạn với cậu ấy, sau này tuyệt đối sẽ không lừa gạt cậu ấy, việc này cùng chuyện thiếu nhân tình của anh không liên quan đến nhau. Đừng quên là khi tôi giúp cậu ấy dọn nhà, còn không biết anh là ai đâu.”

Cái loại bộ dạng gấp đến độ gơ chân này, giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi vậy. Lâm Gia Nam nghĩ như thế, không khỏi cười rộ lên:

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi, bất quá chỉ là làm thủ trưởng, nghĩ muốn khao nhân viên cần cù vất vả làm việc mà thôi.”

Lúc này lại bắt đầu mang lên cái giá thủ trưởng rồi sao?

Dương Giản bắt đầu phát hiện Lâm Gia Nam thực ra cũng là người chưa mất hết tính trẻ con, lấy hấn ra nhào nặn làm thú vui, hoàn toàn không để ý mình là nhân viên trong công ty hay là bạn cùng học của em họ anh ta.

“Lão đại tùy tiện chọn đi, tôi không kén ăn.”

Dương Giản mím môi cười nói.

Trước kia vẫn luôn đem mình biến thành bộ dáng một hậu bối nhu thuận, đột nhiên lại phát hiện thật ra tuổi tác trong lòng mình tuyệt đối lớn hơn Lâm Gia Nam, có một loại cảm giác cân đối kì lạ.

Lâm Gia Nam gật đầu khen ngợi.

“Ngô Tô Hoa cũng dễ nuôi giống như cậu thì tốt rồi.”

“Cậu ta rất khó tính sao?”

“Loại đồ ăn không ăn được so với loại ăn được còn nhiều hơn.”

“Vậy lúc không có anh cậu ấy phải làm sao?”

“Không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày kêu cơm trứng xào cà chua ở bên ngoài rồi.”

“Chỉ có việc này thì cũng không phải là quá lạ.”

Dương Giản cười nói.

“Khi bỏ lỡ thời gian ăn cơm ở căng tin, tôi cũng gọi bên ngoài mang đến ký túc xá ăn, việc này với học sinh rất là bình thường.”

“Một mình cậu ở trong ký túc xá ăn cơm hộp sao?”

Lâm Gia Nam có chút khó hiểu.

“Vì sao không về nhà?”

“Muốn đi làm thôi.”

Dương Giản cười cười có lẽ.

Lần này Lâm Gia Nam cũng không có ý buông tha hắn.

“Đừng có nói là cậu thích tiền hay gì gì đó, tiền dù có quan trọng như thế nào, cũng không có quan trọng bằng người nhà.”

“Là giống như anh quan tâm em họ như vậy?”

Dương Giản muốn nói lảng sang chuyện khác.

Lâm Gia Nam ngoài ý muốn trả lời hắn.

“Đúng vậy. Ngô Tô Hoa từ nhỏ đã được nuông chiều, đối với không khí không lành mạnh của xã hội rất thiếu hiểu biết, lúc đầu khi nó cứng rắn muốn rời nhà chúng tôi đều không thể nào yên tâm, cho nên tôi mới xin được điều đến bên này để khai thác thị trường mới. Dương Giản, cậu nên biết rằng, rất nhiều lúc không thể dựa vào một mình mình được, con người đôi khi cần có một vài người có thể toàn tâm toàn ý tin cậy, ví dụ như người nhà, đó chính là một dạng tồn tại giống như thế.”

“Anh thì biết cái gì? Chuyện của tôi, anh căn bản là không hiểu, dựa vào cái gì mà nói như vậy.”

Dương Giản cười lạnh nói.

“Tôi không biết, nếu như cậu đồng ý, có thể nói cho tôi nghe. Không chỉ là cấp trên nơi cậu làm việc, cậu cũng có thể thử đối với tôi có nhiều tin cậy một chút.”

Lâm Gia Nam nhìn hắn nói.

“Tuổi của cậu xấp xỉ em trai tôi, tuy rằng tính cách khác nhau rất nhiều, nhưng không biết vì sao, khi thấy cậu, tôi lại nhớ tới nó.”

7. Chương 7: Quan Hệ Anh Em...

Khi Lâm Gia Nam đem câu kia nói ra miệng, mới ý thức được mình đối với người trẻ tuổi trước mắt này quan tâm ngoài ý muốn, giống như có chút không giống bình thường. Biểu hiện của Dương Giản trong lúc đang làm việc khiến anh phải nhìn bằng đôi mắt khác xưa, thái độ làm người cùng cách xử sự đều thành thực khôn khéo ngoài ý muốn, thoát nhìn hiền lành dễ ở chung, nhưng cũng rất kiên định lạnh lùng, cũng không hề quan tâm đến cái nhìn của người khác cùng hoàn cảnh của bản thân, mục tiêu rất rõ ràng, chỉ có tiền.

Nếu như chỉ là tiếp xúc trên công việc, anh sẽ không chút nào keo kiệt mà biểu hiện vẻ tán thưởng, cũng sẽ đem người này làm trọng điểm để bồi dưỡng, nhưng nếu như đổi lại thành em trai của mình, anh lại càng mong nhìn thấy tính cách giống như Ngô Tô Hoa vậy, có thể không chút do dự mà biểu lộ tâm tình ra ngoài, chí ít thì cũng không ủy khuất chính mình.

“Nếu có chuyện gì, cũng có thể thương lượng với tôi.”

Lâm Gia Nam chân thành nói.

Loại chiều cố đặc biệt này Dương Giản trước nay không có nhận được nhiều, cho nên ngoài ý muốn xúc động gấp bội, hắn từ trong hoảng sợ quá mức bình tĩnh lại, lúc này vẫn có chút tâm thần không yên mà nói:

“Cảm ơn lão đại.”

Hai người mua xong nguyên liệu nấu ăn rồi, lúc đang tính tiền ở chỗ quầy thu ngân thì điện thoại của Lâm Gia Nam đột nhiên kêu vang. Anh ta nhìn thoáng qua liền nhấc máy, bởi vì thanh âm điệu chỉnh rất lớn, giọng nói ở bên kia Dương Giản nghe được vô cùng rõ ràng.

“Ngày hôm nay sao lại về trễ như thế, đã ăn cơm trước một mình rồi sao?”

Người nói chính là Ngô Tô Hoa.

“Đừng gọi đồ ăn bên ngoài, chờ anh về làm cơm đi, cũng sắp về đến rồi.”

“Làm cơm? Quên đi, để em gọi đồ ăn ngoài về.”

Không đợi cậu ta nói xong, Lâm Gia Nam đã cúp điện thoại.

Đây là em họ hay con trai vậy, Dương Giản cảm thán trong lòng, nhìn Lâm Gia Nam không biết nói cái gì cho phải, bất quá nghe đến thì, người kia hình như là dạng rất kén ăn.

Vì muốn tiết kiệm tiền xe đi ăn cơm chục quả nhiên là sẽ gặp báo ứng, Dương Giản ai oán nghĩ.

Lúc này đến lượt bọn họ tính tiền, Dương Giản thấy Lâm Gia Nam lấy ví ra, tự mình cũng tiến lên trái phải đem đồ mua được cất vào trong túi plastic.

Lúc hắn mang theo mấy thứ đồ này đi ra ngoài, Lâm Gia Nam đột nhiên mở miệng:

“Có phải là cảm thấy tôi làm một người anh họ như vậy quá mệt mỏi không?”

“Rất tốt, rất tốt.”

Dương Giản cuống quýt gật đầu.

“Bất quá Ngô Tô Hoa đã là người lớn như vậy, không cần phải trông nom tất cả mọi chuyện.”

Hắn cẩn thận kiến nghị một chút, không ngờ lại nghe Lâm Gia Nam hừ lạnh một tiếng:

“Tên nhóc này nếu như chịu về nhà, chuyện gì cũng đều dễ dàng giải quyết rồi, tùy hứng cũng có mức độ thôi, làm gì có đạo lý ngay cả lễ mừng năm mới cũng không về nhà chứ?”

“Chính là không thể quay về mới không muốn quay về đó.”

Dương Giản nhỏ giọng nói. Nếu như không được tiếp nhận, vậy quay về có ý nghĩa gì đây?

“Vậy còn cậu?”

Lâm Gia Nam quay đầu lại nhìn hắn.

Dương Giản không chút hoang mang cười nói:

“Tôi đương nhiên không phải, tôi là sinh viên tốt đi làm thêm ngoài giờ.”

Lâm Gia Nam cười cười không đáp lại, sau khi lái xe về đến chỗ ở rồi, sắc trời đã hoàn toàn tối sẫm, nhưng là bởi vì có tuyết rơi, phản xạ lại ánh đèn đường, mặt đường so với lúc bình thường sáng sủa hơn rất nhiều.

Dương Giản mang theo đồ ăn cùng mấy thứ mua ở siêu thị, đi phía sau Lâm Gia Nam cùng lên lầu.

“Hành lang không có đèn, cẩn thận một chút.”

Lâm Gia Nam nhắc nhở.

“Ừ, tôi biết.”

Dương Giản cẩn thận dè chừng mà đi tới, theo sau bóng lưng thoát nhìn vô cùng đáng tin cậy ở đằng trước.

Lâm Gia Nam đi trước mở cửa, bắt đầu lục túi tìm chìa khóa, bởi vì không có ánh sáng nên một lúc sau mới tìm được. Dương Giản đứng chờ ở cửa, trong lòng không ngờ lại có chút do dự. Hắn có thể tin tưởng chắc chắn rằng mình đối với Lâm Gia Nam không có ý nghĩa gì, cũng có thể vững tin Lâm Gia Nam càng không có ý nghĩa gì đối với mình không có ý nghĩa gì, nếu như vậy, lại không hiểu chính mình còn đang quyến luyến cái gì.

Rốt cuộc, khi Lâm Gia Nam mạnh đẩy cửa ra, Dương Giản quyết định thoải mái theo sát đi vào. Hắn ngẫm nói với chính mình, coi như là đơn thuần đi ăn cơm chục cũng tốt, cũng không cần như chim sợ cành cong nơi nơi cẩn thận. Phải biết rằng, không có người có thể tránh trước điều gì đến được, gặp gỡ người khác là điều cần thiết.

Tiếng đẩy cửa rất lớn, ngay sau đó bên trong truyền đến tiếng đáp lại của Ngô Tô Hoa:

“Anh họ về rồi sao, em vốn không định chờ anh, nhưng mà mấy quán bán đồ ăn gần đây đều đóng cửa rồi.”

Cậu ta từ phòng ngủ đi ra, ngáp một cái, thấy Dương Giản bên cạnh Lâm Gia Nam không khỏi ngẩn người, sau đó cười rộ lên:

“Anh họ mang theo cậu về sao?”

“Đúng vậy, đến ăn chục cơm, xấu hổ nha.”

Dương Giản vui tươi hơn hớn mà trả lời.

Ngô Tô Hoa thấy hắn tỏ ra tự nhiên, trong lòng cũng vô cùng cao hứng, tự sau việc bày tỏ với Thôi Văn khiến cho trường học nổi sóng to gió lớn, cậu liền không tiếp xúc với loại tình bạn bình thường này nữa.

“Hoan nghênh đến ăn cơm chục.”

Cậu mỉm cười nói.

Lâm Gia Nam cởi áo khoác treo lên cái móc trên cánh cửa, vừa nói với Dương Giản:

“Đưa đồ cho nó, bảo nó giúp rửa rau.”

“A, thế nào lại quên mất, người này thích nhất là sai bảo người khác, nói là anh ấy làm cơm, công việc chuẩn bị đều là người khác làm, anh ấy chỉ để ý đến việc đem rau thịt đã được thái hết cho vào nồi thôi.”

“Rất ngạo mạn nha.”

Dương Giản đã biết rồi, Lâm Gia Nam nhìn như thế nào cũng không giống loại người hiền lành như quản gia lo công việc gia đình.

“Đừng nói nhảm nữa, đi rửa rau đi.”

Lâm Gia Nam ra lệnh một tiếng, Ngô Tô Hoa không thể làm gì khác hơn là đi vào phòng bếp.

Dương Giản theo ở phía sau, hơi hơi kinh ngạc một chút.

“Sạch sẽ như vậy sao?”

Lần trước đến đây chỉ ở lại trong chốc lát, Dương Giản vẫn còn chưa kịp quan sát phòng bếp trong căn phòng cho thuê này. Tuy rằng thiết bị lắp đặt đã có chút cũ, thoát nhìn lại dường như không nhiễm một hạt bụi, giống như được quét dọn thường xuyên vậy.

Ngô Tô Hoa len lén nhìn thoáng qua phía bên ngoài, thấy Lâm Gia Nam không rảnh để ý đến mình, mới len nói với Dương Giản:

“Khiết phích đó.”

Dương Giản hiểu rõ cười cười, cũng vén tay áo lên giúp cậu ta một tay.

“Anh ấy lại mua cá.”

Ngô Tô Hoa đem chỗ cá vẫn còn tơ máu ném vào trong bồn rửa, mở vòi dùng mức nước mạnh nhất xối

xuống.

Kể cả là người có tiền cũng không thể như vậy nha, Dương Giản yên lặng nghĩ.

“Có hơi quá lãng phí rồi.”

Những lời này, hẳn lại không thể nhin xuống, bất giác từ miệng bật ra.

“Lãng phí sao?”

Ngô Tô Hoa xấu hổ cười cười, bao biện cho mình nói:

“Mùa đông nước quá lạnh, đưa tay nhúng vào nước liền cảm thấy lạnh đến mức ngay cả khớp xương cũng muốn đông cứng lại.”

Thực sự là được nuông chiều từ bé, Dương Giản oán thăm, thật không quen nhìn loại hành vi lãng phí này, liền đi qua.

“Cậu xối như vậy cũng không rửa sạch được, để cho tôi là được rồi.”

Ngô Tô Hòa tìm một con dao đến cho hẳn, Dương Giản nhận lấy, nhanh nhẹn đánh sạch vẩy toàn bộ con cá, sau đó lại rửa sạch nội tạng còn sót cùng tơ máu.

“Nhìn cậu như vậy không ngờ còn rất có khả năng nha.”

Ngô Tô Hoa cảm thán.

Dương Giản quay đầu lại cười nói.

“Ở một mình lâu rồi cho nên cái gì cũng phải biết.”

Đã từng có một khoảng thời gian hẳn ngây ngốc sống trong trường cho qua ngày, cũng không biết phí điện nước sẽ tính như thế nào đây.

“Một mình?”

Ngô Tô Hoa nhú mày, lại nghĩ đến hành vi nghỉ lễ không về nhà của Dương Giản, cậu càng kiên định với phán đoán của chính mình, khi đối diện với Dương Giản thì tâm tình nhất thời trở nên đồng tình cùng kính

phục.

“Dương Giản, đừng trách tôi đa sự, cậu không muốn nói tôi cũng không hỏi nhiều, nhưng mà một khi đã là bạn bè, khi nào cần giúp đỡ nhất định phải nói với tôi nha.”

Tính tình cậu ngay thẳng không che giấu, trong lòng có chuyện không hiểu được liền hỏi ra, Dương Giản nghe xong không khỏi thẹn thùng.”

“Không phải, thực ra tôi giống như là rời nhà trốn đi hơn.”

“A?”

Lâm Gia Nam chẳng biết đã đi vào phòng bếp từ khi nào, vừa mới nghe như thế thì bật thốt ra một tiếng.

“Chỉ là không muốn về nhà, thời kỳ thiếu niên nổi loạn thôi, hai người cũng biết mà.”

Dương Giản ngượng ngùng cười nói.

Ngô Tô Hoa nhất thời không nói gì.

“Tôi đi rửa rau.”

Ba người đàn ông cùng ở trong phòng bếp bận rộn chuẩn bị cơm tối, cũng là một màn bình thường không thể nhìn thấy nhiều lắm, Lâm Gia Nam nhìn hai người bận rộn ở một bên, thầm than Ngô Tô Hoa không ngờ có thể tìm được một người bạn có tính cách mộc mạc như vậy, cũng thầm hạ quyết tâm chỉ cần là chỗ có thể chăm sóc được Dương Giản, mình nhất định sẽ không hề do dự.

“Đã nấu cơm chưa?”

Dương Giản hỏi.

“Nấu đi.”

Lâm Gia Nam vô thức trả lời.

Không hỏi lại mấy câu là nấu nhiều ít ra sao, Dương Giản cũng coi như có chút kinh nghiệm. Hắn bận rộn nghiêng người qua, hai người còn lại liền không thấy rõ được vẻ mặt của hắn.

Làm cùng một việc, bên cạnh cũng cùng là một người, Dương Giản không rõ tâm tình của mình là như thế nào. Khi tất cả thực sự lặp lại một lần nữa, yêu hận đều là con số không rồi, nhưng trong tâm vẫn còn có chút lo lắng. Tuy rằng hắn đã nỗ lực thuyết phục chính mình rằng không nên để tâm trạng tiêu cực này ảnh hưởng, hắn còn cả một sự nghiệp mới cần phải phấn đấu.

“Đừng để cho Dương Giản làm hết một mình như vậy, rửa rau đi.”

Lâm Gia Nam chỉ huy em họ của mình.

Ngô Tô Hoa vẻ mặt bi tráng, đôi tay của cậu rốt cuộc không tránh được việc chạm vào nước lạnh rồi.

“Lạnh sao? Sợ lạnh còn chạy đến một nơi lạnh như thế.”

Lâm Gia Nam lạnh lạnh nói một câu.

“Vậy anh nói em phải sống thế nào?”

Ngô Tô Hoa trợn mắt nhìn.

“Tình cảm anh em của hai người thật đúng là khiến cho người khác phải ước ao nha.”

Dương Giản quay đầu cảm thán.

“Trong nhà tôi không có anh chị em gì hết, trong họ hàng cũng không có người nào gần tuổi, không được trải nghiệm loại tình cảm này.”

Hắn chủ động chắc đến chuyện trong nhà của mình, đây là lần đầu tiên. Nếu đã nói ra miệng, cũng không có cái gì cần phải cố kỵ nữa, Dương Giản nhìn Ngô Tô Hoa một chút rồi lại nhìn Lâm Gia Nam một chút, biết bọn họ lo lắng cho mình, liền bắt đầu giải thích.

“Mặc dù là con trai độc nhất có chỗ tốt, cha mẹ cái gì cũng muốn dành cho mình, nhưng có lúc không tránh khỏi cảm thấy sợ hãi.”

“Sao lại kỳ vậy?”

Ngô Tô Hoa không hiểu nổi hỏi.

“Người khác đối với cậu rất tốt, luôn luôn có kèm theo lý do, hơn nữa hiện tại đối tốt với cậu tương lai không chắc là sẽ tốt, nói không chừng lúc nào đó đột nhiên thu hồi lại. Nếu đã quen với loại đối xử này rồi,

sau đó phải làm như thế nào mới tốt đây?”

“Người nhà cùng người lạ sao có thể giống nhau được?”

Lâm Gia Nam bộ dáng thoát nhìn không đồng ý, anh ta ở trong đại gia đình là anh cả, tự nhiên có ý thức cùng trách nhiệm của anh cả, quan niệm gia tộc vô cùng mạnh, nếu không cũng sẽ không quan tâm Ngô Tô Hoa như vậy.

Dương Giản nhàn nhạt cười nói:

“Có lẽ là do tôi suy nghĩ nhiều rồi, nhưng dù chẳng có chuyện gì xảy ra, lại cảm thấy không dám tin tưởng cũng như sợ thất vọng, kết quả liền biến thành như vậy.”

“Cậu quả nhiên là nghĩ rất nhiều.”

Ngô Tô Hoa không quá hiểu được quan điểm của hắn.

“Tôi không dám quay về, là sợ sẽ bị đánh chết.”

“Ai nói muốn đánh chết em?”

Lâm Gia Nam không hờn giận nói.

“Tuy rằng không có thực sự bị đánh chết, nhưng động một chút là lại mắng chửi, không thể trở thành người bình thường, như vậy về nhà để làm cái gì?”

Ngô Tô Hoa quay đầu lại lớn tiếng với anh họ của cậu:

“Mà ngay cả anh, không phải là cũng không thể tiếp nhận con người chân chính của em sao?”

Dương Giản bỗng nhiên có chút hiểu được Lâm Gia Nam rồi, có một cậu em như vậy thật khiến cho người ta lo lắng, nếu như cứ mặc kệ cậu ta một mình nơi chốn vắng phải trắc trở, kết cục của Ngô Tô Hoa không chừng so với mình còn muốn bi thảm hơn.

Nhưng hình như hắn từng nghe nói sau này Ngô Tô Hoa xuất ngoại, hiện tại ngẫm lại cái này hơn nửa là do anh họ của cậu làm ra đi. Tuy rằng thân phận ở nơi nào cũng không thể biến đổi, nhưng nước ngoài dù sao cũng thoải mái hơn một chút, sẽ không vì thế mà ảnh hưởng đến sự nghiệp của cậu ta. Ngô Tô Hoa thật đúng là một người may mắn, có thể có được một ông anh họ không bao giờ bỏ rơi cậu ta như vậy.

Về mặt Lâm Gia Nam có chút suy sụp, anh bị chỉ trích như vậy, không phải là không phần nộ, nhưng không có cách nào phản bác. Từ sâu trong nội tâm mà nói, anh cũng không hiểu vì sao cậu em họ luôn hiền lành lại biến thành dạng này, mà Ngô Tô Hoa lại nói rằng mình vẫn luôn như vậy, điều này khiến cho Lâm Gia Nam làm sao có thể chịu được.

Thấy bộ dạng bọn họ nhìn nhau không nói gì, Dương Giản bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là tự mình tiến lên, trước tiên mở bếp đun nóng dầu.

Lâm Gia Nam thấp giọng than thở:

“Nếu như em có thể hiểu chuyện giống như Dương Giản thì tốt rồi.”

Ngô Tô Hoa nhất thời lửa giận dâng lên, vừa nói ‘Để tôi làm cho’, vừa đem cá ở một bên ném vào chảo. Trong thân cá vẫn còn nước, chỉ nghe ‘xèo’ một tiếng dầu liền văng khắp nơi, Dương Giản không kịp tránh đúng lúc bị dầu sôi hắt lên tay.

“Ai da.”

Hắn kim lòng không được mà kêu một tiếng.

Vì ăn một bữa cơm này, cái giá phải trả thật sự quá lớn.

8. Chương 8: Tiền Bạc Tựaái Tình

Ngô Tô Hoa thấy tình cảnh này, lập tức há hốc miệng, trong lòng biết chính mình đã gây họa, hoảng hốt kéo tay Dương Giản đến dưới vòi nước, không ngờ bị Lâm Gia Nam kéo lấy ngăn lại, nghe anh ta nói:

“Nước lạnh như thế, vết thương này bây giờ không thể để bị tổn thương do giá rét được.”

“Không cần phiền phức như thế, cũng không đau, xoa xoa là được rồi.”

Dương Giản bị dọa một chút, cũng không có bao nhiêu cảm giác, cười cười nói.

Lâm Gia Nam nhanh bốc hỏa rồi, liếc mắt trừng hắn.

“Đợi lát nữa cậu sẽ biết đau thế nào.”

Chỉ thấy anh ta mở vòi cho nước chảy đến một nửa chậu, lại thêm vào chút nước nóng, tự mình thử độ ấm của nước mới gọi Dương Giản đến ngâm.

“Đúng vậy Dương Giản, mau ngâm đi, nếu để lưu lại sẹo thì rất xấu.”

Ngô Tô Hoa nói, hỏ then nhìn hấn.

“Xin lỗi nha, Dương Giản.”

“Không sao đâu, hai ngày nữa là tốt ngay.”

Lúc trước hấn học cách làm cơm cũng làm bắn vào tay không ít, sau đó vết sẹo dần dần cũng mờ nhạt đi gần như không thấy được, thoáng cái biến thành da thịt thiếu niên trắng nõn, đột nhiên có chút cảm giác không quen, cũng không đem chuyện này biến thành chuyện gì khẩn cấp.

Hấn muốn rút tay lại, không ngờ Lâm Gia Nam nắm rất chặt, nhất thời giấy không ra. Dương Giản chỉ cảm thấy trong giấy lát nhịp tim đập mãnh liệt, đồng thời độ ẩm ở cổ tay so với chỗ bị bỏng dường như còn tăng lên cao hơn. Cách cả một đời rồi, hay là vì cảm thấy không có ai đối tốt với hấn, đột nhiên có người như vậy đột ngột gần gũi với mình, hấn ngoại trừ có chút không quen ra, còn có một chút ỉn ỉn mừng rỡ. Hấn nỗ lực áp xuống loại tình cảm này, nhưng vẫn là có một chút tràn ra ngoài, khiến cho tim của hấn trở nên rung động bất an. Hấn bắt đầu yên lặng mà cảnh cáo chính mình không nên lại bước đi trên con đường này, một lần lại một lần.

“Không có việc gì chứ?”

Lâm Gia Nam cúi đầu nhìn hấn nói.

“Thật sự không đau, không cần khăn thương như vậy.”

Dương Giản nhỏ giọng nói.

Lâm Gia Nam buông tay ra, Dương Giản rốt cuộc có thể tự do hoạt động, trong lòng an ổn hơn rất nhiều. Tay hấn vừa rời khỏi mặt nước, trên mu bàn tay liền cảm giác có một vết rộp, quả nhiên là bỏng không nhẹ.

Lâm Gia Nam lại cầm tay hấn nhìn một chút.

“Hay là đi ra ngoài mua một ít thuốc bôi lên thì tốt hơn.”

“Không cần đi.”

Dương Giản vội vàng từ chối.

“Quá phiền phức rồi.”

“Hay là cứ đi khám xem.”

Ngô Tô Hoa rất coi trọng làn da, suy bụng ta ra bụng người rồi liền cảm thấy vạn phần có lỗi với Dương Giản, trong lòng vô cùng hổ thẹn, hận không thể đem chính mình ra thay thế hấn mới tốt.

“Không cần, làm phiền rồi.”

Dương Giản ngẩng đầu lên nhìn Lâm Gia Nam, rồi lại bị anh ta nắm lấy cổ tay, tim đập lần thứ hai lại tăng tốc độ. Hấn cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Lâm Gia Nam, trong đầu chợt nhanh chóng xuất hiện một ý niệm, dừng bởi vì người ta đối tốt với mày liền động tâm, mày đã là người từng chết qua một lần, như thế nào còn không biết tiến bộ, hướng chi, Lâm Gia Nam không có khả năng thích nam nhân, tiền đồ liền càng có vẻ gian nguy.

Nghĩ như vậy, không hiểu sao đột nhiên thấy bị thương.

“Thực sự không cần.”

Hấn kiên trì.

“Đều là tôi không tốt.”

Ngô Tô Hoa ảo não nói, nhìn lướt qua Lâm Gia Nam, có được sự đồng ý liền đi ra đại sảnh lấy áo khoác.

“Đầu tiên xử lý đơn giản một chút, hay là đi tìm bác sĩ khám đi.”

Lâm Gia Nam giống như dỗ dành trẻ con dỗ Dương Giản, kéo cổ tay hấn muốn đi ra ngoài.

Dương Giản còn đang lặng im ở một bên hoàn toàn không biết nên phản ứng ra sao.

Lúc này Ngô Tô Hoa đã mang áo khoác đến rồi, Lâm Gia Nam nhận lấy mở ra, nói với Dương Giản:

“Đưa tay lên.”

Dương Giản không hiểu gì liền làm theo lời của anh, ngoan ngoãn đưa cánh tay ra, dưới sự giúp đỡ của

Lâm Gia Nam mặc áo khoác lên.

“Đi thôi.”

Ngô Tô Hoa cười cười xin lỗi hẳn.

“Một một ngày rồi, tôi lại làm cậu bị bỏng, còn mất công đi đi lại lại một chuyến, đến bác sĩ khám qua một chút chúng tôi cũng yên tâm.”

Đầu Dương Giản trống rỗng, liền cứ như vậy ở trong vòng vây của hai người đi ra cửa.

Chẳng biết từ bao giờ, trên bầu trời bắt đầu có bông tuyết thật nhỏ rơi xuống, Dương Giản cúi đầu nhìn bàn tay bị khăn mặt bao lấy của mình, lại nhìn Ngô Tô Hoa ở bên cạnh cùng Lâm Gia Nam đang đi lấy xe ở đằng xa, cái loại cảm giác mình đang làm phiền người khác này khiến hẳn lần thứ hai cảm thấy trù trừ.

“Thực sự là quá làm phiền đến các cậu rồi.”

“Nói gì vậy, cậu bây giờ mà vẫn còn khách khí như vậy sao, rõ ràng là lỗi của mình.”

Ngô Tô Hoa lại xin lỗi lần thứ hai.

“Có đôi khi tự bản thân mình cũng hiểu được chính mình vô dụng, chỉ biết làm phiền đến người khác, chuyện gì cũng đều không làm tốt.”

“Đừng nói như vậy, đây là ngoài ý muốn, không cần để ở trong lòng.”

Dương Giản trái lại rất thoải mái.

“Những điều này là do anh họ của cậu nói ra trong lúc dạy dỗ cậu đi? Người kia nhiều lúc thực sự rất là gia trưởng nha.”

Nhưng ngoài ý muốn Ngô Tô Hoa lại lắc đầu.

“Không phải sao?”

“Là Thôi Vân.”

Cái tên Thôi Vân này Dương Giản sớm đã không coi trọng mà quăng ra sau đầu rồi, đột nhiên nghe được

còn ngậy ra một lúc, mới nhớ lại được cái loại tin vịt được tung lên giữa hai người.

“Cậu vẫn là đừng nhớ thương cậu ta nữa.”

Dương Giản đề nghị.

“Tôi không có.”

Ngô Tô Hoa vô thức phản bác.

“Thuần túy chỉ là muốn cho cậu chết tâm nên mới thuận miệng nói lung tung những lời này, cậu còn nhớ rõ ràng đến như thế, còn nói là không nhớ thương.”

Dương Giản rất có loại cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Lâm Gia Nam nói thấy hắn liền nhớ tới Ngô Tô Hoa, chính là có đôi khi hắn cũng cảm thấy như thế, hình như Dương Giản một thời đang chiếu rọi ở trên người Ngô Tô Hoa, hồi ức đã xa lại bắt đầu từ từ trở nên rõ ràng.

“Tôi cũng không có cách nào.”

Ngô Tô Hoa thở dài, còn muốn nói gì đó, thấy Lâm Gia Nam lái xe đến liền lập tức ngậm miệng lại.

Xe dừng lại ở trước mặt bọn họ, Ngô Tô Hoa mở cửa sau ở phía bọn họ, để Dương Giản ngồi vào trước, sau đó bản thân ngồi ở bên cạnh hắn đóng cửa lại, đáng vẻ mười phần đều giống vệ sĩ.

Lâm Gia Nam ở phía trước nói.

“Lúc đầu giảm nhiệt rồi dùng thuốc rắc lên một chút, rất nhanh là tốt rồi, nếu không phải là bị phỏng lên rất dễ nhiễm trùng sinh mủ, đến lúc đó sẽ thành phiền phức lớn.”

Dương Giản hàn huyên vài câu với Ngô Tô Hoa, rốt cuộc cũng ổn định được tâm tình, cũng có thể dùng tâm tư bình thường để hành xử với anh ta. Lúc này nghe Lâm Gia Nam nói nghiêm trọng như thế, trong lòng bắt đầu tìm cách né tránh, không khỏi trở nên thấp thỏm.

“Ngày mai còn có thể phát truyền đơn được không?”

“Cậu đã bị như vậy rồi mà còn muốn phát truyền đơn?”

Lâm Gia Nam dường như có chút tức giận.

“Không có cách nào, tiền lương là tính theo ngày nha, thế nào cũng phải đem tiền thuốc men ngày hôm nay kiếm lại mới được.”

Dương Giản suy nghĩ một chút liền nói.

“Bằng không chúng ta hay là dừng đi nữa.”

“Tiền thuốc men để đó tôi trả cho.”

Ngô Tô Hoa bất đắc dĩ nói.

“Như vậy sao được?”

Dương Giản nghĩ, thật giống như lại phải thiếu nhân tình của người khác, thiếu nhân tình người khác thật sự là rất mệt mỏi.

“Coi như là nó bồi thường cậu đi.”

Lâm Gia Nam đột nhiên mở miệng.

“Ngày mai không cần phải đi phát truyền đơn nữa, tôi sắp xếp cho cậu một công việc khác.”

“Làm việc khác thì lương là bao nhiêu? Thực ra tôi cảm thấy vẫn có thể đi phát truyền đơn, chỉ cần đổi sang tay kia không để cho khách thấy là được.”

“Dương Giản cậu thích tiền đến mức độ nào nha.”

Về mặt Ngô Tô Hoa là không thể hiểu được.

“Có thể kiếm được chút nào thì hay chút ấy.”

Dương Giản nở nụ cười hàm hậu, thiếu niên thuần khiết chưa từng trải qua sự bần cùng và đơn độc giống như hắn, chắc chắn là không thể hiểu rõ được cảm giác phức tạp của mình đối với tiền tài.

Yêu hận đan xen, không có cũng không sao.

Lúc này, hắn len lén nhìn lướt qua Lâm Gia Nam trong kính phản quang. Tiền bạc tựa như ái tình, thiếu tiền sẽ bị vứt bỏ, người cũng không gặp được kết quả tốt đẹp gì. Cuộc sống bi thảm như vậy, hắn cũng

không muốn trải qua nữa.

Bệnh viện gần đó đã sớm tan tành rồi, chỉ còn có khoa cấp cứu.

Lâm Gia Nam ở đằng xa gửi xe đợi lấy sổ, để lại Ngô Tô Hoa cùng Dương Giản đợi ở trong đại sảnh chờ khám bệnh.

“Dương Giản.”

Ngô Tô Hoa nhìn hẩn chỉ cảm thấy vô cùng không giải thích được.

“Cậu có thể đối chính bản thân mình tốt hơn một chút, cái gì mà nhân sinh khổ đoản, không phải là hoàn toàn không có đạo lý, cậu mới có bao nhiêu tuổi chứ, cứ lo lắng cho kế sinh nhai như vậy sao?”

Dương Giản tỏ ra không hiểu nhìn cậu ta.

“Không có mà.”

“Không cần quá liều mạng kiếm tiền.”

Ngô Tô Hoa tận lực tìm lời nói uyển chuyển đến khuyên hẩn.

“Hiện tại nếu không nỗ lực, sau này sẽ chậm mất.”

Dương Giản đột nhiên nói ra một câu như vậy.

“Tôi chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.”

Lâm Gia Nam vừa vặn đi tới nghe được một câu như thế, nhìn một bên mặt của Dương Giản hơi lộ vẻ cô đơn, đột nhiên có chút yêu thương, cũng có chút tức giận, tuổi còn trẻ mà giả bộ già dặn làm gì, giống như đã từng bị rất nhiều người tổn thương, một bộ dáng giống như nhìn thấu hết thế sự vậy.

Đây không phải là em trai của anh, cũng không thể dựa vào phương thức dạy dỗ Ngô Tô Hoa đến dạy cho cậu ta quan điểm chính xác được, hướng hồ mấy thứ như thế giới quan, giá trị quan tùy vào mỗi người mà khác nhau, anh không thể nói rằng Dương Giản có chỗ nào sai được, chỉ là cứ dựa vào tâm tính như vậy mà sống tiếp, không khỏi sẽ có chút gian nan.

Anh không muốn nhìn thấy Dương Giản tiếp tục bước trên con đường khó khăn như vậy, rồi lại bướng bỉnh mà dựa theo phương thức tự mình chọn lấy mà sống.

“Anh họ, đã đăng ký khám gấp chưa?”

Ngô Tô Hoa nhìn thấy anh, vội vàng đứng lên.

“Đi bên này.”

Khi Lâm Gia Nam nói, còn liếc mắt qua nhìn Dương Giản.

Ở dưới sự quan sát kỹ càng của người khác, đối với Dương Giản mà nói là đã từng trải qua không ít, hẳn có chút hoảng hốt, nhưng không kiềm chế được mừng thầm trong lòng. Người này là đang quan tâm hẳn, là đang chú ý đến hẳn.

Lúc Dương Giản thấp thỏm, Lâm Gia Nam lại chỉ cảm thấy người này thái độ làm người cùng xử sự quá mức cẩn thận rồi, tuy rằng trong mắt Ngô Tô Hoa thì có chút cảm giác kỳ lạ, nhưng bởi vì vội vã đến gặp bác sĩ nên không kịp suy nghĩ nữa.

“Ngô Tô Hoa, em ở lại đây chờ trả tiền đi, anh đưa cậu ấy đi vào là được rồi.”

Lâm Gia Nam ở miệng nói.

Ngô Tô Hoa biết đây là biểu hiện anh họ không vui, chính mình cũng không phải là quá sợ anh ấy, chỉ là ở trước mặt Dương Giản không nghe theo thì có vẻ là quá trẻ con, liền đáp ứng.

Vào phòng, bác sĩ nhìn vết thương một chút, nhíu mày nói:

“Sao lại bồng đến mức này?”

“Rất nghiêm trọng sao?”

“Là lúc làm cơm không cẩn thận.”

Dương Giản và Lâm Gia Nam cùng lúc nói.

Bác sĩ nhìn bọn họ nhíu nhíu mày, đưa ánh mắt dừng ở trên người Lâm Gia Nam thoạt nhìn có vẻ lớn tuổi hơn.

“Cậu là anh trai cậu ta?”

“Vâng.”

Lâm Gia Nam thuận miệng trả lời, giải thích.

“Là bị đầu bắn lên, bác sẽ nhìn xem có khả năng sẽ lưu lại sẹo hay không?”

“Khả năng là sẽ để lại sẹo, cũng may tuổi còn trẻ, khoảng một năm rưỡi nữa là sẽ mờ dần đi.”

Bác sĩ quay đầu lại chuyển hướng sang Dương Giản.

“Kê cho cậu đơn thuốc ba ngày, buổi tối mỗi ngày nhờ anh trai giúp cậu thay băng, nhớ kỹ chưa?”

Vị bác sĩ này rõ ràng là xem hắn như một đứa trẻ, Dương Giản gật đầu, hắn đã quên mất rằng, bản thân mình vốn vẫn là vị thành niên, lớn lên mặt lại nộn nộn, bị xem như đứa trẻ tuyệt đối không có gì kỳ lạ.

“Cảm ơn bác sĩ.”

Lâm Gia Nam cầm lấy đơn thuốc, mang theo Dương Giản cảm ơn bác sĩ.

“Cảm ơn lão đại nhiều.”

Đi ra khỏi cửa, Dương Giản cúi đầu nói một câu với người bên cạnh.

“Sau này gọi anh là được rồi, cũng có thể gọi là anh họ theo Ngô Tô Hoa.”

Lâm Gia Nam hòa ái mỉm cười nói:

“Mấy đứa nhóc choai choai như các cậu, một hai người đều khiến cho người khác không thể an tâm được.”

“Anh họ anh mới bao nhiêu tuổi nha.”

Loại đi cách xưng hô có vẻ quá thân thiết kia, Dương Giản quyết định giống như Ngô Tô Hoa gọi anh là anh họ, vốn là anh họ của bạn cùng học, tối đa cũng chỉ có thân thiết nhiệt tình một chút, không có chỗ nào là không bình thường cả.

Nhưng hắn không biết, nếu như Ngô Tô Hoa biết rằng anh họ mình lại được đánh giá là nhiệt tình thân thiết, chắc chắn sẽ mở to mắt há hốc miệng. Lâm Gia Nam tuổi còn trẻ đã làm được đến vị trí này, chính là bởi vì đã đem chính mình cùng ngoại nhân tách biệt đến vô cùng rõ ràng.

“Bác sĩ nói sao rồi? Có nặng lắm không?”

Lúc này Ngô Tô Hoa thấy bọn họ đi ra liền tiến đến, vội vã hỏi tình huống.

“Đưa đơn thuốc cho em, em đi mua thuốc.”

“Cuối cùng cũng hiểu việc hơn một chút rồi.”

Lâm Gia Nam cảm thán, trong lòng thầm nghĩ, nếu có thể hiểu chuyện giống như Dương Giản vậy thì thật là tốt a.

9. Chương 9: Thư Ký Chuyên Trách

Ngày hôm sau Dương Giản sử dụng phương tiện giao thông công cộng đi làm, sau khi báo cho chủ quản, đang muốn tiếp tục công việc ngày hôm qua, đột nhiên Hứa An Kỳ gọi hắt lại.

“Hôm nay cậu không cần đi phát truyền đơn nữa.”

“Vậy hôm nay phải làm gì ạ?”

Dương Giản hỏi.

“Tổng giám đốc Lâm bảo cậu trực tiếp đi đến phòng làm việc tìm anh ấy.”

Dương Giản đáp lời, nhớ đến lời nói của Lâm Gia Nam ngày hôm qua, dường như là muốn đổi cho hắn một công việc hoàn toàn khác. Hắn xoay người tươi cười với tiền bối Hứa An Kỳ:

“Cảm ơn sự chiếu cố của chị An Kỳ.”

Hứa An Kỳ lạnh lùng nói:

“Còn nghĩ rằng khó có thể gặp được một người chịu nổi khổ nhọc, mới có một ngày đã không thể tiếp tục được sao.”

Dương Giản suy nghĩ chốc lát cảm thấy hay là cần phải giải thích một chút, hắn vươn cánh tay bị băng bó đến cứng ngắc giấu ở một bên ra cho Hứa An Kỳ nhìn.

“Tổng giám đốc Lâm đại khái là sợ tôi như thế này sẽ làm cho khách hàng sợ hãi.”

“Cậu làm sao vậy?”

“Không cẩn thận nên bị thương.”

Dương Giản đáp.

Công việc không thể không linh động thế được, không phải cần lập tức để cho cậu ta rời đi sao?

Hứa An Kỳ nghĩ thầm, Dương Giản với Lâm Gia Nam có quan hệ không phải là nhỏ, cô quả nhiên là không thể tin lời bọn họ.

“Thực ra nhiệm vụ tôi cho cậu ngày hôm qua, là vì muốn khảo nghiệm thái độ của cậu đối với công việc, biểu hiện của cậu khiến tôi rất thỏa mãn.”

Cô cười cười với Dương Giản, nói:

“Không nghĩ tới chỉ có thể làm cấp trên của cậu được có một ngày thôi.”

“Có được sự tán thành của chị An Kỳ với tôi, tôi thật sự rất cao hứng.”

Dương Giản cũng khách sáo theo cô.

“Tuy rằng tôi chỉ có thể ở chỗ này vội vàng giúp một chút, vẫn mong muốn rằng có cơ hội nào đó có thể tiếp tục làm việc với chị An Kỳ.”

“Thật chứ?”

Hứa An Kỳ dường như cười đến vô cùng vui vẻ.

“Đương nhiên rồi.”

Dương Giản tuy rằng không cảm thấy sau này còn có thể tiếp xúc với người này, nhưng trong tình cảnh này vẫn là không có trở ngại thì tốt hơn.

“Vây...”

Hứa An Kỳ ho nhẹ một tiếng, nói tiếp:

“Trải qua công việc ngày hôm qua, tôi nghĩ cậu cũng có thể hiểu được một chút công việc bán hàng, có tìm được cách gì tốt, đừng ngại nói ra với tổng giám đốc Lâm, tôi nghĩ, tổng giám đốc Lâm anh ấy thích cậu như vậy thì hẳn là đã có ý muốn xem trọng cậu, việc này đối với sự phát triển của cậu trong thời gian tới sẽ có giúp ích rất lớn.”

“Tôi đã biết, cảm ơn chị An Kỳ.”

Dương Giản gật đầu liên tục, bày ra bộ dáng rất chịu khó tiếp thu sự chỉ dạy, nhưng trong lòng có vài phần buồn cười, Hứa An Kỳ nói nhiều như vậy, đơn giản chỉ là muốn mượn lời của mình, khiến cho Lâm Gia Nam quan tâm nhiều hơn một chút chủ quản của tổ bán hàng này. Tỉ mỉ ngẫm lại, Lâm Gia Nam tuổi còn trẻ lại anh tuấn, có tiền của có sự nghiệp, còn biết lo cho gia đình, trong công ty có không biết bao nhiêu vị thiếu nữ chưa lập gia đình giống như Hứa An Kỳ này ngẫm đơn phương.

Dương Giản từ biệt Hứa An Kỳ rồi, liền đi đến cửa thang máy của tầng lầu, gọi điện thoại cho Lâm Gia Nam.

“Alo?”

Thanh âm của Lâm Gia Nam ở trong điện thoại nghe lại không giống như bình thường. Đại khái là bởi vì không có lưu số của Dương Giản, trong lúc giải quyết công việc vô tình mang theo lạnh lùng cùng khách khí, Dương Giản không khỏi có chút hối hận.

“Anh Lâm, là em, Dương Giản. Em lấy số điện thoại của anh trong máy của Ngô Tô Hoa, hiện tại em sẽ đến gặp anh, lại quên mất là đang trong giờ làm việc, liền muốn gọi điện thoại hỏi một chút.”

Hắn vội vội vàng vàng giải thích nguyên nhân.

“Đừng có vội.”

Trong ngữ khí của Lâm Gia Nam mơ hồ mang theo một chút ý cười.

“Tầng hai mươi, phòng làm việc ở tận cùng bên tay phải.”

Dương Giản tìm đến nơi, gõ cửa, nghe được tiếng đáp lại bên trong liền đẩy cửa đi vào, là phòng làm việc đã thấy lần trước. Đối diện cửa chính là một chiếc bàn gỗ giả cổ rất lớn, Lâm Gia Nam ngồi trên ghế da ở phía sau, phía đó là cửa sổ sát đất. Hai bên trên mặt bàn bày đặt mấy chồng văn kiện, nhìn qua rất là gọn gàng.

Đối diện với bàn, ở trước vách tường bên tay phải có kê hai giá sách, trên giá bày đầy sách, bên tường phía

tay trái vốn được bày mấy bồn cây xanh, hiện tại được chuyển qua cạnh cửa, ở vị trí chừa ra một khoảng không kia hiện tại đặt một chiếc bàn làm việc.

Thấy ánh mắt của hắn chuyển qua bên kia, Lâm Gia Nam cười nói:

“Đây là bàn làm việc của em, có hài lòng không?”

“Của em?”

Dương Giản có chút không dám tin.

“Làm trợ lý cho anh, tiền lương sẽ dựa theo từng ngày giống như làm thêm lần trước, em thấy thế nào?”

“Thế nhưng, trợ lý là làm cái gì vậy?”

Dương Giản trước kia không muốn nhận công việc khác, cũng là bởi vì không thể biểu hiện ra mình thứ gì cũng biết, cũng không muốn mỗi ngày đều bày ra bộ dáng mình không hiểu cái gì cả, mới chọn công việc bán hàng không cần kỹ năng gì, hắn biết Lâm Gia Nam có ý tốt, lúc này cũng chỉ đành sắm vai một người mới.

“Em chưa từng tiếp xúc qua với những thứ này, không biết phải làm công việc gì cũng là chuyện thường, ban đầu trước tiên cứ học công việc đưa nhận văn kiện, tiện thể cũng nhận điện thoại luôn.”

Công việc như vậy, không khỏi cũng quá nhàn nhã rồi, Dương Giản cảm thấy sâu sắc có lỗi với tiền lương mà Lâm Gia Nam trả cho hắn, liền cẩn thận dè dặt hỏi thêm một câu:

“Sau đó thì?”

“Lúc họp ngồi ghi chép lại.”

“Còn nữa không?”

“Tạm thời thì không có.”

Lâm Gia Nam cười cười với hắn.

“Nếu như em học năm cuối thì tốt rồi, không có tiết học gì, thật ra còn có thể mang em đi tiếp xúc với một vài hạng mục, nhưng em mới là năm nhất, học tập và bài vở vẫn là quan trọng nhất, trước tiên ở nơi này tập làm một vài việc vặt là được rồi.”

“Thế nhưng...”

Dương Giản còn muốn nói gì đó.

Lâm Gia Nam chặn ngang lời của hắn.

“Thực ra cho em đi làm nhân viên tiếp thị bán hàng, chưa hẳn đã có thể lôi kéo bao nhiêu khách, vừa vặn trợ lý của anh xin nghỉ về quê, em ở chỗ này của anh cũng có thể giúp bớt một chút bận bịu.”

Dương Giản ngoại trừ nói ‘Được’, cũng không nói nổi lên mấy lời hoài nghi rồi.

Lúc này hắn đột nhiên thấy rất cảm thán, có một vài người trời sinh đã có thể thành công, tính cách Lâm Gia Nam mạnh mẽ nhưng cũng rất chu đáo, mắt nhìn cũng tâm mang trách nhiệm đều rất mạnh, người giống như vậy, bất luận làm cái gì đại khái đều có thể tạo nên một sự nghiệp lớn. Dương Giản bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, chưa kịp phát hiện đã hỏi ra miệng:

“Không biết vị trợ lý xin nghỉ kia của anh, là nam hay nữ vậy?”

Lâm Gia Nam ngoài ý muốn giật mình.

“Thì ra Dương Giản em nhìn thành thật như thế cũng tám chuyện nha.”

“Em chỉ là suy nghĩ trong đầu một chút, không ngờ lại thuận miệng nên nói ra thôi.”

Dương Giản hết sức khó xử, chỉ có thể thẳng thắn thành khẩn nói ra.

“Là nam.”

Lâm Gia Nam trêu tức nhìn hắn.

“Có phải là có chút thất vọng hay không?”

“Có liên quan gì đến em đâu chứ.”

Dương Giản ở dưới cái nhìn chăm chú của anh ta, trong tâm lại có chút luống cuống.

Lâm Gia Nam cười cười với hắn.

“Tình cảm lưu luyến ở nơi công sở rất phiền phức, cũng rất vô nghĩa.”

“Tình yêu cũng cần có ý nghĩa sao?”

Dương Giản cũng rất muốn biết quan điểm của anh ở phương diện này, liền hỏi thêm một câu.

Lâm Gia Nam không khỏi bật cười.

“Nhóc con chính là nhóc con, Dương Giản em đại khái chưa từng nói chuyện tình yêu đi?”

“Em vừa mới vào đại học, chưa có cơ hội.”

Dương Giản dựa theo thân phận lúc này mà giải thích.

“Ngô Tô Hoa năm ba trung học đã có bạn gái nha.”

“Vậy coi như là yêu sớm đi, anh cũng biết sao? Anh không có dạy dỗ cậu ấy? Cậu ấy không có bị cha mẹ đánh chết?”

“Nào có khoa trương như vậy, chỉ là dạy bảo nó phải đem chuyện học tập và bài vở làm trọng, lại lo lắng thanh niên nhất thời xung động làm ra chuyện gì không nên làm, mới để cho nó chia tay với cô bé kia.”

“Thật đáng thương.”

“Hiện tại nghĩ lại, nó đồng ý ở chung một chỗ với con gái, so với bây giờ vẫn tốt hơn.”

Lâm Gia Nam tiếc hận nói:

“Trước đây nó là một đứa trẻ tích cực hướng về phía trước cỡ nào nha.”

“Hiện tại cậu ấy cũng đâu có tiêu cực đâu.”

Dương Giản không khỏi biện giải cho Ngô Tô Hoa.

“Lúc thất tình có chán chường một chút, vượt qua được là tốt rồi.”

“Không ngờ em lại rất tin tưởng nó nha.”

“Đương nhiên, cậu ấy có người thân quan tâm lo lắng, tính cách của bản thân cũng sáng sủa, sẽ không đi xuống nơi tối tăm.”

Dương Giản cười nói, hẳn đối với tình cảnh trước đó của Ngô Tô Hoa vô cùng lạc quan, cũng đã từng ước ao đổ kị qua, nhưng tất cả đều đã là quá khứ, hẳn đối với hiện trạng của mình đã rất thỏa mãn rồi.

“Em cũng phải nỗ lực lên đó.”

Lâm Gia Nam ngoài ý muốn đi đến, vỗ vỗ lên bờ vai của hắn.

Dương Giản có chút khó hiểu mà nhìn qua.

“Cuộc đời không chỉ có một mục tiêu là kiếm tiền, em hiểu được việc kiếm tiền là tốt, thế nhưng luôn tự mình nỗ lực, có cảm thấy cô đơn hay không?”

“Kệ nó đi.”

Dương Giản đột nhiên nói. Khi đó hắn cảm thấy cô đơn đã là một hy vọng xa vời rồi, có thể sống sót hưởng thụ không khí cùng ánh mặt trời, chính là món quà lớn nhất mà trời cao đã ban tặng.

Cho nên hắn không thèm để ý.

“Tỏ ra không thèm để ý, là bởi vì không thể tin tưởng sợ bị tổn thương, Dương Giản em nhát gan như thế, sau đó gặp phải chuyện gì thì làm sao bây giờ?”

Lâm Gia Nam lo lắng nhìn hắn.

“Phải làm sao bây giờ?”

Bị vây trong hoàn cảnh tứ cố vô thân, hắn cũng không biết phải làm như thế nào cho phải.

“Mê muội trốn tránh là không được, trên công việc là như thế, ở cùng người thân trong nhà cũng là như thế. Thiếu sự liên kết, gặp phải vấn đề chỉ biết trốn tránh, thái độ như vậy cũng rất là không được. Em có muốn thử chủ động một chút không?”

Dương Giản học khoa học tự nhiên, tính cách vô cùng trầm lắng, sau này công việc cũng thuộc về bên kỹ thuật. Tuy rằng hàng ngày giao tiếp không có vấn đề, nhưng chung quy vẫn là không chủ động tiếp xúc với đám đông, hắn đã chú ý đến điểm này, rất nỗ lực cải thiện chính bản thân mình. Thế nhưng ở thời điểm cần được ủng hộ nhất thì lại bị người nhà bỏ rơi, khúc mắc này hắn phải mất một thời gian rất lâu mà vẫn không giải được.

“Từ từ học đi.”

Lâm Gia Nam đưa tay khoác lên lưng hần, đem hần đặt đến dưới tầm mắt mình, Lâm Gia Nam rất yên tâm.

“Trong công việc và cuộc sống có vấn đề gì, cũng có thể bàn bạc với anh.”

Dương Giản gật đầu, quay trở về vị trí của mình, đột nhiên nhớ tới lời dặn của Hứa An Kỳ, cô ấy muốn hần ở trước mặt Lâm Gia Nam nói thêm về chuyện mặt tiền của cửa hàng tiêu thụ, để Lâm Gia Nam thỉnh thoảng có thể nhớ đến cô. Hần suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định không nên đem loại chuyện vô vị này đến quấy rầy Lâm Gia Nam, vì vậy liền bảo trì trầm mặc.

Ở thời đại này, người làm thuê biết dùng mấy vi tính còn chưa có nhiều lắm, công ty chỗ Lâm Gia Nam là làm phần cứng, sử dụng rộng rãi vẫn là giấy tờ văn kiện. Dương Giản mở ngăn kéo ra, chỉ thấy bên trong chất đầy giấy tờ, hơn nữa còn có vài tờ rơi ra.

Hần nhất nhất hết lên, đặt ở trên mặt bàn, còn lấy hết toàn bộ mấy thứ ở trong ngăn kéo ra, theo thói quen chiếu theo thời gian giống nhau mà sắp xếp đám văn kiện quá thời hạn này.

Lâm Gia Nam nhìn hành động của hần, trong tâm đã âm thầm vừa ý, không phải tất cả người mới đều hiểu được cách tìm việc làm cho bản thân, nếu như đổi lại là Ngô Tô Hoa, hơn phân nửa là trực tiếp mở mấy vi tính bắt đầu chơi trò chơi rồi. Anh một mực yên lặng không lên tiếng, muốn nhìn xem một chút Dương Giản rốt cuộc có thể làm đến trình độ nào.

Dương Giản thu dọn luôn tay cả nửa ngày, cổ tay khó tránh khỏi bắt đầu có chút đau nhức, hần lắc lắc tay, trong bụng đang tính toán xem có thể mở rộng công việc làm bằng mấy vi tính để đền đáp không, thì nghe thấy giọng nói của Lâm Gia Nam ở bên kia.

Dương Giản ngẩng đầu, liền đối diện với ánh mặt trời giữa trưa xuyên qua cửa sổ bằng thủy tinh trong suốt, bóng mờ của Lâm Gia Nam liền từ trong ánh mặt trời đi về hướng hần. Người kia vóc người cao ráo, khuôn mặt anh tuấn, lại mang theo ánh mắt ấm áp như vậy.

Này quá nguy hiểm rồi, Dương Giản tự nói với mình, hần theo bản năng muốn chạy đi, nhưng thân thể giống như bị đóng đinh tại chỗ muốn động cũng không thể động. Hần có chút kinh hoảng mà chợt nghĩ về tương lai, lại nghe thấy thanh âm của Lâm Gia Nam phảng phất mang theo từ tính.

“Nên thay băng cho em rồi, thay xong băng, sẽ mang em đi ăn trưa.”

Nhắc đến bữa trưa, tim của Dương Giản mới đập bình thường trở lại một chút, vội vã nói rõ:

“Em không có nhiều tiền đâu, đi đến chỗ nào rẻ rẻ chút nhé?”

“Không cần dùng tiền của em, coi như cơm công ty là được rồi.”

Lâm Gia Nam cười nói.

Lại tiết kiệm được thêm phí ăn uống, Dương Giản nghĩ, này rõ ràng là nên là chuyện tốt đến mức phải nhảy nhót vui vẻ, thế nhưng vì sao lại cảm thấy bất an như vậy chứ?

10. Chương 10: Gia Sư Tại Nhà

Dưới sự chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ của Lâm Gia Nam, vết thương trên tay Dương Giản khỏi rất nhanh. Đợi vết sẹo từ từ mờ đi khẳng định còn cần một thời gian rất dài, Ngô Tô Hoa van xin anh họ đi tìm một bác sĩ khoa da liễu, lại bị Dương Giản kiên quyết từ chối.

Hắn tổng cảm thấy hai người kia là xem mình như đứa trẻ, hơn nữa là loại trẻ con thành thật hàm hậu dễ bị bắt nạt, dễ chịu oan ức mà chỉ biết im lặng chịu đựng. Lâm Gia Nam còn chưa tính, Ngô Tô Hoa rõ ràng chỉ lớn hơn hắn nửa tuổi, nói đi nói lại còn thường dùng ngữ khí như có nói cho cậu cậu cũng không hiểu.

Dương Giản trái lo phải nghĩ, chỉ có thể đem nguyên nhân đổ hết cho gương mặt không đúng tuổi này, lúc này hắn xác thực còn đang vị thành niên, gương mặt trông lại trẻ hơn tuổi thực nhiều, giả vờ làm học sinh trung học tuyệt đối sẽ không bị hoài nghi. Việc này khiến cho hắn trong lúc làm việc rất dễ gặp rắc rối, làm trợ lý cần giao tiếp với nhiều người, đối phương chỉ cần nhìn thấy hắn, liền trêu ghẹo Lâm Gia Nam kiếm được từ đâu một lao động vị thành niên vậy, đã đủ mười sáu tuổi chưa,...Dương Giản bắt đầu nghĩ đến việc để một chút rìa mép, nhưng nhìn qua giống như một người bị suy sụp tinh thần, cũng đành phải thôi.

May là chuyện làm trợ lý thực ra cũng không khó khăn lắm, tuy rằng vụn vặt, nhưng Dương Giản cũng là người rất kiên trì cẩn thận, nhanh chóng làm việc thuận buồm xuôi gió, khiến Lâm Gia Nam thường xuyên gọi hắn đến giúp đỡ, sau khi tốt nghiệp thì trực tiếp ở lại công ty làm.

Thời gian dần trôi đến cuối năm, Dương Giản quyết định kiên trì đến ngày cuối cùng, sau đó đêm Trừ Tịch sẽ ngồi xe ô tô về với ông bà. Đi xe mất khoảng bốn, năm tiếng, vừa lúc theo kịp khóa học. Hắn cũng gọi điện về nhà nói rõ tình hình, người ở nhà tuy rằng có trách hắn, nhưng cũng là lộ ra ý yêu thương lo hắn phải chịu khổ cực như vậy.

Dương Giản nhớ tới lời Lâm Gia Nam nói, thần nhiên trấn an vài câu, dường như cũng có thể nhận ra được tình cảm của người nhà. Trước khi không hề có chuyện gì xảy ra, tất cả đều rất bình thường. Dù có thế nào, Dương Giản cũng phải cảm ơn dụng tâm lương khổ của Lâm Gia Nam. Người kia có lẽ đã xem hắn như em trai của mình, mới có thể mở miệng khuyên bảo hắn, muốn cho tâm của hắn có chút ánh mặt trời chiếu rọi vào.

Dương Giản tự biết mình từng là một người vô tâm vô phách, chỉ ở trong trường Đại học ngây ngốc qua ngày, sau khi đã chết một lần đó đã hiểu rõ hơn rất nhiều, thái độ làm việc tự nhiên khác đi.

Trước đó hắn đã liên hệ làm một công việc gia sư tại nhà, một ngày chỉ cần một giờ, nhưng là bởi vì ban ngày phải lên công ty nên đổi thành buổi tối, thỉnh thoảng phải tăng ca nên đến cũng muộn, không thể làm gì khác hơn là đẩy chương trình học hôm sau lên. Dương Giản thực ra cảm thấy có chút đáng tiếc, hắn là một sinh viên mới vào đại học thoát nhìn không đáng tin cậy như vậy, phụ huynh học sinh nhà người ta đồng ý thuê hắn thực ra đã rất khó rồi, nhưng rốt cuộc lúc nào cũng thiếu thời gian, lúc nào cũng đổi thời gian cũng sợ làm lỡ việc học tập của con nhà người ta, mới quyết định bỏ phần việc này mong đối phương đi mời người khác.

Hôm nay Dương Giản thừa dịp tan ca đúng giờ, cơm cũng không có kịp ăn, vội vã chạy đến nhà của học sinh, nghĩ muốn nói rõ tình hình. Trước khi đến hạn kết toán học phí, nếu phải bỏ rồi, hắn cũng muốn cầm tiền của mấy ngày hôm trước.

Phụ huynh học sinh nói chuyện với hắn là một phụ nữ trung niên, lúc đầu thái độ tốt rất dễ mến, vài lần trước hắn muốn đổi thời gian thành buổi tối cũng không tỏ ra mất hứng.

Nhưng lúc này chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra, vừa nghe nói Dương Giản không muốn dạy tiếp, lập tức trở nên rất tức giận, đem toàn bộ những chuyện lúc trước nói hết ra, to mồm dạy dỗ Dương Giản nửa ngày, nói hắn cư xử một chút đáng tin cũng không có.

Dương Giản ngẫm lại cũng là do mình sai trước, nhưng hắn dù sao cũng không thể vì một tiếng một ngày mà làm lỡ thời gian cả ngày được, cho nên vẫn ôn tồn giải thích. Không ngờ vị phụ huynh kia đáng vẻ kiêu ngạo lại càng thêm hung hăng, rốt cuộc dạy dỗ chán rồi, liền móc ra mấy tờ tiền giấy ném lên bàn trà, kêu Dương Giản nhanh chóng nhặt lên rồi đi đi.

Dương Giản vốn định nhặt tiền đã dính đầy bụi đất lên rồi rời đi, lấy thành quả lao động chính mình đạt được cũng yên tâm thoải mái, chỉ là loại thái độ bỏ thí này của đối phương khiến trong lòng hắn rất khó chịu, hắn nhặt tiền lên đếm đếm, ngẩng đầu nói:

“Thiếu tiền.”

Về mặt của vị phụ huynh học sinh lúc ấy, như là muốn một hơi cắn chết hắn.

“Còn thiếu một trăm tệ, không tin cô có thể đếm.”

Dương Giản đưa tiền đến trước mặt bà ta.

Phụ huynh học sinh trên mặt không nén được cơn giận, cắn chặt răng nói không thể thiếu, mặc cho Dương Giản bày ra trước mặt bà ta, nhất định nói rằng đã trả nhiều như vậy rồi, đồng thời còn châm chọc Dương Giản, nói hắn dường như chưa từng được nhìn thấy tiền.

Sinh viên làm gia sư tại nhà cũng không ký hợp đồng chính thức, gặp phải loại chuyện như thế này chỉ có thể tự nhận bản thân không may. Dương Giản bất đắc dĩ, đang định cất kỹ mấy tờ tiền rồi rời đi, đột nhiên cửa nhà mở ra, học sinh của hắn xuất hiện ở cửa.

“Ừa, thầy Tiểu Dương đây là muốn đi sao?”

Học sinh mới học năm nhất cao trung, nhưng dáng người cao lớn khỏe mạnh, so với hần còn cao hơn một chút. Dương Giản thở dài nói:

“Sau này tôi không dạy em nữa, Từ Tử Dục, bảo mẹ em tìm cho em một thầy giáo khác đi.”

“Vì sao vậy, thầy dạy có gì không tốt sao?”

“Dạy thật tốt có ích lợi gì, người ta là e ngại không kiếm được nhiều tiền từ con chứ sao.”

Phụ huynh ở một bên chậm chọc khiêu khích.

Dương Giản không muốn nghe bà ta nói nhiều lời, nói với cậu bé:

“Tôi đi trước.”

Cũng không hề quay đầu lại rời khỏi căn nhà này.

Lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, cũng lạnh hơn so với ban ngày. Trong lòng Dương Giản nghĩ lại cũng thực sự thấy tủi thân, hần cũng muốn đem mấy tờ tiền giấy thực ra cũng không tính là nhiều nhận gì này vứt xuống trước mặt người phụ nữ đã khinh bỉ hần, nhưng lại có thể đè nén cơn giận, thực tế thì cũng cần phải kiếm ăn, làm việc không thể phí công, Dương Giản phân biệt được điểm này rất rõ ràng.

Người có thể nhẫn điều không thể nhẫn, mới là một đại trượng phu, hần thầm nói với chính mình như vậy, sau đó phải nhớ kỹ bài học này, mặc dù là làm thêm, cũng phải tìm công việc chính quy mới được, giống như công ty của Lâm Gia Nam vậy, sẽ ký hợp đồng lao động cho mỗi một nhân viên làm ở đó.

Trên đường cũng không có nhiều người đi lại, Dương Giản hiếm khi thấy trong thành phố luôn ồn ào đầy tiếng động này cũng có thể cảm nhận được loại cảm giác trống trải. Bên cạnh hần không có một bóng người, trong túi cũng không có bao nhiêu tiền mặt, trong đầu lại nghĩ về tờ chi phiếu trong ngân hàng ghi số tiền đang tích góp từng chút từng chút một, mới an tâm hơn một chút, nhẹ thở ra một hơi đi tiếp về phía trước, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Thầy ơi, đợi một chút.”

Dương Giản nghe thấy tiếng gọi liền theo bản năng quay đầu lại, liền thấy Từ Tử Dục đang thở hổn hển chạy tới.

“Có chuyện gì không?”

Hắn thản nhiên hỏi.

“Thầy ơi, thực xin lỗi thầy.”

Từ Tử Dục cúi đầu, bàn tay đút vào trong túi, lấy ra một nắm tiền giấy. Cậu bé vuốt phẳng mấy tờ tiền ra, nắm chặt rồi đưa qua.

Dương Giản có chút ngạc nhiên nhìn cậu nhóc choai choai này, tuy rằng cao hơn cũng khỏe mạnh hơn so với hắn, nhưng vẫn còn là một cậu nhóc, không dám ngẩng đầu nhìn hắn, dáng vẻ cực kỳ rụt rè đưa tiền cho hắn.

“Em đang làm cái gì đó?”

Dương Giản nở nụ cười.

“Về nhà đi.”

“Mẹ của em hình như bị nhầm lẫn rồi.”

Từ Tử Dục len lén liếc mắt nhìn hắn, thấy Dương Giản cũng không có tức giận, lá gan lớn hơn một chút, nói tiếp.

“Đây là của thầy, em thay mẹ trả lại cho thầy.”

“Dùng tiền tiêu vặt của em sao?”

Dương Giản không biết vì sao cậu bé nghe được chuyện này, nhưng có thể kết luận rằng, người phụ nữ giống như bị bệnh tâm thần hoàn toàn không thể cho cậu bé tiền để đưa nốt cho hắn.

Từ Tử Dục cười cười xấu hổ, không lên tiếng, chỉ đưa tiền ra phía trước.

Dương Giản mỉm cười, đi qua, cầm mấy tờ tiền bị Từ Tử Dục nắm chặt mà có chút nhàu, lấy một nửa đặt vào trong túi mình.

“Tôi nhận, em nhanh trở về nhà đi, đừng để người nhà của em phải lo lắng.”

Từ Tử Dục chần chừ, ngẩng đầu nhìn hắn, lại cúi đầu, muốn nói lại thôi.

“Nghe lời, về nhà đi.”

Dương Giản vỗ vỗ bờ vai của cậu bé, xoay người muốn đi.

Từ Tử Dực lại đột nhiên vươn tay kéo tay áo hắn.

“Thầy ơi, thầy có thể tiếp tục dạy em không?”

Dương Giản quay đầu lại.

“Em không có nghe tôi nói sao, tôi làm một công việc rất bận rộn, cho nên ban ngày không có thời gian.”

“Ban ngày không có thời gian thì buổi tối cũng được mà.”

“Vì sao không phải tôi thì không thể?”

Loại gia sư tại nhà trình độ như hắn này, hắn là không phải khó tìm.

Từ Tử Dực chần chừ nói:

“Bởi vì giá cả của thầy tương đối rẻ.”

Thời gian trước khi Dương Giản phụ đạo cho việc học của cậu bé, thực ra không cảm thấy đây là một đứa nhóc có bao nhiêu thông minh hay ngoan ngoãn, chương trình học của một học kỳ trước, đa phần cậu ta đều không biết, nghĩ đến là biết ở trong trường học không có nghe hiểu bài, Dương Giản giảng lại một lần cho cậu ta nghe, cậu ta cũng không thể hiểu bài nhanh chóng.

“Em nhất định sẽ báo đáp thầy.”

Từ Tử Dực tha thiết nhìn hắn.

“Hiện tại em ngay cả giấy chứng minh nhân dân còn không có, đi ra ngoài làm thuê cũng làm gì có ai thuê em chứ?”Đứa trẻ giống như thế, nếu như gia đình có điều kiện khá giả, bình thường sẽ mời thầy giáo dạy kèm ở nhà, chỉ ít trong một phạm vi nào đó cậu ta cũng có thể làm được hết bài. Thế nhưng khi Dương Giản đi vào trong nhà của cậu bé, thấy chỉ là một phòng ở bình thường đã cũ, so với căn phòng mà Ngô Tô Hoa thuê thì không khá hơn bao nhiêu. Đại khái chỉ có thể mời được sinh viên mới như hắn về làm gia sư tại nhà đã tốt lắm rồi, mỗi ngày cũng chỉ có một giờ mà thôi.

Nghĩ như vậy, oán giận trong lòng hắn cũng vơi bớt rất nhiều, người thiếu tiền so với người có tiền vẫn coi

trọng tôn nghiêm hơn, không muốn người khác cảm thấy chính mình rất khốn cùng, mẹ của Từ Tử Dục hơn phân nửa cũng không phải cố ý muốn cắt xén tiền lương của hắn, gia đình giống như bọn họ vậy, tìm được gia sư tại nhà thích hợp cũng tương đối khó khăn, cho nên bà ấy mới thừa dịp Dương Giản bỏ việc mà làm lớn chuyện lên như vậy đi. Bà ấy đã nuôi dưỡng Từ Tử Dục tốt như vậy, thậm chí thể trạng còn cao lớn khỏe mạnh như thế, cũng biết là tốn không biết bao nhiêu tâm huyết rồi.

Thấy đứa trẻ trước mặt hần lộ vẻ mặt khát vọng, trong lòng Dương Giản cũng không đành, thế nhưng hần ốc còn không mang nổi mình ốc. Hần cũng thiếu tiền, không có thu nhập ổn định, trong tâm mơ hồ vẫn có chút bất an. Cho nên mới đi kiếm càng nhiều tiền càng tốt, không có cách nào giúp đỡ Từ Tử Dục nhiều hơn được.

“Nếu biết hoàn cảnh trong nhà không được dễ dàng, vì sao không tự mình nỗ lực một chút đi? Chương trình học của các em, nếu như chăm chỉ nghe giảng bài thì hoàn toàn không cần phụ đạo ngoài giờ.”

“Thực ra thầy cũng biết sức học của em đi?”

Từ Tử Dục thẳng thắn nói, ngữ khí rất cuộc cũng trở nên tự nhiên.

Dương Giản cười cười.

“Có phải vậy không, hiện tại không phải ai biết trước được, em vẫn còn nhỏ mà.”

Từ Tử Dục cười hắc hắc.

“Mẹ của em nói thầy đi làm công việc kiếm được nhiều tiền rồi, em muốn thầy dạy em kiếm tiền.”

Dương Giản vô cùng kinh ngạc nói:

“Em ở phương diện này thực ra rất có thiên phú đó chứ.”

“Vậy sao.”

Từ Tử Dục thất vọng mà gục đầu xuống.

“Vậy nên trước tiên học tập các môn học cho tốt đi, như thế nào cũng phải tốt nghiệp sơ trung rồi mới được, không phải ngay cả sổ sách còn không biết tính cho rõ ràng sao, sau này kiếm tiền như thế nào đây?”

Từ Tử Dục cúi đầu tự hỏi, rốt cuộc gặt đầu.

“Được rồi, mau về nhà đi.”

“Vậy sau này thầy sẽ dạy em sao?”

Từ Tử Dực vẫn là không chịu buông tha.

Dương Giản neho mắt lại cười giống hệt như hồ ly.

“Còn phải xem em có thể báo đáp tôi bao nhiêu đây.”

“Vậy một trăm tệ vừa rồi là tiền đặt cọc.”

Từ Tử Dực đột nhiên nói.

“Thầy đã thu, không thể đổi ý.”

“Không phải nói là trả thay mẹ em sao?”

“Để bà ấy thiếu thầy đi.”

Từ Tử Dực cười rộ lên, phát phát tay.

“Gặp lại thầy sau.”

Dương Giản đứng tại chỗ vốn còn muốn từ chối nhưng lại không thể nói ra lời. Bởi vì hoàn cảnh gia đình khó khăn, cậu nhóc này hơn phân nửa là không có tâm tư học tập, lúc này đã giao hoạt ngoài ý muốn như thế. Bất quá nhìn bóng lưng có chút khôi ngô của Từ Tử Dực, cứ tiếp tục phát triển như vậy lại rất giống một ông chủ nhỏ có một sự nghiệp thành công.

Mà cái loại khát vọng đối với tiền tài này, Dương Giản nhìn ở trong mắt đều không khỏi cảm thán, trong thế giới này không hiếm người vì thiếu tiền mà thích tiền. Lúc này hắn thấy đứa bé kia cùng loại với hắn, nhưng mơ hồ lại cảm thấy thật đáng buồn.

11. Chương 11: Mối Tình Đầu Thầm Mến

Trước khi Dương Giản quay về khí túc xa, đã đi mua trước một vé ô tô để về nhà. Hắn chưa từng cảm thấy được sống mà vội vàng vàng như vậy, công việc từng cái từng cái một dồn dập đến, không giống như

lúc trước, cả ngày đều đắm chìm trong Internet.

Mình như vậy không ngờ lại có thể tốt nghiệp, thực sự là không thể hiểu nổi, hơn nữa còn tìm được công việc, thậm chí dưới tình huống không có gì bất ngờ xảy ra vẫn có thể tự nuôi chính mình.

Khi càng liều mạng nỗ lực, Dương Giản lại càng cảm thấy khi đó là hắn đáng đời, tình cảm và những thứ khác chỉ là phù vân, sinh tồn mới là thứ nhất, cho nên mỗi ngày hắn đối diện với Lâm Gia Nam, rõ ràng là loại hình mà mình thích, ngẫm lại số dư trong chi phiếu của mình là cũng đủ tỉnh táo rồi.

Mỗi ngày khi ra khỏi cửa chen chúc trong dòng xe cộ, hắn đều ngẫm nghĩ suy tưởng đến hướng đi tương lai.

Hắn cũng không còn nhiều lần gặp gỡ ngẫu nhiên với Lâm Gia Nam nữa, công ty cuối năm nói bận rộn liên tục, nhưng cũng không có việc quá quan trọng cần Dương Giản xử lý, hắn chỉ là chạy lên chạy xuống cầm văn kiện hoặc đưa tài liệu cho những người đã biết, thuận tiện lại phát triển phần mềm làm việc tự động hóa của mình, làm ra thành quả sẽ bàn với Lâm Gia Nam, công việc làm thêm chỉ có thể xem như kiếm tiền tiêu vặt, hắn dự định đem cái này đạt được cơ hội kiếm tiền đầu tiên trong cuộc đời mới này.

Khi Dương Giản cầm bảng báo cáo đi xuống lầu dưới thì, vừa lúc gặp được Hứa An Kỳ đang ôm tài liệu đứng ở trong thang máy.

Hứa An Kỳ thấy hắn, nhẹ gật đầu một cái.

Cô gái này vốn là một người thích nũng nịu, lần đầu tiên Dương Giản thấy cô thì đã biết rồi.

“Chị An Kỳ, phải chuyển xuống dưới sao? Để em giúp chị nhé.”

“Không cần.”

Ngữ khí của Hứa An Kỳ chột lạnh.

“Cậu là trợ lý của Tổng giám đốc Lâm, không phải nhân viên chuyển đồ.”

Loại định ý rõ ràng này khiến Dương Giản có chút khó chịu, hắn giống như những sinh viên bình thường nhún vai một cái, nói:

“Vậy thì tùy chị.”

Hứa An Kỳ lạnh lùng nhìn hắn, đôi môi mỏng mím lại thật chặt.

Dương Giản tự nhiên đứng ở một góc khác, hai người nhìn nhau không nói gì, chỉ tự ôm đồ của mình chờ thang máy đi xuống. Đột nhiên thang máy khựng lại, những thứ khác cũng biến mất.

Không hiểu sao thang máy lại dừng lại, cửa cũng đóng chặt.

Hắn cầm điện thoại di động, nhìn thấy hoàn toàn không có tín hiệu, cũng chỉ có thể dựa vào chút ánh sáng yếu ớt hắt ra từ màn hình di động, xoay người nhìn Hứa An Kỳ.

Hứa An Kỳ lúc này cũng có chút hoảng loạn, đi lại liên tục, không ngừng ấn lên nút mở cửa.

Dương Giản tìm được vị trí của bộ đàm, cầm lên, bên tai truyền đến tiếng điện lưu rè rè, một đầu khác của điện đàm có người hay không, căn bản là không biết được. Hắn đành bất đắc dĩ nói:

“Đừng nóng nảy vô ích, không mở được đâu.”

Hứa An Kỳ không để ý đến hắn, động tác trên tay vẫn không ngừng.

Dương Giản lơ mơ nhìn thấy thân mình cô run lên nhè nhẹ, suy nghĩ một chút cô dù sao cũng là phái nữ, vẫn nên an ủi một chút:

“Chắc là bị mất điện thôi, đừng lo lắng, đợi một lát là tốt rồi.”

“Làm sao cậu biết đợi một lát là tốt chứ?”

Hứa An Kỳ cất cao giọng nói.

“Thang máy trục trặc, người đợi ở tầng dưới nhất định sẽ báo cho bảo an, chị ở trong này sốt ruột cũng vô dụng.”

Dương Giản suy nghĩ một chút, dịu dàng nói:

“Sẽ ổn thôi, đừng lo lắng.”

Hứa An Kỳ rốt cuộc cũng nâng mắt lên nhìn hắn một chút, tuy rằng đường nhìn không rõ, nhưng trong lòng cũng dần dần có chút an tâm. Trong loại tình huống như thế này có một người ở bên cạnh thật sự rất tốt, cho dù là một người đáng ghét.

Thanh máy bị trục trặc rất nhanh đã được giải quyết, người xung quanh đều được sơ tán đi, ở ngoài cửa chỉ có mấy nhân viên bảo trì, còn có cả Lâm Gia Nam vốn nên ở trong phòng làm việc xử lý công vụ.

Dương Giản cảm động trong lòng, vị lão đại này cũng quá quan tâm nhân viên rồi.

Nhưng không ngờ Hứa An Kỳ một bước lao ra, ngã lên vai Lâm Gia Nam, bắt đầu anh anh nước nỏ.

Dương Giản thấy mà ngậy người mở to mắt, càng khiến cho hấn kinh ngạc là chuyện ở phía sau, chỉ thấy Lâm Gia Nam cũng đưa cánh tay vòng ra phía sau lưng Hứa An Kỳ, nhẹ nhàng vuốt ve an ủi.

Giọng nói của anh ta rất nhẹ, dường như là không muốn để cho người ở xung quanh nghe được, nhưng anh ta dường như đã quên mất Dương Giản chắc chắn sẽ phải đi lướt qua bên cạnh bọn họ.

Dương Giản nghe thấy anh ta nói:

“Đừng khóc, bảo bối.”

Đây rốt cuộc là chuyện từ khi nào chứ?

Trong lòng Dương Giản còn chưa kịp phản ứng, Lâm Gia Nam đã kịp phản ứng lại, anh nghiêng đầu mỉm cười nói với Dương Giản:

“Không có việc gì chứ? Ngày hôm nay bị sợ hãi rồi, có thể cho cậu nửa ngày nghỉ đấy, về nghỉ ngơi đi.”

“Nghỉ có lương chứ?”

Khi Dương Giản hỏi ra miệng thì, mới ý thức được vấn đề của hấn có bao nhiêu ngu ngốc.

Lâm Gia Nam không khỏi cười rộ lên.

“Ừ, nghỉ có lương.”

Vẫn là ngữ khí hòa ái dung túng như vậy.

Hứa An Kỳ lúc này rốt cuộc cũng bày ra tư thế mảnh mai thiên tính của phái nữ, tựa trên vai Lâm Gia Nam quay đầu lại, cười cười với Dương Giản.

“Cảm ơn cậu.”

“Em cũng đâu có làm gì.”

Dương Giản nhất thời luống cuống tay chân.

“Vừa rồi có cậu ở bên cạnh, tôi an tâm hơn rất nhiều.”

Hứa An Kỳ thần nhiên nói, lại ngẩng mặt lên nhìn Lâm Gia Nam.

“Trợ lý này của anh tuy rằng tuổi còn nhỏ, gặp phải việc ngoài ý muốn còn rất trầm ổn đó.”

Lâm Gia Nam thấy thái độ của cô đã khôi phục như thường, liền buông cánh tay đang ôm cô ra, thấp giọng nói.

“Đến phòng làm việc của anh nghỉ ngơi một chút chứ?”

Hứa An Kỳ e thẹn gật đầu.

Dương Giản không biết mình rời khỏi công ty như thế nào, hắn cũng không dám tưởng tượng đến những thứ sẽ xảy ra trong phòng làm việc của Lâm Gia Nam, trong ấn tượng của hắn, Lâm Gia Nam mặc dù lúc rảnh rỗi hay thích trêu chọc, nhưng cũng là loại người cẩn thận tỉ mỉ. Hắn còn cho là quan hệ giữa bọn họ đã càng ngày càng gần nhau rồi, nhưng đột nhiên quan hệ đó bị khoảng cách quá lớn trong hiện thực ngăn cách.

Hắn cười cười tự giễu, thì ra bản thân mình vẫn luôn không nhìn đúng người.

Trước khi Dương Giản quay về ký túc xá, đã đi mua một tấm vé ô tô về nhà. Đối với Dương Giản mà nói, chuyện quan trọng nhất chính là kiếm tiền, những thứ khác hắn không thèm để ý đến nữa. Nhưng có một số việc, lại không khổng chế được mà vẫn chú ý.

Hắn vẫn luôn tránh né việc về nhà, nhưng lúc này lại có chút nhớ nhà rồi.

Hắn chậm rãi đi dọc theo con phố, ở góc phố đột nhiên nhìn thấy quán lẩu đã từng đến ăn cùng với Ngô Tô Hoa và Lâm Gia Nam. Ma xui quỷ khiến liền đi vào, mới phát hiện ra tiền ăn một bữa ở chỗ này bằng tiền ăn đến vài ngày.

Suy nghĩ một chút, hắn xoay người muốn đi.

Chủ quán đang định bắt chuyện với hắn, thấy hắn muốn đi, không khỏi trêu chọc nói:

“Cậu nhóc là đang trêu chọc tôi sao?”

Dương Giản nghe vậy rất xấu hổ, tìm một cái cớ che giấu nói:

“Thật xin lỗi, cháu đến một người, anh ấy không có đây.”

“Là đến tìm Tiểu Lâm sao?”

Chủ quán đột nhiên hỏi.

“A.”

Tâm Dương Giản khẽ nhảy, thuận miệng trả lời:

“Vâng.”

“Cậu ta đã lâu rồi không có tới nha, công việc bận rộn đi?”

“Chắc là vậy.”

“Người ta thể nhưng làm ăn rất giỏi a.”

Chủ quán dùng ngữ khí ước ao nói, thể nhưng lại không lộ ra vẻ mặt giống như vậy, dường như rất thỏa mãn với cuộc sống ngày lạnh cuộn mình bên lò sưởi ấm áp như thế này.

Dương Giản suy nghĩ một chút, mở miệng nói:

“Chủ quán, nơi này của chú có bán thứ gì khác để ăn không?”

“Có chứ, cậu tự nhìn menu đi.”

Dương Giản liếc mắt nhìn qua:

“Cho cháu một phần cơm rang nhé.”

Chủ quán ngạc nhiên nhìn hắn.

“Một mình mà ăn lẩu là quá lãng phí rồi.”

Hắn ngại ngừng cười cười.

Chủ quán tốt bụng rót thêm cho hắn một cốc nước nóng.

Trong quán cũng không có người khác, hai người liền câu được câu chăng mà bắt đầu trò chuyện.

“Nhóc con năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười bảy, sắp được mười tám rồi.”

“Lên đại học chưa?”

“Rồi ạ.”

“Thực sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn a.”

“Không có, Lâm Gia Nam mới là tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn.”

Chủ quán cười rộ lên.

“Cậu cũng có thể học cậu ta nha, hảo hảo học tập, tương lai nỗ lực kiếm thật nhiều tiền.”

“Vâng.”

Vốn là chuyện nên phấn khích, lúc này Dương Giản lại có chút rầu rĩ không vui.

“Ngày hôm nay sao lại không đi ra ngoài vậy?”

Chủ quán lại hỏi.

“Đi ra ngoài đã trở về rồi ạ.”

Dương Giản nhin không được, vẫn là oán giận bật ra một câu.

“Thì ra anh Lâm đã có bạn gái rồi, thế mà cháu lại không biết.”

“Trẻ tuổi có tiền, bộ dáng lại đẹp trai, phụ nữ ở xung quanh còn ít sao? Cậu nhóc không phải là đồ kị rồi chứ?”

Trong lòng Dương Giản kinh ngạc, biết rõ chủ quán là trêu ghẹo hắn đồ kị với Lâm Gia Nam, không cam lòng của hắn cũng là nhằm vào cô gái kia. Cô gái tuyệt không dịu dàng đáng yêu lại như chim nhỏ nép vào người khác kia, Dương Giản oán thầm.

Hắn thực ra cũng đã để ý rõ ràng nguyên nhân hậu quả rồi, Lâm Gia Nam không muốn vì một cây nhỏ mà buông cả rừng rậm, tuyệt đối giữ bí mật mối quan hệ với Hứa An Kỳ, Hứa An Kỳ vì thế mới giận đối chủ động điều chuyển đến bộ phận tiêu thụ, đồng thời nhìn mọi thứ đều không vừa mắt. Lâm Gia Nam đại khái là cũng có chút cảm tình với cô, nếu không cũng sẽ không đứng lúc như thế, đến làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Dương Giản là một nhân vật nhỏ, cho dù là đảm nhận chức vụ phòng nền thì lúc này cũng nên biết điều mà tránh đi.

Lâm Gia Nam cho dù đối tốt với hắn, cũng chỉ là sự chăm sóc đặc biệt của chức trách anh họ bạn cùng học thôi, Dương Giản vẫn luôn nhắc nhở chính mình không nên quá dựa vào người này, mà vừa rồi thấy một màn kia, hắn cũng đã triệt để tỉnh táo lại.

Ngày hôm sau đi làm, hắn đã chỉnh sửa xong phần mềm làm việc mà hắn tự mình soạn ra, đi tìm Lâm Gia Nam trao đổi chuyện muốn mở rộng ứng dụng.

Lâm Gia Nam kinh ngạc nhìn hắn:

“Những thứ này đều là do cậu tự mình làm sao?”

Dương Giản gật đầu, tiến lên phân tích tính chất cùng tiền đồ trong tương lai.

“Ý của cậu là gì?”

“Bán cho công ty.”

Dương Giản nở nụ cười hàm hậu.

Lâm Gia Nam thoáng chốc có một loại cảm giác, dường như cậu em thực tập sinh trước mắt đột nhiên biến thành đối tác làm ăn, loại cảm giác này thực quá chênh lệch, khiến anh có chút không thích ứng được.

“Em biết công ty mình là làm phần cứng, như phần mềm trong tương lai sẽ còn là thị trường lớn hơn nhiều lần.”

Dương Giản tràn đầy tự tin nói.

Đạo lý này, Lâm Gia Nam tất nhiên là biết. Thậm chí có lúc anh cũng từng tìm cách mở rộng bộ phận này, nhưng mà hiện nay anh vẫn chưa có bộ phận kỹ thuật chuyên môn, việc vật lại nhiều, cũng không quá đem vấn đề này để ở trong lòng.

Dương Giản chỉ là sớm hơn một chút, đưa ý kiến của mình ra.

“Cậu định bán bao nhiêu?”

Dương Giản chắc chắn đưa ra một con số.

“Quá đắt đi?”

Dương Giản cười cười.

“Một chút cũng không đắt.”

Hắn cũng không phải là người không hiểu giá thị trường, thời gian hắn làm ở trong ngành này, nói không chừng so với Lâm Gia Nam hiện tại còn lâu hơn.

“Chúng ta cần thử nghiệm một chút.”

Lâm Gia Nam nghiêm mặt nhìn hắn.

“Có thể cung cấp trước bản demo.”

Dương Giản trả lời vô cùng chuyên nghiệp.

Lâm Gia Nam không khỏi đến gần hắn, nhìn vào đôi con ngươi trong suốt kia, rõ ràng là tuổi trẻ non nớt hơn trong tưởng tượng nhiều.

“Cảm ơn anh Lâm, mong rằng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

Dương Giản cười cười, Lâm Gia Nam cũng không phải lựa chọn tốt nhất có mỗi làm ăn này của hắn, công ty của anh ta thiên về phần cứng là chính, đã định trước là sẽ không đầu tư quá lớn vào phần mềm, nhưng nếu như được chấp thuận, Dương Giản sau này có thể lợi dụng để phát triển sang một không gian lớn hơn.

“Thực sự là phải nhìn với cặp mắt khác xưa nha.”

Lâm Gia Nam đóng văn kiện lại, mỉm cười nói với Dương Giản.

Dương Giản rất muốn đối diện với quá khứ, thế nhưng nói xong việc chính rồi, lúc này hắn lại có chút làm không được. Ánh mắt của hắn có chút dao động bất định, thấp giọng nói.

“Làm xong ngày hôm nay, tôi dự định sẽ đi về nhà.”

“Ngoan thế cơ à?”

Không lâu trước đó, cậu ta còn là một đứa nhóc trốn nhà nha.

Viễn mắt Dương Giản có chút nóng lên, dù sao, đây cũng là.....mối tình đầu trong một cuộc sống khác của hắn, là một hồi thâm mến không tật mà chết. Hắn quyết định phóng túng bản thân một lần cuối cùng, vì vậy nheo mắt ngẩng đầu lên, có chút ngả ngớn nói với Lâm Gia Nam:

“Không giữ lại sao?”

Lâm Gia Nam an tĩnh nhìn hắn, không nói gì.

Lúc này cửa đột nhiên mở ra, Hứa An Kỳ đứng ở cửa, có chút kinh ngạc với cự ly quá gần giữa hai người, nhưng cũng không có nghĩ nhiều lắm. Sắc mặt của cô rõ ràng là tốt hơn lúc trước, ánh mắt cũng ôn hòa hơn rất nhiều.

“Chị An Kỳ, em đi nha.”

Dương Giản tươi cười, quay đầu vẫy vẫy tay với Lâm Gia Nam, khi đi qua thì vỗ vai Hứa An Kỳ.

Hắn còn chưa kịp hiểu rõ quan hệ giữa hai người, nhưng mà hắn tuyệt không quan tâm.

12. Chương 12: Bí Mật Bị Phát Hiện

Mọi việc tiến hành rất thuận lợi, Lâm Gia Nam sau khi xem qua phương án mà Dương Giản trình bày lại, đã quyết định đồng ý ký hợp đồng, nhưng là đã sắp đến Tết, chuyện này đành để kéo dài đến năm sau, anh gọi điện thoại nói rõ tình hình cho Dương Giản, Dương Giản tuyệt không có chút dị nghị nào.

Trước khi cúp điện thoại, Lâm Gia Nam quan tâm hỏi một câu:

“Lúc nào thì về nhà?”

Dương Giản cũng không ngoài ý muốn, đáp lại:

“Buổi sáng ngày mai.”

“Đêm nay đến đi ăn cùng nhau bữa cơm chứ?”

Dương Giản rất muốn từ chối, nhưng không biết là do ma xui quỷ khiến thế nào lại hỏi:

“Có những ai vậy?”

“Cậu, anh, Ngô Tô Hoa.”

Dương Giản trầm mặc một chút, sau đó nói:

“Không mang theo người nhà sao?”

Lâm Gia Nam ở bên kia điện thoại cười ra tiếng.

“Nào có người nhà gì chứ.”

“Chị An Kỳ ấy, không cần đi ăn với chị ấy sao?”

Dương Giản rõ ràng đã nỗ lực khống chế, nhưng là vẫn không kiểm soát nổi miệng của mình.

“Chuyện của người lớn, trẻ con đừng xen vào.”

Lâm Gia Nam hoàn toàn không để ý hấn nhiều chuyện.

Dương Giản đối với sự xung động của mình vô cùng cảm tức, mệt mỏi nói.

“Buổi tối em còn có việc.”

“Không sao, bọn anh chờ cậu.”

“Không cần.”

“Thế nhưng anh đã nói với Ngô Tô Hoa rồi.”

Lâm Gia Nam ngồi ở trên ghế xoay xoay một vòng, một tay gõ bàn phím, một tay cầm điện thoại di động nói.

“Nó nghe nói em phải về nhà, cũng nói là muốn tiễn em. Nếu như em không muốn, liền tự mình gọi điện thoại cho nó nói rằng sẽ không đi đi.”

Dương Giản nghĩ, này có lẽ là do Lâm Gia Nam mượn cớ mà thôi, nhưng mà mặc kệ anh ta có phải là thật sự nói cho Ngô Tô Hoa rồi không, lúc này nếu lại tiếp tục từ chối thì có vẻ là có chút làm kiêu.

Tuy rằng hẳn vốn đã muốn lên gặp lại Lâm Gia Nam một lần.

Địa điểm liên hoan, là chọn một quán rượu ở gần trường học, cách ký túc xá của Dương Giản không xa, cách chỗ của Ngô Tô Hoa cũng khá gần.

Lúc Dương Giản đến, hai người kia đã đến rồi. Ngô Tô Hòa đang ở trong phòng ôm microphone hát say sưa, cũng không quan tâm đến hiệu quả âm thanh cùng với tiếng hát. Ở trong hiệu quả âm thanh như thế này mà hát thì không phải chỉ cần có dũng khí, cũng cần có bản lĩnh nữa, Dương Giản thật không ngờ giọng của cậu ta lại êm tai như vậy, hình như vẫn chưa hoàn toàn vỡ giọng, có một loại cảm giác trong trẻo thấu triệt.

Lâm Gia Nam ngồi ở trên ghế salon phía đối diện, thấy Dương Giản liền vẫy vẫy tay.

Dương Giản đi qua, tim đập có chút nhanh.

“Chờ đã lâu rồi sao?”

Lâm Gia Nam cười nói:

“Cũng không lâu lắm.”

“Ở đây rất đắt đi?”

Dương Giản nhìn quanh bốn phía, đột nhiên cảm thấy chột dạ.

“Không sao đâu.”

Ngô Tô Hoa ở trong nhạc dạo dứt quãng nghe được lời của bọn họ, buông microphone xuống giải thích, sau đó chỉ chỉ vào Lâm Gia Nam.

“Đằng nào cũng là anh ấy mời khách.”

“Quá lãng phí rồi.”

Dương Giản không khỏi đau lòng.

“Anh ấy có tiền.”

Ngô Tô Hoa thờ ơ nói. Loại thái độ thờ ơ này, thật giống như Lâm Gia Nam đã đắc tội cậu ta rồi, hơn nữa còn đắc tội không nhẹ.

Dương Giản nhìn về phía Lâm Gia Nam.

“Anh thừa nhận, là anh không có được sự đồng ý của em đã mang số điện thoại di động của em nói cho người trong nhà.”

Lâm Gia Nam gơ hai tay lên.

“Thế nhưng dù sao đi nữa cũng là người nhà của em, em xem ngay cả Dương Giản cũng đi về nhà kìa.”

“Cái gì mà kêu xem Dương Giản.”

Dương Giản vô tội nói.

Ngô Tô Hoa nhìn Lâm Gia Nam rồi lại nhìn về phía Dương Giản, đột nhiên nhảy đến trước mặt Dương Giản nói:

“Dương Giản, lễ mừng năm mới tôi với cậu về nhà ông bà chơi đi?”

“A?”

Dương Giản suýt nữa bị dọa sợ.

“Anh họ cậu đồng ý không?”

“Không cần hỏi anh ta có đồng ý hay không, trước tiên gọi món ăn đi.”

Ngô Tô Hoa lôi kéo Dương Giản ngồi xuống, bắt đầu lật xem thực đơn, quả nhiên là ngay cả ăn cái gì cũng không đi hỏi ý kiến của Lâm Gia Nam.

“Các em chọn món ăn trước đi, anh đi ra xem xem.”

Lâm Gia Nam đột nhiên đứng dậy, bởi vì anh đưa lưng về phía bọn họ, Dương Giản cũng không nhìn ra được anh ta là vui vẻ hay mất hứng.

Thừa dịp Lâm Gia Nam không có mặt, Dương Giản vội vàng mở miệng khuyên Ngô Tô Hoa.

“Cậu thực không muốn về nhà sao?”

Theo lý thuyết thì hẳn mang theo Ngô Tô Hoa về nhà chơi với ông bà cũng không phải việc gì lớn, thế nhưng nghĩ lại thì bí mật của Ngô Tô Hoa cũng là bí mật của mình, nhất thời cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Thuận miệng nói thôi, nhìn cậu sợ kìa.”

Ngô Tô Hoa trêu chọc hần.

Dương Giản bị đâm trúng lòng, vô cùng xấu hổ, mặt liền hơi hơi ửng hồng.

“Cậu chắc là cảm thấy không được tự nhiên đi.”

Ngô Tô Hoa thở dài.

“Thực ra tôi cũng có thể hiểu được, ở trong mắt các cậu tôi vốn chính là khác biệt, tôi cũng chỉ là muốn dọa anh họ một chút thôi, không phải là thật sự muốn làm khó cậu.”

“Là bạn bè thì đừng nói vậy.”

Dương Giản cố ý để lộ vẻ mặt nghiêm túc.

“Thật là bạn bè sao?”

Ngô Tô Hoa nhìn hắn, cười cười tự giễu.

Dương Giản ngẩn ra, ở trước mặt Ngô Tô Hoa thì hắn vẫn luôn duy trì bộ dáng một người bạn tốt đang tức giận, thực ra trong lòng hắn cũng biết, bản thân mình không có chân chính đem Ngô Tô Hoa thành bạn bè tốt mà đối đãi.

Nếu như thực sự tin tưởng người đối diện, khi ở trước mặt đối phương có thể nói chuyện thoải mái, đùa giỡn với nhau, thậm chí còn làm nũng hoặc chơi xấu cũng không sao. Dương Giản biết thực ra Ngô Tô Hoa rất đơn thuần, cũng hứa hẹn muốn là bạn của cậu ta, thế nhưng thái độ của mình ngoại trừ khách khí, thì hoàn toàn là xa cách.

Chút khác biệt nho nhỏ này, Ngô Tô Hoa không cảm nhận được, Lâm Gia Nam lại càng không dễ dàng phát hiện. Nhưng Dương Giản tự mình biết, hắn có ý định lúc nào đó sẽ kéo ra một cự ly với Ngô Tô Hoa, cũng sẽ không còn lo lắng sẽ bị đối phương ảnh hưởng lần thứ hai đi lên con đường này.

Cho nên Dương Giản là đang hồ thẹn. Hắn đi vào cuộc sống của một người, có được sự tín nhiệm của người ta, nhưng lại không cho phép đối phương đi vào thế giới của mình, loại hồ thẹn này khiến cho hắn hiện tại tự mắng mỏ bản thân.

“Dương Giản cậu thực sự rất kỳ lạ, có đôi khi rõ ràng cảm giác được cậu rất thân thiết, muốn hòa mình vào với chúng tôi, nhưng chỉ một giây sau liền lẩn mất rất xa, này là do tôi nhìn lầm sao?”

Dương Giản không có cách nào phản bác.

Ngô Tô Hoa là một người rất trực tiếp, nghĩ cái gì thì nói cái đó, không có che giấu, dối trá hay khách sáo nhiều như vậy.

Dương Giản nghĩ, may là Ngô Tô Hoa không có hỏi hắn: “Đến gần tôi như vậy, là vì muốn tiếp cận với anh họ tôi kiếm tiền hay sao?”

Lúc Lâm Gia Nam quay lại, bầu không khí vẫn có chút căng. Nhưng khi thức ăn bưng vào, nhiệt khí từng đợt bốc lên, Lâm Gia Nam rót rượu, Ngô Tô Hoa một ly, Dương Giản cũng hợp theo tình hình mà rót một ly, mọi người chạm ly một cái, nụ cười gặp nhau dường như đã quên mất không khí không hài hòa lúc trước rồi.

Rượu qua ba tuần, đối với Dương Giản mà nói thì có chút quá nhiều, hắn đứng dậy đi toilet, khi đi ra bước chân có chút bất ổn, thiếu chút nữa thì đụng vào một người.

“Xin lỗi.”

Dương Giản liên tục xin lỗi.”

“Không sao.”

Người đối diện tuy rằng nói như vậy, ngữ khí lại nghe ra có chút không hờn giận, chỉ là giọng nói vô cùng suy yếu, khiến cho Dương Giản phải nhìn cô ấy thêm một chút.

“Chị An Kỳ, sao lại là chị?”

Dương Giản kinh ngạc mà kêu lên một tiếng, hần nhìn Hứa An Kỳ luôn luôn nghiêm túc trong công việc, lúc này sắc mặt tái nhợt toàn thân nồng mùi rượu, ngay cả ánh mắt cũng có chút không tập trung.

Hứa An Kỳ thấy Dương Giản cũng có chút ngoài ý muốn, cô đưa tay đỡ tường, qua loa nói:

“Chỉ là đi tiếp khách hàng thôi.”

Dương Giản có chút lo lắng hỏi:

“Chị An Kỳ, chị đã uống khá nhiều rồi đi?”

Cô gái mạnh mẽ như thế, ở trong tình trạng thế này, là đã uống đến bao nhiêu rồi đây?

Hứa An Kỳ miễn cưỡng cười cười, đáp lại:

“Đều nôn ra rồi, tôi rất tỉnh táo, không có việc gì đâu.”

Loại chuyện này Dương Giản không cần trông nom, thế nhưng cô gái này dù sao cũng có loại quan hệ như vậy với Lâm Gia Nam, Lâm Gia Nam nói như thế nào cũng coi như có ơn tri ngộ với hần, hần không thể cứ mặc kệ cô như vậy.

“Chị An Kỳ, Lâm Gia Nam cũng ở đây.”

Hứa An Kỳ ngẩng đầu nhìn hần, có chút kinh ngạc, cũng có chút khó hiểu.

“Có thể gọi anh ấy đến giúp chị đến căn khách hàng nha, dù sao cũng là khách hàng của anh ấy, không phải sao?”

Dương Giản cười nói.

Hần đỡ Hứa An Kỳ vào phòng, nói với Lâm Gia Nam:

“Vừa rồi đụng phải chị An Kỳ, thật là khéo.”

“Thật ngại, lại khiến cho anh có thêm phiền phức rồi.”

Hứa An Kỳ cúi đầu, tự chán ghét bản thân mình mà nói, dựa vào cảm giác say lại có chút thương tâm.

“Sao lại uống nhiều như vậy?”

Lâm Gia Nam nhú nhú mày.

“Khách hàng hôm nay tửu lượng tương đối tốt.”

Hứa An Kỳ ủy khuất mà nói.

“Thực ra em cũng không có uống say, vốn cũng không có việc gì, là Dương Giản muốn dẫn em đến tìm anh.”

“Vậy khách hàng thì làm sao bây giờ?”

Hứa An Kỳ sưng sốt, xoay người muốn đi.

Dương Giản không biết có nên kéo cô lại hay không, nhìn Lâm Gia Nam nói.

“Không cần nghiêm khắc như thế đi.”

Hứa An Kỳ gần như đã muốn bật khóc lên rồi, nhưng cuối cùng bị Lâm Gia Nam nắm lấy vai. Cô quay đầu lại, một đôi mắt to kinh ngạc mà nhìn anh.

“Lần tay tôi đi với em, nhưng chỉ có một lần này thôi.”

Hứa An Kỳ cố nén nước mắt gạt đầu.

“Tôi muốn chính là những nhân viên có đủ tiêu chuẩn, cho dù chúng ta có bất kỳ mối quan hệ nào khác.”

Lâm Gia Nam hơi tỏ vẻ lạnh lùng mà nói.

“Nếu như ngay cả chuyện mình được giao cho cũng không làm được, em cũng không cần ở lại bên cạnh tôi nữa.”

Nước mắt của Hứa An Kỳ nhanh chóng rơi xuống, nhưng cô đã nhanh hơn đưa tay lên lau đi.

“Không sao rồi chứ?”

Lâm Gia Nam cúi đầu nhìn cô.

Hứa An Kỳ gật đầu, kéo tay anh đi ra ngoài.

Lâm Gia Nam quay đầu lại dặn Ngô Tô Hoa.

“Em cùng với Dương Giản ăn cho xong đi, lát nữa anh sẽ tính tiền.”

Cho dù không nói, Ngô Tô Hoa tuyệt đối cũng sẽ làm như vậy, nhưng mà lúc này cậu ta không có thời gian đi để ý anh họ của mình. Cậu nhìn Dương Giản giả vờ thiện lương mà đẩy Lâm Gia Nam đi giải vây cho cô gái kia, cũng thấy nắm tay của hắn nắm lại thật chặt, không biết móng tay có đâm sâu vào thịt không.

“Đó là nhân viên của anh họ, hay là bạn gái của anh ấy vậy?”

Ngô Tô Hoa cố ý hỏi.

“Đại khái là cả hai đi.”

Dương Giản cười đến phát khổ.

“Anh họ của tôi chính là như vậy, đừng thấy anh ấy đối với người đối diện hay nhân viên đều có bộ dáng rất quan tâm, thực ra lại chính là căn bã chỉ theo chủ nghĩa cá nhân, bạn gái bên người đối lại đối, cũng không biết anh ta thực sự thích là cái dạng gì.”

Ngô Tô Hoa một bên nói, một bên quan sát sắc mặt của Dương Giản.

Dương Giản rõ ràng là một bộ dáng tâm thần không yên, thuận miệng lên tiếng.

“Cậu biết anh ta thích dạng như thế nào không?”

“Làm sao tôi biết được.”

Dương Giản bị dọa sợ, suýt nữa nhảy dựng lên.

“Thay đổi nhiều như vậy, nhưng thật ra cho đến bây giờ không thấy anh ta yêu qua ai, người lần này không chừng cũng có chút hấp dẫn.”

Ngô Tô Hoa tiếp tục nói.

Dương Giản khổ đến không nói nên lời. Biết rất rõ ràng kia là một người đàn ông bạn gái thay đổi một lần lại một lần dường như đã tìm được tình yêu đích thực rồi, vì sao còn thấy khổ sở vậy? Hắn hoàn toàn không có hy vọng, từ đầu đến cuối cũng chưa từng dám ôm chút hy vọng gì, nhưng ở giây phút bế tắc này rồi, Dương Giản vẫn cảm thấy đau lòng.

Không biết từ lúc nào, cũng đã thích đến như thế rồi.

“Còn nghĩ rằng tôi là một kẻ ngốc, không nghĩ tới bên cạnh này còn có một tên ngốc hơn.”

Ngô Tô Hoa đột nhiên nói.

“Cái gì?”

Dương Giản không hiểu gì mà nhìn qua.

“Cậu là thích anh họ tôi đi?”

13. Chương 13: Hành Trình Về Nhà

Đồng ruộng phương Bắc thoát nhìn liền có cảm giác một mảnh trời mênh mông, nhánh cây trụi lủi hai bên đường đọng đầy tuyết, cách cửa kính thủy tinh nhìn ra xa, có thể nhìn thấy chỗ nào cũng bị màu trắng bao trùm.

Loại cảnh sắc này, khiến cho Ngô Tô Hoa lớn lên ở thành thị, học cũng ở thành thị kinh ngạc mà than một trận. Cậu ta nghiêng người lại, nói với Dương Giản ngồi bên cạnh nói.

“Đây là quê hương của cậu sao?”

“Ở quê thì là như thế này, nhưng rất lâu trước đây đã chuyển vào trong thành phố, một năm cũng chỉ có thể quay lại một lần vào lễ mừng năm mới.”

Dương Giản giải thích, tuy rằng trong lòng hắn hậm hực, nhưng không thể không thừa nhận hiện thực trước mắt, Ngô Tô Hoa dùng bí mật của Dương Giản để uy hiếp, bức bách hắn mang mình về nhà vào lễ

mừng năm mới.

“Chúng ta đang đi về thành phố, hay là đi về quê của cậu?”

Ngô Tô Hoa hưng phấn hỏi.

“Về thành phố trước, mấy hôm nữa sẽ về quê.”

Dương Giản nói xong, suy nghĩ một chút lại cảm thấy sai.

“Tôi về quê nhà tôi, cậu còn muốn đi theo sao?”

“Tôi đây dù sao cũng sẽ xấu hổ nếu phải ở một mình trong nhà cậu chứ.”

“Cậu nếu như biết xấu hổ, hiện tại nên xuống xe tìm đường quay về nhà của chính cậu đi.”

Dương Giản hàm hồ nói.

“Đi về cũng là quay về trường học thôi, nhà của tôi quá xa, lúc này đi mua vé xe lửa cũng đã muộn, nếu như mua vé máy bay, tôi không có nhiều tiền như vậy.”

Ngô Tô Hoa thành khẩn nói.

Hắn đã hiểu rõ được tên này lúc nào cũng giả bộ hồ đồ, nhưng thật ra rất giống anh họ của cậu ta. Dương Giản nghĩ như vậy, có chút buồn vô cớ, liền không lên tiếng nữa.

Ngô Tô Hoa sợ hắn mất hứng, lại lấy lòng mà nói:

“Tôi biết cậu là người tốt, sẽ không kiên quyết ném tôi đi rồi mặc kệ mà.”

“Không cần cậu biến tôi thành người tốt.”

Dương Giản liếc mắt xem thường.

“Tôi nói rất thật lòng.”

Ngô Tô Hoa thấy tâm tình của hắn chuyển biến tốt đẹp, liền nói tiếp.

“Tôi chỉ biết, khi đó ở trong trường học đều không có ai muốn để ý tôi, chỉ cậu có lòng tốt nói chuyện với tôi, còn giúp tôi dọn nhà, hiện tại tôi không có nhà để về rồi, cậu miễn cưỡng thu nhận tôi vài ngày đi?”

“Cậu đây là trốn nhà đi?”

“Hắc hắc.”

“Tôi có thể không miễn cưỡng sao?”

“Không thể.”

Dương Giản buồn bực quay đầu nhìn sang hướng khác, không thèm nhìn Ngô Tô Hoa nữa.

Ngô Tô Hoa lúng ta lúng túng nói.

“Bằng không, chúng ta đổi chỗ đi? Cậu xem cậu khiến cho người ở bên kia lối đi đều sợ hãi rồi, hai ta đổi vị trí, khi nào cậu không muốn nhìn tôi, cũng có thể xoay người sang chỗ khác nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.”

Dương Giản muốn đổi cậu ta nhưng cũng thấy thương cảm với cậu, rốt cuộc thở dài nói:

“Bầu không khí trong nhà chúng tôi cũng không được hài hòa cho lắm, cậu không nên theo tôi.”

“Rốt cuộc là vì sao?”

Ngô Tô Hoa nhiều chuyện.

“Cậu nói xem vì sao?”

Dương Giản liếc mắt sang.

“Vậy cậu là vì sao?”

Ngô Tô Hoa đến bây giờ vẫn không thể đối xử với Dương Giản giống như đồng loại của mình. Từ rất sớm trước đây cậu đã biết mình thích đàn ông, cũng từng bởi vì lên một mình đến quán bar làm mà vô tình thấy được, thế nhưng dù sao cậu cũng còn là một đứa nhóc, lúc đó không dám nghĩ tiếp, vẫn giấu kín bản thân mình thẳng cho đến khi Thôi Vân xuất hiện. Thôi Vân đối với cậu quá tốt, khiến cậu đặc ý đến mức quên mất mà biểu hiện ra.

Dương Giản lại khác với bọn họ, thậm chí có thể nói, không giống với mấy người đồng trang lứa bọn họ. Cậu ta thích ai hay không thích ai, cũng sẽ không để cho tình cảm ảnh hưởng đến lựa chọn của mình, đứng từ góc độ này mà nhìn, Dương Giản là một người vô cùng lạnh lùng.

Người giống như cậu ta, sẽ thẳng thắn nói với người nhà sao?

Dương Giản nhìn thấu nghi vấn của cậu, mỉm cười.

“Còn chưa có.”

“Còn chưa có mà cậu đã bắt đầu tưởng tượng là không hài hòa rồi sao, cậu có đúng là chột dạ hay không?”

Ngô Tô Hoa mở to hai mắt nhìn. Mái tóc của cậu ta vàng rực rỡ, hơn nữa hai con mắt tròn to chớp chớp, thoát nhìn giống như một con cú lớn đang hiếu kỳ.

“Đúng vậy.”

Dương Giản cười cười.

“Mang cậu về nhà là lại chột dạ thêm chút nữa rồi.”

Dương Giản thực ra là nhìn cậu ta như nhìn một đứa trẻ, không biết rằng cậu ta cũng xem Dương Giản giống như một đứa trẻ, một người là nửa tai họa, một người là tai họa, hai người tay kéo tay sóng vai bước đi, không ai nhìn bọn họ mà nghĩ đến loại quan hệ không thuần khiết, trên thực tế thì cũng tuyệt không có gì là không thuần khiết.

“Giữa chúng ta cái gì cũng không có nha.”

Ngô Tô Hoa vội vàng dạt về bên cửa sổ, kéo giãn khoảng cách.

An tĩnh một hồi, Ngô Tô Hoa lại không nhịn được mở miệng.

“Cậu sao lại thích anh họ tôi chứ?”

Dương Giản bị cậu chọc đến chỗ đau, có chút thẹn quá hóa giận.

“Có liên quan gì đến cậu chứ?”

“Thật ra mấy ngày nay tôi và anh họ đã khá gần gũi với cậu rồi đó.”

Ngô Tô Hoa nghiêm túc nói.

“Hơn nữa trước khi tôi quen biết cậu, tính tình của tôi cũng tốt hơn anh ấy, cậu sao không thích tôi mà lại đi thích anh ấy chứ?”

“Bởi vì anh ta tương đối có tiền.”

“Thế nhưng anh ấy lại già hơn.”

“Cậu như vậy mà muốn khiến tôi thích cậu sao?”

“Tôi chỉ là muốn hỏi một chút.”

Ngô Tô Hoa trả lời, quan sát sắc mặt của hắn, lại cẩn thận dè dặt mà nói.

“Nếu thích tôi, sẽ tương đối dễ dàng.”

“Vậy Thôi Vân đâu?”

“Tôi đã sớm ném cậu ta ra sau đầu rồi, cậu cũng nên ném anh họ tôi ra sau đầu mới được.”

Nói nhiều như vậy, cuối cùng cũng tổng kết trên những lời này. Ngô Tô Hoa là lo lắng Dương Giản lẫn quần trong lòng, lại có thêm bài học của chính mình trước đó, tuy rằng không thể làm được gì, nhưng cũng cảm thấy không thể mặc kệ. Chính cậu cũng không muốn về nhà đối mặt với những khuyên nhủ cùng chỉ trích không dứt, lợi dụng việc này, nửa thật nửa giả liền theo luôn.

Dương Giản biết cậu có ý tốt, cũng không phải thật sự bị cậu uy hiếp, dù cho Ngô Tô Hoa có nói như thế với Lâm Gia Nam, người kia cũng sẽ chỉ xem như vui đùa rồi xử lý, từ nay về sau sẽ đối với hắn tôn trọng nhưng không gần gũi nữa đi? Cho nên dù có biết, cũng không sao, bản thân hắn đã dự định tự nay về sau tôn trọng nhưng không gần gũi với Lâm Gia Nam nữa.

“Thực ra tôi chỉ là thích tiền của anh ta thôi.”

Dương Giản nói với Ngô Tô Hoa.

“Nói không chừng lừa được tiền đến tay rồi, tôi sẽ quăng anh họ cậu sang một bên, cậu không lo lắng cho anh họ của mình, ngược lại còn lo lắng cho tôi sao?”

Ngô Tô Hoa tròn to mắt, tự mình xoay sang chỗ khác ngắm phong cảnh.

Dương Giản cười cười, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Cùng là người có cảm giác lưu lạc thiên nhai, cũng không thể nhận nhìn như vậy, đại khái là người cô độc một thời gian, đều muốn tìm một người làm bạn đi.

Ô tô chạy khỏi vùng ngoại ô, ven đường dần dần xuất hiện phòng ốc, cửa hàng, dòng người cùng xe cộ cũng nhiều lên. Đi tiếp, nhà trệt liền biến thành nhà cao tầng, đường phố rộng mở gọn gàng sạch sẽ, tuyết đọng cũng bị quét sạch, Ngô Tô Hoa có cảm giác từ trong cảnh trí nông thôn giống như một xã hội không tưởng lại quay về hiện thực.

“Chuẩn bị xuống xe rồi.”

Dương Giản nói với cậu.

“Ừ.”

Ngô Tô Hoa ôm lấy ba lô của mình.

Sau khi xuống xe, Dương Giản nhìn khắp nơi, đi về phía một đôi vợ chồng trung niên gần đó.

Trong lòng hắn thực ra rất khẩn trương, đã nhiều năm không gặp, một lần gặp mặt cuối cùng trong kiếp trước chính là tan vỡ không vui, sau đó liền biến thành thiên nhân cách biệt vĩnh viễn rồi. Đột nhiên nhìn thấy một lần nữa, trước khi kịp chuẩn bị tâm lý thì tất cả đã tan thành mây khói rồi. Hắn nhìn thấy cha mẹ đang tươi cười vui sướng, viên mắt cũng có chút ướt. Trong thời gian hắn bị bệnh đến nửa sống nửa chết, quả thực từng oán giận người nhà của hắn, nhưng xét đến cùng cũng là vì mình. Nếu như tất cả đều không xảy ra, bọn họ bây giờ vẫn là người một nhà hạnh phúc.

Mà giờ phút này, tất cả còn chưa thực sự xảy ra.

Dương Giản đi lên trước, nghẹn ngào mà gọi một tiếng.

“Cha, mẹ.”

“Sao trẻ như thế mới về chứ.”

Mẹ Dương oán giận, nhưng vẫn đưa tay phải đón lấy hành lý của hắn. Dương Giản tự nhiên không cho bà đoạt lấy, trong một lúc đưa đẩy như vậy, bóng dáng ngại ngùng của Ngô Tô Hoa vừa lúc xuất hiện ở trong tầm mắt Dương Giản.

Thật không xong, quên mất tên nhóc này rồi.

“Cha, mẹ, đây là bạn học của con, Ngô Tô Hoa.”

Dương Giản vội vàng kéo cậu qua giới thiệu.

“Cha mẹ cậu ấy đều ở nước ngoài, một người ở trường học thật không vui vẻ, con liền mời cậu ấy cùng về ăn Tết với chúng ta.”

Ngô Tô Hoa kinh ngạc vì lời nói dối mà hắn bịa ra, nhưng cũng không có chặn ngang.

“Hoan nghênh hoan nghênh, đến cùng đón năm mới nhé, coi như nhà của mình, nghìn vạn lần đừng khách sáo.”

Cha mẹ Dương Giản cũng là người nhiệt tình hiếu khách, tiếp đón bạn cùng học của con trai tất nhiên sẽ không chậm trễ.

“Cảm ơn chú dì.”

Ngô Tô Hoa nói, xách ba lô của mình lên, nhưng lại len lén liếc mắt trừng Dương Giản. Bởi vì Dương Giản vẫn luôn nói quan hệ của mình với người nhà không tốt, Ngô Tô Hoa liền nghĩ đến loại hình ở chung đầy quy củ, sớm biết rằng sẽ nhìn thấy cảnh tượng vui vẻ hòa ái thế này, cậu tuyệt đối sẽ không đến.

Tình cảnh đối lập như thế, hoàn cảnh của mình liền càng thêm vẻ đáng thương rồi.

Dương Giản vỗ vỗ vai cậu.

“Chúng tôi ở đây rất truyền thống, không khí ăn Tết rất đậm, đến lúc đó sẽ đưa cậu đi chơi vui vẻ một chút.”

Ngô Tô Hoa gật đầu, mang máng nhớ rằng đây dường như là lần đầu tiên Dương Giản chủ động chạm vào người khác. Cậu quyết định cái gì đến thì cứ đến, ở trong cuộc sống tìm đến một người có cuộc sống giống nhau nhưng càng bí hiểm hơn cho thoải mái, loại tâm tình này vô luận như thế nào cũng không thể để cho Dương Giản nhìn ra.

Chuyện đầu tiên phải làm sau khi về đến nhà, là thu dọn hành lý.

Nhà Dương Giản có hai phòng ngủ một phòng xép, Ngô Tô Hoa đi theo Dương Giản vào phòng ngủ của hắn, thấy một cái giường cùng bàn học rất gọn gàng, thoát nhìn như là dù hắn không có nhà thì cũng có người thu dọn.

Phòng của cậu ở nhà có lớn hơn một chút, nhưng phòng ngủ không biết sẽ tích bao nhiêu bụi bặm nữa.

Nghĩ như vậy, Ngô Tô Hoa mơ hồ có chút khổ sở, nhưng không hối hận về quyết định của chính mình. Tuy rằng làm như vậy thực sự có chút trẻ con, nhưng cậu nhất định phải khiến cho người nhà tiếp nhận rõ ràng con người chân chính của mình.

“Cậu có ổn không?”

Dương Giản nhìn cậu hỏi.

Ngô Tô Hoa cười khổ nói:

“Cậu ở nhà thoải mái như vậy, tôi đến hình như có chút dư thừa rồi?”

“Bởi vì bọn họ còn chưa biết thôi.”

Dương Giản bất đắc dĩ nói.

“Tôi vốn không muốn để cho mọi việc biến thành như vậy, cho dù mình có thể thay đổi cuộc sống, nhưng không muốn để cho người khác phát hiện. Vì vậy chỉ ít hiện nay, tôi còn không định để cho bọn họ biết.”

“Cậu yên tâm, tôi sẽ không nói gì cả.”

Ngô Tô Hoa đồng ý.

Việc không giải quyết được, sẽ không suy nghĩ nhiều nữa, Dương Giản thở dài, nói với Ngô Tô Hoa.

“Cậu cứ coi mình như là khách du lịch, đừng có biến thành rời nhà trốn đi.”

“Ừ, vừa lúc chưa từng đến đây, cậu cần phải tận hết trách nhiệm của một người chủ đó.”

Nhắc đến kỳ nghỉ, trong nháy mắt Ngô Tô Hoa đã khôi phục sức sống.

“Thật vất vả mới đến được một chuyến.”

“Thật vất vả?”

Dương Giản dường như phát hiện chút gì đó, hình như có chỗ nào không đúng.

“Lộ mất rồi.”

Ngô Tô Hoa lè lưỡi.

“Thực ra thì cũng đã đến đây, cậu ngay cả cái cơ cũng kiếm được rồi, tôi cũng không lo lắng sẽ bị cậu đuổi đi.”

Dương Giản dự cảm không ổn, lẳng lặng nghe cậu ta nói tiếp.

“Tôi đến chỗ cậu, thực ra là lừa anh họ tôi đó.”

“Cậu muốn anh ta hận chết tôi à.”

Dương Giản khóc không ra nước mắt.

“Anh ấy sẽ không hận cậu, anh họ tôi là một người rất rõ ràng, anh ấy vẫn rất hiểu đạo lý.”

Ngô Tô Hoa lôi giường gấp ở góc nhà mở ra, mình ngồi ở phía trên, dù bận vẫn ung dung nhìn Dương Giản.

Dương Giản cầm hành lý trong tay cố sức ném qua, sau đó mới phát hiện, ở cùng một chỗ với tên nhóc bốc đồng này, mình cũng ngày càng trở nên trẻ con rồi.

14. Chương 14: Làm Ăn Ăn Ý

Bởi vì còn có hai ngày nữa là đến giao thừa, bầu không khí ăn tết trong thành phố nhỏ càng trở nên đặc biệt dày đặc, trên đường vô cùng rộn ràng náo nhiệt. Tất cả mọi người đều bận rộn mua đồ ăn cùng hàng Tết, Dương Giản và Ngô Tô Hoa cũng bị phái ra ngoài mua đồ. Mẹ Dương liệt kê một danh sách thật dài, kêu bọn họ theo danh sách đó mà mua đồ ăn về.

Dương Giản trước tiên mang theo Ngô Tô Hoa đến siêu thị, mặc dù là thành phố khác nhau, nhưng quy mô của chuỗi siêu thị này không khác biệt lắm, giá cả cũng không kém nhau mấy. Bọn họ đi dạo một vòng lớn, đi lại không ngừng mua các đồ vật. Lúc đi loanh quanh thì không sao, đến lúc tính tiền thì Dương Giản lại xót xa rồi, chữ số hiển thị trên màn hình vẫn tiếp tục nhảy lên, hắn không khỏi hoài nghi việc hàng năm mua nhiều đồ như vậy có gì quan trọng chứ.

Ngô Tô Hoa thấy bộ dáng xoắn xuýt của hắn, không khỏi chê cười.

“Cũng đâu có phải là ăn bớt tiền của cậu đâu chứ.”

“Tuy rằng về nhà cũng phải báo cáo lại, nhưng nếu đem số tiền này giảm xuống rồi đưa cho tôi thì thật tốt.”

Dương Giản hơi có cảm giác muốn đâm ngực giậm chân.

“Cậu thật đúng là, cậu không hề thấy xấu hổ sao?”

Ngô Tô Hoa biết rõ hần yêu tiền như thế nào, cũng đã có thể kiềm chế mà tỏ ra thoải mái rồi.

Dương Giản đột nhiên giống như bị đánh tỉnh, nói với nhân viên thu ngân.

“Thật ngại, tôi quên mang tiền rồi, không lấy nữa.”

Không nhìn nhân viên thu ngân trợn mắt, Dương Giản kéo Ngô Tô Hoa đi ra khỏi siêu thị.

Ngô Tô Hoa ngượng ngùng đi theo phía sau hần nói:

“Cậu thật quên à? Sẽ bị mẹ cậu mắng chết đó?”

“Chúng ta suy nghĩ cách khác.”

Vừa nói, Dương Giản vừa chỉ chỉ vào bến xe bus.

“Chúng ta đến chợ bán buôn ở ngoại thành, rồi báo cáo theo giá của siêu thị.”

Ngô Tô Hoa dường như không nhận ra hần nữa, ngây người hơn nửa ngày mới nói.

“Dương Giản, loại thái độ cổ chấp với tiền bạc này của cậu rốt cuộc là đến từ đâu vậy?”

“Không có tiền thực sự sẽ chết đó.”

Dương Giản nghiêm túc trả lời.

Chợ bán buôn ở ngoại thành rất lớn, cũng rất hỗn loạn, mặt đất đương nhiên không được sạch sẽ như siêu thị, xung quanh cũng tràn ngập mùi rau dưa hư thối. Trong đám người rõ ràng có nhiều gương mặt của dân lao động vất vả hơn, thỉnh thoảng có chút tranh chấp tiền bạc nho nhỏ cũng là bình thường.

Ngô Tô Hoa đời này chưa từng trải qua loại hoàn cảnh như thế, cậu trợn mắt há mồm nhìn Dương Giản

cùng một bác gái khác chen chúc trước một quầy hàng nhỏ, giống như người chỉ có một, hai đồng tiền cần thận tỉ mỉ cò kè mặc cả, gần như bắt đầu hối hận vì sao mình lại quyết định về quê với cậu ta. Cậu tự cho rằng mình là một thanh niên lịch sự thanh cao, đảo mắt một cái liền bị người này kéo vào trong thế tục, mà người này, cũng là người bạn duy nhất của cậu.

“Này, đến giúp chút.”

Dương Giản kêu cậu đến, cũng không có chút khách sáo nào.

Chợ bán buôn không có xe đẩy chở hàng, Ngô Tô Hoa không thể làm gì khác hơn là khéo léo xách mấy cái túi plastic chất lượng kém lên, một bên theo Dương Giản xông về phía trước, vừa nói:

“Cậu mua mấy thứ ở đây, chất lượng có được đảm bảo không đó?”

“Cậu yên tâm, tôi biết nhìn hàng.”

Dương Giản đắc ý nói. Chỉ cần từng trải qua cảnh bần cùng, bất tri bất giác sẽ có rất nhiều kỹ năng sinh tồn phát triển, những thứ này....cũng là hần học được ở trong cuộc sống thiếu tiền lúc trước.

Ngô Tô Hoa nhìn bóng lưng hần lần thứ hai nhập vào đoàn người, tuy rằng không thể bị nhiễm thứ tình cảm mãnh liệt giống như vậy, nhưng vẫn đứng chờ ở một bên, rất sợ lúc Dương Giản đi ra sẽ không tìm được cậu, thẳng đến khi Dương Giản nghiêng nghiêng ngả ngả gạt đám người đi ra, ôm một cái hòm thoát nhìn rất nặng.

Ngô Tô Hoa bước đến, nhưng vì đồ trong tay mình đã đầy, cũng không có cách nào giúp đỡ đồ trong tay hần, chỉ có thể quan tâm hỏi han.

“Là thứ gì vậy? Nặng như thế.”

“Không có gì, nặng muốn chết.”

Dương Giản thở hồng hộc, đặt cái hòm kia xuống bên cạnh chân.

“Cơ hội của chúng ta đến rồi, đoán thử xem, đây là cái gì?”

“Cái gì?”

“Thứ tốt.”

Dương Giản chỉ chỉ cái hòm.

“Cầm ở trên đường cái bán, nhất định có thể kiếm được không ít tiền.”

“Rốt cuộc là cái gì vậy?”

Ở giữa khu chợ lộn xộn, Ngô Tô Hoa cũng không có nhiều kiên nhẫn chơi trò chơi đoán đồ với hắn.

“Pháo hoa.”

Dương Giản cười hì hì nói.

“Đến cuối năm người ta mua thứ này không cần hỏi giá, mua trong chợ bán buôn này rồi bán lại, nhất định có thể kiếm được tiền, đến lúc đó sẽ cho cậu tiền công.”

“Mẹ cậu bảo cậu đi mua hàng tết, cậu lại đi mua thứ khác, về nhà phải ăn nói như thế nào đây?”

Ngô Tô Hoa ở giữa mùa đông lạnh lẽo có cảm giác muốn chảy mồ hôi.

“Đều mua xong rồi, mấy thứ ở trong túi plastic cậu xách cũng không ít đâu.”

Dương Giản đắc ý nói.

“Mấy thứ mẹ liệt kê trên danh sách cũng nhiều hơn không ít, mua hàng về dùng có thể tiết kiệm thêm chút tiền thì càng tốt.”

“Đương nhiên, đây chính là ở ngoại thành, giá hàng thấp, đừng quên chúng ta phải ngồi xe hơn một tiếng mới đến đó.”

Dương Giản nghỉ ngơi đủ rồi, lại ôm lấy cái hòm của hắn.

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

Ngô Tô Hoa bị sự dũng cảm của hắn làm cho kinh sợ, nhất thời không phản ứng kịp.

“Quay về trong thành phố.”

Chờ đến khi bọn họ quay về khu vực nội thành, thì đã là buổi trưa rồi, Ngô Tô Hoa hỏi Dương Giản:

“Ông chủ, dự định mua cho kẻ làm thuê này thứ gì để ăn đây?”

“Cơm làm công? Đừng có nằm mơ, tự mình mua một cái bánh rán ăn cho đỡ đói đi!”

“Cậu đúng là Dương lột da mà!”

Ngô Tô Hoa rống giận.

Nhưng rốt cuộc Dương Giản vẫn không bị tiền tài làm mất đi nhân tính, hắn mang theo Ngô Tô Hoa tìm một hàng quà vặt mà trước đây mình vẫn thường đi, có thức ăn địa phương rất ngon, đương nhiên, giá cả cũng vô cùng rẻ.

Ngô Tô Hoa bị hắn giày vò một ngày, vừa mệt mỏi vừa đói bụng, bưng bát lên ăn vô cùng nhanh, chỉ cảm thấy cơm ăn chưa bao giờ thấy thơm ngon như vậy, cũng không so đo với Dương Giản chuyện cái bàn ăn trong quán quá nhỏ.

Dương Giản cũng đói bụng, một hơi ăn hết hơn nửa bát, nhất thời cảm thấy dạ dày có chút trướng, liền ngừng lại. Hắn quay đầu nhìn Ngô Tô Hoa, nghĩ thầm, người này chắc chưa bao giờ ăn ở trong một quán cơm nhỏ bé đơn sơ như thế này đi.

“Sao vậy?”

Ngô Tô Hoa uống một ngụm canh, quay đầu hỏi hắn.

“Hình như cậu ăn rất hợp khẩu vị.”

Dương Giản nói.

“Nghe anh họ cậu nói qua, hình như cậu rất kén ăn.”

Ngô Tô Hoa xấu hổ cười cười.

“Cũng không đến mức như vậy, là anh ấy phóng đại sự thực rồi.”

“Ăn thêm chứ?”

Ngô Tô Hoa khoát khoát tay.

“Không cần, tiết kiệm chút tiền cho ông chủ Dương.”

Cậu ăn nhanh no cũng nhanh, thật sự không muốn ăn nữa, nhưng cũng học Dương Giản nói vài câu trêu đùa.

Dương Giản thanh toán tiền cơm, lại mang theo Ngô Tô Hoa đi đến bên đường cái. Hai bên đường cái bày đầy mấy hàng bán rong nhỏ, bày trên mặt đất hoặc đằng trước mấy cái xe đẩy, bán từ đồ ăn đến các loại hàng hóa khác.

Dương Giản ở giữa phố xá sầm uất tìm được một chỗ trống chen vào, đặt cái rương xuống mở ra, mặt trên bày đủ các loại pháo hoa, hấn ngại ngừng cười cười với ông chủ bán tranh tết bên cạnh.

“Kiếm chút tiền học phí.”

Dương Giản lớn lên bộ dáng có chút nhỏ nhắn, cười rộ lên thì có một bộ dáng dấp vô hại với cả người lẫn vật, đơn giản một chút đã kiếm được sự đồng tình của ông chủ.

“Thật không dễ dàng đi? Tuổi còn nhỏ đã thật hiểu chuyện.”

Ông chủ liên thanh tán thành.

Dương Giản cười cười, bộ dáng giống như vừa được khích lệ lại vừa không biết làm sao, ngẫm nghĩ một chút còn nói.

“Vừa nhìn qua thấy chỗ này còn trống, cho nên mới chuyển đến, chú à, bày hàng ở chỗ này bán được chứ?”

“Không có việc gì, cháu cứ bán của cháu đi.”

Ông chủ nhiệt tình trả lời.

“Quản lý đô thị cũng về nhà mừng lễ năm mới rồi, lúc này ai quản được ai chứ, nói không chừng đi ngang qua còn có thể mua vài thứ hàng tết của chúng ta mang về đâu, thuận tiện mà.”

Ngô Tô Hoa thấy hấn nhanh như vậy đã hòa mình vào những người xung quanh, bộ dáng giống như còn được quan tâm, không khỏi mất trọn miệng há. Cậu khó khăn bình ổn hơi thở lại, đi đến nói thầm bên tai

Dương Giản.

“Cầm thú nha.”

“Sao vậy?”

Dương Giản vô tội nhìn cậu.

Ngô Tô Hoa hạ giọng.

“Ông chú thành thật chất phác như thế cậu cũng không biết xấu hổ mà đi lừa người ta, còn nói cái gì mà kiếm học phí. Cha mẹ cậu không cho cậu tiền đóng học phí sao? Dù không cho, tiền riêng của cậu tích cóp lại cũng không phải ít đi?”

“Tiền này dùng để cứu mạng, sao có thể coi như học phí chứ? Tiền cứu mạng nhiều hơn nữa vẫn là ít.”

Dương Giản cũng nhỏ giọng nói với cậu.

“Cậu thấy ông chú đó thành thật chất phác sao? Nhìn lại đi.”

Ngô Tô Hoa nhìn một hồi, nhìn thấu rồi liền nói.

“Ông chú ấy là nhìn người nói giá sao?”

“Đều là nhân dịp cuối năm bán nhiều thêm vài thứ thôi, bình thường không cần thiết phải bán mấy thứ này, nhưng hai ngày nay, khách hàng đều mua bán nhanh chóng, đương nhiên có thể bán bao nhiêu liền bán bấy nhiêu rồi.”

“Mấy thứ linh tinh đủ loại này sao cậu đều biết hết thế?”

Ngô Tô Hoa càng ngày càng phát hiện Dương Giản không phải người cùng một loại với mình, thế nhưng thật kỳ lạ, cậu lại không hề ghét hấn một chút nào, tuy rằng trong miệng vẫn không ngừng khinh bỉ.

“Nếu không quan hệ tốt với người bên cạnh, dù chỉ là bán hai ngày cũng không làm được.”

Dương Giản cười cười với cậu, đi hai bước đến bên cạnh người qua đường đang xem tranh tết.

“Bức này đẹp, so với bức anh vừa cầm đẹp hơn nhiều.”

Người nọ có lẽ là đang chọn lựa, hay chỉ là đi ngang qua thì nhìn một chút thôi, nghe thấy Dương Giản nói như vậy, trái lại bắt đầu nghiêm túc ngắm bức tranh trên tay mình, càng xem càng cảm thấy không giống bình thường rồi.

“Vậy chọn bức này đi.”

Thu tay lại, quyết đoán trả tiền.

Đại thúc cười rộ lên lộ ra đôi mắt đầy nếp nhăn.

“Ánh mắt của nhóc này thật tốt.”

“Có muốn sang bên này chọn thêm một ít pháo hoa không? Là hàng của nhà máy, đảm bảo chất lượng.”

Dương Giản vội vã thêm một câu nhằm đẩy mạnh tiêu thụ cứ như vậy kéo đến một người khách.

Ngô Tô Hoa nhìn hẩn khéo lười như lò xo, bản thân mình chỉ biết đứng đằng sau trông đồ đếm tiền.

Quá trưa một chút, hai hòm hàng đã bán xong toàn bộ, Dương Giản thu dọn đồ xong định rời đi, lại sờ trong người lấy ra một bọc pháo nhỏ đưa cho ông chú bên cạnh.

“Chú ngày mai có còn đến đây bán hàng không, nếu đến sớm thì giúp cháu giữ chỗ nhé?”

Ông chú kia bị hẩn nịnh nọt đến vui vẻ, đáp ứng một tiếng, khen ngợi Dương Giản không dứt miệng.

“Cậu nhóc này thực là nhanh nhẹn, sau này đi buôn bán đi, đừng lãng phí đầu óc tốt như thế.”

Dương Giản khiêm tốn cười cười, phất tay chào tạm biệt.

Về đến nhà, Dương Giản trước tiên kéo Ngô Tô Hoa vào trong phòng ngủ của mình, chuẩn bị chia tiền.

“Không cần gấp như vậy chứ?”

Ngô Tô Hoa đối với việc kiếm được bao nhiêu tiền, hoàn toàn không có chút nóng lòng.

Dương Giản đếm tiền hai lần, phân một phần tư ra đưa cho Ngô Tô Hoa.

“Một nửa là thu hồi vốn, một nửa là thu nhập công việc, tôi với cậu chia đôi.”

“Cậu quá là rạch ròi rồi.”

Ngô Tô Hoa nói, không hiểu sao có chút mất mát, giống như bị xem là một người quá xa lạ rồi, giữa cậu với Dương Giản vốn không cần như vậy, đáng tiếc Dương Giản lại là người như vậy.

“Rất ưu đãi cậu rồi có được không, ngay cả tiền công lao động đều có phần, có một phần của tôi thì cũng có một phần của cậu.”

Dương Giản lời nói chính nghĩa.

“Dù là cậu có tiền, cũng là tiền cha mẹ cho, đây là lần đầu tiên tự mình kiếm tiền đi?”

Ngô Tô Hoa ngẫm nghĩ, chính xác là như vậy.

“Cho nên hẳn là nên có cảm giác thành tựu nha, cậu sao lại không có chút kích động nào thế, lần đầu tiên tự mình kiếm tiền đó nha, còn là tiền công ông chủ Dương này trả cho cậu nữa.”

“Cậu đi chết đi.”

Ngô Tô Hoa rất cuộc cũng cảm thấy vui vẻ, cậu đoạt lấy phần của mình, đang muốn cướp luôn phần của Dương Giản, nhưng vì đối phương thân thủ quá nhanh nhẹn nên không có cướp được. Cậu nhân tiện ôm lấy đầu Dương Giản, một cánh tay ghì lấy cổ Dương Giản.

“Cướp đây.”

“Thật sự là dẫn sói vào nhà rồi.”

Dương Giản giả dục nói.

“Có đưa hay không?”

“Chết cũng không đưa.”

Dương Giản đương nhiên là muốn tiền không muốn sống.

Ngô Tô Hoa cười hắc hắc, cố sức áp Dương Giản ngã xuống giường. Bọn họ vốn là mỗi người ngủ một chỗ,

lúc này cùng nhau ngã lên giường của Dương Giản. Dương Giản ngửa đầu, đập sát vào tầm mắt chính là mái tóc màu vàng kim phủ lòa xòa xuống trán của Ngô Tô Hoa.

Hắn vốn không thích màu sắc sáng chói như vậy, nhưng bởi vì đó là màu sắc đầu tiên nhìn thấy ở trong hành lang tối tăm nên ghi nhớ rất sâu. Sau đó, hình như trong vô thức cũng biến thành thói quen.

Lúc này lại nhìn, xuyên qua mấy sợi tóc, hắn nhìn thấy rõ ràng lông mi của Ngô Tô Hoa, từng sợi từng sợi, nhỏ dài thẳng tắp.

Sau đó hắn nhìn vào trong mắt Ngô Tô Hoa, trên con ngươi đen kịt kia, ánh lên hình bóng của chính mình.

15. Chương 15: Thần Thương Khẩu Chiến

Hô hấp của Dương Giản nhất thời có chút gấp, trước khi bị phát hiện liền vội vàng đẩy Ngô Tô Hoa ra.

“Đừng có đùa nữa, cậu không phải là biết tôi liều mạng vì tiền như thế nào sao, thà chết chứ không chịu khuất phục.”

Ngô Tô Hoa cũng có chút xấu hổ, vội vàng đứng dậy ngồi thẳng.

“Quên đi, cậu cũng chỉ có chút tiền đồ như thế thôi.”

“Người không biết nhìn xa, đành phải lo gần.”

Dương Giản thâm trầm nhìn cậu ta nói.

Ngô Tô Hoa lắc đầu.

“Có đôi khi thật không thể hiểu được, nhìn gia cảnh nhà cậu cũng không tính là kém, sao lại sợ không có tiền như thế?”

Dương Giản ngồi nghiêm chỉnh, không hề thấy phiền mà truyền bá lý luận nhất quán của hắn:

“Tiền không ở trong tay mình, đến lúc cần dùng nói không có là không có, cậu sẽ không còn cách nào cả.”

Lúc này ngoài cửa truyền đến một giọng nữ cao.

“Dương Giản, đi ra làm vằn thắn.”

Buổi chiều giao thừa, từng nhà làm vằn thắn chuẩn bị ăn Tết chính là phong tục ở nơi này.

Dương Giản sửa sang lại quần áo, mang theo Ngô Tô Hoa ra ngoài. Phòng ăn của nhà Dương Giản được kết hợp với phòng bếp, mẹ Dương Giản đang bận rộn ở trong bếp, để lại ba người đàn ông ngồi cùng một chỗ làm vằn thắn.

“Chú cũng cán vỏ sủi cỏ ạ?”

Ngô Tô Hoa hiểu kỳ hỏi.

Cha Dương cười cười hòa ái, hỏi lại cậu.

“Bên kia các cháu cũng ăn sủi cỏ sao?”

Ngô Tô Hoa gật đầu, thế nhưng ở trong ấn tượng của cậu, sủi cỏ chỉ có một loại đông lạnh mua về từ siêu thị mà thôi.

“Này, đem mấy cái này bao lần vào đi.”

Khi mẹ Dương đi ra thì, trong tay cầm theo mấy đồng xu đã được rửa sạch.

“Đây là cái gì ạ?”

“Lát nữa bao vào trong sủi cỏ, ai ăn được thì, cả năm tới đều có phúc khí.”

Mẹ Dương đáp, nhìn Ngô Tô Hoa cười nói:

“Nhóc này cháu vừa nhìn qua đã biết là ở nhà được nuông chiều từ bé rồi, đừng ở trong này làm gì cả, ra ngoài xem TV đi.”

Dương Giản vừa nghe liền thấy không vui rồi.

“Mẹ, sao con chưa từng có được loại đái ngộ này?”

“A, khổ cực nuôi con khôn lớn như vậy, bắt làm chút việc để tự kiếm ăn đã không muốn làm rồi sao.”

Mẹ Dương nói một loạt giống như nã pháo, không cho người khác xen ngang.

“Một mình cháu xem TV cũng không vui, để cháu giúp đỡ kiếm thêm chút miếng ăn đi.”

Ngô Tô Hoa giả bộ ngoan ngoãn.

“Dì không phải là bảo cháu đừng khách sáo sao, coi nơi này như là nhà mình, tất nhiên cũng phải làm việc nhà rồi.”

Mẹ Dương cười đến mức miệng đều không thể khép lại, liên tục nói với Dương Giản:

“Con mau nhìn người ta mà học cách hiểu chuyện thêm chút đi.”

Dương Giản trêu ghẹo nói.

“Con nhà người khác đều hiểu chuyện.”

“Vậy còn con?”

Sắc mặt của mẹ Dương liền trở nên nghiêm túc.

“Dương Giản ở trong đám bạn học chúng cháu, cũng là sinh viên tốt điển hình ạ.”

Ngô Tô Hoa vội vàng yểm trợ giúp hắn.

“Nó? Sinh viên tốt?”

Mẹ Dương hoài nghi nói, con nhà mình, chính mình vẫn là rõ ràng nhất.

“Đương nhiên, trong kỳ thi là người đầu tiên nộp bài thi, còn có thể đi làm thêm kiếm tiền, rất hiểu chuyện mà.”

“Nói đến làm thêm, mẹ cũng muốn hỏi một chút.”

Mẹ Dương chuyển hướng sang nói chuyện với Dương Giản.

“Con nghỉ đông làm thêm không về nhà, tổng cộng kiếm được bao nhiêu tiền rồi?”

Dương Giản không nghĩ tới trọng tâm câu chuyện sẽ chuyển lên người mình, nói quanh co nửa ngày, trả lời:

“Con cũng không nhớ, thực ra cũng không còn mấy tiền, toàn bộ dùng để mua vé xe mất rồi.”

“Đứa nhỏ này.”

Mẹ Dương đột nhiên có chút không hiểu nổi con mình rồi.

“Không có tiền thì cứ nói không phải sao.”

“Con cũng là người trưởng thành rồi, hẳn là nên tự lực cánh sinh một chút. Hơn nữa, tiền học phí tốn kém một số lớn như vậy đều là cha mẹ trả cho con, không có lý nào lại đòi thêm tiền nữa.”

“Cậu không phải là mới tròn mười tám tuổi sao?”

Ngô Tô Hoa rất không đúng lúc mà chen vào một câu.

“Nói chung là con không muốn để cha mẹ lo lắng quá.”

Dương Giản cúi đầu nói.

Mẹ Dương liền cười nhạt.

“Cũng không biết là thật hay giả nữa.”

Ngô Tô Hoa nhất thời có chút thông cảm với Dương Giản, ấn tượng của cậu với Dương Giản từ lúc bắt đầu thì hẳn chính là một người liều mạng vỡ vét tiền của, chỉ cảm thấy Dương Giản bất cứ lúc nào cũng đều rất nỗ lực, tuyệt chưa hề thấy qua bộ dáng trạch nam vô dụng của hắn, lúc này thấy hắn hoàn toàn không có được chút tán thành, tổn thương về mặt tâm lý muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, liền mở miệng nói giúp hắn:

“Di à, là thật đó, Dương Giản rất nỗ lực mà.”

Đường nhìn của mẹ Dương ở giữa hai người chuyển qua một lượt, cười cười không nói gì thêm, nhưng rõ ràng là một loại đánh giá mấy người cùng hội cùng thuyền với nhau.

Ngô Tô Hoa muốn giải thích, lại phát hiện dưới loại tình huống như thế này thì không thể giải thích được, không thể làm gì khác hơn là vô tội mà liếc mắt nhìn Dương Giản.

Dương Giản nhìn bộ dạng ủy khuất của cậu ta, không khỏi nở nụ cười.

“Hai ngày trước vẫn luôn bận rộn, cũng quên không hỏi cậu, tóc có cần cắt gọn một chút hay không?”

“Tóc?”

“Theo như tập tục bên này của chúng tôi, cả tháng giêng tuyệt đối không thể cắt tóc. Nhìn xem tóc cậu hiện tại rất dài, một tháng nếu như không cắt, có thể là quá dài hay không?”

Mẹ Dương cũng liếc mắt nhìn Ngô Tô Hoa, tiếp lời:

“Tốt nhất là cũng nhuộm lại màu nguyên bản đi.”

“Mẹ, mẹ quản nhiều quá.”

Dương Giản liếc nhìn Ngô Tô Hoa.

“Họ là người thế hệ trước sẽ có quan niệm thẩm mỹ khác với chúng ta, cậu không cần để ý.”

“Hai đứa là sinh viên mà, nhìn qua phải có bộ dáng của sinh viên.”

Mẹ Dương nghiêm túc phê bình.

“Cha mẹ bận rộn không có thời gian chăm nom, chúng ta đều là trưởng bối, thấy không được thì vẫn phải nói một tiếng không phải sao?”

“Được rồi, dì đừng nóng giận mà, con cũng là do nghe nhân viên hiệu cắt tóc ba hoa chích chòe một hồi, nhất thời xúc động nên mới làm kiểu tóc như thế này. Dì biết đó, những người đó vào khoảng thời gian này đều bắt đầu cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ, phiên muốn chết đi được.”

“Không phải chính là như vậy sao.”

Mẹ Dương nhất thời cùng cậu có chung mối thù liên đứng lên, nhìn Ngô Tô Hoa cũng thuận mắt hơn rất nhiều, trước đó rõ ràng là bị đầu tóc của Ngô Tô Hoa dọa mà cố nén, nhưng cuối cùng cũng không nhịn tiếp được.

“Dì à, lát nữa chúng con sẽ đi.”

Ngô Tô Hoa ở một bên giả bộ ngoan ngoãn.

“Không cần đợi lát nữa, muộn thêm chút thì cửa hiệu cắt tóc cũng đóng cửa mất rồi.”

Mẹ Dương vung tay lên.

“Dương Giản, bây giờ con mang Tiểu Hoa đi cắt tóc đi, tự mình cũng sửa sang lại một chút.”

Dương Giản ra cửa, nhin không được bật cười.

“Tiểu Hoa.”

“Tiểu Hoa thì làm sao?”

Ngô Tô Hoa không khỏi xù lông.

“Tuy là một cái tên thối nát, nhưng so với Tiểu Minh cũng tốt hơn chút đi.”

“Cậu thật sự định nhuộm tóc lại thành màu gốc sao?”

Dương Giản thấy chút có lỗi mà nói.

“Thực ra cũng không có gì đâu, mẹ tôi thích chuyện gì cũng xen vào hai câu, cậu nghe xong đừng để trong lòng.”

“Nhuộm lại liền nhuộm lại đi.”

Ngô Tô Hoa đột nhiên có chút u buồn mà nói.

“Khi đó bởi vì bị từ chối, nghĩ muốn thay đổi tâm trạng một chút, sau đó ngẫm lại vì một người mà thay đổi đầu tóc của mình cũng thật là ngốc.”

“Cậu cũng biết sao.”

Dương Giản cười nhạt.

“Cậu người này thật là đáng đánh, trước đây sao tôi lại có thể cảm thấy cậu là người thành thật kia chứ.”

Ngô Tô Hoa thật âm ức mà nói.

“Nói đến Thôi Vân, ngay từ đầu tôi đã cảm thấy cậu ta là một kẻ siêu cấp coi mình là trung tâm, quá truy cầu sự thành công, tình cảm hay những thứ khác đối với cậu ta mà nói chỉ là mây trôi, tương lai rất có khả năng sẽ lựa chọn một cuộc hôn nhân trải đường cho sự nghiệp, mặc kệ có đúng là đồng loại hay không, người như thế chúng ta thích không nổi đâu.”

Khi Dương Giản nói những lời này thì bộ dáng vô cùng chăm chú, trong giọng nói có chút cảm giác mất mát nhàn nhạt, khiến cho Ngô Tô Hoa đột nhiên không biết phải làm sao. Nhưng trong lòng cậu vẫn là thích Thôi Vân, thấy Dương Giản nói như thế, khó tránh khỏi cũng có chút không hài lòng, liền cãi lại.

“Cậu cho rằng cậu có thể nhìn chuẩn như thế sao? Hay là do liên tưởng quá phong phú rồi? Cậu nhìn ra được Thôi Vân là người như thế nào, còn anh họ tôi thì sao chứ?”

Mắt của Dương Giản tối sầm lại.

“Này nói làm gì, anh họ cậu là một thẳng nam.”

Cái từ thẳng nam này, nhất thời đem hai người phân chia thành người thuộc hai thế giới khác nhau.

“Xuất phát từ góc độ của người nhà, tôi không hy vọng cậu bẽ cong anh ta.”

Ngô Tô Hoa thẳng thắn thành khẩn mà nói.

“Cậu đừng có quá xem trọng tôi.”

Dương Giản cười tự giễu.

“Nhưng tôi cảm thấy tôi có thể thích con gái, nói không chừng khi nào khai giảng liền tìm một cô bạn gái, nói tạm biệt với loại tình cảm không có kết cục này thôi.”

“Cậu có chút quá mạnh mẽ rồi.”

Ngô Tô Hoa lú lười.

“Cậu tin sao?”

“Cậu đi chết đi.”

Ngô Tô Hoa xù lông lần hai.

Đường phố cùng kiến trúc của thành phố này, đều là phong cách Ngô Tô Hoa không hề quen thuộc, hai ngày này cậu luôn hòa vào giữa dòng người, vẫn chưa kịp thưởng thức, lúc này mọi người đều về nhà rồi, đường cái trở nên trống trải, mới có thể bày ra diện mạo nguyên bản.

“Cảm thấy thế nào?”

Dương Giản thấy cậu ta nhìn chung quanh liên hồi.

“Rất tốt, tuy rằng không có những tòa nhà cao như ở đô thị lớn, thoát nhìn lại rất có khí thế.”

Ngô Tô Hoa thật sự thích.

Dương Giản thở dài một tiếng.

“Đây chính là quê hương của tôi.”

Hắn thực ra là một người có quan niệm rất nặng về quê hương, kiếp trước bởi vì các loại nguyên nhân khó có thể mở miệng mà phải rời xa quê hương rất nhiều năm, trong lòng không phải là không có tiếc nuối.

“Hiệu cắt tóc có xa đây không?”

Ngô Tô Hoa không nhìn ra được sắc mặt của hắn lúc này, vẫn như trước có chút hưng phấn mà hỏi.

“Đến rồi.”

Từ góc đường rẽ sang một con phố khác, hai bên liền xuất hiện hiệu cắt tóc.

“Đồ sộ như thế nha.”

“Nhiều cửa hiệu hẳn là đã đóng cửa rồi, cậu nhìn xem có thể vào được hiệu nào, chúng ta liền vào thôi.”

Dương Giản vốn định tùy theo ý cậu ta, nhưng nói xong những lời này rồi, liền lập tức có chút hối hận.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Ngô Tô Hoa đi tới trước cửa hiệu trang hoàng vô cùng khoa trương, giá cả chắc chắn cũng rất đắt.

“Này, cậu vào rồi thì đi ra kiểu gì?”

Dương Giản nhỏ giọng hỏi.

“Đi ra thì cứ đi thôi, cậu đã quên ngày hôm nay chúng ta mới kiếm được bao nhiêu tiền sao?”

Ngô Tô Hoa nhếch môi cười rộ lên.

Dương Giản sững sốt, nhìn ra được là cậu ta cố ý, không khỏi nghiến răng nghiến lợi.

“Cậu đúng là cái tên phá gia.”

“Có người thích kiếm, đã có người thích tiêu.”

Ngô Tô Hoa nhẹ nhàng đi về phía một cô em đang đi về hướng này bắt chuyện.

“Hai người đều cắt tóc sao?”

“Một người.”

Dương Giản ngay trước khi Ngô Tô Hoa mở miệng, liền ngăn chặn khả năng cậu ta muốn tiếp tục kéo mình xuống nước.

Ngô Tô Hoa đi gọi đầu, tuy rằng vì không thể thấy được vẻ mặt vô cùng đau đớn của Dương Giản mà tiếc nuối, nhưng trong lòng vẫn cười trộm nửa ngày, tâm tình vui vẻ đến mức ngay cả thợ cắt tóc đều cảm nhận được.

“Anh em hai người quan hệ đúng là tốt, em trai lớn như vậy vẫn còn đồng ý đi cắt tóc với cậu.”

Ngô Tô Hoa cười nói:

“Cậu ta đi theo tôi chỗ nào, rõ ràng là đến giám sát tôi.”

Thợ cắt tóc cười cười.

“Tóc của cậu, làm cũng quá khoa trương rồi, muốn nhuộm hay muốn cắt.”

“Trước tiên cắt đã, rồi nhuộm về màu đen đi.”

Ngô Tô Hoa trả lời.

Dương Giản ở bên cạnh vừa chờ cậu ta, vừa xem tạp chí, nhưng mà nhuộm tóc không hề đơn giản hơn cắt, thời gian chờ cũng tương đối lâu, hần ngồi cũng có chút buồn chán, liền lấy điện thoại di động ra nghịch.

Đêm trước ăn Tết, tin nhắn chúc tết ùn ùn kéo đến thật là nhiều, Dương Giản vẫn luôn vội vàng để ý đến việc buôn bán nhỏ của mình mà không rảnh bận tâm, lúc này bắt đầu xử lý từng cái một, nhưng để tiết kiệm thời gian, bạn cùng học thì hỏi đáp cùng một tin nhắn, tiếp đến lại chọn vài tin nhắn tương đối ổn gửi cho thầy cô và đồng sự.

Dương Giản nhìn nhìn, bỗng nhiên một cái tên quen thuộc đập vào mắt.

Lâm Gia Nam.

Một tin nhắn ngắn không chứa nhiều chữ lắm, ý tứ biểu đạt lại vô cùng rõ ràng, đầu tiên là cảm ơn sự chăm sóc của hần dành cho Ngô Tô Hoa, chúc một nhà Dương Giản năm mới vui vẻ, anh ta sẽ chọn lúc nào đó đến nhà chào hỏi.

Dương Giản hoảng sợ, nhất thời có chút sững sờ, đến nhà chào hỏi này là có ý gì?

16. Chương 16: Pháo Hoa Đêm Giao Thừa

Ngô Tô Hoa sửa tóc xong rồi, thần thanh khí爽 dắt theo Dương Giản về nhà, chỉ là dọc đường đi Dương Giản luôn mất hồn mất vía, khiến cậu có chút lưu ý, cũng hỏi nhưng hỏi không được.

Khi về đến sân nhà, sắc trời đã tối lắm rồi, lúc bọn họ một trước một sau đi lên cầu thang, Dương Giản dựa vào ánh sáng mờ tối tăng thêm lòng dũng cảm, quay đầu lại nói với Ngô Tô Hoa.

“Anh họ cậu gửi tin nhắn bảo rằng sẽ đến.”

“Cái gì?”

Ngô Tô Hoa giật mình.

“Thảo nào hai ngày nay anh ta không thèm để ý đến tôi, vốn còn cho rằng cứ như thế là thoát được rồi, thì ra là đã có mưu mô hạng nhất ở phía sau này.”

“Cậu chuẩn bị sẵn sàng để anh ta kéo về đi.”

Dương Giản lúc này cũng không còn nghĩa khí nổi nữa.

Ngô Tô Hoa ở phía sau hần đột nhiên xấu xa cười rộ lên.

“Cậu đang rất hồi hộp có đúng không?”

“Tôi hồi hộp cái gì chứ? Người bỏ nhà trốn đi cũng không phải là tôi.”

Dương Giản ở một bên phô trương thanh thế, nói thật ra, lúc này hần đúng là không muốn gặp lại Lâm Gia Nam.

“Anh ta không nói lúc nào sẽ đến sao?”

“Đã nói là tùy ý đến thăm mà.”

Ngô Tô Hoa nhanh trí đáp:

“Được rồi, cậu không phải đã nói là đến năm mới muốn về thăm ông bà sao? Vậy cứ về với ông bà để anh ta không tìm được là tốt rồi.”

“Làm sao có thể không tìm được chứ.”

Dương Giản trừng mắt.

“Đầu năm chỉ có thể mượn cơ có gọi điện thoại cũng không tiếp, không có đạo lý không tìm nổi người.”

“Cậu cứ dứt khoát đổi số đi, tôi cũng đổi.”

Nhắc tới ông anh họ này, từ đáy lòng Ngô Tô Hoa vẫn là có chút sợ.

“Cậu có thể cả đời này không gặp anh ta sao?”

Ngô Tô Hoa lắc đầu.

“Đến lúc đó cậu thành thành thật thật quay về với anh họ cậu đi, cũng coi như làm một việc tốt cho người

bạn là tôi, được không?”

Biết rõ là không có hy vọng lại cứ xảy ra trước mắt, thật ra cũng là một chuyện rất tàn nhẫn.

Ngô Tô Hoa xưa nay có một là một, cũng không suy nghĩ nhiều, lúc này nhìn thấy Dương Giản sắp đến mức cầu xin mình rồi, rốt cuộc hiếm khi tâm lý một lần đứng trên lập trường của Dương Giản mà suy nghĩ. Từ ngày đó gặp phải ở cửa ký túc xá, cậu đã kéo Dương Giản vào cuộc sống của mình rồi còn giới thiệu Lâm Gia Nam cho hắn quen biết, mình cũng như như là đầu sỏ kéo tên nhóc này xuống nước đi.

“Xin lỗi, Dương Giản.”

Ngô Tô Hoa nhận ra lỗi lầm của mình, thành khẩn xin lỗi.

“Giữ tôi lại hai ngày nữa đi, chờ anh họ tôi tới rồi tôi sẽ lập tức kéo anh ta đi, quyết không để anh ta làm cậu chướng mắt.”

Dương Giản sững sốt, có thể nhìn thấy Lâm Gia Nam, mình thực sự một chút cũng không thấy vui sao?

“Không sao đâu, Dương Giản.”

Ngô Tô Hoa cười nhạo hắn.

“Tâm tư của cậu quá dễ đoán.”

Dương Giản thẹn quá thành giận.

“Dễ đoán như vậy sao?”

“Nhưng mà Dương Giản, tôi có chút không thể hiểu được, cậu quen biết với anh họ tôi cũng không bao lâu, thậm chí cũng không thể tính là hiểu anh ta được bao nhiêu đi, như thế nào đã đến mức độ này rồi.”

“Thật ra anh họ cậu là người rất tốt.”

Dương Giản chỉ có thể trả lời như thế.

Ngô Tô Hoa dựa sát vào hắn.

“Chúng ta thì không được sao?”

“Cậu quá nhỏ, có sự khác nhau.”

Không kịp phản ứng, Dương Giản bật thốt ra.

“Cậu rõ ràng còn nhỏ hơn tôi đi?”

“Tôi nói là tuổi trên mặt tâm lý.”

“Lại bị từ chối một lần nữa rồi, thật đau lòng.”

“Lại?”

“Lần trước là ở trên đường về nhà, tôi cũng hỏi qua cậu vì sao là anh họ mà không phải là tôi.”

“Được rồi.”

Dương Giản đưa tay xoa loạn mái tóc vừa cắt gọn của cậu ta. Hắn vừa lúc đứng trên Ngõ Tô Hoa một bậc thang, độ cao giữa hai người cũng cách khoảng hơn mười phân. Ngõ Tô Hoa có loại ảo giác, dường như Dương Giản thực sự đối xử với cậu giống như với trẻ con, dung túng, cưng chiều, giống như anh họ đối với cậu.

“Cậu đã đi theo anh họ tôi rồi sao?”

Dương Giản bật cười, hù dọa cậu.

“Nói chung là không được gây sự cho tôi, nếu không sẽ lập tức gọi điện thoại cho anh họ cậu kêu anh ta kéo cậu về.”

“Cậu đánh đi cậu đánh đi cậu đánh đi...”

Ngõ Tô Hoa không ngừng khiêu khích.

“Tôi mới không thèm chấp nhặt với bạn nhỏ.”

“Ai là bạn nhỏ chứ?”

Lúc này cánh cửa ở trước mặt bị đẩy ra, mẹ Dương đứng ở cửa nhìn.

“Cũng đoán là đã quay về rồi, chờ hai con về mãi đây, bắt đầu lược sủi cỏ đi.”

Dương Giản ngẩng đầu nhìn mẹ của mình, mái tóc dù đã được nhuộm đen cũng không ngăn nổi nếp nhăn trên mặt, bà đã rất chú ý đến cách ăn mặc, nhưng dù sao cũng đã già rồi.

“Xin lỗi.”

Hắn thì thào.

“Đứa nhỏ này làm sao vậy?”

Mẹ Dương cũng cảm thấy Dương Giản trước mặt cũng có chút xa lạ, mấy ngày qua, cái loại cảm giác hồ thẹn nhàn nhạt cũng không được tin tưởng này, khiến cho lòng bà cảm thấy có chút khổ sở.

“Ở trường có chuyện gì xảy ra sao?”

Tất cả vẫn còn chưa xảy ra mà. Dương Giản yên lặng nghĩ.

“Đi à, đến lúc lược sủi cỏ rồi sao? Vừa lúc cháu cũng đói bụng.”

Ngô Tô Hoa vô tâm vô phé kêu gào, làm như đây chính là nhà của mình, vị này cũng là người lớn trong nhà vừa cưng cậu vừa chiều cậu.

“Thực sự là sắp không nhận ra rồi, như thế này trông hoạt bát hơn nhiều.”

Mẹ Dương cười thật tươi kéo Ngô Tô Hoa vào phòng.

Trong phòng dào dạt hơi ấm, người một nhà bắt đầu chuẩn bị bữa cơm, thuận tiện bật TV lên, tin đang được phát gần như là nhân dân toàn quốc đang ở trong không khí cuối xuân. Đây đã từng là khung cảnh mà Dương Giản có cầu cũng không được, lại một lần nữa xuất hiện trước mắt hắn, trong lòng vô cùng ấm áp, không khỏi nhìn sang Ngô Tô Hoa đang rúc ở một bên dựa vào hệ thống sưởi đang tỏa ra hơi ấm.

Tối đoàn viên, cậu ấy cũng là một mình ở bên ngoài.

“Nhớ nhà không?”

Dương Giản nhỏ giọng hỏi cậu.

Ngô Tô Hoa cắn môi không nói gì.

“Hối hận rồi sao?”

Dương Giản kiên nhẫn tiếp tục hỏi.

Ngô Tô Hoa liếc mắt trừng hấn.

“Cậu có thấy phiền không vậy!”

“Nếu như bọn họ vĩnh viễn không thể tiếp nhận, cậu dự định sẽ vĩnh viễn không quay về sao?”

“Vậy bây giờ tôi nên làm cái gì đây?”

Lần đầu tiên Ngô Tô Hoa biểu lộ vẻ mặt yếu đuối, cậu chẳng qua mới tròn mười tám tuổi, vẫn còn là một tên nhóc choai choai tuổi không nhỏ mấy thôi.

Dương Giản thở dài.

“Trước tiên cứ đi về đã, nhưng chuyện khác thì tính sau đi, ở bên ngoài trốn tránh sống dễ chịu như vậy, tương lai sau này sẽ hối hận đó.”

“Vì sao lại hối hận?”

Ngô Tô Hoa nghe không hiểu lắm lời của hấn.

“Cậu có biết thứ gì là quý giá nhất không?”

“Lần đầu tiên?”

“Đi chết đi, cái tên hèn mọn nhà cậu.”

Ngô Tô Hoa cười rộ lên.

“Được rồi, cậu nói đi.”

“Là không có được cùng mất đi.”

Dương Giản nghiêm trang giải thích.

“Thôi Vân đối với cậu, là không chiếm được, cho nên cậu mới nhớ mãi không quên, mà người nhà của cậu bây giờ vẫn còn thuộc về cậu, mất đi, sẽ hối hận đó.”

“Dù cho bọn họ không thể tiếp nhận con người chân chính của cậu?”

“Không giải thích là bởi vì không thể hiểu được, nhưng không hiểu thì vẫn là người nhà, nếu như không có người nhà, thì sẽ lẻ loi một mình rồi.”

Dương Giản sau khi nhìn thấy cha mẹ mình một lần nữa, cũng từ từ buông ra được rồi, loại nguyên nhân mang theo quan tâm cùng mong nhớ với người thân này, dù là bất kỳ ai cũng không thể thay thế được. Nếu như lúc đó cha mẹ biết được cái chết của hắn, không biết có đau lòng nhiều không, cho dù là tranh cãi rồi đuổi ra khỏi nhà, rốt cuộc cũng vẫn là con mình.

Hắn đứng lên đi vào bếp giúp đỡ, để lại một mình Ngô Tô Hoa như đang suy nghĩ gì đó.

Khi Dương Giản lần thứ hai bưng sủi cảo đến thì, Ngô Tô Hoa đột nhiên giống như đã tỉnh ngộ nói với hắn.

“Hai ngày nữa tôi sẽ chuẩn bị rồi quay về, cẩn thận nói chuyện cùng họ một lần.”

“Nếu như không nói chuyện được thì sao?”

Dương Giản không có cách nào giữ vững được loại thái độ lạc quan này.

“Tôi vẫn sẽ luôn tiếp tục nỗ lực.”

Ngô Tô Hoa nắm chặt tay, cậu cho tới bây giờ đều là người đã nói là làm, làm việc rất quyết đoán, thái độ lạc quan tích cực.

Dương Giản vẫn luôn rất thích mặt này của cậu, cũng bởi vì mình thiếu khuyết tất cả những điều đó.

“Đến, ăn sủi cảo đi.”

Mẹ Dương là chuyên gia bắt chuyện.

“Tiểu Hoa, xem như đây là nhà mình đi, ngày hôm nay cũng là ngày lễ mừng năm mới ăn bữa cơm gia đình đoàn viên, nhất định phải ăn nhiều một chút, sủi cảo ăn vào tất niên, ăn no rồi năm sau cả năm sẽ không bị đói.”

“Vậy con cũng phải ăn nhiều một chút.”

Dương Giản đột nhiên mở miệng, cũng đã rất nhiều năm, không có được ăn sủi cỏ rồi. Hắn cắn một miếng, chiếc đĩa dừng lại nói.

“Ôi chào, ăn được tiền xu rồi.”

Ngô Tô Hoa nhìn thoáng qua, xác định rồi mới nói.

“Chúc mừng chúc mừng, thật sự là có phúc nha.”

Trong giọng nói còn mang theo chút ước ao.

“Còn đây này, đến ăn đi.”

Mẹ Dương vội vã trấn an Ngô Tô Hoa.

Kết quả là mỗi người đều cắn được ít nhất một cái.

“Rốt cuộc là anh bao vào bao nhiêu vậy?”

Mẹ Dương quay đầu hỏi cha.

Cha Dương cười cười nói.

“Mọi người ăn nhiều thì có nhiều phúc mà.”

Ngoại trừ sủi cỏ nóng hôi hổi, trên bàn còn có bốn món một canh, bốn người ngồi quây quần, bên trong TV đang kia là tiết mục ca múa, bầu không khí rất là vui mừng náo nhiệt, cảnh tượng thấy thế nào cũng là một bộ hòa thuận vui vẻ.

Bên ngoài lác đác có tiếng đi đùng, càng gần nửa đêm thì càng dày đặc hơn.

“Mấy đứa cũng xuống dưới chơi chứ?”

Cha Dương nhìn hai người trẻ tuổi.

“Vâng.”

Dương Giản từ sofa đứng lên, vừa mặc quần áo vừa đẩy Ngô Tô Hoa.

“Ngô Tô Hoa, nhanh lên chút mặc quần áo đi giày vào.”

Ngô Tô Hoa không khỏi cũng có chút hưng phấn.

“Nhà tôi ở bên kia đúng là không có loại phong tục này, thoát nhìn thật náo nhiệt.”

“Cậu đến nhìn xem.”

Dương Giản mở cửa, không khí lạnh đập vào mặt, từ cửa sổ bên hiên nhìn ra, chính là từng loạt từng loạt pháo hoa sáng rực cả bầu trời đêm.

“Thật lộng lẫy.”

Ngô Tô Hoa khen ngợi.

“Đi.”

Thấy Dương Giản mang theo pháo hoa mà mình bán buôn đi xuống lầu, Ngô Tô Hoa ở một bên cảm thán.

“Vẫn còn lại sao, cậu không phải đã bán tất cả à?”

“Bán đi không phải cũng là tự mình mua sao?”

Dương Giản hỏi ngược lại.

“Đây vốn phải không phải là đồ ăn cần phải mua đi? Trong danh sách của mẹ cậu căn bản là không có.”

“Cậu từ lúc nào thì nhìn rõ mọi việc một cách đơn thuần tỉ mỉ như thế chứ?”

Dương Giản kinh ngạc, bỗng nhiên giống như nhớ tới điều gì đó, cười rộ lên với Ngô Tô Hoa.

“Cậu không phải là ko dám chơi chứ?”

“Làm sao có thể?”

Sự việc liên quan đến vấn đề mặt mũi, dù cho là thật hay giả thì Ngô Tô Hoa cũng không thể thừa nhận.

“Vậy có muốn tự mình thử không?”

“Đương nhiên.”

Ngô Tô Hoa nhận pháo từ trong tay Dương Giản.

“Bật lửa đâu.”

Dương Giản thuận tay châm luôn.

Đốm lửa ở trên ngòi nổ chạy rất nhanh, Ngô Tô Hoa mắt thấy sắp cháy hết, mình vẫn cố chống đỡ không buông tay, tay cũng không biết là do đông lạnh hay bị làm sao, bắt đầu có chút run.

Lúc này Dương Giản ở bên cạnh nói.

“Không sao đâu, hàng của xưởng Trực Tiêu, chất lượng đảm bảo, sẽ không nổ ở phía sau.”

Nghe một câu hù dọa này của hắn, tay Ngô Tô Hoa liền run lên, may mà Dương Giản tiến lên cầm tay cậu, mới không đem pháo cháy trong tay thả rơi xuống chân.

Giấy đồng bên trong bật ra từng đốm từng đốm lửa nhỏ, bay đến giữa trời, liền nổ tung thành từng bông sáng loáng.

“Thật là đẹp mắt.”

Ngô Tô Hoa say sưa trong cảm giác thành tựu của bản thân.

Dương Giản buông tay ra, mỉm cười nhìn cậu.

Ngô Tô Hoa đột nhiên hiểu được có chút ngượng ngùng rồi.

“Dương Giản, hai ta cũng coi như cậu biết tôi, tôi biết cậu rồi, cậu sẽ không sợ tôi hiểu lầm chứ?”

“Hiểu làm cái gì?”

Dương Giản cười cười như trước, vẫn luôn nhìn cậu.

Trong lòng Ngô Tô Hoa tới lúc này cũng không kìm được nữa, sốt ruột nói:

“Cậu rốt cuộc là thích anh họ hay thích tôi?”

Dương Giản trả lời cũng không có chút nghiêm túc nào.

“Tôi đều thích.”

“Hừ.”

Ngô Tô Hoa xoay người bỏ đi.

Dương Giản vội vàng kéo cậu.

“Giận sao?”

“Tôi mỗi lần nói với cậu đều nghiêm túc, cậu lần nào cũng trêu chọc tôi.”

Ngô Tô Hoa hằm hừ nói.

Loại dáng dấp này của cậu khiến tâm trạng Dương Giản vô cùng tốt, thật giống như được thể nghiệm loại sung sướng đặc biệt của một học sinh tiểu học đem sâu lông bỏ vào trong hộp bút của bạn cùng học.

“Tôi cũng rất nghiêm túc.”

“Ví dụ?”

Dương Giản dồn sức ôm Ngô Tô Hoa cao hơn hẳn nửa cái đầu, hơn hẳn nửa tuổi, nhưng tâm lý lại nhỏ hơn hẳn những mười năm, sau đó lùi lại phía sau, ngẩng đầu lên nói.

“Xem đi, rất thuần khiết mà.”

Ngô Tô Hoa cười rộ lên.

“Ừ, rất thuần khiết.”

“Xem pháo hoa đi.”

Tiếng chuông vang lên lúc nửa đêm, bầu trời đêm sáng rực rỡ.

“Tôi sẽ nhớ kỷ khoảnh khắc này, Dương Giản, cảm ơn cậu.”

Ngô Tô Hoa thấp giọng nói, thanh âm biến mất trong tiếng pháo nổ vô cùng âm ỉ, không ai nghe thấy.

17. Chương 17: Cô Nam Quả Nam

Một đêm đón giao thừa năm nay, Dương Giản cùng Ngô Tô Hoa thức đợi cho đến hừng đông. Hắn vốn không thể nào tin được loại tập tục như này, năm nay khó có được muốn thức thêm, có người nói càng thức lâu, tiền tài năm sau càng dồi dào.

Hắn đã quyết định bỏ Internet, vì vậy cùng Ngô Tô Hoa chơi trò đại phú ông, thắng đến đầy bồn tràn bát, thắng đến khi phía dưới lại vang lên từng trận tiếng pháo, mới ngã xuống giường ngủ lúc hơn hai giờ.

Sáng sớm đứng lên, lại tiếp tục ăn sủi cảo, sau khi thu dọn xong, cha Dương Giản lái xe, một xe bốn người mang theo túi lớn túi nhỏ về chúc Tết ông bà.

Quê của Dương Giản là ở trấn nhỏ gần núi, đường đi lái xe cũng mất hơn một tiếng. Dọc theo đường đi cảnh sắc thật hoang vu, Dương Giản cùng Ngô Tô Hoa bởi vì thức đêm, lúc này lại thấy mệt, ngồi ở đằng sau, hai cái đầu không tự giác tựa vào nhau, ngủ rất say.

Mẹ Dương qua kính chiếu hậu liếc nhìn bọn họ, cảm thấy có chút kinh ngạc. Dương Giản từ khi còn bé tính cách không tính là kém, thế nhưng cũng không tính là tốt, có rất nhiều bạn chơi, bạn bè quan hệ gần giống như vậy thực ra lại rất ít, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hiếm khi thấy mang bạn học về nhà, ở trong đại học cũng coi như là có tiền bộ rồi.

Khi xe đi vào thị trấn nhỏ thì, đường bắt đầu gập ghềnh xóc nảy, Ngô Tô Hoa giật mình tỉnh giấc trước, chọc chọc Dương Giản hỏi.

“Sắp tới chưa vậy?”

Dương Giản xoa xoa mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ừ, khoảng hai phút.”

“Ngô Tô Hoa lớn lên ở thành phố, có phải là chưa từng tới đây đúng không? Lúc này cũng thể nghiệm một chút cuộc sống nông thôn coi như là tạo chút hồi ức đẹp đi?”

Cha Dương cười nói.

“Chú lại nói đùa rồi, nhưng quả thật là cháu chưa từng đến đây, nhất định phải để cho Dương Giản mang theo cháu đi chơi đùa vui vẻ một chút.”

Ngô Tô Hoa không đánh mất thời cơ mà nịnh nọt cho người lớn vui vẻ.

“Không thành vấn đề, vậy cứ giao cho thằng nhóc kia là được rồi.”

Dương Giản vội vàng kêu lên.

“Cha à, hàng năm còn cũng chỉ về đây có một hai lần, dù thế nào cũng không thể quen thuộc được mà.”

“Đi loanh quanh một hồi rồi sẽ quen, trấn nhỏ này cũng không lớn lắm.”

Đang lúc đùa giỡn, xe dừng lại trước cửa một tiểu viện nông gia. Cửa viện rất lớn để mở, lướt qua có thể thấy được hoa màu bên trong bị tuyết bao trùm cùng gia súc nuôi ở trong một góc, đằng sau là một đồng nhà cao hai tầng.

“Thực sự là giống như biệt thự nha.”

Ngô Tô Hoa cảm thán.

“Nhưng nơi này cũng không thể so sánh với biệt thự được.”

Dương Giản cười cười, nói:

“Nhưng bình thường trồng mấy loại rau dưa, coi như là rau xanh thiên nhiên đi, cắt xuống hầm ngâm, có thể dùng được cả mùa đông.”

“Hầm ngâm?”

Ngô Tô Hoa hiếu kỳ tiếp tục hỏi.

“Đừng nghĩ rằng nó rất đẹp được không, đi vào trong toàn là mùi thực vật lên men hết thôi.”

“Quên đi, vốn rất có hứng thú muốn đi xuống xem một chút.”

“Nghĩ muốn đi thám hiểm sao? Gần núi hình như có vài cái địa đạo, là lưu lại từ chiến tranh trước đây, hiện tại đã được người ta chỉnh sửa lại, dùng làm phòng nhỏ nghỉ ngơi hoặc chứa đồ dưới chân núi.”

“Thú vị như vậy sao?”

Ngô Tô Hoa bộ dáng hứng thú dào dạt.

Mẹ Dương đột nhiên xen vào nói.

“Dương Giản, con sao lại đột nhiên giống như trẻ con vậy, mấy loại hoạt động như thám hiểm địa đạo, sau khi con tốt nghiệp tiểu học cũng không còn làm nữa đi?”

Thoạt nhìn, bộ dáng bà giống như rất phản đối việc bọn họ muốn chạy loạn.

Ngô Tô Hoa liền có chút do dự.

“Không có việc gì, người lớn luôn mong chúng ta tuân theo quy củ, không có việc gì thì ngồi trong phòng khách uống trà nói chuyện phiếm là được rồi, thế nhưng đi một chuyến thì đâu có sao chứ?”

Dương Giản cười cười với Ngô Tô Hoa, lại chuyển hướng cười cười với mẹ của mình.

“Địa đạo ở đây cũng coi như một nét đặc sắc riêng, Ngô Tô Hoa vất vả đến đây một chuyến, lần sau không biết là khi nào mới tới được nữa, không đi thì quá đáng tiếc rồi.”

Lý do thoái thác lần này của hắn có vẻ như đã chiếm được sự đồng ý ngầm, vì vậy sau khi cất hành lý lên lầu, đến chào ông bà nội hàn huyên một chút, lại đi qua chào hỏi mấy hộ nông gia bên hàng xóm, Dương Giản liền mang theo Ngô Tô Hoa đi về phía núi.

Mấy người lớn căn dặn bọn họ đừng chạy đi quá xa, Dương Giản nhất nhất nghe theo hết.

“Vì sao không thể đi quá xa, có sỏi sao?”

Ngô Tô Hoa hỏi.

“Làm sao có thể, vài thập niên trước nói không chừng là có, hiện tại trên núi đều đã bị người dân trong thôn khai phá trồng cây ăn quả rồi.”

“Quá đáng tiếc nha.”

“Cậu chẳng lẽ cảm thấy có sài lang hổ báo so với việc kiếm tiền làm giàu có ý nghĩa hơn nhiều sao?”

“Không thể nói như vậy....”

Dọc theo đường đi hai người cãi nhau cho đến tận dưới chân núi, không khí cũng rất lạnh, cũng rất mát mẻ. Ngẩng đầu nhìn lên trên, ngoại trừ cành cây khô cùng các bụi cỏ dại thì không có thứ gì khác, mà đầy khắp núi đều là cành cây khô đọng băng tuyết, thoạt nhìn có một loại cảm giác thê lương cùng đổ nát.

“Đi cứ vội vội vàng vàng, quên mang cameras theo rồi.”

Ngô Tô Hoa ảo não nói.

“Nơi này có thứ gì hay để chụp chứ?”

“Vừa nhìn cậu đã biết là một người không có khiếu thẩm mỹ gì rồi.”

“Vậy cậu thì có chủ đề gì.”

“Chờ mong mùa xuân nha.”

Ngô Tô Hoa trả lời.

“Thật tặc.”

Dương Giản cười nhạo cậu ta.

Ngô Tô Hoa ôm lấy đầu của hắc giả bộ như muốn đánh hắc, nhưng cuối cùng cũng không giải quyết được gì. Bọn họ tìm được đường nhỏ lên núi, bắt đầu chuyển đi thám hiểm. Nói là thám hiểm cũng quá mức khoa trương, thực ra nơi này chỉ bằng một nửa hầm ngầm bình thường, phân nửa đằng trước bị cỏ dại che kín, hiện tại toàn bộ đã bị dọn sạch, lộ ra mấy bậc cầu thang phía dưới.

Ngô Tô Hoa đi vào quan sát một vòng, ngoại trừ một cái ấm nước còn gắn với dây điện trên bàn, phía sau hình như còn một cái động khác nữa, bị tường gạch lấp kín.

Khi cậu đi ra thì không khỏi có chút thất vọng, nói với Dương Giản:

“Tôi còn tưởng đây là loại địa đạo có ở trong phim ảnh, bốn phía thông suốt, kết quả lại chỉ là một gian nhà bình thường.”

Dương Giản cười cười, trả lời:

“Lúc tôi còn bé đi chơi thì, những căn hầm này cũng chưa có bị chắn lại, chui tới chui lui chơi rất vui, có lúc ở bên trong còn tìm được thỏ con nữa.”

“Oa, có thỏ sao?”

“Có một lần phát hiện ra một con thỏ con, rất nhỏ, liền tự mình ôm nó mang về nhà.”

“Sau đó thì sao sau đó thì sao?”

Ngô Tô Hoa rất là hưng phấn.

Dương Giản không khỏi bật cười.

“Nuôi béo rồi, tất nhiên phải làm thịt ăn.”

Ngô Tô Hoa sững sốt, cảm giận nói.

“Quá tàn nhẫn đó.”

“Tàn nhẫn chỗ nào, chuyện này ở nông thôn rất bình thường.”

Dương Giản mỉm cười giải thích, hắn mang Ngô Tô Hoa đến đây chơi, đại khái là thực sự coi cậu ta như đứa trẻ rồi. Nhưng bản thân hắn khi trở về, cũng muốn tới đây xem, chỉ ít cuộc sống lúc nhỏ vẫn đơn thuần không có bóng ma, hắn rất hoài niệm.

Ngô Tô Hoa thấy nói không lại hắn, thay đổi trọng tâm câu chuyện.

“Các cậu khi còn bé ở trong núi này chui tới chui lui, không sợ đi lạc sao?”

“Người lớn không cho phép đi quá xa, chỉ là vẫn không thể trông được, cũng có khi trốn đi được vài lần, nhưng lúc đó trong núi đã có người đang trồng cây ăn quả rồi, sớm muộn đều gặp người rồi bị mang về,

quay về chịu đòn là không thể tránh khỏi.”

“Hắc hắc.”

Ngô Tô Hoa tưởng tượng ra cảnh lúc đó tiểu Dương Giản bị lột quần đánh mông, không khỏi cười rộ lên.

Đại khái là nụ cười kia quá hèn mọn, lại chìm đắm ở trong ảo tưởng của mình quá lâu, Ngô Tô Hoa thành linh bị Dương Giản gõ đầu một cái, lại nghe hắn nói.

“Đang nghĩ loạn cái gì thế?”

“Làm sao cậu biết là tôi đang nghĩ loạn?”

“Nhìn nụ cười của cậu hèn mọn như vậy liền biết.”

“Cậu mới hèn mọn ấy.”

Khi Ngô Tô Hoa cố tình gây sự, Dương Giản luôn luôn tóm được cậu khiến cậu không làm được gì cả.

“Đi thôi, cửa động này bị khai phá quá độ rồi, mau đi tiếp về phía trước, tìm một cái thật nguyên sinh cho cậu xem.”

“Ừ, được.”

Đến cái động thứ hai thì bị người ta dựng một cái cửa gỗ lên, thậm chí còn dùng khóa sắt khóa lại, Dương Giản cảm thán nói.

“Thực sự là không có vật nào không phải của người, qua mười năm nữa, cả ngọn núi này cũng bị san phẳng rồi bị khai thác thành công viên.”

“Làm sao cậu biết chứ?”

Dương Giản tự biết nói lỡ, cười che giấu nói.

“Tôi dự định đầu tư ở đây mà.”

“Đừng đùa nữa, cậu làm thêm cũng chỉ kiếm được một chút tiền, ngay cả số lẻ cũng không đủ đi?”

Dương Giản chỉ là nhất thời vô tâm nói như vậy, linh cảm liền bị kích thích. Hắn nghe nói sau này có một đại gia xuất hiện khai thác nơi này thành công viên, nông gia cũng trở nên sung túc thịnh vượng, cơ hội như vậy nếu như mình có thể tiên đoán được, vì sao lại để cho người khác chứ? Những cái hầm ngầm này cũng có thể làm tài nguyên phát triển du lịch, nếu hủy đi không tránh khỏi có chút đáng tiếc. Nhưng chính là như Ngô Tô Hoa nói, tài chính là một vấn đề lớn, hắn nên từ từ dành ra một chút thời gian làm dự án phát triển quy hoạch, hiện tại làm thêm như vậy chỉ kiếm ra được một chút tiền tiêu vặt nhất định là thiếu.

“Ai, nghĩ cái gì thế, đi chậm vậy.”

Ngô Tô Hoa đi ở đằng trước, quay đầu đẩy hắn.

“Nghĩ lời cậu nói, phải làm như thế nào mới có thể có được nguồn tài chính.”

Ngô Tô Hoa chớp chớp mắt.

“Nếu như hạng mục đáng tin cậy, có thể tìm anh họ tôi nói chuyện hợp tác.”

“Sao cậu lại mong tôi với anh họ cậu hợp tác như vậy chứ, không sợ tôi bẻ cong anh ta sao?”

“Có thể bẻ cong anh ta coi như cậu có bản lĩnh.”

Ngô Tô Hoa đồng tình liếc mắt nhìn hắn.

“Anh ta rất có ý chí trong chuyện làm ăn, nhưng tôi nhớ sau đó cậu cũng không nguyện ý cùng anh ta tiếp xúc đi?”

“Không, hai chuyện này là hoàn toàn khác nhau.”

Dương Giản nghiêm túc nói.

“Tình cảm là tình cảm, làm ăn là làm ăn, nếu như có thể kéo được đầu tư của anh ta, tôi nhìn cảnh ân ái của anh ta cùng Hứa An Kỳ ở trước mắt cũng sẽ coi như không thấy.”

“Rèn luyện tâm lý tốt như vậy?”

“Đương nhiên, Dương Giản tôi là ai chứ?”

Đang nói, đột nhiên nhìn thấy sơn động thứ ba.

Sơn động thứ ba này nằm ở giữa đám cây khô trong một khe đá ẩn khuất, nếu như không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra được. Dương Giản đi qua, cố sức đẩy một đồng dây lằng nhằng loạn thành một đồng, mới có thể nhìn thấy mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo được khắc lên.

“Thực sự là hoài niệm mà.”

“Là cậu khắc khi còn bé sao?”

“Thông minh đấy.”

“Để tôi nhìn xem là khắc cái gì.”

Ngô Tô Hoa đi qua, đọc từng chữ từng chữ một.

“Dương Giản đã từng đến đây.....Thật tặc.”

“Rốt cuộc cũng dùng được lời của tôi công kích lại tôi rồi, rất có cảm giác thành tựu đúng không?”

“Đương nhiên.”

Ngô Tô Hoa cười đắc ý.

“Có muốn vào trong xem một chút không?”

“Được?”

Cái động này rất sâu, bởi vì bị che khuất, không có vết tích của người đến khai phá, Ngô Tô Hoa lấy ra một cái bật lửa bật lên, nhìn quanh một chút, liền tiếp tục đi vào sâu bên trong.

“Chờ một chút.”

Dương Giản kéo cậu.

“Vì sao?”

“Cậu là muốn biết cái động này thông tới chỗ nào đi? Hẳn là cần tìm một lối ra khác, lúc còn bé tôi đã từng đi qua, thế nhưng đã nhiều năm như vậy không có người sửa qua, lẽ nào đi vào rồi sẽ không lún, chúng ta sẽ bị vây ở bên trong đó.”

“Dù thế nào thì các người lớn cũng biết chúng ta đến đây chơi rồi, vạn nhất thực sự bị nhốt, cũng sẽ có người vội vã tìm đến cứu đi?”

“Sau khi đi ra ngoài sẽ bị đánh chết đo.”

Ngô Tô Hoa đột nhiên cười rộ lên.

“Giống như lúc còn bé, bị lột quần ra đánh mông sao?”

Cậu đại khái là quá đắc ý rồi, quên mất loại lời nói như thế này thực ra có ý nghĩa rất thâm sâu, lúc này hai người bọn họ đứng cách nhau quá gần, ngọn lửa của bật lửa tắt dần, Dương Giản liền nhìn thẳng vào mặt cậu.

“Muốn bị đánh đúng không?”

Hắn một đấm đánh lên vai của Ngô Tô Hoa.

Ngô Tô Hoa lắc mình tránh ra, Dương Giản nhất thời đứng không vững, nhất thời lảo đảo một cái.

Ngô Tô Hoa kéo hắn lại, khiêu khích.

“Cậu như vậy mà còn muốn đánh tôi sao?”

Dương Giản cố sức nhảy qua, bởi vì quá cố sức, liền đem cả mình cùng Ngô Tô Hoa xô ngã xuống đất. Bởi vì cả hai người đều mặc đồ rất dày, ngã xuống đất cũng không đau lắm, chỉ là hô hấp của Dương Giản phải lên mặt Ngô Tô Hoa, khiến cho cậu ít nhiều cũng cảm thấy tâm mình có chút ngứa.

“Dương Giản?”

Thanh âm của cậu dần dần chuyển thành trầm thấp.

“Cậu biết chúng ta như vậy...”

Dương Giản còn không kịp nói xong, bởi vì môi đụng đến một thứ gì đó ẩm ướt mềm mại, trong nháy mắt cơ thể liền trở nên cứng ngắc.

18. Chương 18: Sự Phẫn Nộ Của Anh Họ

Thực ra chỉ là môi chạm môi mà thôi, hàm răng của Dương Giản đến chết vẫn cắn chặt, Ngô Tô Hoa cũng không có đuổi theo không ngừng, khí tức ấm áp đan xen cùng một chút, hai người nhìn nhau, dường như cả hai đều ngậy người.

Không biết là ai rời khỏi ai trước, sau khi rời nhau, bộ dáng đều là hoảng loạn khó nhin. Dương Giản đứng lên, thấy Ngô Tô Hoa vẫn còn giãy dựa trên mặt đất, liền vươn tay giúp đỡ.

“Đó là ngoài ý muốn.”

Hắn nói.

“Thực sự là ngoài ý muốn.”

Ngô Tô Hoa nắm chặt tay hắn, giãy dựa ngồi dậy, nhưng thế nào cũng không đứng lên được.

“Hình như bị trặc chân rồi.”

“Để tôi nhìn xem.”

Dương Giản ngồi xổm xuống, nhắc chân của Ngô Tô Hoa lên, cuốn ống quần lên.

“Ai, nhẹ chút.”

Ngô Tô Hoa đau đến mức kêu to.

Dương Giản nhìn mắt cá chân trong nháy mắt đã sưng phù lên, đồng tình nhìn cậu.

“Thật không may, đúng ngày đầu tiên của năm mới.”

Ngô Tô Hoa khóc không ra nước mắt, cậu nghĩ này không biết có phải là báo ứng không nữa, vì không giữ vững tình cảm của mình.

“Nhanh về nhà một chút đi.”

Dương Giản là một người xã hội có tâm lý trưởng thành, rất nhanh đã có phản ứng kịp thời, hắn đến gần một chút, đưa lưng về phía Ngô Tô Hoa nói.

“Lên đi, tôi công cậu về nhà.”

Ngô Tô Hoa có chút không cam lòng, chỉ cảm thấy dù công cũng là mình công Dương Giản mới đúng, Dương Giản vóc dáng nhỏ nhắn phải gánh trọng lượng hơn một trăm cân*, nghĩ một chút đều cảm thấy không đành lòng.

“Đừng có lè mề nữa, cứ kéo dài nữa thì càng nghiêm trọng hơn thôi, về nhà mọi người lại mắng chết tôi.”

Ngô Tô Hoa hận nhất người khác nói động đến mẹ cậu, cái từ lè mề này dường như cũng có hiệu quả tương đương, lúc này cũng không có cái gì không đành lòng nữa, cánh tay chống một cái nhào lên lưng Dương Giản.

“Nặng muốn chết.”

Dương Giản lão đảo đứng lên.

Ngô Tô Hoa mượn cơ hội cười nhạo hấn.

“Không phải chính cậu nói muốn công tôi sao, nói lời vô ích nhiều như vậy làm gì.”

Dương Giản có thể vượt qua thời kỳ rèn luyện gần một tháng, đã có được sự tiến bộ tương đối vượt bậc, nhưng dù sao căn cơ vẫn là thiếu hụt, công Ngô Tô Hoa trên lưng chỉ có thể đi chậm chậm từng chút một, thời gian dừng lại nghĩ so với lúc đi đường còn nhiều hơn.

Ngô Tô Hoa mới đầu còn có thể đấu khẩu hai câu với Dương Giản, sau lại thấy hấn thật sự cố sức, cũng cảm thấy mình làm liên lụy đến người khác, buồn bực trong lòng, chân cũng đau, liền trở nên trầm mặc.

Dương Giản cố gắng hết sức đấu tranh với thể trọng của Ngô Tô Hoa, nhất thời không nhận ra sự trầm mặc của đối phương. Chờ đến khi hấn nhận ra, thỉnh thoảng quay đầu lại, thấy Ngô Tô Hoa đang tựa lên đầu vai của mình, mái tóc được nhuộm đen ngoan ngoãn rủ xuống bên tai, rất giống một con cún lớn biết nghe lời. Hấn đột nhiên cười rộ lên.

“Cậu cười cái gì?”

Ngô Tô Hoa uể oải hỏi hấn.

“Không có gì.”

Dương Giản lắc đầu.

“Cậu nhất định là đang chê cười tôi.”

“Không có.”

“Đừng có nói dối, rõ ràng như vậy mà.”

“Thật sự không có.”

Dương Giản không thừa nhận cũng không nói gì, Ngô Tô Hoa mặc dù tức giận cũng không có cách nào ép được hắn, trong lúc nóng lòng, liền cắn một cái lên lỗ tai hắn.

“Đừng nghịch.”

Trong lòng Dương Giản đột nhiên trở nên xáo động.

Nhưng Ngô Tô Hoa lại không có để ý nhiều như vậy, hàm hừ cắn lấy không chịu nhả ra.

“Đừng nghịch nữa mà.”

Trong giọng nói của Dương Giản cũng bớt đi vài phần lo lắng.

“Sợ rồi sao?”

Ngô Tô Hoa đắc ý buông ra, ngẩng đầu chuẩn bị nhìn hắn, nhưng lại bởi vì bóng người đột ngột xuất hiện trước mắt kia mà cứng người lại.

“Anh họ...”

Lâm Gia Nam ngần dậm xa xôi đến đón Ngô Tô Hoa về nhà, lại thấy được một màn như vậy. Em họ của anh vô cùng thân thiết mà dán lên lưng của một cậu con trai, cười đùa, còn cắn lỗ tai của đối phương.

Mà cậu trai kia Lâm Gia Nam là có quen, có lẽ tự cho là quen, vừa cố gắng lại vừa thực tế, rồi lại có chút khôn vặt, nhưng tóm lại là không che giấu được sự thú vị của cậu ta.

Lúc này Lâm Gia Nam thấy cậu ta nghiêng đầu, ánh mắt né tránh, vẻ mặt hoảng loạn nhưng lại mỉm cười dung túng, mang theo đơn thuần vô tội lại mỉa mai hoặc mê người.

“Dương Giản!”

Không biết tại sao, cái tên đầu tiên Lâm Gia Nam rống lên tức giận, lại là Dương Giản.

“Xin lỗi.”

Từ một khắc Dương Giản nhìn thấy anh ta, vẫn chưa có phục hồi tinh thần.

“Đây là có chuyện gì?”

Lâm Gia Nam bắt đầu chất vấn hần.

Ngô Tô Hoa vội vàng giải thích cho Dương Giản.

“Anh họ, chuyện này không liên quan đến Dương Giản, là em tự mình chạy đến tìm cậu ấy.”

“Em im ngay!”

Lâm Gia Nam liếc mắt trừng qua, Ngô Tô Hoa nhất thời không dám lên tiếng nữa.

Dương Giản cuối cùng cũng trấn tĩnh, giải thích với anh.

“Anh Lâm, việc này thật sự không trách em được, không phải em kéo em họ anh đến, cậu ấy căn bản là không muốn về nhà, chuyện này anh cũng biết mà.”

“Nói thừa, chuyện này tôi đương nhiên biết.”

Lâm Gia Nam dừng lại một chút, mặt vẫn bình tĩnh như trước nói.

“Tôi là hỏi vừa rồi hai người các cậu có chuyện gì xảy ra.”

“Không có chuyện gì xảy ra cả.”

Ngô Tô Hoa nhỏ giọng nói.

Lâm Gia Nam cũng mới kịp phản ứng, em họ anh thích đàn ông, nhưng Dương Giản thì không, anh không nên không phân biệt tốt xấu vừa đến đã trách cứ Dương Giản, cũng xác thực là không có đạo lý. Thế nhưng tựa lên lưng người khác kể tai thì thâm trò chuyện gì đó, bất kể như thế nào cũng quá suồng sã rồi.

“Ngô Tô Hoa, em qua đây cho anh.”

Lâm Gia Nam lạnh lùng nhìn cậu.

“Anh họ, không thấy là em không động đây nổi sao.”

Ngô Tô Hoa lúc này mới nhớ ra mà khóc lóc kể lể.

Lâm Gia Nam cũng đến lúc này mới phát hiện sắc mặt Ngô Tô Hoa có chút không được bình thường.

“Em làm sao vậy?”

“Bị thương ở chân, sưng đến mức không thể đi đường, mới làm phiền đến Dương Giản đó.”

“Xin lỗi, anh Lâm.”

Dương Giản cũng bước lên phía trước nhận lỗi.

“Vốn là nghĩ đưa Ngô Tô Hoa đi dạo quanh chơi đùa một lát, không nghĩ tới lại khiến cậu ta bị thương.”

Những lời này người bình thường nghe vào thấy rất bình thường, người không bình thường nghe vào liền biết có ẩn ý. Lâm Gia Nam vừa nén xuống một cỗ lửa giận trong lòng, lúc này lại bốc lên.

“Hai người các cậu rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Ngô Tô Hoa nghe câu ấy thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, lắp bắp.

“Anh họ, anh có ý gì?”

Dương Giản lấy lại bình tĩnh, vững vàng mà giải thích:

“Anh Lâm, em biết anh có ý gì, nhưng anh không cần lo lắng, em với em họ anh chỉ là quan hệ bạn bè bình thường. Nếu như anh không quen nhìn em công cậu ta, vậy nhanh chóng đón cậu ta qua đi, nặng muốn chết. Loại bỏ sức ra thu về kết quả tồi tệ như thế này, ai cam tâm tình nguyện đi làm chứ.”

Lâm Gia Nam vẻ mặt bình tĩnh công Ngô Tô Hoa lên lưng mình, từ trên cao nhìn xuống Dương Giản.

“Cậu nói là sự thật chứ?”

“Hoàn toàn là sự thật.”

“Cậu có dám thề không?”

Nhìn vẻ mặt chăm chú của Lâm Gia Nam, Dương Giản không khỏi có chút buồn cười, hiện tại còn có chuyện có người tin vào loại thề thốt này sao, nhưng hẳn lại không lộ ra nửa phần thoải mái, còn cẩn thận dè dặt nhìn Lâm Gia Nam nói:

“Thề cái gì?”

“Nếu như cậu đối với Ngô Tô Hoa có tình cảm vượt quá giới hạn bạn bè, sẽ rơi vào tình cảnh không có một đồng nào trong người.”

Dương Giản ngẩn ra, lời thề này không phải cũng quá độc đi.

Lâm Gia Nam chèn ép từng chút một.

“Thế nào, cậu có dám thề hay không?”

“Anh họ, anh đừng có quá đáng.”

Ngô Tô Hoa tức giận nói, qua sự hiểu biết mấy ngày nay, cậu biết tiền tài đối với Dương Giản quan trọng như thế nào, cũng biết việc trên người không còn đồng nào đối với Dương Giản mà nói, là chuyện khó có thể tưởng tượng ra sao.

“Anh Lâm, tôi đột nhiên có chút thất vọng với anh rồi.”

Dương Giản cười cười tự giễu, còn có gì châm chọc hơn tình cảnh này, người mà hắn thích, bắt hắn thề không được thích người khác, thế nhưng lại không phải vì thích mình.

“Vẫn nghĩ rằng anh sẽ thắng thắn hơn chút, đưa ra một tờ chi phiếu trống không đặt trước mặt tôi, kêu tôi rời xa em họ anh.”

“Anh ấy chính là người giỏi về tâm kế như vậy.”

Ngô Tô Hoa đồng tình nhìn Dương Giản, mong muốn hắn có thể nhìn rõ bản chất của anh họ mình một chút, hiểu rõ việc thích một người như vậy là chuyện vô vọng tới cỡ nào.

“Anh đây đều là vì ai chứ?”

Lâm Gia Nam nghiêng răng nghiêng lợi mà nói. Nếu không phải vì có quan hệ huyết thống, anh đã sớm ném đũa em họ không hiểu chuyện này xuống đất rồi.

“Còn chưa có hỏi anh, anh làm sao tìm được đến đây?”

Ngô Tô Hoa chuyển chủ đề, muốn khiến anh ta quên đi chuyện ép Dương Giản thê thốt vừa rồi.

“Tra lịch sử cuộc gọi, gần đây em hình như chỉ liên lạc với mỗi Dương Giản thôi đi?”

“Vậy tại sao bây giờ mới đến?”

“Anh vốn cũng không muốn quản em, nếu không phải dì út bị em làm cho tức giận đến mức ngủ cũng không ngon, ngay mừng một năm mới anh đã phải đón máy bay đến đây đón em về chứ sao.”

“Cái gì?”

Ngô Tô Hoa lần này thực sự ngốc lảng rồi.

Dương Giản đi tới, ngẩng đầu đi qua đối mặt với Lâm Gia Nam.

“Nếu như anh lo lắng, tôi có thể thê, nếu như tôi thích Ngô Tô Hoa, tương lai dù có gia tài bạc triệu cũng sẽ phá sản rơi vào hoàn cảnh không còn đồng nào.”

Lâm Gia Nam cũng chỉ là nhất thời quá tức giận, lại không ngờ được Dương Giản sẽ quyết tuyệt như thế, một lời nói ra liền không chừa chút đường sống nào để lui lại, ở sâu trong lòng anh cũng cực kỳ hiếm có mà cảm thấy hổ thẹn.

“Dương Giản...”

Anh thực ra cũng không tin suy đoán của chính mình, người này thích tiền như thế, còn dư ra chỗ nào để thích một người chứ, lại còn là đồng tính?

Dương Giản tất nhiên là đau lòng, rất đau lòng, nhưng dường như cũng có thể hiểu rõ Lâm Gia Nam, lúc này nhìn qua, ánh mắt hai người giao nhau, liền có chút tâm ý tương thông.

“Anh Lâm, anh yên tâm, tôi chỉ thích tiền.”

Dương Giản nói với anh ta như vậy, cũng là nhấn mạnh với chính bản thân mình.

Lâm Gia Nam không nói gì, cũng không thể làm gì khác hơn là yên lặng đi xuống dưới chân núi.

Dương Giản cười cười tự giễu, cũng đi theo sau họ nhưng cách ra vài bước, đi một mình. Ngô Tô Hoa quay đầu lại nhìn hắn, hắn cười đáp lại, nhưng trong lòng vẫn còn giận, mở miệng nói:

“Cậu cũng đừng nhìn tôi nữa, nhớ như tôi thích cậu rồi, sẽ biến thành kẻ nghèo hèn mất.”

“Ai, Dương Giản.”

Ngô Tô Hoa càng nhanh muốn giải thích, lại càng nói không nên lời, liền quay đầu lại oán giận Lâm Gia Nam.

“Anh họ anh thực sự là càng lớn càng quá đáng, đối xử với người khác lúc nào cũng như vậy.”

Mình vì sao lại xúc động phần nộ như vậy chứ? Lâm Gia Nam đang ngẫm lại chính mình, nhưng cũng không cho ra được kết luận nào, chỉ có thể đổ cho việc tàu xe mệt nhọc, mà Dương Giản cũng xui xẻo hứng trước họng súng thôi.

Anh họ khan một tiếng, rót cuộc mở miệng:

“Dương Giản.”

“Có chuyện gì?”

Dương Giản mí mắt cũng không nâng, nhìn con đường dưới chân đi thẳng về phía trước.

“Trách oan cậu rồi, đều là do Ngô Tô Hoa không hiểu chuyện.”

“Vì sao lại là em không hiểu chuyện, rõ ràng anh mới chính là người có lỗi đi?”

Ngô Tô Hoa không cam lòng cãi lại.

Dương Giản lúc này mới ngẩng đầu liếc mắt nhìn họ, thở dài nói:

“Đều là lỗi của tôi, không chịu thành thành thật thật đi dạy thêm, còn đi bán máy vi tính cái gì chứ.”

Ngô Tô Hoa kinh hãi.

“Dương Giản, cậu hối hận vì làm bạn với tôi rồi?”

“Miếu nhỏ của tôi đây không cung phụng nổi hai vị đại Phật các người.”

Dương Giản nói ra rồi cũng có chút hối hận, hẳn biết mình là đang giận chó đánh mèo, thế nhưng bị Lâm Gia Nam khiến cho vô vọng như vậy, cũng thực sự cảm thấy khó chịu.

Lâm Gia Nam lại thật ra không liếc mắt nhìn hắn thêm một cái, trầm mặc không lên tiếng đi về phía trước.

Dương Giản cố ý lờ đi ánh mắt tủi thân của Ngô Tô Hoa, đi vượt lên trước bọn họ, càng đi càng nhanh, mãi cho đến chân núi, lại nhìn thấy cha mình đang chờ ở đó từ lúc nào.

“Cha?”

“Trẻ con không hiểu chuyện, thật sự không nên để mấy đứa chạy lên đây.”

Cha Dương đi lên phía trước, nhưng không để ý đến Dương Giản, chỉ quay sang nói với Lâm Gia Nam.

“Thật sự là đã làm phiền chú rồi, đã lái xe đưa cháu đến đây, còn đứng ở chỗ này chờ nữa.”

Lâm Gia Nam tất nhiên là trông thấy Dương Giản đang xụ mặt với bọn họ, trên mặt lúc này lại hiện lên tươi cười.

“Không sao, tìm được là tốt rồi.”

Thấy tình hình lúc này của Ngô Tô Hoa, cha Dương không khỏi nhú mày.

“Tô Hoa là bị làm sao đây?”

“Đau chân, không cần lo lắng, nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

Hắn nói, còn cố ý vỗ lên chỗ bị thương của Ngô Tô Hoa mấy cái, Ngô Tô Hoa biết hẳn là thực sự tức giận nên cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể nhịn.

Dương Giản cũng không để ý đến bọn họ, đi qua nói.

“Cha, nhanh chóng tiễn bọn họ đi đi, trong nhà người ta còn có việc.”

“Không vội, chú à.”

Lâm Gia Nam không hiểu sao lại đổi ý.

“Cháu cũng đã lâu không có đến đây rồi, nhân cơ hội này cũng muốn dạo chơi một chút, chú không ngại chúng cháu quấy rầy thêm vài ngày nữa chứ?”

“Không ngại, không ngại.”

Cha Dương liên tục nói.

“Còn trẻ như vậy đã là ông chủ đầy hứa hẹn, muốn mời đến cũng không được mà.”

Lâm Gia Nam cười nói.

“Chú quá khen rồi, thực sự cũng không phải ông chủ gì, chỉ là làm công cho người khác mà thôi.”

Cha Dương nghe xong, càng cảm thấy hiếm có.

“Thanh niên khiêm nhường như thế thực sự là hiếm gặp, lại biết cách quan tâm người nhà, Dương Giản con phải học tập người ta đó.”

Dương Giản đã không hiểu nổi thế giới này hình thành như thế nào rồi, Lâm Gia Nam sao có thể mặt dày như thế, vừa rồi còn nói những lời tổn thương đến người khác, sau một khắc lại chơi xấu đến người nhà của người ta.

Chú:*1 cân (, jin) = 10 lượng = 500g

19. Chương 19: Bữa Tối Cuối Cùng

Chuyện đầu tiên làm sau khi quay về là, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm.

Bàn là bàn sáu người, cha mẹ Dương Giản ngồi một bên, Dương Giản ngồi ở bên cạnh, đối diện là Ngô Tô Hoa cùng Lâm Gia Nam. Tuy rằng đây là lần đầu tiên Lâm Gia Nam gặp mọi người, nhưng bởi vì giàu kinh nghiệm lại hiểu đời, đối nhân xử thế cực tốt, một bàn đầy người cười nói vui vẻ, bầu không khí cũng

thoải mái. Chỉ là Dương Giản cùng Ngô Tô Hoa thỉnh thoảng liếc nhau, đều không biết phải nói cái gì mới được.

Đến khi tính tiền thì, tuy cha Dương Giản cố ý đứng dậy, nhưng không chịu nổi một trận khuyên nhủ từ cái lưỡi dẻo như lò xo của Lâm Gia Nam, đành để cho anh ta cầm hóa đơn đi, lúc này Dương Giản mới dám len lén hỏi Ngô Tô Hoa:

“Chân của cậu có đỡ hơn chút nào không?”

Ngô Tô Hoa gật đầu, nhỏ giọng nói:

“Lần này anh họ tôi không biết bị thần kinh gì nữa.”

Tuy rằng loại tính cách này không có cách nào sửa được, nhưng cậu luôn có cảm giác bị Lâm Gia Nam cố hết sức sửa chữa.

“Đêm nay.....”

Dương Giản ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lâm Gia Nam ở bên kia, hạ giọng nói:

“Cậu cũng không cần theo chúng tôi về nhà đúng không?”

“Hử?”

Ngô Tô Hoa không hiểu lắm.

“Anh họ cậu chắc chắn là rất lo lắng nếu tôi với cậu ở chung một phòng.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cậu bị ngốc à.”

Dương Giản gõ lên đầu cậu ta một cái.

Lúc này Lâm Gia Nam giống như cảm giác được đột nhiên xoay người lại, Dương Giản vội vàng rút về, động tác vừa rồi, không biết anh ta có nhìn thấy không.

Nhưng tác phong của Lâm Gia Nam từ trước đến nay vẫn rất nhanh nhẹn, nói với cha mẹ của Dương Giản:

“Mấy ngày nay Ngô Tô Hoa đã làm phiền cô chú rồi, hôm nay cháu sẽ dẫn em ấy đến khách sạn ở, không làm phiền cô chú nữa.”

Chuyện hợp tình hợp lý như thế, không có lý do gì mà không gật đầu.

Không biết vì sao, Ngô Tô Hoa mơ hồ có chút chán ghét quyết định như vậy, giống như một đứa trẻ đang chơi rất vui, đột nhiên bị mẹ gọi về nhà.

“Quá chuyên chế rồi.”

Ngô Tô Hoa thì thâm oán giận.

Lâm Gia Nam không nghe rõ, hỏi:

“Cái gì?”

“Thật quá đáng.”

Ngô Tô Hoa đột nhiên tăng âm lượng hô lên, sau đó nhấc chân, khập khiễng đi về phía cửa hàng rượu ở đằng trước, không thèm quay đầu lại.

“Ngô Tô Hoa.”

Dương Giản ở phía sau gọi cậu.

Lâm Gia Nam nghiêm mặt nói:

“Không cần để ý đến nó.”

Thế nhưng lúc này sao có thể mặc kệ được? Dương Giản nói với cha mẹ:

“Mọi người đi về trước đi, Ngô Tô Hoa trốn nhà đi mới quậy đến kỳ cục như thế, cậu ấy cũng không chạy xa đâu. Chờ con đuổi theo cậu ấy, đưa cậu ấy về khách sạn cùng anh họ là được rồi, không cần quá lo lắng.”

Chuyện đến nước này, cũng đành phải như vậy.

Không phải là Lâm Gia Nam muốn để cho Dương Giản đuổi theo, nhưng lúc này nếu như anh tự mình đuổi theo, cậu em họ được nuông chiều từ nhỏ đến lớn kia không biết sẽ làm ra loại chuyện gì nữa. Anh vội vã

đem sổ phòng khách sạn viết cho Dương Giản, Dương Giản không nói gì cả, cầm lấy cho vào trong túi, lập tức xoay người đuổi theo ra ngoài.

Bóng dáng của Ngô Tô Hoa vừa vụt hiện lên ở góc đường, đợi đến khi Dương Giản chạy sang bên đó, thì nhìn thấy cậu ta đang ngồi xổm ở bên đường, ôm chân, đầu cúi xuống chôn vào giữa hai đầu gối.

“Này.”

Dương Giản đi đến vỗ vai cậu ta.

“Không chết đâu.”

Ngô Tô Hoa buồn bực nói.

“Cậu đây là đang làm cái gì kỳ lạ vậy, anh họ cậu đưa cậu đến khách sạn ở, liên không vui như thế sao? Cậu là sợ anh ta làm gì không phải với cậu, hay là muốn ở cùng với tôi chứ?”

“Cậu...”

Ngô Tô Hoa đột nhiên ngẩng đầu, mở to mắt nhìn Dương Giản.

“Cậu rốt cuộc là muốn thế nào đây, thiếu gia?”

Dương Giản lúc này cũng có chút bất đắc dĩ.

“Cậu không cần thanh minh với tôi, tôi không nên đưa cậu về nhà, nhưng tôi mang cậu về nhà rồi, cũng mang tới cả ông anh họ siêu phiền toái kia của cậu nữa, tôi không giận cậu thì thôi, cậu lại tức giận cái gì? Nếu như thật sự truy xét, nếu cậu không dùng điện thoại di động, cũng sẽ không để lộ dấu vết, hiện tại anh ta tìm được cậu rồi muốn áp tải cậu đi, đều là lỗi của cậu, chuyện này đừng có tính lên đầu tôi.”

“Đúng vậy đúng vậy, đều là lỗi của tôi.”

Ngô Tô Hoa bị hấn nói xong giọng nói có chút nghẹn ngào, nhưng vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ lớn tiếng nói:

“Tôi xin lỗi vì đã khiến cậu phải rước lấy phiền phức, lúc đó trong cơn động cậu không cần cứu tôi, để tôi tự sinh tự diệt đi.”

Dương Giản sửng sốt, hấn biết cậu ta tức giận mới nói như thế, lại nhớ sự việc lúc ban ngày, không khỏi có chút hoảng hốt. Hấn thở dài, nói:

“Trong loại tình huống như thế, sao tôi có thể mặc kệ cậu chứ.”

Mùa đông gió thổi ở ngã tư đường lạnh thấu xương, dù có rụt cổ lại quần thành một đoàn cũng vẫn cảm thấy lạnh. Đèn đường tù mù, không mang đến chút nhiệt độ nào, nhưng ngọn đèn lại chiếu sáng hai bóng người mờ ảo.

Dương Giản đứng nguyên tại chỗ, hai tay đút vào trong túi áo, khăn quàng cổ hất về đằng sau, cúi đầu nhìn Ngô Tô Hoa.

Ngô Tô Hoa ngồi xổm trên mặt đất, chân có chút cứng cũng có chút đau, nhưng cậu không rảnh để tâm đến. Giờ phút này khi cậu ngẩng đầu nhìn về phía Dương Giản thì, trong mắt có một tia sáng khác thường.

Trong lòng Dương Giản đập mạnh, hẳn biết điều này có hàm ý gì, cũng biết việc này đối với họ mà nói là quá nặng nề, nhưng đã quên tự hỏi tâm tình của chính mình lúc này.

“Dương Giản, vừa lúc tôi bị người khác ghét bỏ, cậu cũng không có hy vọng gì với anh họ tôi, chúng ta dứt khoát kết thành một đôi đi?”

Ngô Tô Hoa thoải mái nói ra. Có lẽ là vì trời rất lạnh, giọng nói có hơi run.

“Việc này là không thể.”

Dương Giản kiên quyết gạt đi suy nghĩ này của cậu.

“Vì sao lại không thể?”

Dương Giản miễn cưỡng cười cười.

“Cậu không thích tôi, tôi cũng không thích cậu mà.”

“Cần phải thích nhau mới được sao?”

“Ừ.”

“Cậu vẫn còn ngây thơ như thế?”

“Đây không phải là ngây thơ, đây là có trách nhiệm với chính bản thân mình. Nên biết rằng tình cảm của cậu không có rẻ tiền như vậy, có thể tùy tiện tìm người nào đó để phung phí.”

Dương Giản bày ra tư thế người lớn mà dạy bảo cậu.

Ngô Tô Hoa đột nhiên đứng lên, không nói một lời nào, đưa chân đi về phía Dương Giản.

Từng bước một, Dương Giản ngừng thở.

Ngô Tô Hoa cười rộ lên với hắn.

“Nếu như tôi thích cậu thì sao?”

“Cái gì?”

Dương Giản không dám tin.

“Tôi nói, nếu như tôi thích cậu thì sao?”

Ngô Tô Hoa đi đến trước mặt hắn thì cách ra một khoảng cách nhỏ, nhìn thẳng vào mắt của hắn.

“Nếu như tôi thích cậu, cậu có dám thích tôi hay không?”

Cậu hỏi là ‘có dám’, mà không phải là ‘sẽ’, thật giống như đã chắc chắn rằng Dương Giản sẽ thích cậu.

Dương Giản không hiểu sao lại tức giận.

“Cậu đừng quá tự cho mình là đúng, giống hệt như anh họ cậu đó.”

Ngô Tô Hoa lại cười đến mức có chút đau buồn.

“Cậu vẫn luôn nhắc tới anh ta.”

Dương Giản trầm mặc một lát, nhìn vào mắt cậu, chậm rãi nói:

“Tôi thừa nhận, tôi đã từng thích anh ta, là bởi vì anh ta vừa cứng chiều vừa đối tốt với cậu như thế, thực ra tôi, cũng chỉ là muốn có một người thân giống vậy thôi.”

Hắn nói ra có chút khó khăn, giọng điệu cũng rất nghiêm túc, giống như là đã hạ quyết tâm gì đó. Ngô Tô Hoa lặng lẽ đứng nhìn hắn, chờ hắn nói xong.

“Tôi biết vốn chuyện này sẽ không có gì tốt cả, hiện tại càng không xong, anh ta đã coi tôi như một chướng ngại cản trở cậu về với con đường chính đạo, hận tôi không thể biến mất vĩnh viễn khỏi cuộc sống của các cậu mới tốt, còn bận tâm mà ở lại xem tôi có đúng như vậy hay không là một chuyện rất vô nghĩa, cậu cũng đừng kéo tôi xuống nước nữa.”

“Thế nhưng...”

Ngô Tô Hoa muốn nói lại thôi.

“Không có thế nhưng gì cả, tôi đã không thích anh ta rồi, cũng sẽ không thích cậu, các cậu đi nhanh đi.”

Dương Giản không nhịn được nói ra, thần kinh của hắn cũng bị căng thẳng đến cực hạn rồi, không muốn phải chịu thêm kích thích gì nữa.

“Dương Giản, cậu quay đầu lại nhìn xem.”

Ngô Tô Hoa mệt mỏi nói.

Dương Giản hoảng sợ, quay đầu, Lâm Gia Nam đã đứng đó từ lúc nào, sắc mặt âm u.

“Tìm được người rồi, hai người thích thế nào thì thế, sau này đừng đến làm phiền tôi nữa.”

Dương Giản vỗ vai cậu rồi rời đi, không liếc mắt nhìn bọn họ nữa.

Lâm Gia Nam đột nhiên nắm lấy tay hắn.

“Chờ một chút.”

Dương Giản chán ghét giật tay ra, quay đầu lại mắt lạnh nhìn anh.

“Gì chứ?”

“Cậu là....thích tôi?”

“Đúng vậy, thì làm sao?”

Dương Giản giận dữ mỉm cười, đi qua kê sát lại nắm áo anh, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt anh.

“Cảm thấy buồn nôn?”

“Cậu...”

Dương Giản lập tức buông tay ra.

“Vậy cách xa tôi ra một chút, mang theo em họ bảo bối của anh, đừng đến quấy rầy cuộc sống của tôi nữa.”

Hắn cảm thấy mình thực sự không cần phải.....nhịn nhục nơm nớp lo sợ ở trước mặt người này nữa, thích thì sao? Người nào khi còn trẻ không biết gì lại chưa từng thích một người nào chứ? Tuy rằng hắn đã sống lại một lần, chí ít cũng sẽ không như ngày đó đi thẳng vào chỗ tối.

Lâm Gia Nam sắc mặt không thay đổi nói:

“Nếu như cậu sớm nói cho tôi biết, tôi sẽ đối xử với cậu dịu dàng hơn bây giờ một chút.”

Dương Giản lắc đầu.

“Mặc kệ anh có tin hay không, tôi không còn thích anh nữa rồi.”

“Hử?”

Lâm Gia Nam cao giọng.

“Lý do cậu thích tôi, vừa rồi tôi đã nghe thấy. Vừa mới nói thích, sao đã không thích nữa rồi?”

“Anh quá tự cho mình là đúng đấy.”

Dương Giản cười nhạt.

“Lúc trước thấy anh rất quan tâm chăm sóc người khác một cách cẩn thận, thể hiện được ý thức trách nhiệm, thì ra cũng chỉ vì muốn thỏa mãn thói hư vinh cùng ham muốn khống chế không ngừng của mình mà thôi. Anh không thể thực sự hiểu được được em họ của anh, thậm chí cũng không chấp nhận được việc cậu ta rời khỏi quỹ đạo mà anh đã lập nên, anh muốn sửa cho cậu ta, cải tạo cậu ta, thế nhưng anh đã bao giờ nghĩ đến cảm giác của cậu ta hay chưa? Nói ra thì anh cũng chỉ là một tên khốn kiếp tự cao tự đại tự cho là đúng thôi, có chỗ nào đáng giá để tôi thích chứ?”

Cho dù tính cả đời trước, Dương Giản cũng rất ít khi có những lời gay gắt như thế này, quyết liệt nhưng cũng không có chỗ nào sai, khiến người luôn mạnh mẽ như Lâm Gia Nam cũng bị chỉ trích đến nói không

nên lời.

“Dương Giản...”

Ngô Tô Hoa ở đằng sau gọi hắn.

“Hai người đi nhanh đi.”

Dương Giản đứng từ xa liếc mắt nhìn cậu ta một cái, giọng điệu còn có chút cứng nhắc, thái độ lại ôn hòa hơn một chút.

“Sau này trốn nhà bỏ đi, đừng có tới tìm tôi, tự mình lo thân mình cho thật tốt đi.”

Ngô Tô Hoa còn muốn nói gì đó, lại bị Lâm Gia Nam kéo lại chặn lời.

“Anh làm gì vậy, anh họ?”

Chân cậu cảm thấy rất đau.

“Về nhà.”

“Không phải là nói sẽ ở lại đây hai ngày sao?”

Ngô Tô Hoa vừa mới nói được nửa câu, lại ở dưới tầm nhìn chăm chú của Lâm Gia Nam mà ngậm miệng lại. Cậu vừa bị kéo đi, vừa xoay người vẫy tay với Dương Giản.

“Gặp lại ở trường học nhé.”

“Cái đồ ngu ngốc không biết suy nghĩ gì này.”

Dương Giản nhìn theo, nhưng lại thầm nở nụ cười.

Gặp lại ở trường học. Hắn nói với cậu ta ở trong lòng.

20. Chương 20: Đầu Tư Trí Tuệ

Kỳ nghỉ đông nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Nhưng Dương Giản quay về trường học sớm một tuần, muốn tìm cơ hội làm thêm vài việc kiếm vài khoản thu nhập, thời gian ở nhà không khỏi có hơi thiếu. Trước khi đi hán thường theo thói quen mang rất nhiều đồ ăn vặt đặc sản, trở lại chia cho mấy bạn tốt cùng phòng, cũng là một chút tấm lòng của cha mẹ. Mẹ đưa hán xuống lầu, cha lái xe đưa hán ra bến.

Cuối cùng, mẹ Dương dặn dò thêm một câu:

“Cậu bạn Ngô Tô Hoa kia của con, thoát nhìn tuy rằng đơn giản, không có cái gì xấu, là cùng loại với con.”

Dương Giản kinh ngạc, chẳng lẽ bí mật của Ngô Tô Hoa bị phát hiện rồi?

Mẹ Dương thấy hán đã nghe lọt, liền nói tiếp.

“Nó chắc là con nhà có tiền đi? Tình huống gia đình phức tạp, nhưng cũng chịu nổi sự quấy phá của nó. Ở cùng với một đứa bé như vậy, làm bạn chơi thì tốt, đừng quá gần gũi. Ngô nhớ phạm phải chuyện gì đó phiền toái, chúng ta cũng không có khả năng cứu được con.”

“Không đến mức đó đâu.”

Tuy rằng Dương Giản cũng hiểu được một phần lời nói của bà, nhưng không cảm thấy Ngô Tô Hoa có thể quấy ra chuyện gì quá phiền phức. Cậu ta chẳng qua chỉ là thích một người con trai, người con trai kia còn là một sinh viên.

“Nói chung một mình con ở bên ngoài, tự mình cẩn thận một chút nhé.”

Mẹ Dương liếc mắt nhìn hán một cái, mặc dù chỉ xa nhà có nửa năm, hiện tại vẫn còn là một đứa nhóc choai choai, Dương Giản thế nhưng lại giống như đột nhiên trưởng thành hơn rất nhiều. Nhưng người làm cha mẹ, vẫn là muốn can thiệp nhiều thứ, nhất thời bà lại không nghĩ ra được.

“Vâng, cha mẹ yên tâm đi.”

Dương Giản xách túi du lịch ở đằng sau xe vào trong, quay đầu nhìn lại, nhất thời có cảm giác gắn bó chặt chẽ trước khi đi, cảm giác sợ hãi lại từ từ dâng lên.

Hán đã từng được hưởng thụ tất cả quãng thời gian này mà không hề để tâm, cho nên khi mất đi cũng không quá hoài niệm, chỉ cảm thấy phần nộ, vì sao những người chung máu thịt thân thiết nhất lại có thể quyết tuyệt như vậy. Lúc này trở lại từ đầu, Dương Giản mới ý thức được việc mình rời đi tạo nên thương tổn lớn như thế nào cho gia đình, tuy rằng lúc đó không hề cảm thấy như vậy.

Hắn tuyệt đối sẽ không vì thứ tình yêu giống như gió thoảng mây bay ấy mà rời bỏ tất cả những gì mình có.

Chuyến đi một mình khó tránh khỏi có chút dài đằng đẵng. Dương Giản lấy tai nghe ra cắm vào điện thoại, bên trong truyền ra giai điệu khàn khàn: “...Là vì yêu em nhiều như thế, mới có thể khiến anh cố chấp đến vậy.”

Hắn nhất thời nhú mày, nghĩ thầm đây nhất định là do Ngô Tô Hoa lên thu lại.

Nhớ tới Ngô Tô Hoa, Dương Giản không khỏi nhớ đến đánh giá của mẹ mình dành cho cậu ta, người lớn tuổi dù sao cũng nhìn người rất chuẩn, hắn cũng biết, dựa theo loại tính cách này của Ngô Tô Hoa, đã định trước là sẽ không bó tay an phận.

Có vài người cả đời đều an an ổn ổn, có vài người cuộc sống lại nhấp nhô nhiều vẻ, con đường đều là do tự mình đi tới. Mà khoảng cách giữa người với người lúc gần lúc xa, toàn bộ đều là vì nhìn thấy có chung con đường đã chọn hay không, bằng không thì một thời xưng anh xưng em, đến cuối cùng vẫn là mỗi người một ngã.

Dương Giản bởi vì cơ duyên vừa khéo mà quen biết Ngô Tô Hoa, tiện theo đó Lâm Gia Nam cũng xuất hiện, nếu như tiếp tục dựa vào kế hoạch khi mình khi sống lại thì, hắn là....lợi dụng những mối quan hệ này để tranh thủ kiếm lợi, mà không phải khiến cho quan hệ bé tắc đến tình trạng này, sau này chạm mặt với Lâm Gia Nam đều phải giả bộ không quen biết.

Ngô Tô Hoa cho hắn cơ hội này, rồi lại quấy rầy toàn bộ kế hoạch của hắn, hai người bọn họ coi như là không ai thiếu ai nữa. Dương Giản nghĩ đến đây không khỏi than một tiếng, này chẳng lẽ là thử thách mà ông trời dành cho hắn? Khiến cho hắn hiểu rõ, trở thành kẻ có tiền không phải là chuyện dễ dàng như thế.

Hắn còn chưa nghĩ thông phải đối xử với Ngô Tô Hoa như thế nào, tất nhiên cũng không để biểu lộ giống như động kinh của Ngô Tô Hoa ở trong lòng, dọc một đường đi đều suy nghĩ về cách gây dựng sự nghiệp mới như thế nào, thâm thoát xe đã đến nơi.

Dương Giản xuống xe, đổi xe, sau đó xách hành lý vào trường học.

Vườn trường lúc này còn rất vắng, đại đa số học sinh vẫn để trước khi khai giảng một ngày mới quay về trường, hiện tại vẫn còn vô ưu vô tư ở nhà hưởng thụ kỳ nghỉ. Dương Giản đi vào khu ký túc xá vắng vẻ, sau khi lấy chìa khóa ra mở cửa thì, quả nhiên không có một bóng người. Hắn trước tiên là bỏ hành lý xuống rồi bắt đầu tổng vệ sinh, đợi dọn dẹp xong tất cả rồi liền ra tiệm cơm nhỏ ở cổng trường mua cơm trưa.

Tiệm cơm này giá rẻ mà món ăn lại khá ngon, Dương Giản thanh toán tiền, đang đứng ở cửa chờ gói lại, thì nghe thấy bên cạnh có một giọng nói quen thuộc:

“Thầy Tiểu Dương?”

Ban đầu là có chút không chắc chắn, sau khi Dương Giản quay đầu lại thì, chủ nhân của giọng nói kia liền mừng rỡ mà nhảy qua.

“Thầy Tiểu Dương, thì ra đúng là thầy.”

“Từ Tử Dục?”

Không phải là trí nhớ của Dương Giản tốt, mà trên thế giới này người gọi hắn là ‘thầy’, chỉ có duy nhất học sinh mà hắn đã từng phụ đạo kia thôi.

“Thầy Tiểu Dương, em thật cảm động, không ngờ thầy lại nhớ tên em.”

Mắt Từ Tử Dục sáng rực.

Dương Giản buồn cười nói:

“Mới chỉ có vài ngày, sao lại quên được chứ? Hơn nữa tôi mới chỉ dạy một học sinh là em.”

Tuy rằng cũng không có gì đáng phải vui vẻ, thầy giáo mới nghe cũng không đáng tin cậy, nhưng Từ Tử Dục vẻ mặt vẫn vui vẻ hỏi:

“Thật sao?”

“Ừ.”

Dương Giản gật đầu.

“Em đang làm gì ở chỗ này?”

“Làm thuê ạ.”

Từ Tử Dục tự hào ưỡn ngực.

“Đây là lao động trẻ em phải không?”

“Vâng.”

Từ Tử Dực tiếp tục thành thật trả lời:

“Tuy rằng thuê lao động trẻ em là không hợp pháp, nhưng mấy tiệm cơm nhỏ loại này cũng không có người đến kiểm tra, dù có đến kiểm tra cũng có thể nói là người nhà thân thích đến giúp đỡ.”

“Mẹ em có biết không?”

Dương Giản đột nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Từ Tử Dực lắc đầu.

“Mấy hôm nay mẹ không có nhà, trong nhà không còn tiền, em phải nghĩ cách kiếm cơm ăn.”

Trực giác của Dương Giản mách bảo đây là một đứa trẻ phiền phức, nhưng dù sao cậu bé cũng gọi mình là ‘thầy’, hẳn có trách nhiệm hỏi mọi việc cho rõ ràng.

“Mẹ em đi đâu? Không để lại tiền tiêu vặt cho em sao?”

“Cha mẹ em ly hôn rồi, mẹ em không có công việc, đành phải dựa vào tiền cha em chi để nuôi em mà sống, nhưng hình như tết Âm lịch lần này không gửi đủ tiền, mẹ phải đi đòi tiền rồi.”

“Đi tìm cha của em sao?”

“Vâng, ngồi canh ở trước cửa nhà của cha em.”

Dương Giản tưởng tượng ra tình cảnh này, không khỏi có thêm chút đồng tình với bà chủ gia đình mình vốn có ấn tượng cực kém kia, nhưng khiến hắn cảm thấy có chút không đành lòng, vẫn là đứa trẻ trước mắt.

“Cha em có gia đình mới rồi?”

Hắn cẩn thận hỏi.

“Sau khi ly hôn với mẹ em, thì đã kết hôn với người thứ ba kia rồi.”

Giọng điệu của Từ Tử Dực khi trả lời vô cùng thản nhiên, giống như kể lại chuyện của người khác, bản thân cũng không thấy ngại.

Trên thế giới này không có thể thảm nhất mà chỉ có thảm hại hơn, đối với tình hình trước mắt này Dương

Giản căn bản là bất lực. Hấn chỉ có thể nghĩ cách biểu lộ một chút quan tâm với đứa trẻ này, làm một bề trên trẻ tuổi đáng tin tưởng.

“Lần trước em nói muốn học cách kiếm tiền, là muốn để cho mẹ em không cần đi đòi nợ nữa sao?”

Không ngờ Từ Tử Dực lại lắc đầu.

“Bà ấy thích theo chân bọn họ gây sức ép, mong rằng cha em không gửi thêm tiền nữa. Em nghĩ muốn tự mình kiếm tiền, không cần dựa vào bất cứ ai khác.”

Dương Giản nhìn thiếu niên mới tròn mười bốn tuổi trước mắt, trong lòng chấn động, hấn vỗ vỗ bờ vai của cậu bé.

“Làm rất tốt, tôi tin em.”

Từ Tử Dực mạnh mẽ gật đầu.

“Còn nữa, lần trước không phải em nói muốn tìm tôi học thêm sao, bây giờ còn cần nữa không?”

Nghe Dương Giản hỏi như vậy, Tử Tử Dực hé miệng cười rộ lên, lộ ra hàm răng đều đặn:

“Không cần đâu, cảm ơn thầy Tiểu Dương, hiện tại em không có tiền.”

“Thế nhưng lần trước em đã giao tiền đặt cọc trước rồi.”

Từ Tử Dực sững sốt.

“Ai, cái kia không tính mà, đó là tiền em trả thay cho mẹ.”

“Trước đó em không phải là nói để mặc mẹ em nợ sao?”

“Thầy cho rằng mẹ em sẽ trả sao? Vẫn là em thay bà ấy trả thì tốt hơn.”

“Cho dù chúng ta thanh toán xong phẳng rồi, em cũng có thể ghi nợ mà.”

Dương Giản cười cười với cậu bé.

“Viết hóa đơn mượn tiền cho tôi, tính theo lãi suất ngân hàng, chờ em có tiền rồi trả lại cho tôi là được.”

“Như vậy cũng được sao?”

Mắt Từ Tử Dục sáng lên.

“Cứ coi như là tôi đầu tư đi.”

Dương Giản là thật lòng muốn giúp cậu bé, nhưng trong nháy mắt đã thành đầu tư có lãi. Từ Tử Dục so với bạn đồng lứa từng trải nhiều hơn, cho nên càng trưởng thành hiểu chuyện, biết rõ mình muốn cái gì. Đồng thời bởi vì cuộc sống bất buộc, cậu bé phải nỗ lực phấn đấu, xác suất thành công so với người bình thường cao hơn rất nhiều. Lần trước chủ động bù thêm tiền học phụ đạo cho Dương Giản, có thể thấy được đức tính trung thực giữ chữ tín tốt đẹp, đầu tư như vậy tuyệt đối không lầm.

“Cứ quyết định như vậy đi.”

Dương Giản lấy từ trong túi ra một cái bút, viết lên khăn tay số điện thoại di động của mình.

“Sau này sáu giờ tối mỗi ngày, đến phòng tự học ở tầng một trong trường học của tôi tìm tôi, tìm không được thì gọi cho tôi theo số điện thoại này.”

“Mỗi ngày?”

“Ừ, có việc đột xuất tôi sẽ báo trước cho em.”

Dương Giản nói xong, cầm lấy phần đồ ăn đã được gói xong xoay người muốn đi, lại thấy mình bị kéo lại, quay đầu, liền nhìn thấy cậu bé bình thường tùy tiện kia lúc này lại giống như một học sinh tiểu học, rụt rè kéo góc áo mình.

“Còn chuyện gì nữa?”

“Cảm ơn thầy.”

“Không cần khách sáo.”

21. Chương 21: Hoa Đào Nở Thật Nhiều

Dương Giản quay về trường sớm, vốn là định tìm một công việc làm thêm có thể kiếm tiền, không ngờ chỉ có thể tìm được một công việc ghi chép có thể kết thúc bất cứ lúc nào, đành để ban ngày nghiên cứu các loại cơ hội làm ăn, buổi tối ra ngoài giúp Từ Tử Dực học.

Thực ra hẳn đã nghĩ nếu như lúc đó không đến công ty của Lâm Gia Nam làm công, không chừng công việc gia sư tại nhà này vẫn có thể tiếp tục làm rồi, nhưng điều kiện gia đình Từ Tử Dực như vậy, cuối cùng kết quả nhận được cũng sẽ không khác hiện tại lắm.

Hay đây là cái gọi là trăm sông đổ về một biển.

Cứ như vậy cho đến khai giảng, bạn cùng học lần lượt quay lại trường, ký túc xá trong chốc lát khôi phục lại trạng thái ồn ào náo nhiệt thường xuyên có người qua lại, nhất thời Dương Giản cảm thấy có chút không quen. Bạn cùng phòng Phó Minh Sâm cùng Trác Tiểu Phàm của hắn chạy đến trước khai giảng một ngày, Phó Minh Sâm kéo theo một cái túi lớn, trong đó hơn một nửa đều là đồ ăn, hành trang của Trác Tiểu Phàm lại rất nhẹ nhàng, túi du lịch đeo một bên, đeo khăn quàng cổ đội mũ đi đến, một bộ tư thái thanh niên lịch sự.

Dương Giản nhìn cậu ta một cái, nghĩ thầm, năm đó sao lại không phát hiện người này còn có sở thích như thế. Lại nghĩ một chút, hình như học kỳ hai năm nhất đại học Trác Tiểu Phàm đã nói chuyện yêu đương, đối tượng tình yêu của cậu ta là bạn học trung học, đại khái cũng là nhân vật hoa khôi cùng học trong lớp, cho nên cậu ta mới có thể vui sướng đắc ý như thế.

Nghĩ tới đây, Dương Giản không khỏi cúi đầu cười trộm.

“Này, làm sao vậy?”

Trác Tiểu Phàm thấy hắn nhìn mình xong liền cười, cũng có chút xấu hổ, dường như thẹn quá thành giận mà kêu lên.

Dương Giản cười đủ rồi, đứng thẳng dậy nghiêm trang nói:

“Nhìn thí chủ mặt đầy hoa đào, chẳng lẽ là gặp được chuyện gì tốt?”

“Cậu biết xem bói sao, xem chuẩn như thế.”

Trác Tiểu Phàm vốn còn muốn khoe khoang một hồi, lúc này có chút buồn bã mà oán giận, nhưng trên mặt mang theo đắc ý không thể che giấu được.

“Thật sao?”

Phó Minh Sâm thu dọn mấy túi hành lý xong thì cảm thấy mệt mỏi, đang nằm trên giường nghỉ ngơi, nghe nói như thế liền lăn lông lốc ở trên giường rồi bật dậy, nhìn Trác Tiểu Phàm mà trong lòng ước ao bội phần.

Trác Tiểu Phàm chờ mong chính là loại phản ứng này, giả vờ khiêm tốn mà nói:

“Thực ra cũng không có gì, nghỉ đông xong quay về trường học, quan hệ khó khăn lắm mới mua được vé xe lửa, lên xe nhìn một cái lại gặp được một cô bạn đã từng quen biết.”

“Cô bạn! Coi chừng con cầm thú này!”

Phó Minh Sâm kêu to.

“Muộn rồi, đã bị mình bắt được.”

Trác Tiểu Phàm nói, không che giấu được ý cười trên mặt.

“Tuy rằng biết là học đại học cùng thành phố, cũng không dám tìm cách gì, không ngờ được hoa khôi học cùng lớp năm đó lại có ý với mình, ở trên xe lửa thử một lần liền thành công rồi.”

“Nói nhanh lên một chút, là thử thể nào mà ra?”

Phó Minh Sâm hiểu kỳ hỏi.

Dương Giản đương nhiên là biết hết, thể nhưng lại phải ra vẻ là không biết gì cả, cũng phụ họa hỏi cậu ta:

“Hoa khôi lớp thích cậu, không phải là cậu tự mình đa tình chứ?”

Nhìn vẻ bên ngoài, Trác Tiểu Phàm đích xác là sẽ được nữ sinh yêu thích hơn hai người bạn họ, nhưng còn chưa có đẹp trai đến trình độ người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. Dù sao Dương Giản thoát nhìn có hơi gầy gò, tuổi lại nhỏ, khiến nữ sinh có cảm giác không an toàn, thể trạng của Phó Minh Sâm lại quá dọa người.

“Hai người các cậu không hiểu rồi.”

Trác Tiểu Phàm hạ giọng.

“Giả vờ ngủ, chậm rãi đưa đầu tựa lên bả vai cô ấy, nếu như cô ấy đứng lên hoặc là đẩy cậu ra, cũng không trên chọc, nếu như không để ý đến cậu thì là đúng rồi.”

Dương Giản phối hợp nói:

“Quả là cao siêu.”

“Cao siêu cái gì, tên cầm thú này!”

Phó Minh Sâm bắt bình thay cho hoa khô lớp chưa từng gặp mặt kia.

“Trời đất nơi nào không có cây cỏ, vì sao lại vì cái cây hèn mọn này mà rời bỏ rừng rậm chứ!”

“Hèn mọn cũng có người yêu!”

Trác Tiểu Phàm vì mình mà cãi lại.

Dương Giản đã sớm không nhìn được, lúc này rốt cuộc cười ra tiếng.

“Phó Minh Sâm, cậu đồ kị cũng quá rõ ràng đấy.”

“Cậu không đồ kị chắc? Cậu có bạn gái chưa?”

Phó Minh Sâm không cam lòng, trong ấn tượng của cậu, Dương Giản cùng cậu là loại trạch nam dù thế nào cũng không thể đẩy mạnh tiêu thụ của bản thân lên được.

“Được rồi, anh em có thịt ăn, sẽ không để cho các cậu ăn canh đâu.”

Trác Tiểu Phàm bày ra bộ dáng dạy người khác.

Phó Minh Sâm vội vàng hỏi:

“Người anh em có cách nào sao?”

Trác Tiểu Phàm cố làm ra vẻ huyền bí nửa ngày, lúc này mới nói vào trọng điểm.

“Lớp của hoa khô kia, nữ nhiều nam ít, hoàn toàn ngược lại với đám chúng ta bên này, cô ấy hỏi tớ có thể tìm mấy người đồng ý đến giúp đỡ không. Các anh em hãy nắm chặt cơ hội, nước phù sa không thể chảy vào ruộng người ngoài.”

Phó Minh Sâm trầm tư trong chốc lát, đập bàn một cái, khen:

“Chủ ý này thật sự là tuyệt vời, quả đúng là cách làm quen nữ sinh đứng đắn nhất.”

“Đúng là rất đứng đắn, không hèn mọn chút nào.”

Dương Giản cười khích lệ cậu ta.

Trác Tiểu Phàm lằng lằng nói:

“Thế nào, người anh em, có đi hay không?”

Dương Giản năm đó nghiện Internet nghiêm trọng, hoạt động như vậy tất nhiên là sẽ không tham gia. Nhưng hần nhớ kỹ Phó Minh Sâm đúng là mượn cơ hội này muốn tìm cách liên lạc với một nữ sinh, theo đuổi khổ sở một thời gian nhưng sau đó cũng không tật mà chết yểu.

“Đương nhiên là muốn đi.”

Phó Minh Sâm vội vàng báo tên.

Dương Giản theo sát mà nói:

“Mình cũng đi.”

“Các anh em thực sự là quá nhanh nhẹn rồi.”

Trác Tiểu Phàm cảm thán.

Phó Minh Sâm lăm bằm:

“Hưởng chút vui vẻ của cậu thôi, mong rằng ký túc xá của chúng ta năm nay hoa đào nở thật là nhiều.”

“Nhất định nhất định.”

Trác Tiểu Phàm cười lớn vỗ tay hoan nghênh cậu ta, sau đó nghiêng qua bên Dương Giản, Dương Giản cũng nhân tiện nhào đến vỗ tay hoan hô.

“Hoa đào nở thật nhiều.”

Mọi người cùng hèn mọn mà cười rộ lên.

Nhân lúc trường vẫn chưa nhập học, ba người trong một ký túc xá này ngày hôm sau chạy đến một đầu khác của thành phố, nơi có một trường đại học tự hội toàn nữ sinh đẹp nổi tiếng.

Từ lúc bắt đầu đi vào cổng trường, Phó Minh Sâm vẫn liên tục nhìn đông ngó tây, miệng không ngừng nói:

“Người này thật quý phái, người kia vóc dáng thật đẹp, người này chân thật dài nha.”

Nhất thời phải gánh chịu công kích nhất trí từ hai người bên cạnh.

“Cậu có thể đừng làm chuyện đáng xấu hổ như thế nữa được không.”

Nhưng thỉnh thoảng sẽ có được ý kiến đồng tâm nhất trí.

“Cô nàng vừa đi qua bộ dáng không tệ, giống minh tinh nào đó trong phim.”

Dương Giản cùng mấy người bạn này đi cùng nhau, tâm tình vẫn luôn có chút áp lực nhất thời thả lỏng. Hắn nghĩ, nói không chừng đây là một cơ hội tốt, giúp hắn từ lối rẽ ngang kia quay trở về, còn hơn là một mình ở trong góc phòng âm u mốc meo kia đến chết, loại hèn mọn quang minh chính đại này còn có thể được người khác tiếp nhận.

Đây là hiện thực.

Dưới lầu của ký túc xá nữ sinh, bạn gái hoa khôi mới quen của Trác Tiểu Phàm đang đứng chờ ở đó. Dương Giản cùng Phó Minh Sâm vừa nhìn bên kia, mặc dù không khiến trăm hoa mất sắc giống như Trác Tiểu Phàm hình dung, nhưng cũng là một người rất đẹp, thừa sức phối với cậu ta.

“Cu li tìm đến cho cậu đây.”

Trác Tiểu Phàm thấy bạn gái, bắt đầu vội vàng bán đứng anh em.

Phó Minh Sâm còn hơi khấn trương, Dương Giản lại là người đã từng tiếp xúc qua quan hệ xã hội, đối mặt với mấy cô gái nhỏ này cũng không đến mức rụt rè, tiến lên mỉm cười nói:

“Cu li đã tới, xin cứ thoải mái sai bảo.”

Hoa khô sừng sốt, sau đó cười khanh khách:

“Trác Tiểu Phàm, bạn học của cậu thật thú vị, mình là Viên Nhân, rất hân hạnh được gặp các cậu.”

“Cậu ấy là Dương Giản, là một cậu bạn cùng ký túc xá với mình.”

Trác Tiểu Phàm vội vàng giới thiệu, lại chỉ người bên cạnh.

“Phó Minh Sâm.”

“Cảm ơn các cậu đã đến giúp.”

Viên Nhân mỉm cười.

“Ngày hôm nay toàn bộ mọi người trong tòa nhà phải dọn đi, cũng không có ai quản lý nữa, nếu không bình thường cũng không cho người khác giới đi vào đâu.”

“Trường học của bọn mình cũng có quy định như thế.”

Trác Tiểu Phàm ở bên cạnh ra vẻ đứng đắn.

Ký túc xá của Viên Nhân ở tầng một, như thế cũng tiết kiệm rất nhiều sức lực cho mấy cậu trai. Đi tới phòng ký túc xá ở đầu hành lang, Viên Nhân tiến lên gõ cửa, ở bên ngoài gọi.

“Đã được chưa, mình vào nha?”

“Được rồi.”

Đẩy cửa ra, mấy nam sinh cảm thấy vô cùng hoảng sợ. Ký túc xá của bọn họ vốn vừa bừa vừa bẩn, may nhờ có Dương Giản bình thường thu dọn sạch sẽ, so với ký túc xá của các nam sinh khác coi như tương đối sạch sẽ, lúc này thấy ký túc xá của nữ sinh lại còn bừa hơn, nhất thời có chút cảm giác không thể hiểu nổi.

“Thật ngại quá, đang dọn nhà, có hơi bừa bộn chút.”

Viên Nhân nói thì nói vậy, nhưng hoàn toàn không có bộ dáng ngại ngùng.

Trác Tiểu Phàm lấy lòng nói:

“Không sao đâu, kêu mấy cậu ấy dọn.”

Một nữ sinh bên cửa sổ lại cười rộ lên.

“Còn đang bừa bộn lộn xộn như thế này, dọn sao được chứ?”

“Cho vào bao trước đi, chờ mình một chút.”

Một cô bạn khác đang ngồi trước computer chơi trò chơi, quay đầu lại nói một câu, lại xoay người chăm chú lên màn hình.

Dương Giản thấy thế liền cảm thấy thân thiết bội phần, năm đó hắn cũng từng si mê một loại trò chơi điện tử như thế, lập tức đi qua chỉ dẫn vài bước, cô bạn kia theo hướng dẫn của hắn đi vài bước, quả nhiên là qua cửa.

“Cao thủ.”

Lại xoay đầu lại, trong mắt đã mang theo tia sáng sùng bái.

Không chỉ Phó Minh Sâm có chút sững sờ, Trác Tiểu Phàm cũng không ngờ được, thì ra tên nhóc Dương Giản này lại giấu tài như vậy. Bình thường không thấy thể hiện gì, đến lúc gặp được cơ hội lại có thể bắt lấy chuẩn xác như thế.

“Giống nhau cả, cũng chỉ là trò chơi mà thôi.”

Dương Giản lúc này càng thêm khiêm tốn, trong mắt anh em là càng đối trá. Bọn họ cùng nhau khinh bỉ hắn, mà trong khinh bỉ, cũng có vài phần là kính phục.

“Nhanh chóng thu dọn đi, nếu không sẽ không kịp ăn cơm trưa đâu.”

Viên Nhân thúc giục.

“Không sao, đến lúc đó cùng đi dẫn đi.”

Mọi người cùng đóng gói đồ đạc rồi dùng dây buộc chung một chỗ, mấy nam sinh khiêng đồ nặng, dưới sự chỉ dẫn của các nữ sinh băng qua vườn trường đi đến một phía khác, cũng không được thoải mái lắm.

Khó khăn lắm mới chuyển xong hết, vừa tròn một tiếng đồng hồ, căn tin cũng chỉ còn cơm thừa canh lạnh, mọi người liền nghe theo đề nghị của Trác Tiểu Phàm, từ cổng sau của trường đại học ra ngoài, vừa hay có

một phố ăn vặt.

“Cậu chưa từng đến trường của mình, sao lại biết được chỗ này chứ?”

Viên Nhân kinh ngạc hỏi.

Trác Tiểu Phàm ở trước mặt mọi người cũng không tiện khoe khoang, đành cười cười ngại ngùng.

Nhưng Dương Giản lại thay hắn nói ra:

“Dụng tâm lương khổ, đến sớm để tìm hiểu thôi.”

Viên Nhân liếc mắt nhìn Trác Tiểu Phàm, không nói gì, mặt lại hơi hơi hồng lên.

“Ngọt ngào quá đi.”

Mấy nữ sinh ở phía sau ồn ào.

“Thực sự là mù mắt người ta rồi, ước ao chết người nha.”

“Cô nàng chết tiết kia, ước gì mình cũng tìm được một người như thế.”

“Nói tìm là có thể tìm được sao?”

Người nói chính là nữ sinh vừa chơi trò chơi kia, Vu Hân Hân. Cô bạn này vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, đeo kính mắt buộc tóc đuôi ngựa, giọng nói rất trong trẻo, đáng vẻ tràn đầy sức sống.

Viên Nhân đẩy cô về phía Dương Giản.

“Đây không phải là một sao.”

Dương Giản bị bất ngờ mà kinh ngạc.

Cả đám liền cười rộ lên, tìm một quán ăn nhỏ đi vào, đều tự gọi món mình thích, sau khi ăn uống no đủ rồi thì các nữ sinh nói phải mời khách để cảm ơn, nhóm nam sinh tất nhiên là không đồng ý, cuối cùng đành theo chế độ AA* mà tính tiền, hai bên trò chuyện cũng rất vui vẻ.

“Ngày mai còn phải đi học, vừa mới dọn phòng xong, chúng mình còn phải quay về thu dọn một chút, hẹn lần sau gặp nhé.”

Viên Nhân nói với Trác Tiểu Phàm.

“Lần sau các cậu hẹn hò một mình đi, bọn mình sẽ không làm bóng đèn nữa.”

Các nữ sinh lại bắt đầu trêu ghẹo.

Viên Nhân cười nói:

“Lần tới nghĩ bọn mình đi lại mang theo các cậu sao, đừng quậy nữa, nhanh đi về đi.”

“Các cậu về trước đi, mình muốn đến chỗ công ty bán máy vi tính trong thành phố mua vài cái đĩa quang.”

Vu Hân Hân đột nhiên mở miệng.

“Lần trước mua đĩa quang trò chơi, có mấy cái không mở được.”

“Kêu Dương Giản đi cùng cậu đi.”

Trác Tiểu Phàm vội vã giúp hắn tranh thủ cơ hội.

Dưới loại tình huống này, Dương Giản có muốn từ chối cũng không được rồi, đành đi với Vu Hân Hân đến chỗ bán máy vi tính trong thành phố. Hắn rất quen thuộc với công ty máy vi tính kia, không chỉ từng đi phát tờ quảng cáo, thậm chí còn quen một vài công nhân trong đó.

Hắn rất muốn trốn những người quen biết, nhưng đi dạo phố cùng với người khác, quyền quyết định không nằm trong tay Dương Giản. Hắn không thể làm gì khác hơn là cúi đầu nghiêm túc chọn đĩa quang, không ngờ có một cánh tay từ sau lưng vươn đến, khoác lên bả vai hắn.

Dương Giản quay đầu lại, thấy nụ cười quen thuộc lại mang theo chút khắc nghiệt của Lâm Gia Nam:

“Dương Giản, thật là khéo léo, nhanh như vậy đã có bạn gái rồi?”

Dương Giản mắng to trong lòng, anh nghĩ tôi là anh sao? Nhưng ngoài miệng vẫn lãnh đạm giải thích.

“Anh lầm rồi, tôi còn vị thành niên, chúng tôi chỉ là bạn cùng học mà thôi.”

Vu Hân Hân cũng cảm nhận được bầu không khí khác lạ, quay đầu lại nhìn Dương Giản.

Dương Giản bình tĩnh giải thích.

“Đây là ông chủ công ty trước đây mình từng làm thêm, người tương đối kỳ quái, cậu đừng quá để ý.”

Lâm Gia Nam đột nhiên kề sát bên tai Dương Giản, hơi thở ấm áp phả bên tai hắn.

“Ai kỳ quái chứ, muốn tôi tố cáo cho bạn gái nhỏ của cậu sao?”

Chú:

*Chế độ AA: dựa theo một bộ phim có tên là “Cuộc sống chế độ AA” do Lý Tiểu Lộ và Nhâm Trọng thủ vai chính. “Cuộc Sống Chế Độ AA” nói về cuộc sống hôn nhân của thế hệ trẻ 8x, khi cả hai vợ chồng đều phần đầu cùng nhau làm việc, mua nhà, chia sẻ mọi chi phí trong cuộc sống gia đình nhưng lại độc lập về tài chính, không ai phụ thuộc vào ai. Đây cũng là quan niệm về cuộc sống hôn nhân mà hiện nay nhiều cặp đôi trẻ đều chọn lựa.

22. Chương 22: Tâm Tư Khó Dò

Dương Giản trăm triệu lần cũng không ngờ được người này sẽ chủ động trêu chọc mình, theo lẽ thường mà nói, Lâm Gia Nam vốn nên kiêng dè muốn tránh mình còn không kịp, nhưng tình hình lúc này lại ngược lại. Dương Giản chỉ hiểu được một phần người này, mà phần không biết, nói không chừng anh ta sẽ làm ra chuyện gì đó không tưởng tượng nổi.

Dương Giản không muốn làm Vu Hân Hân sợ, lại càng không muốn mình bị bi thảm giống như Ngô Tô Hoa, vội vàng kéo Vu Hân Hân sang một bên nói:

“Thật ngại quá, nhân lúc còn có thể chạy thoát thì cậu đi về trước đi.”

Nói chưa dứt lời, lời này vừa ra, Vu Hân Hân nhất thời có chút kinh ngạc, len lén nhìn Lâm Gia Nam một chút, rõ ràng là một thanh niên tốt thuộc loại tinh anh của xã hội, lại khiến cho cô càng nhìn càng thấy giống xã hội đen. Cô ghé bên tai Dương Giản, hạ giọng nói:

“Cậu không phải là đã chọc vào người nào không nên chọc chứ?”

“Đừng nói nhiều như vậy, mình còn muốn sống mà trở về, lần sau sẽ mời cậu đi ăn bù nhé.”

Dương Giản nói như vậy là cũng có suy nghĩ khác, nếu như có thể dọa cô bé này về trước, loại bỏ một chút ấn tượng tốt mờ nhạt với mình, cũng coi như có thể giảm bớt được một chuyện phiền toái, cho nên liền mượn ngay đề tài này để chuyển hướng.

Một cô bé mười bảy mười tám tuổi làm sao đã gặp tình huống như vậy, nghe Dương Giản hình dung nghiêm trọng như thế, nhất thời mặt có hơi tái đi. Vu Hân Hân nhanh chóng liếc mắt nhìn Dương Giản, nhỏ giọng nói:

“Vậy được, mình đi về trước, cậu tự cẩn thận chút nhé.”

“Ừ.”

Dương Giản vừa dứt lời, Vu Hân Hân đã ôm chặt túi xách cầm theo, gần như chạy ra khỏi cửa hàng máy vi tính. Vừa bước ra khỏi cửa hàng máy vi tính, cô đột nhiên dừng chân, quay đầu liếc mắt nhìn lại.

Dương Giản đã không còn ở đó rồi.

“Nếu như cậu không muốn tôi để cho bạn gái nhỏ của cậu biết chuyện của cậu, thì đi theo tôi.”

Nhìn bóng lưng Vu Hân Hân chạy ra khỏi cửa hàng, Lâm Gia Nam liền nói với Dương Giản như vậy.

Thực ra Dương Giản không sợ anh ta.

Nếu như trên người Lâm Gia Nam còn có thứ mình muốn, thứ đồ này bất kể là tiền tài hay tình cảm, đều khiến cho Dương Giản lo được lo mất trong lòng, sợ Lâm Gia Nam sẽ vì vậy mà không vui, lo lắng sẽ ảnh hưởng đến ấn tượng của mình trong cảm nhận của anh ta, nhưng tình hình lúc này không còn như vậy nữa. Điều hấn còn kiêng dè, là Lâm Gia Nam nói bậy ở trước mặt người khác mà thôi.

Hắn theo Lâm Gia Nam đi vào trong thang máy, xoay người, đứng song song với Lâm Gia Nam. Lâm Gia Nam ấn nút đến phòng làm việc ở tầng trên, cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Lúc này Dương Giản đột nhiên nghiêng người tiến lên, ấn nút mở rộng cửa, quay đầu lại nói với Lâm Gia Nam:

“Tôi không biết anh tìm tôi có chuyện gì, nhưng tôi đã không còn gì để nói với anh nữa.”

Lâm Gia Nam không ngờ phản ứng của Dương Giản lại kịch liệt như vậy, không khỏi ngẩn người, mắt thấy hấn sẽ đẩy cửa xông ra, trong lòng lại bắt đầu thấy căm tức, nhanh chóng cầm lấy cổ tay Dương Giản, kéo hấn về phía mình.

Lần này không có người ngăn cản nữa, cửa thang máy một lần nữa đóng lại, vững vàng đi lên.

Dương Giản giương mắt nhìn qua:

“Anh rốt cuộc là muốn thế nào?”

Có lẽ là giọng điệu cùng vẻ mặt của Dương Giản quá mức bình thản, khiến Lâm Gia Nam vốn sĩ diện có chút không chịu được, lúc này liền bỏ tay hắt ra, lạnh lùng mở miệng nói:

“Rốt cuộc là cậu đang làm cái gì kỳ quặc vậy hả?”

Dương Giản không muốn tốn nhiều nước miếng với anh ta:

“Có chuyện gì, anh nói thẳng đi.”

“Giữa cậu với Ngô Tô Hoa, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Gia Nam vừa nói ra khỏi miệng, liền lập tức hối hận.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi Dương Giản nghe xong vẻ mặt có chút vặn vẹo, trào phúng cười rộ lên:

“Anh không phải là không muốn tôi qua lại với cậu ta sao? Hiện tại tôi làm quen bạn gái, anh hẳn là phải an tâm mới đúng, sao đáng vẻ lại bất bình như vậy?”

Ánh mắt của Lâm Gia Nam khóa chặt trên người hắn, dường như muốn nói rõ nội dung chính hơn một chút.

“Ngược lại với cậu rất hiểu chuyện, Ngô Tô Hoa ở nhà náo loạn đến mức gà chó không yên, lại vì một người như cậu.”

“Lo lắng cho em họ của anh như vậy, sao không tìm một cái dây xích nhốt cậu ta dưới tầng hầm ngầm trong nhà anh ấy?”

Dương Giản cười nhạt.

“Nếu không thì dù cậu ấy không tìm tôi, cũng sẽ tìm đến người khác, anh đã quên người mà lúc đầu cậu ấy thích vốn không phải tôi sao? Nói không chừng chính là vì anh đi quấy rối người khác như vậy, mới khiến cho Ngô Tô Hoa ở trường học không ngẩng đầu lên được, có một ông anh họ như anh thật sự là quá không

may rồi.”

Lúc này thang máy đã đến tầng cuối cùng, cửa thang máy mở ra, Lâm Gia Nam đưa lưng về phía cửa, từ trên cao nhìn xuống Dương Giản đã lùi vào trong góc.

“Cậu nói là thật sao?”

“Đương nhiên.”

Dương Giản ngẩng đầu lên nhìn thẳng anh ta, chí ít thì cũng không thua anh ta về khí thế.

“Cậu nói thích tôi, cũng không phải là thật lòng đi?”

Khi Lâm Gia Nam nói, mang theo vẻ mặt vô cùng chăm chú, dường như đang quan sát Dương Giản thật kỹ trước.

Dương Giản bỗng nhiên hiểu rõ toàn bộ rồi, Lâm Gia Nam đối với loại tình cảm này chỉ là cảm thấy khó hiểu, mà mình lại không ở trong phạm vi anh ta cần kiêng dè, cho nên mới phát sinh từ lòng hiếu kỳ muốn tìm hiểu nguyên nhân.

Hắn nhanh chóng lắc đầu:

“Tuyệt đối không phải là thật lòng.”

Lâm Gia Nam lại cười lớn:

“Lời nói thật hay nói dối, tôi vẫn có thể nhìn ra được.”

Dương Giản tức giận, cũng không thêm để ý Lâm Gia Nam chặn đường, đẩy vai anh muốn tông cửa xông ra, nhưng lại vì lời nói của anh ta một giây tiếp đó mà dừng bước.

“Nếu cậu không thích tôi, vì sao không dám đối mặt với tôi?”

Dương Giản bắt đầu suy nghĩ ý nghĩa thực sự của những lời này. Từ sau khi bí mật này bại lộ, hắn vẫn luôn tự thôi miên mình, bất cứ cảm giác an toàn hay thiếu thốn động lòng gì chỉ là ảo giác, Lâm Gia Nam không có gì đáng để mình phải lưu tâm. Nhưng loại tự thôi miên này vốn là không ổn, nếu như không thêm để ý, căn bản là không cần cố gắng như thế.

Hắn ngẫm nghĩ một chút, quay đầu lại nói:

“Tôi đã nói rất rõ ràng, không biết vì sao anh lại không nghe hiểu. Nếu như nói trước đây đã từng thích anh, lúc đó cũng không có quần lấy anh, hiện tại và tương lai sẽ càng không. Đối với anh mà nói, như vậy cũng không tính là chuyện gì quá khuất nhục đi? Coi như là bị một kẻ như tôi thích vậy.”

“Tôi không có ý này.”

Lâm Gia Nam nhìn hắn, đến gần hắn nói:

“Tuy rằng tuổi cậu còn nhỏ, làm việc lại rất thành thạo, chí ít thì tôi cho là như thế, đồng thời cũng dựa theo ánh mắt của người trưởng thành để đối đãi với cậu.”

“Vậy thì sao?”

“Cậu cũng từng nói, tình cảm là chuyện rất hư ảo, bất kể là cậu thích hay ghét, đều không để cho mấy thứ không thực tế này ảnh hưởng đến phán đoán của cậu.”

Hai mắt Dương Giản mở to, cái hiểu cái không nhìn anh ta, lúc này ngược lại thể hiện rõ ràng là một học sinh tốt chờ được chỉ bảo, ngoan ngoãn ngẩng đầu nhìn Lâm Gia Nam.

Lâm Gia Nam nỗ lực bỏ đi một chút suy nghĩ xa xôi cuối cùng trong lòng.

“Cậu không muốn gặp lại tôi, nếu như đơn giản chỉ là loại tình cảm khó hiểu này, không khỏi quá mức kích động rồi. Vốn chúng ta có thể có cơ hội hợp tác rất tốt, mà trên đầu trường làm ăn, giới hạn dịch vụ cho tới bây giờ cũng không phân biệt rõ ràng như vậy.”

“Anh là muốn nói chuyện hợp tác với tôi?”

Sau khi Dương Giản hiểu được, trong lòng như buông được gánh nặng nghìn cân, nhưng song song lại có loại cảm giác mất mát khó hiểu. Lâm Gia Nam đúng là một chút cơ hội cũng không cho hắn, nhưng lại không chịu buông tha cho bất kỳ cơ hội kiếm tiền nào, bất kể đối mặt với ai, anh ta liền giống như lời vừa nói với mình, lợi ích trước tiên. Dương Giản nghĩ, người này quả thực là người thầy tốt nhất của mình rồi, nếu như có thể tốt nghiệp được từ chỗ của anh ta, tiền đồ nhất định sẽ rất sáng sủa.

Lâm Gia Nam thấy bộ dáng tỉnh ngộ của hắn, mỉm cười.

“Hiện tại có thể an tâm đi theo tôi rồi chứ?”

Dương Giản đi theo anh ta vào phòng làm việc, ánh mặt trời sau buổi trưa xuyên qua cửa sổ kính thủy tinh sát đất chiếu vào, nhiệt lượng lại bị ngăn cách bên ngoài, ấm áp thoải mái.

“Cậu chờ tôi ở đây trước đã, còn chút việc phải xử lý.”

Lâm Gia Nam mỉm cười nói, vẻ mặt như vậy hoàn toàn phù hợp với sự thân thiết vừa rồi, giống như lần đầu tiên Dương Giản nhìn thấy dáng vẻ của anh ta.

Dương Giản vừa chờ anh ta, vừa trở về chỗ cũ của mình lúc còn làm việc ở trong phòng này. Khi đó Lâm Gia Nam bắt tay vào dạy bảo, cũng có chút kinh nghiệm của Dương Giản làm cơ sở, rất nhiều việc hắn làm đều thuận buồm xuôi gió. Ngoại trừ tiền lương, trong lúc làm việc được khen ngợi cùng cảm giác thành công trong lòng, đều khiến Dương Giản cảm thấy nhớ nhung.

Như vậy, mình rốt cuộc là làm sao nên mới vì Lâm Gia Nam mà buông tha tất cả những thứ này chứ? Có lẽ là quá mức lo lắng, sợ cuộc sống lệch khỏi quỹ đạo sẽ lặp lại một lần nữa, thế nhưng quá cẩn thận dè dặt, trái lại cái được sẽ không bù nổi cái mất. Dương Giản ngẫm nghĩ, không khỏi có chút buồn ngủ, hắn thấy trong chốc lát cũng chưa đợi được người, liền nằm sấp ở trên bàn gối lên cánh tay của mình, thầm nghĩ chỉ ngủ một lát là được rồi.

Khi Lâm Gia Nam quay lại phòng thì, Dương Giản đã ngủ rất say.

Anh vốn định đánh thức hắn, thấy gương mặt say ngủ của hắn nghiêng nghiêng, lại do dự có chút không đành lòng. Gương mặt Dương Giản lộ ra bị ánh mặt trời chiếu vào có chút hồng lên, thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, ngay cả râu cũng mọc chưa rõ ràng, một vòng lông tơ nhạt màu bên môi phải nhìn kỹ mới thấy được. Lông mi của hắn cũng rất dài, an tĩnh nằm ở trên mi mắt, bộ dáng ngủ rất an ổn.

Vẫn là một đứa trẻ thôi.

Lâm Gia Nam không hiểu mình bị làm sao vậy, lại đi tính toán với một đứa trẻ, trẻ con nói thích hay không thích, cũng không thể coi là chắc chắn đi? Thật giống như cậu em họ Ngô Tô Hoa, lúc nào cũng có thể gọi người đến thích, bản thân lại không biết mình thực sự muốn gì. Dương Giản so với bạn cùng lứa chỉ có chút khác biệt, là khát vọng với tiền tài cùng linh cảm với việc làm ăn rất nhạy bén của cậu ta, cũng có tiềm lực trở thành một người làm ăn, điều này khiến cho người khác có lúc quên mất tuổi thật của cậu ta.

Lâm Gia Nam cúi sát xuống nhìn hắn, quan sát hồi lâu.

Dương Gian đang chìm vào trong một cảnh mơ rất nặng nề, đường hầm chật chội không nhìn thấy lối ra. Bên cạnh hắn là hai bức tường loang lổ, trên đầu lại là bầu trời có vẻ cách rất xa. Dương Giản chỉ có thể không ngừng đi về phía trước, đường đi trống vắng không có người, chỉ có tiếng hô hấp của mình càng lúc càng rõ ràng.

Hắn mơ hồ cảm thấy không đúng, tiếng hít thở này dường như không giống của mình, chỉ là quá gần, có chút nhận không ra.

Đấu tranh một hồi mở một mắt ra, hắn liền nhìn thấy gương mặt phóng lớn của Lâm Gia Nam.

“Anh đang làm gì đấy?”

Dương Giản nửa ngủ nửa tỉnh hỏi anh ta.

“Nghiên cứu cậu.”

Lâm Gia Nam thành thật trả lời.

“Nghiên cứu ra được cái gì chưa?”

Dương Giản không ngại mỉm cười, vẻ mặt có chút lười biếng.

Ánh mắt của Lâm Gia Nam đột nhiên trở nên thâm trầm, tim của anh đột nhiên đập nhanh, hô hấp nặng nề mà kéo dài.

“Dương Giản, cậu cũng giống như Ngô Tô Hoa sao?”

“Hử?”

Dương Giản không hiểu mà nhìn qua, bởi vì vừa mới tỉnh, trong mắt còn mang theo hơi nước.

“Rõ ràng là chuyện sai trái, chỉ có trẻ con mới có thể cố chấp như vậy đi?”

“Tôi không giống như Ngô Tô Hoa.”

Dương Giản theo bản năng phản bác, cuộc đời của hắn còn chưa đến mức độ bất trị, hắn đã rất nỗ lực sửa đổi sự lệch lạc của mình rồi.

Chỉ là thời cơ đến nhầm lúc, mọi người liên viên không có cách nào nắm chặt nó.

Lâm Gia Nam đưa tay nâng cằm Dương Giản lên, giống như hôn môi với phụ nữ mà hôn lên, như trong lòng lại nghĩ, chẳng lẽ vị đạo đặc trưng của một cậu con trai vẫn chưa có, hay là bởi vì đơn thuần non nớt, mới cảm thấy tốt như vậy?

23. Chương 23: Cơ Hội Mới

Lâm Gia Nam không phải là một người dễ mất đi lý trí, dưới đại đa số trường hợp, mỗi một việc làm của anh đều có nguyên nhân hậu quả rõ ràng, mỗi chuyện đều có lý do để làm.

Thế nhưng lúc này đây, anh đã không còn kiên trì đi theo cách làm của mình nữa.

Anh dùng bàn tay nâng gương mặt của Dương Giản, ngay từ đầu đã dùng lực cần môi của đối phương. Dương Giản bị ép phải mở miệng, muốn nói gì đó, có lẽ chỉ là theo bản năng làm như vậy, đầu lưỡi bị anh quần lấy. Giống như muốn cẩn thận thưởng thức hương vị của hắn, Lâm Gia Nam khi hôn môi cũng cực kỳ chăm chú.

Cho dù Dương Giản lúc đầu đang mơ màng sẽ không cảm thấy quá mức không tốt, nhưng trong nháy mắt sau khi tỉnh táo lại thì, hắn liền không cảm thấy như vậy. Hắn đã không muốn lại đi lên con đường này nữa, Lâm Gia Nam là anh họ của Ngô Tô Hoa, bất kể thế nào cũng không phải là người hắn muốn trêu chọc vào. Cho dù có hợp tác, cũng tuyệt không phải là loại quan hệ không rõ ràng này.

Dương Giản cố sức đẩy anh ta ra, lấy tay lau môi miệng.

Một phút sau, Lâm Gia Nam lại nắm lấy tay hắn, nửa ôm nửa kéo Dương Giản, đẩy người áp lên kính thủy tinh sau lưng. Ánh mặt trời sau trưa kéo cái bóng quần quýt cùng một chỗ của bọn họ ra thật dài.

“Anh...”

Tiếng nói của Dương Giản trở nên khô khốc, giọng cũng có chút vô lực, nhưng càng vì vậy mà càng hoảng loạn luống cuống. Lần này không giống như lần tiếp xúc do vô tình với Ngô Tô Hoa ở quê, không phải là loại thân thiết vô cùng giữa những động vật nhỏ dù thế nào cũng không ảnh hưởng đến việc khác, nụ hôn của Lâm Gia Nam có chứa sự tấn công, dưới sự xâm chiếm mạnh mẽ này, Dương Giản không thể nào tập trung suy nghĩ được.

Hắn nghĩ muốn ngăn cản, thế nhưng không chờ hắn nói xong, Lâm Gia Nam đã hôn lên lần thứ hai.

Lâm Gia Nam phải cao hơn Dương Giản đến nửa cái đầu, lúc này một tay chặn lại cổ tay Dương Giản, cố sức kéo lên trên đỉnh đầu, mà tay kia đã thử thăm dò xoa làn da ở dưới ngón tay, từ trên mặt một đường trượt qua cổ rồi xương quai xanh, rơi xuống bên hông.

Dương Giản giãy dụa không ra. Đây là lần đầu tiên sau khi hắn sống lại phải đối mặt với hoàn cảnh bị động như vậy, thất kinh lại không biết làm thế nào. Hắn mở to hai mắt nhìn thẳng người đối diện, nhưng chỉ đối lấy xâm chiếm càng thêm mạnh mẽ của đối phương.

Lúc này đột nhiên có tiếng gõ cửa truyền đến, tuy rằng nhẹ, nhưng bọn họ nghe vào trong tai lại đặc biệt rõ ràng. Lâm Gia Nam rút cuộc cũng buông hắn ra, Dương Giản giống như được cứu giúp rồi, tựa vào kính thủy tinh cố đứng vững, thở phì phò từng ngụm lớn.

“Là ai?”

Lâm Gia Nam sửa sang lại áo, mở miệng hỏi.

“Là tôi, Tổng Giám đốc Lâm.”

Theo loại giọng điệu giả vờ mềm mại đáng yêu này, Hứa An Kỳ chậm rãi đi vào.

Lâm Gia Nam không vui nhìn qua, trong lòng bởi vì bị chen ngang mà mơ hồ có chút căm tức, nhưng cũng cảm thấy may mắn cô đến đúng lúc giúp cho mình tránh khỏi làm ra chuyện sai lầm.

Xuất phát từ trực giác của nữ tính, Hứa An Kỳ nhận ra bầu không khí có chút quái lạ, nhưng chuyện vừa xảy ra ở đây dù sao cũng là chuyện nàng khó có thể tưởng tượng được, lúc này cũng chỉ có thể âm thầm phỏng đoán hai người có phải vì tranh chấp mà động tay động chân không, bộ dáng hai người đều có chút hô hấp dồn dập, sắc mặt của Dương Giản còn hơi đỏ lên.

“Có chuyện gì?”

Giọng nói của Lâm Gia Nam đã khôi phục sự trấn định thường ngày.

Hứa An Kỳ thấy thế cũng không suy nghĩ nhiều nữa, lập tức tiến lên cười nói:

“Tổng Giám đốc Lâm, hợp đồng anh nói lần trước, đã kiểm tra qua, hiện tại có để Tiểu Dương xem một chút không?”

“Ừ.”

Lâm Gia Nam gật đầu, xoay người nói với Dương Giản:

“Đây là hợp đồng về việc khai thác phần mềm mà cậu nói lần trước, chúng tôi đưa ra yêu cầu, cậu phụ trách thực hiện, sau khi nghiệm thu, có thể đưa thù lao cho cậu.”

Thấy con số được đưa ra trên tay hắn, Dương Giản tuy rằng bất ngờ, nhưng cũng không giật mình. Đối với một sinh viên mà nói có thể là không thể tưởng tượng được, nhưng thực ra đây là bằng giá rất bình thường trong giới làm ăn. Điểm kinh ngạc duy nhất chính là sự tin tưởng của Lâm Gia Nam với hắn, hắn chỉ cung cấp một cái trình tự biểu thị đơn giản, không ngờ hợp đồng lại đến dễ dàng như vậy.

“Chúng tôi đã đánh giá qua, đối với năng lực của cậu, tôi nghĩ tự cậu cũng rất có lòng tin đi?”

Lâm Gia Nam đưa hợp đồng đã chuẩn bị tốt cho hắn, trong nháy mắt bộ dáng đã trở thành loại nghiêm túc khi làm việc, còn chỗ nào giống con người hòa ái dễ gần tràn đầy sự cổ vũ vừa rồi.

Dương Giản có chút sững sờ, nhất thời không tiếp thu được loại biến đổi này. Vừa làm ra động tác thân mật như vậy, nháy mắt đã đưa cho hắn hợp đồng, Lâm Gia Nam là cho rằng hắn dùng thân thể để đổi lấy sao?

“Nếu như cậu xem không hiểu, cũng có thể tìm luật sư đến nhờ xem giúp.”

Hứa An Kỳ tốt bụng nhắc nhở hắn.

“Không cần.”

Dương Giản lắc đầu, có chút tức giận cầm lấy hợp đồng. Tuy rằng hắn không mời nổi luật sư, nhưng bản thân cũng không phải là hoàn toàn không xem hiểu, xem lướt qua toàn bộ một lần, cũng không phát hiện ra chỗ nào không ổn. Một sinh viên như hắn có thể có được một hợp đồng như thế này, đã rất không dễ dàng rồi. Nhưng tận mắt nhìn thấy bằng giá được đưa cho mình, loại khuất nhục này trong nháy mắt thoáng lướt qua, Dương Giản càng cảm thấy buồn cười. Lâm Gia Nam làm như thế này là dứt khoát nắm được hắn trong lòng bàn tay anh, hắn cần tiền, cũng không thể không tiếp nhận điều kiện như vậy.

Dương Giản ngẩng đầu lên, cười cười với Lâm Gia Nam.

“Thế nào, không hài lòng?”

Lâm Gia Nam không nói gì với hắn, người nói, là Hứa An Kỳ.

“Hợp tác cùng với công ty lớn như chúng tôi, cơ hội như thế không phải ai cũng có được đâu.”

Loại thái độ từ trên cao nhìn xuống, thật giống như hợp đồng này là cô ban cho Dương Giản. Dương Giản không rõ địch ý của Hứa An Kỳ với mình đến từ nơi nào, thậm chí ngay cả Hứa An Kỳ cũng không rõ. Nàng cảm thấy có lẽ là do Lâm Gia Nam quá hậu đãi với người mới này, đối với việc mình phải cố gắng từng bước một mới có được vị trí như hôm nay mà nói, loại chuyện một bước lên mây này nhìn rất không vừa mắt.

Dương Giản cân nhắc cách dùng từ một chút, chậm rãi mở miệng:

“Tôi nghĩ chị nói rất đúng, tôi còn rất trẻ tuổi, cơ hội cũng rất nhiều, cùng các người hợp tác rồi, tự nhiên sẽ có công ty tiếp theo, sau này còn có thể có rất nhiều công ty khác.”

“Rốt cuộc thì cậu muốn thế nào?”

Lâm Gia Nam chậm rãi mở miệng, anh thật vất vả mới quyết định giữ lại Dương Giản, không nghĩ tới người này lại bắt đầu cư xử không được bình thường.

“Tôi là một sinh viên cái gì cũng không hiểu, cảm giác đối với Tổng Giám đốc Lâm cũng không phải rất yên tâm, sợ tùy tiện ký một chữ liền tự bán mình đi, cho nên hay là thôi đi.”

Dương Giản khẽ mỉm cười, dùng ngữ khí thờ ơ nói với anh ta.

Thế nhưng Lâm Gia Nam lại rất tốt tính mà xoa dịu hẳn.

“Đừng vội vã kết luận như vậy, còn điều kiện gì, cậu có thể nói ra.”

Dương Giản trong nháy mắt đem mình nâng giá một phen, hẳn không tin loại người làm ăn giống như Lâm Gia Nam sẽ hành động theo cảm tính.

Lâm Gia Nam không chút nghĩ ngợi, chỉ nhìn hắn nói.

“Như vậy có thể ký rồi sao?”

Dương Giản ngơ ngẩn, nhất thời nói không nên lời.

“Tổng Giám đốc Lâm...”

Hứa An Kỳ do dự muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống, đi sang bên cạnh sửa chữa lại một hồi, đưa hợp đồng mới đóng dấu, đưa cho Dương Giản.

“Có hai phần khác nhau, ký tên ở tờ cuối cùng.”

Dương Giản cầm bút ‘soạt soạt’ hai cái viết xong tên của mình, xoay người muốn rời đi.

“Sao lại gấp như vậy? Tổng Giám đốc Lâm đã dặn tôi đặt chỗ ở nhà hàng rồi, đúng không Tổng Giám đốc Lâm?”

Hứa An Kỳ cười cười nhìn Lâm Gia Nam, giống như là trưng cầu ý kiến của anh, lại đưa mắt quay sang nhìn Dương Giản.

“Thật ngại, tôi thật sự có việc.”

Dương Giản không chân thành lắm mà tỏ ra tiếc nuối, nhìn Hứa An Kỳ đi đến bên cạnh Lâm Gia Nam, vị trí đứng giống như đang tựa lên người anh ta. Cô làm như vậy là nhanh chóng tuyên bố chủ quyền, chẳng biết Lâm Gia Nam có chú ý hay không, nhưng chuyện của hai người đã hoàn toàn không liên quan gì đến hắn rồi.

“Có chuyện gì vậy?”

Tuy rằng vẫn còn đang hỏi, nhưng dáng vẻ của Hứa An Kỳ rõ ràng là không muốn Dương Giản đi quấy rầy thế giới hai người của bọn họ.

Dương Giản cười cười.

“Tôi còn phải đi làm gia sư.”

Hứa An Kỳ kinh ngạc nhìn hắn.

“Có thù lao như vậy rồi, cậu không cần làm thêm loại công việc như thế này nữa.”

“Tiền dù có bao nhiêu vẫn là ít.”

Dương Giản mỉm cười giải thích.

“Hơn nữa cũng đã hứa với học sinh rồi, không thể thất hứa với người ta.”

“Để cậu ta đi đi.”

Lâm Gia Nam đột nhiên mở miệng.

“Hợp đồng này có thời hạn nửa năm, cơ hội sau này còn nhiều mà, nhất thời không cần vội vã.”

Khi Dương Giản rời đi, nhớ tới những lời này, trong lòng lại bắt đầu cảm thấy thấp thỏm bất an.

Khi hắn đi ra khỏi công ty máy vi tính, thì đã là xế chiều rồi. Mặt trời vừa rồi còn tỏa ra ánh nắng ấm áp, hiện tại lại giống như đột nhiên mất đi sức sống, màu sắc đậm hơn dừng ở xa xa, cảnh tượng lại có chút hiu hắt.

Dương Giản kéo áo sát lại, rút cổ. Hắn nghĩ Lâm Gia Nam sẽ không đến mức nhất thời hứng trí mà đùa hắn, cũng không cho là mình có cái gì đáng giá để người kia phải hạ một bàn cờ như vậy cho mình ném thử, giải thích duy nhất, đại khái chính là Lâm Gia Nam bắt đầu nghiêm túc đối diện với vấn đề tính hướng

của Ngô Tô Hoa rồi. Suy nghĩ lý giải chuyện của thế giới kia tuyệt đối không phải việc dễ dàng như vậy, Dương Giản lại cho anh ta một cơ hội như vậy.

Hắn đúng là thiếu hai anh em nhà này rồi, Dương Giản cười khổ nghĩ.

“Dương Giản?”

Dưới biển hiệu của trạm giao thông công cộng ở phía đối diện, có một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đang đứng, thấy hắn ra liền vội vã chạy đến.

“Vu Hân Hân, sao cậu vẫn chưa quay về ký túc xá?”

“Mình vẫn ở chỗ này chờ cậu.”

Vu Hân Hân vừa dậm chân vừa xoa xoa tay, lỗ tai bị đông lạnh đến đỏ bừng, giọng nói cũng có chút run run.

“Lúc mới ra đã nghĩ có nên báo cảnh sát hay không, nhưng lại sợ sẽ khiến cho cậu vướng phải rắc rối lớn hơn nữa. Cuối cùng cậu cũng đi ra rồi, không sao chứ?”

Dương Giản lúc này là thật sự cảm động.

“Cậu quan tâm mình như thế sao?”

Vu Hân Hân e lệ nhưng cũng có chút tức giận, lại không cam lòng mà đánh hắn một cái.

“Ai thèm quan tâm cậu chứ? Người ta cũng chỉ là có nghĩa khí, phải chịu trách nhiệm đến cùng.”

Nếu như Dương Giản có ý định, chỉ cần một câu là có thể biến Vu Hân Hân thành bạn gái của mình, nhưng hắn dù sao cũng không thể, biết rõ ràng tình trạng của mình, lại nói chuyện yêu đương giống như người bình thường, chính là lừa dối cô gái đơn thuần tốt bụng này.

“Anh em tốt, có nghĩa khí, để mình mời bạn đi ăn đi.”

Hắn cũng vỗ nhẹ nhẹ lên vai cô, dường như lại đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, mở miệng nói:

“Chờ chút nhé, vẫn còn chuyện.”

“Lại có chuyện gì nữa?”

Vu Hân Hân kinh ngạc, nhìn quanh bốn phía, chỉ sợ còn có người xấu theo dõi.

Dương Giản bật cười.

“Đừng lo lắng, việc nhỏ thôi. Mình làm thêm dạy một học sinh, hẹn đến giờ sẽ phụ đạo cho em ấy, ngày hôm nay đúng dịp liền dẫn theo em ấy cùng đi ăn cơm đi?”

“Đã hẹn rồi, cũng không có cách nào khác.”

Ánh mắt của Vu Hân Hân không phải là không có thất vọng, Dương Giản coi như không phát hiện ra, hắn cũng không có cách nào ổn thỏa hơn nữa.

24. Chương 24: Tâm Sự Của Thiếu Niên

Sắc trời vừa chuyển tối, Từ Tử Dục đã đứng giờ đeo túi sách đứng ở cửa phòng tự học của trường đại học, hai tay nhét trong túi giữ ấm, không nhận được đậm đậm chân nhìn xung quanh.

Khi Dương Giản mang theo Vu Hân Hân xuất hiện trước mặt cậu, cậu có vẻ như bị hù dọa.

“Thầy Tiểu Dương à, đây là vợ thầy sao?”

“Nói bậy cái gì vậy?”

Vu Hân Hân ra vẻ muốn gõ trán cậu, cậu ta liền cường điệu né tránh, trốn ra đằng sau Dương Giản.

Dương Giản lôi cậu ta ra, kêu cậu xin lỗi Vu Hân Hân, Từ Tử Dục lè lưỡi, ngoan ngoãn nói một tiếng:

“Xin lỗi.”

“Đây là học sinh của cậu sao?”

Vu Hân Hân liếc mắt nhìn Từ Tử Dục, lại xoay qua nhìn Dương Giản.

“Em ấy tên là Từ Tử Dục, đây là Vu Hân Hân, cũng phải gọi là cô giáo.”

Dương Giản cười nói.

“Theo thời gian của chúng ta, thường là năm giờ rưỡi tan học, sáu giờ ăn cơm tối xong có thể phụ đạo cho em ấy, đến bảy giờ là vừa kịp tan học. Nhưng hôm nay có việc nên phải hoãn lại rồi.”

Vẻ mặt của Từ Tử Dục liền từ hưng phấn chuyển thành hổ thẹn, vội vàng nói:

“Thầy Tiểu Dương, hôm nay thầy có việc bận sao?”

“Không sao, buổi tối em vẫn chưa ăn cơm đúng không?”

“Vâng.”

Từ Tử Dục có chút xấu hổ trả lời.

“Bởi vì làm việc ở quán cơm, khi nào không còn khách bọn em mới có thể ăn, nhưng cũng phải đến tám chín giờ tối mới được.”

“Vậy bây giờ em đến đây, là xin nghỉ?”

Tử Tử Dục gật đầu.

“Vốn bây giờ là lúc đông nhất trong ngày, nếu như ngày nào cũng xin nghỉ, ông chủ nhất định là không thích, cho nên hôm nay em đến là muốn bàn bạc cùng thầy Tiểu Dương một chút, có khả năng em không thể đến mỗi ngày được.”

“Mẹ em về nhà chưa?”

Dương Giản xuất phát từ sự quan tâm hỏi thêm một câu.

“Rồi ạ.”

Mặc dù trả lời như vậy, nhưng vẻ mặt của Từ Tử Dục vẫn có chút buồn bã.

Dương Giản cũng không tiện hỏi tiếp, liền vỗ vỗ vai cậu nhóc.

“Trước hết đừng nghĩ nhiều nữa, theo chúng tôi đi ăn cơm, lấp đầy dạ dày rồi mới có tinh thần học tập. Em đi ra ngoài, đã nói cùng với mẹ rồi chứ? Vừa lúc tôi chưa khai giảng, buổi tối cũng không cần đi học,

có thể dành thêm một chút thời gian giúp em học bổ túc.”

“Cảm ơn thầy Tiểu Dương, cả chị Vu nữa.”

Từ Tử Dực nói chuyện không giống như người giàu, quả nhiên là con nhà nghèo sớm phải lo việc nhà.

Dương Giản mang theo bọn họ đến quán lẩu gần trường học, cũng chính là quán lẩu từng đến cùng với Lâm Gia Nam và Ngô Tô Hoa. Bởi vì vị trí tương đối khó tìm, người đến cũng chưa nhiều, chủ quán thấy Dương Giản, liền đi ra bắt chuyện.

“Ba người sao?”

“Ba người.”

Dương Giản trả lời.

“Trời lạnh thế này ăn lẩu là quá hợp rồi.”

Vu Hân Hân ngồi ở bên trong, đưa tay đặt lên trên luồng hơi nước tràn từ trong nồi ra, cảm thán.

Dương Giản suy nghĩ một chút, đột nhiên nói:

“Lại nói, đây là lần đầu tiên mình mời người khác đi ăn.”

“Lần đầu tiên?”

Vu Hân Hân có chút không rõ ràng lắm hỏi lại.

“Đúng vậy, mình là loại người có chút keo kiệt.”

Vu Hân Hân sững sốt, ngay sau đó lại cười ha ha.

“Cậu là muốn mình khen ngợi hay là muốn mình cười nhạo cậu đây?”

Từ Tử Dực lại cẩn thận dè dặt hỏi một câu:

“Thầy Tiểu Dương, ở đây không đắt lắm chứ?”

“Yên tâm đi, chút tiền ấy tôi vẫn có.”

Dương Giản xấu hổ cười cười.

“Bữa cơm này cũng là cho bản thân chút an ủi, hai người không cần tiết kiệm tiền cho tôi.”

Dương Giản hiếm có được một lần hào phóng, nếu như gặp phải Ngô Tô Hoa, còn có thể nghĩ đến thói quen xót tiền của hắn, nhưng hiện tại hai người kia cũng không tính là quen thân với hắn, nhất là Vu Hân Hân không phải là một cô gái hay ngại ngùng, vừa bắt đầu đã ăn mấy miếng thịt lớn. Từ Tử Dực ngẫm nghĩ, lại muốn thêm một phần bánh nướng.

“Không lấy thêm chút bia sao?”

Chủ quán ở bên cạnh đề nghị.

“Không được, có phụ nữ và trẻ em.”

Dương Giản cười xua tay.

Vu Hân Hân liếc mắt nhìn qua.

“Cái gì mà phụ nữ với trẻ con, cậu không phải vẫn là vị thành niên sao.”

“Cậu cũng biết sao.”

Dương Giản cảm thán, có Trác Tiểu Phàm ở đó, ký túc xá bọn họ trước mặt mấy cô gái này hầu như không còn giữ được bí mật gì rồi.

“Nhưng cậu làm thế nào lại va chạm với xã hội đen vậy? Vay tiền nặng lãi? Hay là trả nợ thay ai?”

“Cậu xem phim truyền hình nhiều quá rồi.”

Dương Giản bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Thật ra cũng không đến mức đụng chạm, chỉ là lúc đầu muốn kết hợp với anh ta làm ăn, sau đó lại không thành công.”

“Còn sau đó thì sao?”

Hai người đều hiếu kỳ nhìn hần.

“Tôi là một sinh viên nghèo, anh ta có thể làm gì tôi chứ?”

Dương Giản cười cười tự giễu, sau đó cực kỳ thắm thía nói với Từ Tử Dục:

“Em không phải là cũng muốn kiếm tiền sao, hôm nay dạy trước một chút cho em, trên thế giới tiền vốn không phải là thứ rất dễ kiếm, từ một kẻ nghèo hèn hai bàn tay trắng trở nên nổi trội, cần phải hiểu rõ cái giá phải trả cho việc đó.”

“Em sẽ cố gắng.”

Từ Tử Dục nghiêm túc thề thốt.

Nhìn bộ dáng cậu bé tràn đầy ý chí chiến đấu, Dương Giản không khỏi bật cười, nỗi băn khoăn vẫn quanh quẩn trong lòng nhất thời giảm đi rất nhiều. Cũng phải đến lúc này, hần mới có thể nhìn thẳng lại tất cả những việc đã xảy ra vào ban ngày, hần xác định mình đã không bị hành động của Lâm Gia Nam tác động đến tâm thần nữa, nhưng sự ầm áp cùng với ôm ấp mạnh mẽ sau buổi trưa dưới ánh mặt trời kia, lại khiến hần có chút nhớ nhung.

Ký ức này thật lâu thật lâu trước đây, hần đã chôn sâu ở thế giới kia, bởi vì ảo giác vụn vỡ thành từng mảnh nhỏ lúc ngủ mơ hợp lại lần nữa mà hiểu ra.

Đây mới là nguyên nhân cốt yếu khiến hần lo âu thấp thỏm.

Dương Giản đã tự nói với mình rằng nhất định phải thay đổi số phận, phải bắt lấy tất cả những cơ hội có thể lợi dụng được, bao gồm cả đối tượng rung động cùng thân thiết mà hần từng có. Việc làm của Lâm Gia Nam đã có chút gần với hồ đồ rồi, mặc kệ anh ta có muốn thừa nhận hay không, em trai anh ta không còn khả năng đi theo con đường mà gia đình mong muốn.

Trong nháy mắt, Dương Giản chợt nhớ đến Ngô Tô Hoa từng nói thích mình.

Lúc đó hần không coi là thật, cũng chưa bao giờ coi là thật, nhưng lúc này lại nghĩ, Ngô Tô Hoa có lẽ không biết, thực sự thích một người là việc đáng sợ như thế nào.

“Cậu làm sao vậy?”

Thấy Dương Giản có chút trầm mặc, Vu Hân Hân quay đầu, lo lắng hỏi hần.

Dương Giản cười cười.

“Không có gì, ăn nhiều một chút.”

Từ Tử Dực đại khái là đã rất lâu không được nếm vị thịt rồi, bữa ăn này ăn vô cùng vui vẻ, nhìn biểu tình thỏa mãn trên gương mặt cậu bé, Dương Giản liền cảm thấy bữa cơm này rất đáng giá. Vu Hân Hân dù sao cũng là một nữ sinh, cho dù có mạnh bạo cỡ nào, sức ăn cũng không thể sánh với một cậu nhóc thân thể khỏe mạnh đang độ tuổi phát triển, lúc này cũng dừng đũa, trong lòng dường như có suy nghĩ.

Đột nhiên Từ Tử Dực bật ra một câu:

“Chị Tiểu Vu, thầy đang suy nghĩ vấn đề kiếm tiền, chị thì đang suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ là nghĩ về thầy?”

“Đừng có nói bừa, chị giận đó.”

Vu Hân Hân đe dọa cậu nhóc.

Từ Tử Dực cười cười không nói gì.

Dương Giản không thể làm gì khác hơn là phải hòa giải.

“Chủ quán, tính tiền.”

Khi quay về trường học, đã khoảng bảy giờ rồi, lần đầu tiên hẹn nữ sinh ra ngoài dùng cơm, nhưng lại chọn nơi tương đối gần trường của mình, ngoại trừ việc gia sư, Dương Giản cũng có chút cố ý làm như vậy. Dù sao đối phương cũng là một cô gái, lại vì mình mà phải chịu hoảng sợ lo lắng, Dương Giản liền đứng ra gọi cho cô một chiếc taxi, cũng dựa theo giá cả mà đưa tiền xe trước cho tài xế.

“Làm cậu tốn kém rồi.”

Vu Hân Hân cười hì hì nói, vẫy vẫy tay ngồi vào trong, vẻ mặt đã có chút ảm ức. Cô vốn không ngờ Dương Giản là người keo kiệt như thế, thế nhưng dù có giận lại cũng không ghét, tuy rằng không ghét, nhưng cậu ta đã nhấn nhủ rõ ràng là không có ý với mình. Một người như vậy, khiến cậu ta phải tốn kém thật sự là một chuyện rất hả giận.

Dương Giản tiễn Vu Hân Hân đi rồi, quay lại phụ đạo cho Từ Tử Dực.

Vừa khai giảng, trong ký túc xá âm ỉ vang trời, thế nhưng khu tự học lại rất yên tĩnh. Tuy rằng đèn trong phòng học đều sáng, nhưng đến tự học lại lác đác không được mấy người, Dương Giản tìm được một phòng học trống, mang theo Từ Tử Dực đi vào.

“Thì ra đây là đại học.”

Từ Tử Dực cảm thán một câu.

Dương Giản nhân cơ hội thử khích lệ cậu ta:

“Thế nào, có động lực rồi sao?”

Từ Tử Dực lắc đầu:

“Sinh viên chẳng phải là cũng không học sao? Phòng học đều trống không, như vậy thoát nhìn cũng không có ý nghĩa gì.”

Dương Giản không khỏi ngại ngùng, chính mình đích xác đã từng như vậy, nhưng nguyên nhân chính là vì như vậy mới hối hận, hấn ho nhẹ một tiếng, nói với Từ Tử Dực.

“Sinh viên mấy năm này không có gì đáng kính trọng, nhưng tình hình tương lai của em sẽ khác. Bất kể như thế nào, bước đến được cánh cửa này, mới có được nhiều lối ra hơn.”

Từ Tử Dực cái hiểu cái không mà gật đầu.

Tiếp theo, là thời gian học phụ đạo. Dương Giản dạy vô cùng nghiêm túc, mỗi một chương và bài học hẳn đều cẩn thận đọc qua, suy nghĩ xem phải diễn đạt như thế nào cho dễ hiểu, lúc này mới truyền đạt lại cho Từ Tử Dực.

Từ Tử Dực biết đây là cơ hội khó có được, cũng hiểu phải bỏ sức, hoàn toàn khác với đám trẻ con nhà giàu bị buộc phải nghe gia sư mời đến giảng bài.

Khi Từ Tử Dực bắt đầu làm bài tập, Dương Giản nhìn cậu, thâm suy nghĩ trong lòng về tương lai của cậu bé. Bạn bè cùng tuổi thì được cha mẹ cưng chiều, làm nũng vùi vỉnh, cậu lại vừa vì kiếm sống mà bận rộn, vừa vì tương lai mà học tập. Từ Tử Dực cố gắng như vậy, vẫn có thể đạt được thành tích tốt, đổ vào một đại học tốt, nhưng loại kỳ tích như thế này, không phải ai cũng có được, nhất là với một đứa trẻ có hoàn cảnh gia đình không tốt như thế.

Dạy xong buổi hôm nay, Dương Giản đóng sách bài tập lại, đứng lên.

“Thầy Tiểu Dương, tan học sao?”

Từ Tử Dực vui vẻ hỏi hấn.

Dương Giản mỉm cười nói với cậu:

“Ngày mai lại học đúng giờ nhé.”

“Ngày mai, vì phải làm việc, chưa chắc có thể qua đây được.”

Từ Tử Dực khó xử mà nắm chặt góc áo.

“Mẹ em đâu? Không phải là về rồi sao?”

Khi Dương Giản hỏi, trong lòng có chút căm phẫn, trên đời này sao lại có loại cha mẹ vô trách nhiệm như vậy chứ?

“Hình như là không đòi được bao nhiêu tiền.”

Từ Tử Dực nhỏ giọng nói:

“Bà ấy luôn bức bối, em cũng không muốn ở trong nhà mãi, nghĩ ra ngoài kiếm tiền sớm một chút. Thế nhưng thầy đối tốt với em như vậy, thầy giảng cho em mấy thứ này tuy rằng không biết có ích lợi gì, nhưng rất thú vị, em có chút luyến tiếc.”

Dương Giản nhìn cậu bé, thở dài.

“Em chưa tốt nghiệp trung học, có thể kiên trì được thì đừng bỏ học. Tuy rằng không tiện ra ngoài làm thêm nhưng tương lai chưa chắc đã không có thành tựu, tuy nhiên con đường này so với tưởng tượng của em thì gian khổ hơn rất nhiều.”

“Em không sợ khổ.”

Từ Tử Dực cười với hắn.

“Thầy, cho thầy cái này.”

Dương Giản nhận thứ gì đó ở trong tay cậu, mảnh giấy nhỏ được gấp gọn gàng mở ra, phía trên là biên lai vay tiền được nét bút non nớt viết ra.

“Thầy, nếu như em có thời gian, buổi tối sáu giờ sẽ đến tìm thầy, thầy có thể tiếp tục phụ đạo cho em không?”

Từ Tử Dực nhìn hắn đầy mong đợi.

Viền mắt Dương Giản nóng lên.

“Em nhớ kỹ số điện thoại của tôi, gọi cho tôi là được.”

“Vậy thì chào thầy nhé, em về nhà trước nha.”

Từ Tử Dục thu dọn túi sách khoác lên vai, vẫy vẫy tay với Dương Giản.

Dương Giản đi cùng cậu bé ra khỏi khu tự học, nhìn theo bóng lưng cậu rời đi, tâm tình thật lâu không thể bình tĩnh. Đây là lần đầu tiên hắn bị chấn động bởi một đứa trẻ, song song cũng thức tỉnh chính bản thân mình. Có rất nhiều người so với hắn càng bất hạnh hơn, mà ngoại trừ quý trọng cùng phần đầu, Dương Giản không thể chọn cách nào khác để không cảm thấy hổ thẹn với cuộc sống mới này của mình.

25. Chương 25: Lời Mời Của Cán Sự Trưởng

Học kỳ mới, Dương Giản tiếp tục những ngày nên chạy bộ thì chạy bộ, nên đi học liền đi học, nên tự học thì tự học. Thời gian rảnh rỗi, liền vội vàng làm phần mềm của mình, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng phong phú, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều.

Trác Tiểu Phàm thường nhìn hắn cảm thán.

“Tên nhóc cậu càng ngày càng trở nên gương mẫu rồi, ánh mắt của Vu Hân Hân thật độc, hiện tại không bắt lấy, sau này e rằng sẽ phải cạnh tranh kịch liệt.”

“Đừng có nói lung tung, chúng mình là quan hệ nam nữ thuần khiết.”

Dương Giản nói vô cùng chính nghĩa.

“Vu Hân Hân người ta còn đang muốn tìm bạn trai đó, đừng phá hỏng việc của người ta.”

“Cậu thật sự là không biết hay đang giả ngu vậy?”

Trác Tiểu Phàm đâm chột hắn.

“Hay là muốn hưởng thụ cảm giác được cô nàng theo đuổi? Thật không ngờ, mặt người dạ thú nha.”

Dương Giản thề với trời.

“Mình thật sự không có.”

Lúc này một giọng hát sai nhịp từ trong di động truyền ra: ‘Thích vẻ mặt quan tâm của em, đó là biểu hiện ghen tuông. Em nói sẽ yêu tôi thật lâu, đó là chuyện dẫu dằng nhất.’

Trác Tiểu Phàm lập tức nháy mắt:

“Quả nhiên là đang yêu rồi, thiếu niên.”

Dương Giản khóc không ra nước mắt, tại tên nhóc Ngô Tô Hoa kia không có việc gì làm liền trộm sửa chuông của mình, còn dùng ca từ buồn nôn như thế, sợ việc xấu ở bên ngoài quần lầy hần còn chưa đủ sao, hần vội vã nhắc điện thoại.

“Dương Giản, nhanh quay lại ký túc xá, cán sự trưởng Tường có việc tìm cậu.”

Giọng nói có chút quái quái của mập mập từ trong điện thoại truyền tới. Cán sự trưởng Tường cậu ta nhắc đến chính là cán sự thể dục của lớp bọn họ, giọng điệu quen thói hách dịch. Bởi vì là họ Tường, cho nên bị mọi người gọi châm chọc là ‘Cán sự trưởng Tường’, tên thật Tường Lỗi lại rất ít khi được mọi người nhắc đến.

Mập mập cùng cậu ta càng không hợp nhau, nguyên nhân vốn là, khi năm nhất bọn họ lần đầu tiên tham gia đại hội thể thao, Tường Lỗi thấy đáng người mập mập béo tốt, vô cùng vui mừng, cứ thế thay cậu ta đăng ký toàn bộ các môn đẩy tạ, ném đĩa. Trong cuộc thi kéo co tập thể còn sắp xếp mập mập vào vị trí giữ thăng bằng cuối cùng. Nhưng cậu ta không biết là mập mập béo thì có béo, nhưng rất yếu ớt, trên người chỉ toàn là mỡ. Muốn dùng cậu ta để oanh tạc đại hội thể dục thể thao thì quả thực là nhìn nhầm người. Mập mập dùng hết mưu mẹo muốn tránh việc bị mất mặt trước bạn học toàn trường, cán sự trưởng Tường lại là ‘cẩn chặt không buông’, không những vậy còn nói danh sách đã được tổng hợp trình lên ban chủ nhiệm rồi, không còn thay đổi được nữa. Như vậy rất tốt, ba ngày trước khi Đại hội thể dục thể thao khai mạc mập mập liền bị hành hạ đến mức xương sống thắt lưng đau còn chân thì rút gân, đừng nói phải đi hết năm tầng, lên năm bậc thang cũng đau đến mức kêu to. Cũng may Dương Giản cùng Trác Tiểu Phàm thương cảm cho anh béo nhà bọn họ, hai người liều mạng toàn thân ướt đầm mồ hôi nửa lời nửa kéo mập mập về ký túc xá. Bởi vậy mập mập liền kết oán với Tường Lỗi.

Trong trí nhớ về một quãng đời thất bại của Dương Giản trước kia, hần và vị cán sự trưởng này không có tiếp xúc gì lớn. Bạn học Tường sau này thuận buồm xuôi gió, thăng tiến rất cao. Từ cán sự lớp, trở thành cán sự trưởng, sau đó luôn cúi đầu dấn vào học sinh trong trường. Sau khi tốt nghiệp lại thuận lợi được giữ lại trường, làm một nhân viên trong trường chuyên quản lý công việc của Đoàn Thanh niên Cộng sản, nhưng như vậy lại rất phù hợp với mục đích luôn cúi đầu của hần.

Nghĩ đến đây, Dương Giản liền có chút để tâm đến mục đích tương lai của vị cán sự này. Hiện tại mới là học kỳ hai của năm nhất, bạn học Tường còn chưa cúi đầu dấn vào học sinh khác, đây đơn giản chỉ là Đại hội Thể dục Thể thao mùa xuân. Quay về ký túc xá đẩy cửa ra, thấy Trác Tiểu Phàm cùng mập mập đang kê vai nhau đứng nhìn mình cười cười hèn mọn, trong lòng càng xác định rồi.

“Người anh em, đi thôi. Cán sự trưởng chỉ định cậu chạy 10000m nam.”

Trác Tiểu Phàm tiến lên vỗ vai Dương Giản cười nói.

Phó mập mạp cũng đi từ bên cạnh sang nói.

“Cũng tại cậu cuối kỳ vừa rồi đột nhiên mắc chứng gì, sáng sớm mỗi ngày đều chạy bộ, khiến mấy người chuyên chiêu sinh bên thể dục thấy được. Tiểu Lỗi Tử đang lo không bắt được người nào, danh tiếng của cậu truyền xa, không muốn cậu ta chú ý cũng không được. Người anh em, làm rất tốt, kiếm chút thể diện về cho anh béo của cậu nhá.”

Dương Giản nghe vậy đầu liền nổi vạch đen, hỏi:

“Lớp chúng ta có tổng cộng bao nhiêu người đăng ký vậy, chắc không phải chỉ có mình tôi chạy đường dài như thế chứ?”

“Không có ai thì mình cậu làm ngôi sao duy nhất đi.”

Trác Tiểu Phàm nhảy mắt cười nói:

“Nhưng trong đám nam sinh chúng ta không chỉ có cậu bị chỉ điểm chạy đường dài, con một sách Thôi Vân ở bên cạnh đăng ký chạy vượt rào 110m.”

“Cái gì? Thôi Vân đăng kí chạy vượt rào 110m, không phải nói đùa chứ.”

Dương Giản nghĩ mình mơ rồi. Thôi Vân trong trí nhớ của kiếp trước vẫn luôn ngoan ngoãn học tập, nỗ lực vươn lên thành sinh viên tốt, không nhớ rõ cậu ta còn giỏi cả mặt này. Hơn nữa còn là chạy vượt rào 110m, kiếp trước Dương Giản chính là fan cuồng của ‘Người bay’ Lưu Tường[1]. Bất kể là tư thế oai hùng tuyệt vời ở Athens 2004[2]; hay là bóng lưng cô đơn khi bị chấn thương nặng ở Bắc Kinh 2008[3], Dương Giản đều khắc sâu vào trong ký ức.

“Đừng nói cậu, lúc chúng tôi mới biết cũng giật mình. Nghe Nhị Bàn ở ký túc xá bên cạnh nói Thôi Vân là đi tìm cán sự trưởng Mao Toại tự đề cử bản thân đó.”

Mập mạp ở bên cạnh tiếp lời.

Thật không, tâm tư Dương Giản ngấm động. Thôi Vân này, từ lúc biết đến nay đã hai cuộc đời rồi, chỉ là một sinh viên tốt một lòng dốc sức học tập, thậm chí còn không muốn vì một vài việc vặt vãnh đáng mà làm lỡ thời gian quý báu theo đuổi tri thức của mình. Là chuyện gì đã thay đổi cậu ta, ngay cả Đại hội Thể dục Thể thao mùa xuân như thế này theo cách nhìn của Dương Giản là loại hoạt động nhằm chán mà cũng đồng ý tham gia.

“Người anh em, đừng nhớ nhung người khác nữa, 10000m đó, đường bằng plastic của trường chúng ta không dài như thế thì ít nhất cũng phải chạy 25 vòng. Không có kỹ năng chắc chắn sẽ không chịu được, nhanh chóng đi luyện tập đi.”

Phó mập mập chân thành đưa ra lời khuyên.

“Này, mình vẫn chưa nói là mình sẽ đi.”

Dương Giản cười tủm tỉm nói.

“Ai báo thì người đó tự mình đi đi, vừa không có tiền vừa mệt sức, từ trước đến nay mình không làm không công.”

Mập mập buông tay.

“VẬY cậu đi nói với cán sự trưởng đi. Đừng trách người anh em này không nhắc nhở cậu, đầu năm mình đã đến mức một khóc hai quấy ba thất cổ rồi, cuối cùng vẫn bị kéo đi làm trò.”

“Biết rồi, mình đi tìm cậu ta.”

Dương Giản nói rồi liền xoay người ra khỏi ký túc xá, dựa theo ký ức đời trước, vị cán sự này nếu không ở trong văn phòng hướng dẫn cho các sinh viên khác thì sẽ ở ngoài sân. Kết quả là cả hai nơi đều không tìm được cậu ta, không ngờ lúc đi qua bãi tập lại nhìn thấy cán sự trưởng đang chỉ huy mấy sinh viên trong ban cán sự chuyển mấy khung rào cản dùng cho chạy vượt rào 110m. Vị cán sự trưởng Tưởng này ngoại trừ đảm nhận trách nhiệm của cán sự thể dục thì còn kiêm thêm việc quản lý sân thể dục trong trường, nghĩ tới đây Dương Giản không khỏi bật cười, cấp trên có nhiều quyền hành một chút liền có thể sai khiến mấy cấp dưới nhỏ bé rồi, cũng thật khó trách người này sau đó tiến xa như vậy.

Dương Giản đang thâm oán Tưởng Lỗi trong lòng, Tưởng Lỗi quay người lại liền nhìn thấy hắn, lập tức hô to.

“Dương Giản, bên này, có chuyện muốn nói với cậu.”

Dương Giản vừa cười nhạo trong lòng còn chưa có làm chức cao quyền lớn mà bày ra dáng vẻ kiêu ngạo kia làm cái gì chứ, vừa chậm rãi thông thả đi qua.

“Cậu cũng biết rồi đi, Đại hội Thể dục Thể thao mùa xuân lần này, lãnh đạo trường mới nhậm chức muốn thể hiện lớn một chút. Tôi nghe đám sinh viên thể dục trong ký túc xá nói gần đây cậu rất cố gắng, sáng sớm mỗi ngày đều chạy bộ năm vòng, trong đám sinh viên thể dục bọn họ có nhiều người còn không chăm chỉ được như thế. Cho nên, tôi đã báo danh cho cậu chạy 10000m nam, chạy thật phong cách, chạy có trình độ, làm vẻ vang cho 250 nam sinh trong trường chúng ta.”

Cán sự trưởng Tường làm điệu làm bộ võ võ vai Dương Giản.

Cậu mới 250, cả nhà cậu 250, toàn bộ tiểu khu đều 250. Dương Giản bắt đắc dĩ bày ra một nụ cười khổ:

“Tường Lỗi, mình cũng muốn làm vẻ vang cho trường, đáng tiếc cậu nói chậm rồi, cuối tuần tới mình phải đi làm thêm, bỏ bê công việc sẽ bị khấu trừ tiền lương.”

Tường Lỗi cười cười nói:

“Không sao, Đại hội Thể dục Thể thao lần này không chiếm thời gian cuối tuần, hạnh mục các cậu thi lại là ngày cuối cùng, sắp xếp vào buổi chiều thứ sáu, chạy xong vừa kịp cho các cậu ăn mừng. Thoải mái chọn chỗ nào cũng được, trường sẽ chi trả. Hơn nữa, cũng đừng trách tôi không nói sớm cho cậu biết, lần này chúng ta được tài trợ không ít, quán quân của từng hạng mục sẽ được câu lạc bộ thể hình lớn nhất thành phố trao giải, giá trị rất lớn đó.”

Dương Giản vừa nghe đến cái này, nhất thời hai mắt tỏa sáng, nói:

“Có tiền mặt sao, nói vậy tôi có thể tham gia được.”

Tường Lỗi phỏng chừng là chưa từng gặp phải tình huống bất ngờ như vậy, bị ghen nửa ngày không nói được câu nào, lúc này Thôi Vân từ bên cạnh đi đến, cũng chuyển một cái khung rào cản, tiếp lời nói:

“Dương Giản cậu cũng quá tham tiền rồi, thật khiến cho tôi và cán sự trưởng xấu hổ mà.”

Cán sự trưởng Tường rõ ràng là không thích cái biệt danh này, chỉ thấy sắc mặt cậu ta thay đổi mấy lần, đè ép cơn giận nói:

“Không phải vậy chứ Dương Giản, đừng làm khó tôi như thế. Cậu xem Thôi Vân người ta, chủ động đăng ký hạng mục chạy vượt rào mới có của Đại hội Thể dục Thể thao lần này cho trường, không biết là, bạn học Thôi trước đây có phải là vận động viên điền kinh không nữa.”

Dương Giản nghe xong trầm nghĩ trong lòng, thật sự là chân nhân bất lộ tướng, trí nhớ về kiếp trước chưa từng nghe thấy Thôi Vân có sở trường đặc biệt về thể dục, cái này nghiêm chỉnh mà nói thì, trực tiếp đạt cấp độ như đội điền kinh rồi. Không khỏi cảm thấy kính nể, ngược lại còn nổi ý muốn thăm dò suy nghĩ của Thôi Vân. Lại nói với Tường Lỗi:

“Được rồi, Tường Lỗi, mình sẽ cố tham gia một lần, cũng đừng có làm mình bị trừ lương đẩy cán sự trưởng.”

Tường Lỗi cười nói:

“Nói cũng đúng, vì làm rạng danh cho tập thể, là người đàn ông thì phải có trách nhiệm. Các cậu cứ luyện tập trước đi, chủ nhiệm Hàn còn tìm tôi có việc.”

Nói xong cười tủm tỉm chấp tay sau hông rồi đi.

Nhìn bóng lưng Tưởng Lỗi, Thôi Vân đột nhiên nói một câu:

“Dương Giản, bình thường nhìn cậu rất nhanh nhẹn, sao lúc này lại ngốc như thế?”

“Sao lại nói như vậy?”

Dương Giản lạnh lùng hỏi lại, chỉ cảm thấy người này sao lại đáng ghét như vậy chứ.

“Cậu trước tiên cứ lĩnh phần thưởng trước đi, đến lúc đó mình có tham gia hay không cậu ta còn để ý sao? Hiện tại nói như vậy, không phải là vướng vào khó khăn không qua được sao? Loại người thích luôn cúi như thế này, cẩn thận cậu xuất lực rồi mà không lấy lòng, cuối cùng còn bị làm khó dễ nữa.”

“Xì.”

Dương Giản bị suy nghĩ của cậu ta làm cho bật cười.

“Cậu thật sự nghĩ cậu ta là lãnh đạo sao, nhưng cũng cảm ơn đã nhắc nhở nhé.”

Chuyện hai người trước đây vì Ngô Tô Hoa mà kết thù coi như tạm thời bỏ qua, Thôi Vân cười cười.

“Nếu như so với cậu, tôi càng không ưa cậu ta hơn.”

“Cái gì, đừng có so sánh tôi với cậu ta, đây là vấn đề nhân cách.”

Dương Giản nửa đùa nửa thật nói.

“Biết rồi, không ngờ được cậu lại chạy 10000m.”

“Cậu cũng không thể ngờ được, đúng là giỏi cả văn lẫn võ sao?”

“Đừng có nghe tên kia khoác lác, nào có tốt như vậy.”

Thôi Vân lúc này ngược lại có chút xấu hổ, cười cười nói:

“Lúc bé thể chất tôi rất yếu, sau đó được huấn luyện viên Ngô của đại đội huấn luyện vài năm, sau khi thân thể tốt hơn rồi thì không tiếp tục luyện nữa.”

“Nhưng dù sao cũng là cấp độ chuyên nghiệp, so với gà mờ như tôi mạnh hơn là cái chắc rồi.”

Dương Giản vừa cười vừa giúp Thôi Vân chuyển khung vượt rào cuối cùng xếp trên đường thi đấu.

“Nghĩ như thế nào lại muốn tham gia hạng mục này?”

“À, huấn luyện viên Ngô trước đây chính là vận động viên lão làng hạng mục chạy vượt rào của quốc gia, thầy ấy nói với tôi như vậy. Thân thể của người da vàng, chạy cự ly ngắn về mặt liều mạng thì không thể đấu lại được người da đen. Nhưng về yếu tố thành thạo lại không giống như thế. Cậu xem vận động viên của Trung Quốc đi thi thể giới thành tích không phải là rất tốt sao. Huấn luyện viên Ngô lúc đó có ý muốn mang một đám trẻ con chúng tôi theo, cũng là mong muốn sau này trong đám chúng tôi có người nào đó có thể làm rạng danh nước nhà ở hạng mục này. Nhưng sau này khi tôi đổ vào trường cao trung trọng điểm, bận rộn việc học, hơn nữa thể chất của tôi cũng khỏe hơn rồi, không luyện nữa. Thật hy vọng nhóm bạn đồng môn sau này có ai đó đột nhiên nổi tiếng.”

Thôi Vân nói, trong mắt tràn đầy tia sáng hạnh phúc, nhìn ra được cậu ta rất thích loại vận động này.

Dương Giản trầm nghĩ, không lâu nữa, Thôi Vân, tâm nguyện của cậu và huấn luyện viên Ngô rất nhanh sẽ thành hiện thực. Bây giờ là năm 2002, Lưu Tường đã đạt được chức quán quân của Đại hội Thể dục Thể thao sinh viên toàn thế giới, nhưng lúc đó giới truyền thông trong nước còn chưa chú ý đến anh ta. Tuy nhiên tương lai không lâu sau, đêm Athen kích động lòng người kia, vô số người Trung Quốc đều kiêu ngạo vì anh ấy.

Sắc trời đã tương đối muộn, nhìn mặt trời lúc hoàng hôn từng chút từng chút lướt qua khung vượt rào, lướt qua người thiếu niên ở phía trước, trong nụ cười của Dương Giản có một chút rung động, một chút cảm khái. Hắn nghĩ, thái độ của mình với cậu ta trước kia có chút bất công, một người có thái độ không chút bất công như thế, bất kể như thế nào cũng không thể nói là một người xấu được.

Chú:

[1],[2],[3]Lưu Tường:Lưu Tường là VĐV đi vào lịch sử điền kinh thế giới, khi trở thành người châu Á đầu tiên đoạt HCV Olympic cự ly 110m vượt rào nam tại Athens 2004. Trong Olympic Bắc Kinh 2008, anh bị dính chấn thương ở gân gót chân khi khởi động nên đã phải rời trường thi đấu ngay vòng loại.

26. Chương 26: Đồng Bạn Hợp Tác

Dương Giản một đường đi thẳng, đang nghĩ ngợi chuyện cầm phần thưởng đi đổi lấy tiền, không ngờ trên vai trằm xuống, một giọng nói quen thuộc truyền đến từ đằng sau.

“Cuối cùng cũng tìm được cậu rồi.”

Hắn quay người lại, không bắt ngờ lắm nhìn thấy Ngô Tô Hoa, bộ dáng vui vẻ, giống như một chú chó lớn nhìn thấy chủ nhân liền nhảy lên vậy. Đề xuống vui vẻ xung động đột nhiên dâng lên trong lòng, Dương Giản cười cười không nói gì.

“Đi, đến chỗ tôi ăn đi. Ngày hôm nay tôi sẽ thể hiện tài năng cho cậu thấy.”

Ngô Tô Hoa cười đến thấy răng không thấy mắt.

“Cậu? Có được không đây?”

Dương Giản bị chọc cho cười.

“Đừng coi thường người khác.”

Ngô Tô Hoa giả vờ muốn đâm hắn, nhưng Dương Giản đã nhanh chóng né được, không khỏi than thở:

“Nhóc con cậu lẩn đi thật nhanh, lần nào cũng không đánh được.”

“Cũng không phải là lần nào cũng không đánh được.”

Dương Giản chợt nhớ tới một màn thám hiểm kia, nhưng hắn thấy Ngô Tô Hoa một lúc vẫn chưa phản ứng lại, nháy mắt liền chuyển trọng tâm câu chuyện:

“Cậu tính nấu thứ gì ngon để đãi tôi đây?”

Ngô Tô Hoa hàm hừ liếc nhìn hắn một cái, nói:

“Đi mua thức ăn trước đã.”

Quay mặt nhìn về phía siêu thị quen thuộc, Dương Giản không khỏi lại bắt đầu thuyết giáo:

“Đã nói với cậu là vào siêu thị mua thức ăn đắt hơn ra chợ nhiều. Đừng nhìn mấy cửa hàng lớn nhiều chủng loại hàng có đoàn người rộn ràng nhốn nháo xếp hàng có vẻ rất náo nhiệt, đám đồ ăn rẻ thế nhưng đã bị các bà các cô xếp hàng xông vào cuốn sạch vào 8 giờ sáng rồi.”

“Thật không, nhưng thức ăn ở chợ có mùi, chất lượng thực phẩm chưa chắc đã tốt hơn.”

Ngô Tô Hoa cố gắng biện giải.

“Ai, đúng là thiếu gia mà, để tôi mang cậu đi trải nghiệm cuộc sống của người dân nghèo một chút, tiền tiết kiệm được cho tôi coi như phí hướng dẫn du lịch.”

Dương Giản biết thời thế đưa ra đề nghị.

“Cậu đi chết đi.”

Ngô Tô Hoa sau khi bộc lộ rõ sự khinh bỉ với Dương Giản, vẫn đi theo hắn đi tới chợ mua thức ăn.

Cách phòng Ngô Tô Hoa thuê một khoảng, có một khu chợ mua bán nông sản rất lớn, kiếp trước Ngô Tô Hoa từng thuê nhà ở gần đó, nhất là trong khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời thì trở nên tương đối quen thuộc. Dọc một đường đi trong chợ, xung quanh đều là thanh âm phố phường, bởi vì tiếng tranh cãi ầm ĩ mà hai người không thể nói chuyện.

Nhưng Ngô Tô Hoa rốt cuộc cũng không nhịn nổi nữa, kéo kéo ống tay áo của Dương Giản nói:

“Vừa rồi ở sân tập cậu với Thôi Vân nói chuyện gì thế?”

Dương Giản sửng sốt, dừng bước, quay đầu lại nghiêm túc nhìn cậu ta hỏi:

“Cậu đây là đang ghen tị sao? Ghen với tôi hay ghen với cậu ta?”

“Cậu...”

Ngô Tô Hoa không còn lời nào để nói, lát sau mới nghẹn ra một câu:

“Cậu quả nhiên vẫn là nên đi chết đi.”

Dương Giản nhìn bộ dạng ầm ức của cậu ta, không khỏi bật cười.

“Thuần khiết thôi, tôi cùng cậu ta có việc mới nói, không có gì khác. Đều là người trưởng thành rồi, lúc nói chuyện đứng đắn thì đừng mang theo thành kiến.”

Ngô Tô Hoa hừ một tiếng, quay đầu đi vào trong chợ. Đi chưa được mấy bước, đã quay đầu lại oán giận với Dương Giản.

“Mấy cái mùi này thật khó ngửi.”

Dương Giản cười cười, dẫn cậu ta đi qua một dãy quầy hàng bán đồ ăn đã nấu chín, rồi mới dừng lại trước một quầy hàng bán đồ tươi sống.

“Anh họ cậu tối có về không, tôi thấy lần trước anh ta mua cá, chắc là cậu thích ăn cá đi. Nhìn rồi chọn xem, có rất nhiều loại cá đó.”

Ngô Tô Hoa nhanh chóng đáp:

“Tùy tiện đi, thực tế thì tôi cũng không nhìn ra.”

Dương Giản nhất thời cảm thấy có chút đau đầu, tiện tay chọn một con cá nheo khoảng 2 cân dự định quay về sẽ chưng với đậu hũ. Đi qua đi lại một hồi mua thêm chút rau cần, đậu khô, đậu hũ, cải dầu. Chợt nhớ ra Ngô Tô Hoa còn thích ăn món trứng xào cà chua, vội hỏi Ngô Tô Hoa.

“Ở nhà còn trứng không?”

“Ách, không biết. Trước giờ vẫn là anh họ quản lý nhà bếp.”

Ngô Tô Hoa thản nhiên nói, nếu nói rằng không phân biệt nổi năm loại hạt, thì dùng trên người cậu ta quá hợp rồi.

“Vậy cậu muốn tiếp đãi tôi thế nào?”

Dương Giản hỏi ngược.

“Dù sao thì cậu cũng rất giỏi sắp xếp, tùy tiện làm mấy thứ gì đó nấu chín lên là được.”

Dương Giản quyết định không hỏi ý kiến của cậu ta nữa, quay lại mua thêm cà chua cùng trứng gà. Mấy thành phố ở phương bắc này, bán trứng gà cũng có nét riêng của mình, không giống nơi khác bán theo cân, ở đây đều là bán theo số. Năm ấy giá hàng hóa vẫn chưa tăng nhiều, Dương Giản hỏi người bán hàng rong, là 10 đồng được 42 quả. Hắn vội vàng nhỏ giọng dặn Ngô Tô Hoa nhìn người bán hàng đếm trứng gà đừng để người ta lừa, còn mình thì quay lại quầy hàng ở xa hơn mua cà chua. Nhìn Ngô Tô Hoa ngoan ngoan

gật đầu, nỗ lực nhìn chăm chăm tay người bán hàng đang đếm trứng gà, chỉ sợ người ta sẽ thả sót trứng vào trong rổ, Dương Giản cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Mang theo túi lớn túi nhỏ quay về phòng trọ, Dương Giản vội vàng đuổi Ngô Tô Hoa ra khỏi nhà bếp. Đùa giỡn, thiếu niên miệng kêu gào tùy tiện làm chín có thể tin tưởng được sao.

Đóng chặt cửa bếp, Dương Giản thể hiện bản lĩnh. Nhờ những ngày bị thương phải tự vượt qua đời trước, tay nghề của hắn coi như không tệ. Trước tiên rửa sạch miếng cá nheo lớn dưới vòi nước, lại dùng dao chặt thành mấy miếng nhỏ hình vuông, thêm chút rượu gia vị và nước tương vào ướp. Chuẩn bị cá xong rồi, Dương Giản vội vàng xoay người xử lý rau củ. Nhặt hết rễ rau cần rồi rửa sạch, phần lá nhặt xuống từng mảnh cẩn thận đặt vào trong một túi plastic nhỏ buộc kỹ cho vào trong tủ lạnh. Rất nhiều gia đình đều không ăn lá rau cần, nhưng ở quê nhà họ Dương bọn hắn, lá rau cần cắt nhỏ trộn đều với một mì chưng cách thủy, quét mỡ lên rồi chấm ăn với dấm tỏi ớt, cũng là một món ăn ngon. Lúc còn nhỏ Dương Giản luôn thấy mẹ mình nhặt lại mấy thứ này, sau đó trộn bột rồi ăn. Đột nhiên lắc lắc đầu, sao hắn lại phải chuẩn bị mấy thứ này cho Ngô Tô Hoa chứ, cậu ta không phải người tiết kiệm, có lẽ cũng không biết làm gì, lẽ nào lại muốn mình đến đây hầu hạ cho thiếu gia kia ăn sao?

Đang mải nghĩ, túi plastic trong tay chợt bị người khác đón lấy, Dương Giản bình tĩnh nhìn sang, không ngờ lại là Lâm Gia Nam đang cười tủm tỉm nhìn hắn, nhất thời kinh ngạc.

“Sao lại là anh?”

“Đây là nhà tôi.”

Lâm Gia Nam trả lời rất hợp lý đúng đắn.

“Bây giờ hình như chưa phải lúc tan tầm.”

“Đúng lúc có việc, về nhà ăn cơm.”

Nói như vậy rất hợp lý nhưng nghe ra lại vô cùng kỳ quái, Dương Giản nghĩ, thật giống cô vợ lén lút ngoại tình bị anh chồng bắt được, lại còn giống như gian phu của vợ là bạn mình, nhất thời có chút không biết làm sao. Đại khái Lâm Gia Nam cũng phát hiện ra vấn đề giống như vậy, bầu không khí đột nhiên trở nên lúng túng.

Trầm mặc trong chốc lát, vẫn là Lâm Gia Nam đứng ra điều hòa bầu không khí, chỉ chỉ lá rau cần trong tay hắn nói:

“Sao cậu còn giữ lại cái này, muốn lấy về nuôi thỏ sao?”

Dương Giản phản bác:

“Cái này dùng để tắm bột rồi chưng lên ăn, cho em họ anh trải nghiệm cuộc sống. Sao nào, sợ cậu ta theo tôi phải chịu ầm ỨC sao?”

Nhất thời kích động, lại nói sai từ, cứ thế liền trở nên khẩn trương.

Lâm Gia Nam kinh hãi.

“Nó theo cậu từ lúc nào, có chuyện đó từ khi nào?”

“Này, anh họ, hai người nhân lúc em không có mặt nói xấu gì em đó.”

Đầu Ngô Tô Hoa từ ngoài cửa ló vào, nhìn hai người kêu to.

Dương Giản cười nhạt, không thêm nhắc lại.

Lâm Gia Nam lúc này mới hiểu vừa rồi không phải Dương Giản nói thật, là hắn đang cố ý muốn chọc giận mình, cũng cười cười, nói với Ngô Tô Hoa.

“Cậu bạn nhỏ của em hình như có chút ý kiến với anh.”

Ngô Tô Hoa không biết chuyện xảy ra giữa bọn họ, toàn bộ sự việc cậu biết được chỉ là Dương Giản thích Lâm Gia Nam, lúc trước Lâm Gia Nam không biết, sau đó biết rồi cũng không thể nào thích Dương Giản. Ngô Tô Hoa còn nghĩ rằng Dương Gian hiểu rõ việc này thì đã buông tay rồi, hậu quả dây dưa với một thằng nam chính cậu đã hưởng qua, bài học tàn khốc như vậy xảy ra trước mắt mà Dương Giản còn chưa biết phòng bị, Ngô Tô Hoa lập tức có chút cảm giác tiếc hận, vội vàng kéo Dương Giản sang một bên nhỏ giọng nói:

“Dương Giản, cậu không phải là không thích anh họ tôi nữa rồi sao?”

Dương Giản bắt đầu dĩ nhiên cậu ta nói:

“Là cậu gọi anh ta về sao?”

Ngô Tô Hoa vội vã lắc đầu.

“Đương nhiên không phải.”

“Vậy không có cách nào khác rồi, tôi ở trong nhà cậu phải chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải anh họ cậu, gặp phải anh ta cũng có nghĩa là thích anh ta sao?”

Ngô Tô Hoa nghe ra được Dương Giản là thật sự tức giận, thế nhưng cậu cũng là vì muốn tốt cho Dương Giản nên mới nói như vậy, nhất thời cảm thấy có chút oan ức:

“Thế nhưng anh ta nói là cậu có ý kiến với anh ta.”

Dương Giản quả thực rất muốn phủi tay bỏ đi.

“Cậu tin anh ta, hay là tin tôi?”

Ngô Tô Hoa suy nghĩ vài giây, trả lời:

“Tin cậu.”

“Thức thời thế sao?”

Ngô Tô Hoa nhanh chóng lắc đầu.

“Đều do tôi không tốt, kéo cậu đến đây, còn vô duyên vô cớ khiến cho cậu phải chịu ầm ứ.”

Cậu ta xin lỗi thành khẩn như vậy, khiến Dương Giản cũng không biết phải làm gì hơn, dứt khoát xoay người muốn quay về phòng bếp thì, đã thấy Lâm Gia Nam bưng cơm canh đã làm xong đi ra. Lá rau cần kia hình như cũng đã được hấp rồi, Dương Giản không khỏi mở to mắt nhìn.

“Cậu bảo chứng lên mà, tôi đã chứng luôn rồi.”

Lâm Gia Nam vô cùng vô tội nhìn hắn.

Ngô Tô Hoa ném một miếng, nhận xét:

“Vị cũng không tệ lắm.”

Lâm Gia Nam lại hỏi Dương Giản:

“Cậu thử xem? Lần đầu tiên làm, không biết có đúng không nữa.”

Bộ dáng anh ta lấy lòng như vậy, Dương Giản nhìn cũng có chút không đành lòng, ném một chút thấy vị cũng được, không ngờ Lâm Gia Nam cũng có thiên phú như thế.

Ba thanh niên ở trên bàn cơm ăn đến khí thế ngất trời, ăn sạch sẽ, ngay cả nước dùng của món cá nheo chưng đậu hũ cũng không tha, Ngô Tô Hoa đem trộn với một chén cơm tẻ nhỏ ăn hết. Ăn cơm xong, Ngô Tô Hoa tranh phần rửa bát, Lâm Gia Nam tỏ ra không tín nhiệm cậu ta, tự mình vào phòng bếp, Dương Giản đứng một bên cười cười, không tranh với anh ta.

Ngô Tô Hoa vuốt cái bụng ăn đến căng tròn, đôi mắt to nhìn Dương Giản nói:

“Ăn ngon thật, lại sắp béo rồi, sau này cậu rảnh rồi thì đến làm cơm cho tôi ăn đi.”

Dương Giản thực sự nhịn không được vỗ đầu cậu một cái, nói:

“Tham ăn còn sợ béo? Bữa cơm này là anh họ cậu làm đó, phải cảm ơn anh ta đi, hơn nữa, tôi cũng không có thời gian ngày nào cũng đến hầu hạ thiếu gia cậu.”

Khung cảnh ấm áp như vậy dường như đã từng có, nhưng trong lòng Dương Giản vẫn còn e ngại Lâm Gia Nam, trừ những lúc bàn chuyện nghiêm túc thì tuyệt không muốn có quan hệ gì đến người này, liền nhân lúc anh ta thu dọn phòng bếp liền tạm biệt Ngô Tô Hoa, một mình chậm rãi quay về trường học.

Lúc đi ngang qua sân tập, hình như có một bóng người quen thuộc, Dương Giản tập trung nhìn lại, thì ra là Thôi Vân. Lúc này vẫn còn chưa về, có lẽ là vừa mới kết thúc khoảng thời gian luyện tập.

Thiếu niên mặt đầy mồ hôi ngồi dựa vào khung cửa rào cản, thấy Dương Giản đến liền cười cười đầy hữu nghị với hắn.

Dương Giản tràn đầy sự ngưỡng mộ trong lòng đi qua hỏi:

“Sao lại luyện tập lâu thế, phải kết hợp vừa tập vừa nghỉ ngơi chứ.”

Thôi Vân lau mồ hôi.

“Đã lâu không luyện cái này rồi, nhất thời nhịn không được. Thế nào, có muốn luyện thử không?”

“Tha cho tôi đi, chạy trốn còn không kịp, hơn nữa mấy cái kỹ thuật này phải học lâu dài, không cẩn thận làm tổn thương dây chằng thì nguy, cậu chắc là không muốn cán sự trưởng Tường không còn người nào để bắt đi nữa đấy chứ?”

Dương Giản cười nói tìm một khoảng đất bằng phẳng ngồi xuống cạnh cậu ta.

Dương Giản nhìn thiếu niên bên cạnh, phát hiện người này thực ra cũng rất dễ nói chuyện. Hắn lại nghĩ, lúc này mới vào đầu thế kỷ, Internet còn chưa phát triển, giáo dục vệ sinh giới tính trong cả một đời người

lại không đầy đủ. Thiếu niên ngây thơ sợ hãi đồng tính luyến ái, cũng không phải là sai lầm gì không thể tha thứ.

Dương Giản chợt nhớ lại kiếp trước, thành tích chuyên ngành của Thôi Vân vốn xuất sắc nên sau này ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, hướng đi hình như là phần mềm. Nhìn thiếu niên đối với loại hoạt động mình yêu thích chấp nhất như thế, hẳn không phải là người dễ dàng lùi bước, hay trốn tránh. Như vậy, rủ cậu ta cùng kết hợp với mình thiết kế khai thác phần mềm kia thì sao? Lại nói thị trường này mai sau cũng rất lớn, một mình mình chắc chắn là không kham nổi, hiện tại tìm được một phụ tá đặc lực có tiềm lực lớn sau này đã định là sẽ rất giỏi, tương lai kiếm đầy bát đầy chầu cũng chỉ là chuyện sớm muộn không phải sao?

Dương Giản càng nghĩ càng cảm thấy được, liền thử ướm hỏi thiếu niên bên cạnh:

“Thôi Vân, cậu có ý tưởng gì với công việc tự động hóa không?”

“À, theo dự đoán của tôi, tương lai công việc mà mọi người làm sẽ bước vào thời đại không dùng giấy.”

Thiếu niên ung dung trả lời hắn.

“Tôi cho cậu nhìn một thứ, đi theo tôi.”

Dương Giản vui vẻ quay lại ký túc xá, đem bản demo phần mềm mình làm ra đưa cho Thôi Vân xem. Bản thân hắn vẫn giữ lại phần trọng điểm, bản demo này cũng không tiết lộ nhiều bí mật lắm.

Thôi Vân xem mắt càng ngày càng sáng, nói với Dương Giản:

“Phần mềm này làm rất tốt, nhưng mà ở đây, ở đây, còn có ở đây đều cần cải tiến thêm.”

Dương Giản tập trung nhìn lại, đúng là những chỗ mình đã bỏ khỏi bản demo, lúc này từng chỗ đều bị Thôi Vân vạch rõ, quả nhiên là thể hệ tài cao của nước nhà sau này, thật không giống người thường mà, Dương Giản thầm khen trong lòng.

Hai người càng nói càng thấy ăn ý, bất tri bất giác đã nghiên cứu đến khuya, đến giờ Thôi Vân phải quay lại ký túc xá của mình, đẩy cửa ra, vừa lúc đụng phải mập mập đi vào.

Thôi Vân gật đầu, đi thẳng ra, còn lại mập mập lập tức nhiều chuyện chất vấn Dương Giản:

“Này, sao Thôi Vân lại ở cùng với cậu rồi?”

“Hử?”

Dương Giản không hiểu gì cả ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Mập mạp cười gượng sửa lại:

“Không phải, mình là nói, sao cậu lại ở chung với Thôi Vân rồi? Lúc trước có một khoảng thời gian không phải còn cảm thấy cậu ta ngoại trừ học tập tốt, tính cách nhân phẩm và những thứ khác đều rất khôn nạn sao?”

“Trí thức cách ba ngày liền nhìn với cặp mắt khác xưa mà.”

Dương Giản cười cười thần bí.

“Còn cậu, muộn như thế mới về, lại đi lêu lổng ở chỗ nào hả?”

“Lêu lổng cái quỷ ấy.”

Mập mạp oan ức kêu lên.

“Trác Tiểu Phàm mang theo mình đến ký túc xá của bạn gái cậu ta chơi, bọn mình vừa mới nói cậu bị ép bắt buộc dĩphải tham gia thi chạy cho trường, mấy nữ sinh kia liền lập tức vỗ tay quyết định Đại hội Thể dục Thể thao sẽ đến cổ vũ cậu. Người anh em cậu thật mạnh mẽ nha! Vu Hân Hân kia tỏ ra đặc biệt quan tâm, khiến cho anh em thật ước ao đổ kị. Cậu không thấy Trác Tiểu Phàm bây giờ còn chưa về sao, không chừng cậu ta là sợ bạn gái mình bị cậu cảm dỗ chạy mất.”

Dương Giản nghe vào mà đầu đầy mồ hôi.

“Thôi đi, bản thân muốn đi cùng bạn gái, đừng có mà lấy danh nghĩa người khác chứ?”

Tuy nói là như vậy, nhưng cô nàng Vu Hân Hân kia dường như vẫn chưa quyết định buông tha cho mình, đúng là chuyện rắc rối mà.

27. Chương 27: Cùng Chạy Một Vòng

Nháy mắt đã đến thứ sáu, lúc này cán sự trưởng quả nhiên không có nói sai, lãnh đạo trường đích thực là rất để tâm đến Đại hội Thể dục Thể thao. Không chỉ mua thêm rất nhiều dụng cụ thể dục thể thao chuyên nghiệp, còn may cho tất cả các khoa đồng phục thể thao mới. Vì vậy từ xa chỉ cần nhìn thấy một mảnh xanh da trời và xanh lá cây giao nhau rất kỳ dị, liền biết đó là khoa của đám Dương Giản.

Sân tập trải nhựa được quét dọn sạch sẽ tinh tươm, phần lớn các sinh viên khỏe mạnh được hướng dẫn ngồi ở trên khán đài cho đủ nhân số, đặc biệt là tân sinh viên năm nhất, vì vậy toàn bộ sinh viên đều phải đến đông đủ.

“Này, mong là chúng ta không đến muộn.”

Viên Nhân mang theo đám bạn nữ sinh cùng ký túc xá của cô đứng giờ chạy đến.

Mập mạp lập tức ồn ào dẫn đầu.

“Không muộn không muộn, vẫn chưa bắt đầu mà.”

Trác Tiểu Phẩm vội vàng chạy ra bắt chuyện với bạn gái và bạn của bạn gái của cậu ta. Cũng vừa khéo, xếp cho Vu Hân Hân ngồi ở bên cạnh Dương Giản, đầu cũng gật một cái với Dương Giản đang mờ mịt, ánh mắt ý bảo còn không mau nắm chặt lấy cơ hội.

Dương Giản nhất thời cảm thấy đau đầu, tuy nói cô bạn này trong sáng dễ thương, là loại hình mà cha mẹ hắn rất thích. Nhưng nếu như mình tùy tiện đáp lại cô ấy quá tốt, nhỡ như sau này lại rẽ sang con đường kia, như vậy không phải là làm lỡ con gái nhà người ta sao. Hắn không thể làm gì khác hơn đành phải tranh thủ chuẩn bị, đến một góc sân tập dành riêng cho các vận động viên chuẩn bị.

Tới bên kia rồi, Dương Giản mới phát hiện cảnh tượng bên này cũng rất náo nhiệt. Ngô Tô Hoa và Thôi Vân đang mắt to trừng mắt nhỏ đứng im một chỗ, một đám người bên cạnh không nhận ra cũng không rảnh để tâm đến bọn họ. Ngày hôm nay Thôi Vân hẳn là vì muốn dự thi, không có mang theo cặp kính đen cậu ta luôn đeo, mà mặc quần áo cộc gọn gàng để lộ vóc dáng cao cao đứng đó. Tình trạng của Ngô Tô Hoa đứng ở một bên lại càng kỳ lạ, trên người không ngờ lại mặc quần áo thể thao giống như của đám Dương Giản được phát.

Ngô Tô Hoa vừa nhìn thấy Dương Giản, liền nhanh chóng chào hắn.

“Xem, tôi mặc thể này nhìn có đẹp trai không, ha ha.”

Dương Giản ngạc nhiên nói.

“Tôi không biết cậu cũng là vận động viên đấy, sao không nói cho tôi biết, cậu ghi tên mục nào?”

Thôi Vân nhìn hai người bọn họ im lặng không lên tiếng. Ngô Tô Hoa cũng chỉ hé miệng cười cười, không tiếp lời. Dương Giản thấy kỳ lạ, kéo Ngô Tô Hoa đến bãi đất trống bên cạnh chỗ xà đôi nói:

“Trước đây cậu không phải là luôn ẩn nấp trốn tránh cậu ta à, sao giờ lại có bản lĩnh lớn thế, còn dám đối đầu trực diện nữa?”

Ngô Tô Hoa liếc mắt khinh bỉ nhìn hần, bắt đầu duỗi tay đá chân chuẩn bị khởi động.

Dương Giản vừa nhìn thấy vậy liền cười nói:

“Được rồi, cậu có thể tự mình nghĩ rõ ràng là hay nhất. Dù là bạn học, cúi đầu không gặp ngẩng đầu không thấy, như vậy rất tốt.”

Ai ngờ vừa nói những lời này ra, lại nhận được một tiếng hừ khinh bỉ phun ra từ mũi Ngô Tô Hoa, đẩy hần ra rồi đi. Dương Giản không hiểu gì cả, không biết mình đắc tội thiếu gia này từ lúc nào nữa.

Ba người bên này đang sóng ngầm mãnh liệt, chợt thấy Trác Tiểu Phàm chạy đến, ngoắc vài người trong đám bọn họ đang khởi động gân cốt.

“Nhanh nhanh, lúc khai mạc phải có vài người đứng thành hàng nghe lãnh đạo nói chuyện đó, nhân số của lớp chúng ta thiếu, không biết mấy người ra ngoài qua đêm vì sao vẫn chưa về. Cán sự trưởng đang đại phát *** uy. Các cậu mau qua đây bù lại nhân số đi.”

Mấy người Dương Giản nghe xong, mặc kệ có đồng ý hay không, vẫn phải cùng nhau đến trận địa xanh da trời trộn lẫn xanh lá cây kỳ lạ của học viện mình.

Bất kể là trường đại học nào thì phần mở màn của Đại hội Thể dục Thể thao đều rất dài dòng nhàm chán. Dương Giản đứng lẫn trong đội ngũ sắp ngủ gật mắt, nhìn lá cờ màu đỏ xen xanh phấp phới trên sân vận động nhắm theo bài diễn văn mà lãnh đạo đang đọc, hần đột nhiên nhớ tới một đoạn tiểu phẩm đã từng xem ở kiếp trước.

‘Ngày hôm nay tiếng chiêng trống thật lớn, pháo nổ vang, cờ đỏ phấp phới, người người tấp nập.’

Bộ dáng muốn cười mà không nín được cười ấy khiến cho Ngô Tô Hoa đứng ở một bên nhận ra dùng ánh mắt kỳ quái không ngừng liếc nhìn hần. Nhìn cái gì mà nhìn chứ, Dương Giản thầm phun trào, lạc thú của anh đây loại nhóc con vô tri như cậu có thể hiểu được sao?

Khó khăn lắm mới chịu đựng được đến lúc buổi khai mạc kết thúc, mọi người bắt đầu từ từ đi ra, ngồi sát cạnh đám Dương Giản chính là một người anh em cùng học viện bên khoa chuyên ngành nông lâm nghiệp thủy sản, dưới sự chỉ huy của một nam sinh nhanh nhẹn ngoan ngoãn ngồi xuống, nam sinh này trước đây Dương Giản cũng có biết. Nhớ năm đó Dương Giản mỗi lần đến kỳ thi cuối kỳ đều là nước đến mông mới nhảy, chạy đến phòng tự học chiếm chỗ. Chỗ ngồi ở cuối phòng ở rất gần hệ thống sưởi, lúc đó nam sinh hai bên đều không chịu nhường nhịn. Bởi vì môn chuyên ngành của cậu ta là thủy sản, liền bị đám mập mạp chàm chọc là đồ đánh cá. Bởi vì cậu ta đã chiếm chỗ là sẽ ngang ngược bày sách của mình ra đây kín đến nửa chỗ học, Dương Giản cũng không thích cậu ta nổi.

Dương Giản vì là sống lại nên việc ôn tập cũng không quá vất vả, đến lúc ôn tập cho thi cuối kỳ coi như cũng dễ dàng vượt qua, cho nên chưa từng đối đầu trực tiếp với nam sinh học thủy sản này. Nhưng theo lời của đám mập mạp, mấy lần bọn họ đi chiếm chỗ ngồi học đều bị người này lừa đi về, bởi vậy ác cảm

của Dương Giản với cậu ta lại một lần nữa dâng lên.

Chỉ là nhìn tư thế ngày hôm nay, nam sinh thủy sản hẳn là tự mình ra trận chạy cự li ngắn. Dương Giản quay sang nhìn mấy cậu bạn cùng lớp mình cũng chạy cự li ngắn, lớn tiếng cổ vũ:

“Các anh em ngày hôm nay phải làm vẻ vang cho khoa của ta đó!”

Mấy cậu bạn cùng lớp lập tức vui vẻ đáp lại lời hấn.

Kỳ lạ là Thôi Vân cũng vẫy tay với hấn, nói:

“Xem tôi nhé.”

Nhìn ánh mắt hai người kia đối diện nhau dường như có chút khinh thường, giống như có khúc mắc gì đó, cũng không biết là do nam sinh thủy sản trêu chọc Thôi Vân cái gì, hay là Thôi Vân làm mất lòng nam sinh thủy sản nữa.

Trận thi đấu đầu tiên mở màn cho Đại hội Thể dục Thể thao tất nhiên là chạy cự li ngắn, mà trong lúc chạy cự li ngắn sẽ bắt đầu chạy vượt rào luôn, chờ đám bọn họ xong xuôi thì cũng bắt đầu lượt thi đấu tiếp theo. Lúc này Thôi Vân đã đứng dưới sân thi đấu khởi động. Mập mập ở bên cạnh đột nhiên chọc Dương Giản một cái, ý bảo hấn nhìn sang khán đài bên cạnh:

“Nhìn đi, không ngờ tên đánh cá đó cũng thi chạy vượt rào.”

Lại quay đầu lại cổ vũ cho Thôi Vân:

“Chạy thật tốt nhé, tiêu diệt luôn đi.”

Có mập mập mở đầu, nam sinh cùng nữ sinh trong lớp bọn họ lập tức nhiệt liệt cổ vũ. Chỉ có Ngô Tô Hoa, muốn nói gì đó, há miệng thở dốc rồi lại ngậm lại. Về mặt quần bách này bị Dương Giản vô tình nhìn thấy được, không khỏi cười cậu ta chỉ là một đứa trẻ, cầm được lại không bỏ xuống được, muốn cổ vũ lại xấu hổ không hô ra tiếng.

Theo tiếng súng lệnh vang lên, mấy hình dáng mạnh mẽ lao lên đường chạy. Thôi Vân đương nhiên là người dẫn đầu. Nhưng nam sinh thủy sản không ngờ cũng có luyện tập qua, gắt gao bám sát Thôi Vân, đứng ở vị trí thứ hai. Quần chúng đứng nhìn, nhất là Dương Giản đứng ở trong đám đông tay đã ra một tầng mồ hôi mỏng. Mắt thấy Thôi Vân chỉ còn ba rào nữa sẽ chạy nước rút đến đích, nam sinh thủy sản xem chừng cũng nóng nảy, bắt đầu gia tăng tốc độ và thay đổi tiết tấu bước chạy, cánh tay vung lên lại vung lên người Thôi Vân chạy ở đằng trước, vừa khéo Thôi Vân chuẩn bị vượt rào, liền bị đẩy lảo đảo một chút.

Mập mập mở miệng mắng:

“Tên nhóc này không ngờ cũng biết chơi xấu đấy.”

Dương Giản cảm thấy tình cảnh của trận đấu này sao lại quen mắt như thế, tên nhóc đánh cá thối này không biết có quan hệ gì với cây thân leo không nữa, lập tức mở miệng hô to.

“Thôi Vân cách cậu ta xa một chút, cẩn thận cậu ta túm cậu đấy.”

Tên nhóc thối kia quả nhiên là có suy nghĩ như vậy, bị phá hỏng, tức giận đến mức mặt nhất thời đỏ bừng lên. Thôi Vân điều chỉnh bước chạy, cách tên nhóc thối kia xa một chút, cuối cùng an an ổn ổn là người đầu tiên chạm đến đích.

“Cảm ơn.”

Cậu ta đi qua bên cạnh Dương Giản nhẹ nhàng nói cảm ơn. Dương Giản cũng đáp trả lại cậu ta bằng một nụ cười chúc mừng thắng lợi, nhưng không kịp giao lưu với cậu ta mấy câu, vội vàng chạy đến chỗ điểm danh báo tên.

Vừa đến chỗ điểm danh, liền thấy Ngô Tô Hoa đứng ở chỗ đó, vẫn mang theo vẻ mặt xa cách như trước thực hiện động tác khởi động. Dương Giản cười, nhìn thiếu niên quen thuộc ở bên cạnh, thật sự cảm thấy mình đã trở lại tuổi thanh xuân, thay thế được bộ dáng nặng nề già nua tự ép mình khổ trước kia, đoạn tuổi tươi đẹp nhất đang ở ngay trước mắt.

Một tiếng súng lệnh vang lên, hai người bật người chạy. Nam sinh cũng nữ sinh trong khoa ở bên cạnh Dương Giản vẫn như trước hô to cổ vũ không ngừng nghỉ. Trong đó còn xen lẫn cả tiếng của đám Viên Nhân và Vu Hân Hân. Dương Giản ngay từ đầu đã không nghĩ sẽ vọt lên dẫn đầu, chỉ chạy ở hàng thứ ba thứ tư. Chạy dài chính là như vậy, lúc đầu phải duy trì thể lực, càng dẫn đầu thì thể lực tiêu hao càng nhanh. Quay đầu lại liền phát hiện Ngô Tô Hoa cũng có cùng suy nghĩ với hắn, đang theo sát hắn ở vị trí thứ tư. Hai người không khỏi nhìn nhau cười. Nhưng trong lúc chạy dài không thể trò chuyện riêng, chạy hết một vòng lại một vòng, Ngô Tô Hoa dần dần rơi xuống phía sau, cố sức nói với Dương Giản:

“Cậu chạy trước đi, đến vòng sau lại chạy cùng nhau.”

Dương Giản lúc này mới hiểu được dụng tâm chu đáo của Ngô Tô Hoa khi ghi tên tham gia thi đấu, cậu ta là sợ mình không kiên trì được, liền đến làm bạn với mình, nói không cảm động là không có khả năng.

Thêm hai vòng nữa, hai người lại cùng chạy một vòng sóng vai tiến về phía trước.

Đột nhiên Vu Hân Hân từ khán đài xông đến bên cạnh đường thi đấu, kêu lớn:

“Dương Giản chạy nhanh lên, cố gắng lên, phía trước chỉ có hai người thôi, nỗ lực thêm một chút.”

Cô nàng chạy lên vừa đúng lúc, mắt thấy chỉ còn hai vòng cuối, cũng đến lúc nên dồn sức rồi. Dương Giản mỉm cười với cô, quay đầu lại nhìn Ngô Tô Hoa, ánh mắt mang theo một loại chờ mong có được sự cổ vũ của cậu ta.

Dương Giản từ từ tăng tốc độ, từ phía ngoài đánh vào dần dần vượt qua hai người ở phía trước, Ngô Tô Hoa theo ngay sau hắn cũng chạy lên trước. Dương Giản dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn tên nhóc này thừa dịp mình không để ý lên bĩu môi tỏ ra chẳng đáng, cảm thấy vô cùng đáng yêu. Hắn biết Ngô Tô Hoa có ý với mình, cũng không thêm để ý đến việc thắng thua, cũng mặc kệ cậu ta.

Cuối cùng dưới sự hò hét cổ vũ của toàn bộ bạn học cùng khoa, Dương Giản thuận lợi đoạt được chức quán quân, chiếm được vé tập thể hình đã ở trong kế hoạch của hắn từ lâu. Khoa bọn họ chiếm được thành tích, cán sự trưởng cũng rất cao hứng, lúc này dứt khoát đưa ra quyết định, rút ra ba trăm đồng trong kính phí dành cho hoạt động của bên thể thao khao mọi người một bữa ngon. Dương Giản đề xuất quán lẩu mà trước kia hắn đến cùng hai người Ngô Lâm, được tất cả mọi người đồng ý.

“Chính là quán lẩu ở gần chợ nông sản đúng không, biết rồi, người trong nhà tôi thường đến đó ăn.”

Mập mập vui vẻ ra mặt. Dương nhiên rồi, cơ hội được người khác mời ăn như vậy không phải lúc nào cũng có. Mọi người giống như cào cào châu chấu trùng trùng điệp điệp tiến đến quán lẩu kia.

Dọc đường đi, Dương Giản lơ đãng liếc mắt nhìn góc đường, không ngờ lại nhìn thấy Từ Tử Dục người đầy bụi đất ngồi xổm ở đó, thoát nhìn không khác trẻ lang thang là bao. Dương Giản bảo mọi người chờ ở một bên, đi đến hỏi đứa bé kia:

“Xảy ra chuyện gì rồi, hiện tại không phải là giờ lên lớp sao, buổi chiều thứ sáu em lại chuồn ra đây làm gì?”

Cậu bé kia vừa nhìn thấy Dương Giản liền như nhìn thấy cứu tinh, tội nghiệp mà túm lấy tay áo hắn khóc lóc kể lể.

“Thầy ơi thầy nhận em đi, em không còn nhà để về nữa rồi.”

Thẳng đến khi đoàn người ngồi ở trong quán lẩu gọi một nồi uyên ương cực lớn ăn đến khi thể ngất trời, Dương Giản mới từ trong lời kể đứt đoạn của cậu bé hiểu được đại khái những gì đã xảy ra.

Thì ra từ lần trước mẹ của Từ Tử Dục đi đòi tiền cha cậu bé nhưng không có kết quả, lại bị người đàn ông kia cùng vợ sau của ông ta làm cho tức nghẹn đầy một bụng, sau đó cũng không dành cho đứa con về mặt ôn hòa, nói là vừa nhìn thấy đứa con liền nhớ đến ông Từ, cha con hai người đều là đến đòi lại nợ nần mà bà nợ họ kiếp trước. Nhưng dù sao bà cũng là người làm mẹ, nhạy cảm phát hiện ra thói quen sinh hoạt của con mình gần đây rất kỳ lạ, trước kia tan học đều trực tiếp về nhà, thế nhưng dạo này đến tận lúc trời tối đen đều không thấy bóng dáng đâu. Hỏi con, nó lại bảo là thầy giáo ở trường bắt học thêm, người mẹ đa nghi ngày tiếp theo đến trường học của con mình hỏi thầy giáo, rõ ràng không phải. Bà thật không ngờ, đứa con ở trước mặt mình luôn thành thật nghe lời lại học được nói dối bà.

Kỹ thuật theo dõi của bà rõ ràng là cũng rất cao, lúc này che giấu sắc mặt đi theo Tử Tử Dục đến trường, sau khi tan học liền đi theo cậu ta, bí mật theo dõi xem con mình rốt cuộc là đi đâu, không ngờ là đến một quán ăn nhỏ làm công. Tim bà Từ bị tổn thương sâu sắc, đứa con bảo bối mình cẩn thận nuôi lớn, một lòng dành kỳ vọng chờ mong tương lai con mình có thể thành tài giúp mình về già có một cuộc sống đảm bảo, lại ở một nơi lồi thối thế kia hầu hạ người khác. Bà Từ cảm thấy dù có muốn nhẫn nhục cũng không được, đại náo quán ăn nhỏ kia, còn cảnh cáo ông chủ là phạm tội thuê lao động trẻ em, mình là người giám hộ của đứa con lúc nào cũng có quyền đến cục cảnh sát thông báo. Sự uy hiếp từ một người có học thức như bà tất nhiên là đã khiến ông chủ nhỏ không có bao nhiêu kiến thức sợ hãi, liền sa thải Tử Tử Dục luôn. Cũng vì vậy, công việc đầu tiên Tử Tử Dục làm với ước mong triển khai nghiệp lớn kiếm tiền, triệt để hóa thành hư vô. Cậu nhóc về nhà liền phát cáu với mẹ của mình, bị đuổi ra khỏi cửa.

Nhìn cậu bé ba bốn ngày không được ăn cơm thoáng cái đã tiêu diệt gọn ba bốn đĩa thịt dê trên bàn, nhưng vẫn còn thèm thuồng mà liếm môi, Dương Giản cũng không kìm nén được, lúc này lại gọi thêm cho cậu bé đáng thương chút cá viên. Hắn nghĩ, cậu bé chưa từng trải đời ở trong thành phố này sẽ không được ai nhận làm cả, sau một hồi cân nhắc liền đi tìm ông chủ, năn nỉ chủ quán cho Tử Tử Dục một công việc.

Trao đổi với nhau một hồi, chủ quán rốt cuộc cũng đồng ý. Ở đây cũng có mấy đứa bé lớn không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, là độ tuổi đang dồi dào nhiệt huyết, nghe được những chuyện trớ trêu mà Tử Tử Dục phải trải qua liền có chút bất bình tức giận, nghe thấy chủ quán đồng ý thu nhận không khỏi cảm thấy thoải mái hơn một chút. Cuối cùng cả đám lăn qua lăn lại một hồi, cho đến tận lúc ký túc xá sắp đóng cửa mới kéo nhau rời đi.

Trong lòng Dương Giản vẫn luôn băn khoăn về cậu bé này, cảm thấy ở trong hoàn cảnh như vậy, sớm muộn cậu ta cũng sẽ hỏng mất, không chỉ có tiền đồ, quan trọng hơn là tính cách. Mình có thể giúp cậu ta tránh khỏi hoàn cảnh như vậy, cũng coi như thay ông trời ban phúc, hơn nữa con người ông chủ kia cũng không tệ, Dương Giản cuối cùng cũng dứt bỏ được mối bận tâm này.

28. Chương 28: Em Thích Cậu Ấy

Dương Giản đứng như mong muốn chiếm được phần thưởng trong Đại hội Thể dục Thể thao, ngày hôm sau liền đem phần thưởng đăng lên mạng, bán ra chỉ lấy chín phần giá gốc. Năm đó tập thể hình vẫn chưa phải là loại vận động phổ biến toàn dân như sau này, có thể gánh được giá chỉ có tầng lớp tinh anh ở phía trên, mà cùng lúc đó, việc mua bán giao dịch online cũng không quá phổ biến, người thích lên mạng hơn nửa đều là người có chút tri thức cũng có chút tiền, rất có hứng thú với mấy thứ mới mẻ cũng không tính toán tiền bạc, vừa khéo phù hợp cho hắn. Vì vậy vé tập thể hình của Dương Giản bán rất dễ, chỉ đến chiều hôm đó, đã có người gọi điện thoại cho hắn.

Dương Giản hẹn địa điểm gặp mặt là trước cổng trường, kích động chạy đi mua bán. Khác với cảnh tượng dòng người đông đúc nhốn nháo lúc tan học của trung học, cổng đại học to như vậy ngoại trừ bảo vệ không có một bóng người. Dương Giản cẩn thận tìm kiếm nhưng không thấy người mua, đúng lúc này một hồi còi xe ô tô sắc nhọn vang lên phía sau, dọa hắn giật mình.

Hắn quay đầu lại, thấy một chiếc xe dừng ở ven đường, biển số rất quen thuộc, đang nghĩ xem đã từng gặp ở chỗ nào, cửa sổ xe liền hạ xuống lộ ra một người, vẫy vẫy tay với Dương Giản:

“Bên này.”

Ngoại trừ Lâm Gia Nam, còn có thể là ai?

Người này đúng thật là âm hồn không tan, Dương Giản nghĩ vậy, kiềm chế sự buồn bực, chạy đến hỏi anh ta:

“Phản hồi ở trên mạng nói muốn mua vé tập thể hình của tôi, chắc không phải là anh đấy chứ?”

Lâm Gia Nam cười vô cùng đắc ý.

“Tôi nghe Ngô Tô Hoa nói, lên mạng tìm thử, quả nhiên là thấy bài post của cậu. Vừa lúc có ích với tôi, cậu bán cho tôi đi?”

“Anh...”

Dương Giản không biết nên nói cái gì mới phải, suy nghĩ một lát, mở miệng nói:

“Rốt cuộc anh làm như vậy là có ý gì chứ?”

“Không có ý gì, chỉ là cùng mua bán, rất bình thường.”

“Dù là quỷ đến mua vé của tôi, cũng vẫn bình thường hơn việc anh xuất hiện ở đây.”

Dương Giản hằm hừ nói.

“Đừng nóng giận mà, tôi là có cách riêng, có thể vừa khéo có được tin tức mua bán, đây không tính là chuyện gì quá đáng đi? Có tiền cậu có kiếm hay không?”

“Tôi đã kiếm được rất nhiều tiền từ anh, không muốn buôn bán kiếm lời tiếp nữa có được không?”

Dương Giản có thể nói ra những lời như vậy, rõ ràng là đã bị anh ta thúc ép đến mức độ bỏ qua cả nguyên tắc rồi.

Lâm Gia Nam gác tay ở khung cửa sổ xe, ngửa đầu khó hiểu mà nhìn hắn.

“Cậu làm gì mà tránh tôi ghê vậy?”

Dương Giản cảm thấy bội phần bất đắc dĩ, hít sâu một hơi, đáp:

“Bởi vì trước đây tôi thích anh, hiện tại không thích nữa, đối diện với anh thì có chút hổ thẹn, loại hổ thẹn này khiến tôi không thể ở chung bình thường với anh, đã được chưa?”

“Cách nói này của cậu thật kỳ lạ, cậu thích tôi cũng tốt, không thích cũng được, đều là cảm giác của mình cậu, có lý nào lại áp đặt cảm giác của cậu lên cho tôi, vì thế không muốn ở cùng tôi chứ?”

“Toàn bộ đều là cảm giác của tôi thì sao?”

Dương Giản càng nghe càng cảm thấy lửa giận tăng.

“Ở cùng một chỗ với anh cảm thấy khó chịu, vì sao không thể tránh ra xa một chút? Anh cho tôi bao nhiêu tiền nếu tôi tự ngược đãi bản thân như vậy chứ.”

“Thế nhưng cậu cứ lẩn tránh tôi như thế, tôi cũng thấy khó chịu.”

Nói đoạn, Lâm Gia Nam đột nhiên mở cửa xe đi xuống, đi thẳng đến trước mặt Dương Giản, ánh mắt sáng ngời.

“Anh muốn làm gì?”

Dương Giản cảnh giác lùi về phía sau một bước.

“Đột nhiên nói thích tôi, rồi lại đột nhiên nói không thích nữa, điều này khiến tôi thấy thật phức tạp.”

Khi Lâm Gia Nam đứng lên, liền có thể từ trên cao nhìn xuống Dương Giản, bao phủ hẳn trong cái bóng của mình.

“Cậu nói đây đều là cảm giác của cậu, thế nhưng...những cảm giác này cũng ảnh hưởng đến tôi rồi, cậu phải chịu trách nhiệm đi chứ?”

Dương Giản nhìn anh ta:

“Anh muốn tôi phải chịu trách nhiệm như thế nào?”

“Có thể để tôi hiểu cậu hơn một chút không? Thích hay không thích cũng đều phải có lý do, chí ít cũng phải cho tôi biết rõ ràng mọi điều về cậu, được không? Giống như hiện tại không hiểu gì cả đã bị né tránh, cảm thấy như chưa làm được điều gì, loại cảm giác này thực sự không dễ chịu.”

Khi Lâm Gia Nam nói những lời này, dường như cũng rất thật lòng.

Dương Giản lắc đầu liên tục.

“Không cần, tôi không cần anh hiểu, anh cũng không có quyền cưỡng ép tôi để anh nghiên cứu bản thân mình, con đường chúng ta khác nhau, không nên xuất hiện cùng nhau nữa.”

“Vì sao? Cậu đang sợ điều gì?”

Lâm Gia Nam ép sát từng bước.

Dương Giản lùi lại đến mức không còn đường để lùi nữa, rốt cuộc cũng đứng lại, nhìn thẳng vào mắt đối phương nói:

“Tôi không chịu nổi loại thái độ tự cho là đúng này của anh, anh vừa nói tôi đem cảm giác của mình áp đặt cho anh, anh không phải cũng thường đem tâm trạng của anh phát tiết trên người tôi sao? Buông tha tôi đi, chúng ta không phải người chung một đường.”

Đã nói đến mức này rồi, da mặt Lâm Gia Nam dù có dày đến đâu, cũng không miễn cưỡng nổi nữa. Anh ta có hơi thất thần mà nhìn Dương Giản, trong thân hình cao lớn dường như lại tản ra một loại khí chất khác, kiên định cố chấp vĩnh viễn sẽ không dao động. Đột nhiên hắn nghĩ, một người như vậy, nếu như thực sự thích một người, sẽ là như thế nào đây?

“Tôi phải đi rồi, cho đến khi hợp đồng này kết thúc, tôi mong rằng chúng ta có thể duy trì quan hệ hợp tác bình thường.”

Dương Giản đi ra khỏi cái bóng của anh ta.

“Sau đó thì sao?”

Lâm Gia Nam truy hỏi.

“Sau đó, tôi mong chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa.”

Lâm Gia Nam đột nhiên cười rộ lên.

“Điều này là không thể.”

“Vì sao?”

Dương Giản ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Vì Ngô Tô Hoa.”

Lâm Gia Nam thản nhiên nói.

Dương Giản đau xót trong lòng, nhưng vẫn thốt lên.

“Cậu ấy là em họ của anh.”

“Chỉ bởi vì không muốn gặp lại tôi, cho nên ngay cả em họ tôi cũng không để ý nữa, kể cả cậu là người bạn duy nhất ở trường học của Ngô Tô Hoa?”

Lâm Gia Nam đồng dạng lấy biểu đồ của mình ra để uy hiếp, Dương Giản không khỏi cũng trở nên do dự. Hẳn quả thực có phần tức giận, trong lòng cũng thật sự nghĩ không tiếc phải trả giá tất cả để đẩy Lâm Gia Nam ra xa, thế nhưng lời nói ra khỏi miệng liền không thể đổi ý, dù hẳn có phát bực, cũng sẽ không mang theo thái độ khinh thường tùy tiện nói ra. Đối với người mình thật sự để ý, chắc chắn sẽ không nhẫn tâm đem mối quan hệ giữa hai người ra để đùa giỡn.

“Cậu rất để ý Ngô Tô Hoa?”

Lâm Gia Nam hỏi hẳn.

Dương Giản gật đầu.

“Theo như anh nói, tôi là người bạn ở trường duy nhất của Ngô Tô Hoa. Cũng mong anh không nên vì sự tùy hứng của mình, mà khiến em họ anh mất đi người bạn duy nhất này.”

“Được.”

Lâm Gia Nam mỉm cười cúi đầu, mắt chăm chú nhìn hẳn.

“Đã hiểu cách ra điều kiện rồi.”

“Anh thực sự là không thể nói lý.”

Dương Giản nhanh chóng nói.

“Đúng không?”

Lâm Gia Nam nheo mắt.

“Cảm giác của cậu ngày trước đối với tôi, không phải là như thế sao? Thực sự không muốn xem thử sao?”

“Thử cái gì?”

Dương Giản có một loại cảm giác không tốt.

Lâm Gia Nam lại đột nhiên nói.

“Cậu chưa từng yêu đương gì đúng không?”

Dương Giản nhất thời không phản ứng kịp có chút sững sờ, trực giác lại nhanh hơn, theo bản năng gạt đầu.

“Thiếu niên ở độ tuổi giống như cậu, yêu đương một hai lần cũng không có gì không tốt. Nếu cậu đã thích tôi rồi, sẽ không để ý thử thêm một lần nữa đi? Chỉ là thử xem sao thôi, thử thích nhau, cho dù không thể đi đến cùng, cũng có thể cho nhau cơ hội gặp lại, chỉ như thế cũng không được? Ngay từ đầu khi cậu thích tôi, thật sự chưa từng có suy nghĩ như vậy sao?”

Lâm Gia Nam dùng ánh mắt thâm trầm nghiêm túc mê hoặc hắn.

“Không được.”

Dương Giản kiên quyết từ chối.

“Cậu dù sao vẫn muốn bắt đầu cùng một người, mà trước mắt vừa lúc có một người nguyện ý bắt đầu với cậu, nếu như cùng cậu một chỗ, tôi nhất định sẽ đối tốt với cậu, cậu cũng không có tổn thất gì, vì sao lại không được?”

“Bởi vì cậu ấy không thích anh.”

Sau lưng hai người đột nhiên có một giọng nói vang lên, Dương Giản quay đầu nhìn lại, chỉ thấy có một thiếu niên chậm rãi đi tới. Không thể nhìn rõ sắc mặt cậu ta, ánh mặt trời buổi chiều đằng sau cũng rất ảm đạm, giọng nói cũng vì vậy mà có chút mơ hồ. Dương Giản nhìn liền biết được người này là Ngô Tô Hoa, cũng biết, những lời này của Ngô Tô Hoa, là đứng trên lập trường của mình nói ra.

“Sao em lại đến đây?”

Lâm Gia Nam không vui nhìn cậu ta.

Ngô Tô Hoa ngẩng đầu nhìn anh họ của mình, giống như lần đầu tiên quen biết anh ta, giọng nói có chút thất vọng cũng có chút đau lòng:

“Anh họ, sao anh có thể lừa gạt Dương Giản như vậy?”

“Anh lừa gạt cậu ta cái gì chứ?”

Lâm Gia Nam không khỏi cao giọng phản bác.

“Anh rõ ràng không thể tiếp nhận người giống như chúng em, nhưng lại muốn bắt đầu với cậu ấy?”

“Thử một chút cũng không có gì không tốt.”

Lâm Gia Nam rút cuộc bắt đầu có chút khó chịu, nhưng anh ta không muốn thừa nhận sự vô lý của mình, lại càng không muốn thừa nhận mình có hứng thú với Dương Giản.

“Lấy thái độ như vậy để bắt đầu, không chỉ không tôn trọng người khác, cũng là không tôn trọng tình cảm của chính bản thân mình.”

Ngô Tô Hoa nói ra từng chữ một.

“Anh họ anh từ lúc nào thì biến thành người như thế?”

“Anh là người thế nào? Em thử nói nghe xem.”

Lâm Gia Nam sắc mặt âm trầm nói.

Ngô Tô Hoa cứng rắn nói.

“Bản thân mình đã có phụ nữ, lại còn đến trêu chọc Dương Giản.”

“Em thấy anh mang phụ nữ về nhà lúc nào chưa?”

Lâm Gia Nam thanh minh.

“Tuy rằng chưa có mang về nhà, nhưng cô gái tên An Kỳ kia là ai chứ? Anh dám nói anh không có quan hệ không rõ ràng với cô ấy không?”

Lâm Gia Nam khựng lại.

“Đó là chuyện của người lớn, em không hiểu đâu.”

Ngô Tô Hoa cười nhạt.

“Hiện tại liền biến thành người lớn rồi, vừa rồi lúc nói chuyện với Dương Giản, sao lại không thấy nói đến chuyện anh là người lớn chứ?”

“Ngô Tô Hoa.”

Lâm Gia Nam thở dài.

“Hứa An Kỳ chỉ muốn lợi dụng địa vị của anh, khi nào cô ấy đúng như ý nguyện được chuyển đến bộ phận quản lý, quan hệ của bọn anh cũng sẽ theo đó kết thúc.”

“Dù vậy anh cũng không nên trêu chọc Dương Giản.”

“Vì sao?”

“Vì em thích cậu ấy.”

Ngô Tô Hoa bình tĩnh nói.

Lâm Gia Nam không dám tin tưởng hỏi lại:

“Cái gì?”

“Em thích cậu ấy.”

Ngô Tô Hoa nhắc lại một lần nữa, ngẩng đầu nhìn Dương Giản, vẻ mặt ngượng ngùng lại mang theo sự dứt khoát.

“Tôi thích cậu, là thật lòng.”

“Ngô Tô Hoa!”

Lâm Gia Nam thở gấp nói.

“Anh đừng lấy thân phận ra để áp chế em nữa, dù cho anh là anh họ em, thế nhưng anh không thể quản việc em thích ai, tuy rằng người em thích chưa chắc đã thích em, thế nhưng em không cho phép anh tổn thương cậu ấy.”

“Em...”

Lâm Gia Nam vung bàn tay lên, nhưng cuối cùng cũng không đánh xuống. Lúc này anh ta đã không còn là người anh họ uy nghiêm chín chắn kia, hướng chỉ là do bản thân mình không giữ được đạo nghĩa trước, không có cách nào lấy tư thái của bề trên để dạy dỗ cậu em nữa.

“Anh sau này...đừng quấy rầy Dương Giản nữa.”

Ngô Tô Hoa đứng đối diện với anh ta, cuối cùng còn nặng nề bỏ thêm một câu.

“Đừng khiến em phải khinh thường anh.”

Lâm Gia Nam nhìn Ngô Tô Hoa không biết từ lúc nào đã cao bằng anh, thân thể hơi run run, lại cảm thấy có chút đứng không vững, anh vì áp chế sự run rẩy của bàn tay mà nắm chặt tay lại, cuối cùng cô đơn xoay người.

Nhìn bóng chiếc ô tô rời đi, Dương Giản lại nhìn về phía Ngô Tô Hoa, đột nhiên trong lòng dâng lên một loại cảm động khó hiểu. Cho tới giờ hắn đều luôn một mình tự phần đấu, không ngờ lại có một thiếu niên, nói muốn bảo vệ hắn.

“Cậu nói với anh họ cậu như vậy, không hối hận chứ?”

Lời đến bên miệng, bật ra vẫn là hỏi cậu ta như vậy.

“Dù sao anh ta cũng là anh họ của cậu, bất kể đối với tôi thế nào, vẫn luôn đối với cậu rất tốt.”

Ngô Tô Hoa cúi đầu nói:

“Khi còn bé tôi từng bị rơi xuống biển, nghe nói lúc đó ngoài khơi một mảnh mịt mù, không thể nhìn thấy gì cả, người lớn đều đã buông hy vọng, chỉ có anh họ là không chịu, lau nước mắt nhảy xuống biển, tìm kiếm một hồi lâu mới vớt được tôi lên. Cha mẹ tôi bận việc buôn bán quanh năm không ở nhà, qua nhiều năm như vậy, người thân nhất là anh họ, người đối tốt với tôi nhất cũng là anh họ.”

Dương Giản cảm thán:

“Cho nên cậu không nghe lời bất cứ ai, nhưng vẫn nghe lời của anh ta?”

“Nhưng lần này, tôi tuyệt đối sẽ không hối hận.”

Ngô Tô Hoa thuyết phục chính mình, lúc này liền trở nên kiên định.

“Tuy rằng sẽ làm anh ấy tổn thương, thế như chuyện anh ấy làm sai, tôi có trách nhiệm phải đi nhắc nhở anh ấy.”

Rõ ràng vẫn còn là một thiếu niên, lại biết chịu trách nhiệm, biết gánh vác, mỗi điểm đúng sai trong những chuyện rắc rối này đều xem xét nghiêm túc, Dương Giản thầm than, hẳn quả là không nhìn nhầm người.

“Dương Giản, tôi nghĩ là tôi hiểu cậu.”

Ngô Tô Hoa đột nhiên nói.

“Ừ?”

“Cậu với tôi là cùng một loại người, bộ dáng ngoài kiếm tiền ra không quan tâm đến thứ gì khác, chỉ là dùng để lừa gạt chính mình đúng không? Rõ ràng muốn có được sự quan tâm của người khác, cho nên mới có thiện cảm với anh họ luôn quan tâm người nhà như vậy, thế nhưng lại sợ bị tổn thương, cho nên không dám đắm chìm quá sâu vào tình cảm, bất kể là thích ai, nói thu tay liền thu tay, tôi nói có đúng không?”

Dương Giản kinh ngạc nhìn cậu ta, thiếu niên ở trước mắt, sao lại có tâm tư nhạy cảm như vậy chứ?

Chỉ nghe Ngô Tô Hoa nói tiếp.

“Trước kia khi tôi thích Thôi Vân, trong lòng cũng luôn cho rằng cậu ấy cũng thích tôi, cũng không muốn mang lại cho cậu ấy nhiều rắc rối như thế, sau đó tuy rằng không muốn hiểu nhưng cũng đã không còn hận cậu ta nữa rồi, là vì rốt cuộc cũng hiểu rõ thích một người, sẽ mong muốn cậu ta luôn luôn gặp tốt lành. Dương Giản, cậu cũng phải gặp được những điều tốt lành, đi kiếm tiền, đi thực hiện lý tưởng của chính cậu, coi như không nghe được câu nói kia của tôi, chúng ta vẫn là anh em tốt, có được không?”

Dương Giản không nói một lời nào, chỉ dùng sức ôm lấy vai Ngô Tô Hoa, là một cái ôm chặt rất lâu, thật bất ngờ nhưng vô cùng cẩn thận.

29. Chương 29: Đại Chiến Trên Diễn Đàn

Cảm động thì cảm động, Dương Giản vẫn không có cách nào cho Ngô Tô Hoa một câu trả lời rõ ràng thuyết phục, hắn đứng thẳng người, vỗ vỗ vai Ngô Tô Hoa nói:

“Cậu vẫn còn trẻ.”

Những lời này của hắn đã phá nát tất cả những kết quả mà Ngô Tô Hoa có thể tưởng tượng ra, bất kể là tiếp nhận hay từ chối, Ngô Tô Hoa có thể vì hắn mà trở mặt với người anh họ mình kính yêu từ nhỏ, rõ ràng là bất tri bất giác đã rất xem trọng Dương Giản, biểu lộ như vậy dù như thế nào cũng không nên bị coi nhẹ.

Nhưng Dương Giản vẫn nói tiếp:

“Thích và ở cùng nhau là hai chuyện khác biệt, cậu nói thích tôi, nhưng điều này có nghĩa là phản bội người nhà cậu, như vậy cậu vẫn có thể tiếp tục cùng tôi đi nốt quãng đường còn lại của cuộc đời sao?”

Ngô Tô Hoa có chút không hiểu nhìn hắn, đối với thiếu niên mười bảy mười tám tuổi mà nói, tâm tình thích chính là được ở cùng nhau, thậm chí còn có thể hôn môi ôm ấp làm nhiều chuyện khác, tương lai đối với bọn họ là một từ quá xa vời.

Dương Giản nhìn cảm xúc của cậu ta dao động, giống như đang nhìn thấy chính bản thân mình lúc trước.

“Cho tôi thêm một chút thời gian.”

Cuối cùng hắn nói như vậy.

Hắn không muốn cuộc đời này cũng giống như trước kia bị tình cảm chèn ép, nếu như chọn con đường giống như trước kia, cũng phải ở trong phạm vi mình có thể nắm rõ ràng, phải có đủ vốn liếng để gánh vác tất cả những thứ này. Trong đó, còn bao gồm cả trách nhiệm với một thiếu niên. Hắn nghĩ, nếu thích chỉ là chuyện của một người, tình cảm có thể không liên quan gì đến chuyện tình yêu nam nữ, nếu như biến thành chuyện của hai người, nhất định phải có trách nhiệm và nghĩa vụ tương ứng.

Thế nhưng, hắn cũng thích Ngô Tô Hoa sao?

Tình cảm khắc sâu như vậy, đáp lại cũng nên là thật tâm, cũng là vì như vậy mới khiến cho quan hệ giữa bọn họ trở nên phức tạp nghiêm túc hơn.

Ngô Tô Hoa miễn cưỡng cười cười với hắn, xoay người đi về nhà mình, sau khi về rồi còn không biết phải đối mặt với anh họ của mình như thế nào. Dương Giản sau khi nhìn cậu ta đi xa rồi, xoay người đi vào cổng trường, đột nhiên nghe thấy một tiếng cười nhạt.

Hắn theo tiếng cười đó nhìn lại, chính là nam sinh thủy sản gặp trong Đại hội Thể dục Thể thao từ sau một chiếc cột đi ra, quái gở nói:

“Thì ra cậu cũng là một tên biến thái, đám ở khoa kỹ thuật các cậu không có thứ gì tốt, là một đám biến thái.”

Trong nháy mắt Dương Giản có chút hoảng loạn, hắn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng sớm như vậy đã công khai chuyện của mình, mà thời gian bí mật này bị lộ ra cũng sớm hơn nhiều lắm, nhưng trong thời gian ngắn hắn đã khôi phục lại sự trấn tĩnh, suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển. Nam sinh thủy sản đến không có ý tốt, lúc này xuất hiện cũng không phải là trùng hợp, cậu ta khẳng định là có chủ ý quái quỷ gì đó nên mới theo mình ra ngoài cổng trường, vừa vặn nhìn thấy tất cả những chuyện vừa xảy ra.

“Gian tình vừa rồi của các người bị tôi chụp lại rồi, cậu không sợ tôi công bố ở trên BBS của trường sao?”

Người kia ngoài cười nhưng trong không cười đe dọa Dương Giản.

“Cậu muốn thế nào?”

Dương Giản nhìn cậu ta, cậu ta chụp ảnh rồi không trực tiếp truyền tin đi trái lại còn khiêu khích mình, rõ ràng là có mưu đồ từ trước.

“Không muốn thế nào, chỉ là muốn hỏi một chút cậu có muốn mua lại ảnh chụp các người vừa rồi không.”

Nhìn vẻ mặt vô cùng đắc ý của cậu ta, Dương Giản không khỏi nở nụ cười.

“Cậu đang uy hiếp tôi?”

Người nọ đứng đưa điện thoại di động trong tay.

Dương Giản dường như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên hỏi:

“Cậu tên là gì nhỉ?”

Tuy rằng hắn biết người kia là ai, nhưng quả thật là không nhớ nổi tên.

Người kia sững sốt, khoa trương cười to nói:

“Hoàng Doanh Khải, nhớ cho kỹ cái tên này đó, sau này muốn xen vào việc của người khác phải suy nghĩ cẩn thận một chút.”

Lời còn chưa dứt, đã thấy Dương Giản một đám đánh tới, ở giữa cầm cậu ta, nháy mắt cậu ta liền gục trên tay vịn cầu thang.

Chỉ thấy mặt cậu ta đỏ bừng, sau khi lão đảo đứng lên, không nói hai lời liền vung nắm đấm đánh về phía Dương Giản, kêu lớn:

“Cái tên biến thái chết tiệt này, điên rồi sao?”

Dương Giản cũng không để ý đến nắm đấm của cậu ta rơi trên người mình, chỉ dùng lực đánh vào cổ tay cậu ta, lợi dụng lúc cậu ta bị đau buông lỏng tay ra nhanh chóng đoạt lấy điện thoại di động.

“Ha, quả nhiên là mày sợ, biến thái chết tiệt.”

Hoàng Doanh Khải cười to, thành linh lại ăn phải một đám của Dương Giản. Cậu ta thấy Dương Giản mượn cơ hội này xóa hết ảnh mình chụp trong điện thoại di động không khỏi càng tức giận, liền nhảy thẳng về phía đối phương.

Lúc này bảo vệ ở trong phòng thường trực trong trường nghe thấy tiếng ồn ào chạy đến.

“Làm gì vậy? Làm gì vậy? Đánh nhau ở ngay cổng trường sao, hai người các cậu cũng lớn gan nhỉ, mau tách ra cho tôi!”

Dương Giản thầm nghĩ không ổn, nếu như bị bắt ở đây sẽ vướng phải phiền phức rất lớn, giải thích không tốt sẽ khiến cho dư luận xôn xao, nói không chừng còn phải chịu xử phạt.

Hắn vốn chỉ muốn cướp điện thoại qua xóa ảnh đi là coi như xong, lúc này nhìn về phía Hoàng Doanh Khải, cũng có ý tạm thời đình chiến. Không ngờ Hoàng Doanh Khải lúc này lại muốn liều mạng, thà rằng chính mình bị xử phạt cũng muốn dạy dỗ Dương Giản một lần, thậm chí còn âm thầm mong làm to chuyện này lên, khiến Dương Giản từ nay về sau ở trường học giống như chuột chạy qua đường, liền túm lấy quần áo Dương Giản, chết cũng không buông tay.

Mắt thấy bảo vệ sắp chạy đến trước mặt, Dương Giản bỗng nhiên lách một tay ra, cố sức ném chiếc điện thoại di động cướp được vào bể phun nước cách đó không xa.

“Mày...”

Hoàng Doanh Khải thấy căn cứ chính xác duy nhất đã bị hủy rồi, chiếc điện thoại di động đắt tiền của mình cũng sắp bị hỏng, nhất thời quá sợ hãi, vội vàng vàng chạy về hướng cái bể.

Dương Giản cuối cùng cũng thoát được, không quay đầu lại chạy mất, may là hắn đã luyện tập chạy bộ, cũng may là sắc trời rất tối, bảo vệ không nhận ra hắn là quán quân ở Đại hội Thể dục Thể thao vừa rồi.

Dương Giản chạy đến hơn nửa vòng quanh vườn trường, cuối cùng rẽ vào lối cổng sau, thở hồng hộc đi vào khu ký túc xá, rốt cuộc cũng bình an vô sự. Nhưng ngày hôm sau ra khỏi cửa đi học, hắn rõ ràng phát hiện ra thái độ của người khác đối với hắn có sự thay đổi rất lớn, ngoài khe khẽ thì thầm, còn có ánh mắt âm thầm quan sát, khiến Dương Giản thâm kinh hãi.

Sau buổi học khi Dương Giản định lên thư viện tự học thì, vừa muốn đứng dậy từ chỗ ngồi, bạn học ở hai bên cạnh đều tách ra, lúc này rốt cuộc có người đi qua cạnh hắn, tốt bụng nói một câu:

“Lúc nào rảnh lên xem BBS đi.”

Hắn vừa quay đầu lại, liền thấy Thôi Văn mặt không chút biểu cảm đẩy mắt kính đi qua.

Lúc này khu vực gần nhất có thể lên mạng chính là phòng đọc điện tử trong thư viện, Dương Giản đi qua đó đăng ký một máy tính, sau khi mở ra liền đăng nhập ngay vào diễn đàn của sinh viên năm nhất, ngay sau đó là màn hình đón tiếp của BBS, trang đầu đăng mười bài hot nhất trong ngày, có một bài post đầu đề như sau: ‘Quan hệ nam nam lộn xộn của hai người nào đó ở khoa nọ’.

Dương Giản bấm vào xem bài post kia, là một bài viết dài phong phú, miêu tả tỉ mỉ hai anh em vì tình yêu mà phản bội nhau, vai chính trong câu chuyện là một nam sinh nào đó khoa Khoa học kỹ thuật. Tuy rằng không nói rõ tên họ, nhưng vẫn ngấm ngấm hai người mà ám chỉ đó là anh em Ngô Tô Hoa và Dương Giản. Ngoài chuyện đó, còn kéo thêm chuyện năm trước Ngô Tô Hoa thầm mến Thôi Văn, đồng thời phân tích Ngô Tô Hoa thực ra không thích Dương Giản mà chỉ là muốn khiến cho Thôi Văn ghen tị, không ngờ anh họ mình lại coi trọng Dương Giản, Ngô Tô Hoa liền cảm thấy Dương Giản cũng không tệ, vì vậy anh em quay lưng với nhau.

Ở trong bài post này, Ngô Tô Hoa đã bị hình dung thành một người đứng núi này trông núi nọ, có tác phong sinh hoạt vô cùng thối nát, mà Dương Giản tất nhiên là bị miêu tả thành một người vì tiền bán rẻ thân thể chen chân vào giữa anh em nhà người ta, đồng thời còn chân đứng hai thuyền, Thôi Văn cũng là vô tội bị liên lụy, trở thành tấm gương nghiêm túc điển hình.

Đây rõ ràng là bài do Hoàng Doanh Khải đăng lên, dù điện thoại di động của cậu ta vẫn có thể dùng được, ảnh chụp vẫn không thể lấy lại, vì vậy cũng không còn chứng cứ nữa. Bởi vì nhìn qua chỉ là chuyện đồn thổi vô căn cứ, trong đó có ***g thêm đủ loại dự đoán ác ý, mấy tầng lầu bên dưới lại không ngừng mọc lên. Trong đó có IP ủng hộ Hoàng Doanh Khải lên tiếng ủng hộ chủ nhà, có người ở khoa khác chạy vào xem náo nhiệt, có người vào nói lời chính nghĩa trách cứ bọn họ không biết giới hạn, cũng có bạn cùng học khoa Khoa học kỹ thuật vào mắng chửi chủ nhà muốn làm sáng tỏ cho bọn họ, Dương Giản ngồi xem không khỏi nở nụ cười. Loại bài post ở trên Internet này, nhiều năm như vậy rồi vẫn luôn xuất hiện dưới đủ loại hình thức khác nhau.

Lúc này có một phản hồi hấp dẫn sự chú ý của Dương Giản.

[Chủ nhà cực phẩm tiểu nhân, ở trong Đại hội Thể dục Thể thao bại bởi người của khoa khoa học kỹ thuật người ta, thua không ngóc đầu lên nổi liền đi bôi nhọ người khác, ý đồ hiểm ác lộ ra thật rõ ràng.]

Không ít người của khoa Khoa học kỹ thuật đều trích dẫn lại phản hồi đó, càng xuống phía dưới việc thắng bại ở Đại hội Thể dục Thể thao càng bị mọi người bối ra nhiều hơn, người có ánh mắt sắc bén đều thấy được một màn Hoàng Doanh Khải có ý định kéo Thôi Vân, nhất là còn chụp lại được một lô ảnh làm chứng, nhìn động tác liền biết người phía sau đưa tay ra không hề có ý tốt.

Đến lúc này toàn bộ chiều gió đã đảo ngược lại, chủ đề lúc đầu là trách cứ người của khoa Khoa học kỹ thuật có cuộc sống cá nhân bừa bãi, lúc này toàn bộ đều biến thành mắng chửi tâm lý thua không ngóc đầu lên nổi liền đi hăm hại người khác của chủ nhà, không biết Hoàng Doanh Khải thấy thế sẽ tìm cách gì nữa, đây thực sự là lấy tảng đá đập vào chính chân mình.

Dương Giản chỉ cảm thấy trong chuyện này có việc kỳ lạ, liền điều tra địa chỉ IP của phản hồi tầng một, không ngờ lại là ở ký túc xá sát cạnh bọn họ. Trong ba người ở ký túc xá bên cạnh có một trạch nam mỗi ngày đắm mình trong trò chơi cả năm không thấy bóng dáng, chỉ có duy nhất Thôi Vân.

Dương Giản suy nghĩ một chút, cầm lấy điện thoại gọi cho Thôi Vân, trực tiếp hỏi:

“Cậu là người gửi phản hồi kia đúng không?”

Thôi Vân cười hắc hắc.

“Tên chết tiệt kia quá không biết tự lượng sức mình, đơn độc tấn công một mình cậu không tính, còn muốn kéo cả khoa Khoa học kỹ thuật vào cùng, cũng không chịu nghĩ xem chỉ số thông minh của cậu ta là bao nhiêu chứ.”

Dương Giản xì một tiếng bật cười.

“Không tính đến toàn bộ khoa Khoa học kỹ thuật, tôi thấy người mà nam sinh thủy sản không nên gây sự nhất chính là cậu.”

Thôi Vân ở đầu bên kia cũng cười cười, giọng nói lại đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Cậu và Ngô Tô Hoa xảy ra chuyện gì vậy? Hiện tại cậu ta lại quần lấy cậu rồi sao?”

Trong ấn tượng của Thôi Vân, Dương Giản là người biến tiến lên cũng không có suy nghĩ gì xấu, coi như là một người bạn đáng kết giao, khác biệt rất nhiều so với đại đa số nam sinh đàn độn khác ở trong khoa. Nếu như hẳn bởi vì Ngô Tô Hoa mà rơi vào trong phiền phức như vậy, Thôi Vân cảm thấy rất đáng tiếc, cho nên cậu ta cho rằng cần phải nhắc nhở Dương Giản một chút.

Nhưng Dương Giản cũng không nghĩ như vậy, hẳn chưa bao giờ cho rằng tình cảm của Ngô Tô Hoa là hồ đồ, cho dù phiền phức, cũng không thể hoàn toàn đổ tội cho Ngô Tô Hoa, Dương Giản nghĩ như vậy, không khỏi phản đối.

“Thôi Vân, cậu như vậy là không công bằng với Ngô Tô Hoa.”

“Vì sao?”

Thôi Vân sửng sốt.

“Ngô Tô Hoa cũng không muốn như vậy, tình yêu của một người đồng tính, ở trong xã hội này là chuyện không thể tiếp nhận, đây không phải là việc cậu ấy có thể không chế được. Hiện tại cậu ta đã bị bạn bè xa lánh, đơn giản chỉ vì loại tình cảm không thực tế này, cậu cảm thấy như vậy đáng sao?”

Thôi Vân rút cuộc cũng nghiêm túc nghe vào lời của hắn, suy nghĩ một lát, mới đáp lại.

“Đó là vấn đề của cậu ta. Vì vấn đề của mình mà làm phiền người khác, chính là lỗi của cậu ta.”

Dương Giản cười khổ, đối với việc này không thể nói thêm gì nữa. Chính hắn cũng không thể vì mình hiểu rõ mọi việc mà thích Ngô Tô Hoa, hướng chỉ bất kể là hiện tại hay tương lai, lúc này hắn không thể cho đối phương cái gì, mà thiếu niên kia đang hoang đơn độc nhưng cũng có khi bày ra bộ dạng rất đáng thương, khiến tim hắn có chút đau.

30. Chương 30: Kèn Lệnh Chiến Tranh

Khi Dương Giản quay trở lại ký túc xá thì, Trác Tiểu Phàm còn do dự muốn hỏi cái gì đó lại không tiện mở miệng, mập mạp người béo lòng rộng lại không để ý nhiều như thế, mở miệng hỏi:

“Chuyện nam sinh thủy sản kể về cậu, là giả đúng không?”

Dương Giản trả lời cũng có chút chột dạ.

“Đương nhiên là giả rồi, loại người có nhân phẩm như cậu ta mà các cậu cũng tin sao?”

“Mình đã nói mà, nam sinh thủy sản chết tiệt.”

Mập mạp lập tức lòng đầy căm phẫn.

“Người của khoa Khoa học kỹ thuật nhất định sẽ không tha cho thằng đó, người anh em cậu muốn giải quyết như thế nào, không thể buông tha cho thằng đó như thế.”

“Cậu muốn thế nào, đánh cậu ta bắt cậu ta dừng lại?”

Dương Giản hỏi.

“Ít nhất cũng bắt thằng đó cúi đầu xin lỗi cậu chứ? Sự việc liên quan đến danh dự của khoa Khoa học kỹ thuật, nhất định phải đấu tranh đến cùng.”

Mập mạp xoa tay, biểu hiện sự hưng phấn với hành động sắp sửa đi trừng phạt nam sinh thủy sản.

“Quên đi.”

Dương Giản cười mắng.

“Chuyện này làm to ra cũng không có gì hay ho với chúng ta, hiện tại khoa Khoa học kỹ thuật của chúng ta đã rất khiến người khác chú ý rồi.”

“Chẳng lẽ cứ bỏ qua như thế?”

Trác Tiểu Phàm trước nay vốn là loại người sẽ không vì danh dự của tập thể mà cảm thấy tức giận, rõ ràng là đang bất bình thay cho người anh em của mình.

“Đương nhiên không thể quên đi như thế.”

Theo giọng nói vang lên, một người đẩy cửa ra, thoải mái đi đến trước mặt bọn họ.

Mập mạp kinh hãi.

“Cán sự trưởng đến ký túc xá bọn tôi thị sát dân tình sao?”

Tướng Lỗ cảm tức trừng mắt qua, lại làm bộ âm trầm đẩy kính mắt, mở miệng nói:

“Chuyện bê bối như vậy xảy ra ở khoa của chúng ta, làm cán sự học sinh tuyệt đối không thể không quan tâm, bất kể như thế nào cũng phải làm rõ sự thực, yêu cầu Hoàng Doanh Khải viết bản tường trình xin lỗi.”

Lúc này cậu ta vẫn chưa vào Hội Sinh Viên, khoa của mình xảy ra chuyện như vậy, bất kể là thật hay giả đều sẽ có ảnh hưởng không tốt tới lượng phiếu bầu, cho nên phải làm sáng tỏ. Nếu như trong quá trình có thể thể hiện ưu điểm xử sự giỏi giang cùng tấm lòng bao dung của bản thân, vậy thì không thể tốt hơn rồi.

Đối với Tưởng Lỗi mà nói, đây vừa là uy hiếp vừa là cơ hội, cậu ta suy nghĩ hết lòng để đề ra đối sách, điều duy nhất quên không nghĩ đến chính là suy nghĩ của người có liên quan.

Không nói đến Dương Giản và Thôi Vân, bọn họ một người bị ghi hận một người bị đổ kị, đều là người bị hại, nhưng Ngô Tô Hoa là thật sự vô tội lại bị quấy rầy. Ngày trước sóng to gió lớn cậu ta gây ra vừa mới dẹp yên được một chút, nếu còn xảy ra chuyện gì, quả thực sẽ không còn ở nổi trong trường này nữa.

Đương nhiên, đối với Tưởng Lỗi mà nói, đây hoàn toàn là chuyện nhỏ không đáng kể.

Mập mạp không có ấn tượng tốt với Tưởng Lỗi, trực tiếp bò lên giường không để ý đến cậu ta, ngược lại Trác Tiểu Phàm hành xử rất khéo đưa đẩy, vội vàng kéo cái ghế đến để Tưởng Lỗi ngồi xuống, nói:

“Mấy anh đây muốn dùng bao tải úp thùng đó rồi đánh cho một trận bắt dừng lại, cán sự trưởng cảm thấy thế nào?”

Tưởng Lỗi còn chưa ngồi vững, nghe nói thế liền nhảy dựng lên, bắt đầu nói:

“Tuyệt đối không được, sớm bỏ cái ý niệm này ra khỏi đầu đi. Chuyện đánh nhau ẩu đả nếu để người khác phát hiện, không chỉ xử phạt cá nhân, ngay cả danh dự của toàn khoa cũng bị tổn thất, các cậu đừng có xúc động như thế.”

Dương Giản biết Trác Tiểu Phàm là đang trêu chọc Tưởng Lỗi, sợ đến lúc cậu ta biết sẽ tức giận, vội vã nhảy ra can lời.

“Cán sự trưởng đến ký túc xá tìm bọn tôi nhất định là đã nghĩ được cách đối phó rồi, cậu dự định làm thế nào?”

Ánh mắt Tưởng Lỗi lóe sáng.

“Chỉ cần người liên quan đứng ra làm chứng, báo lên trên khoa, như vậy còn lo không bắt được cậu ta hối hận về việc làm của mình sao.”

“Người liên quan?”

“Cậu, Ngô Tô Hoa, Thôi Vân.”

Tưởng Lỗi nói ra từng chữ một.

Dương Giản bị cậu ta làm giật mình.

“Cán sự trưởng là muốn làm gì đây, tôi thì không tính, dù sao cũng là người trực tiếp có xung đột cá nhân, gọi cả Ngô Tô Hoa và Thôi Vân cùng đi, không phải chứ?”

“Đương nhiên là cả ba người có liên quan đều phải có mặt, sự thật mới có sức thuyết phục. Bằng không sao có thể nói ra được sự xấu xa của nam sinh thủy sản?”

“Đừng có nằm mơ.”

Mập mạp nghe vậy, rớt cuộc tức giận mà nói xen vào.

“Tôi còn tưởng cậu nghĩ được biện pháp nào tốt, mất nửa ngày cuối cùng cũng chỉ là kêu đám Dương Giản đi chịu xấu hổ mất mặt thôi.”

“Cái này sao có thể gọi là xấu hổ mất mặt chứ, đây là cố gắng tranh đấu, vì danh dự của khoa Khoa học kỹ thuật mà dũng cảm đứng ra.”

Tưởng Lỗi không để tâm nói, ý đồ muốn thuyết phục Dương Giản.

“Là trải rộng con đường thẳng tiến của cậu mới đúng đi?”

Mập mạp cảm giận nói.

Sắc mặt Tưởng Lỗi trầm xuống.

“Cậu nói như vậy là không được.”

Trác Tiểu Phàm đi lên điều hòa không khí, phòng ngừa hai người này lại đánh nhau.

“Dương Giản, người khác đã bôi nhọ cậu như thế, lúc này cậu hẳn là nên ra mặt đi?”

Tưởng Lỗi vẫn không từ bỏ ý định, khuyên bảo không có kết quả thì bắt đầu chuyển sang khích tướng.

“Tôi suy nghĩ chút đã.”

Dương Giản đuổi cậu ta đi trước, quay đầu lại, đúng lúc đối diện với ánh mắt không đồng ý của hai người bạn cùng phòng.

Mập mạp lên tiếng hỏi trước:

“Dương Giản cậu không sao chứ? Biết rõ cán sự trưởng không có lòng tốt gì, còn suy nghĩ nữa?”

“Cậu ta cũng không có nói sai mà, hiện tại đúng là vì nam sinh thủy sản bơi nhỏ, khiến cho toàn bộ dân mạng trong trường đều nghi ngờ tính hướng của mình. Ngoài mình ra, còn có Ngô Tô Hoa với Thôi Vân nữa...”

“Ngô Tô Hoa với Thôi Vân thì có liên quan gì đến cậu chứ?”

Trác Tiểu Phàm cắt ngang lời hấn, thể hiện rõ thái độ mình không hiểu gì cả.

“Ngô Tô Hoa đã sớm không còn thanh danh gì rồi, Thôi Vân vất vả lắm mới phải sạch được quan hệ với cậu ta, như thế rất tốt, cậu lại còn lặn vào. Mình nói này bạn tốt, cậu ngàn vạn lần đừng có chui vào trong cái bẫy của Tưởng Lỗi, bị kéo vào trong mấy chuyện phức tạp này nữa.”

“Ngô Tô Hoa và Thôi Vân dù sao cũng sẽ không để ý đến Tưởng Lỗi, cho nên cậu ta mới chạy đến thuyết phục mình.”

Dương Giản vỗ trán, chậm rãi nói:

“Chính là vì như vậy nên mình mới lo lắng, chuyện này khẳng định càng muốn xóa đi thì càng rối, nhưng chúng ta cũng không thể mặc kệ, bằng không theo tính tình của cán sự trưởng, cậu ta chắc chắn sẽ viết một bài dài trình lên trên đúng không?”

Mập mạp sưng sốt, suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng hỏi:

“Vậy ý của cậu là?”

Dương Giản ngẫm nghĩ, nói:

“Chúng ta phải triệu tập bọn họ đến đây bàn bạc cách đối phó một chút, nếu như có thể khiến cán sự trưởng nhằm vào nam sinh thủy sản thì càng tốt, chúng ta ai cũng không cần phải nhảy vào trong vũng nước đục kia.”

“Tìm được cách là tốt, phải làm như thế nào bây giờ?”

Trác Tiểu Phàm cảm thấy hứng thú xáp lại gần.

Dương Giản xoay người gọi điện thoại cho Ngô Tô Hoa và Thôi Vân.

Thôi Vân còn đang ở trên trường, khi bắt máy là đang ở phòng tự học, nghe thấy lần đầu tiên Dương Giản nghiêm trang gọi cậu quay về ký túc xá, chỉ cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra không thể không về, liền thu dọn sách vở đi về.

Ngô Tô Hoa ở xa, đến tận lúc này vẫn chưa từng ra ngoài, từ sau khi cãi nhau chưa từng gặp được anh họ khiến cậu ta có chút hoảng hốt, không thể làm gì khác hơn là nằm ở nhà nghĩ cách ứng phó, cũng không biết đến cuộc đại chiến nước miếng trên diễn đàn lần này. Lúc cậu ta nhận được điện thoại của Dương Giản, còn tưởng rằng Dương Giản đã suy nghĩ muốn đưa ra cho cậu ta một câu trả lời thuyết phục, trong lòng vô cùng cao hứng, vừa nhắc máy đã nói:

“Dương Giản, rốt cuộc cậu cũng đồng ý liên lạc với tôi rồi.”

Dương Giản lo rằng giải thích ở trong điện thoại sẽ không được rõ ràng, lãng phí tiền điện thoại vô ích, liền vội vã nói.

“Đừng nói nhảm nữa, nhanh đến ký túc xá của tôi.”

Dứt lời liền cúp điện thoại.

Khi Ngô Tô Hoa tràn đầy kích động đi đến cửa ký túc xá của Dương Giản thì, vừa khéo chạm mặt với Thôi Vân. Hai người liếc nhìn nhau, vừa xấu hổ vừa bắn lửa tung tóe.

Thôi Vân nghiêng người sang một bên, nhường Ngô Tô Hoa đi trước. Ngô Tô Hoa lạnh như băng đi lướt sát qua bên cạnh cậu ta, đi vào nhìn thấy một phòng ba người đều nhìn ra cửa, thái độ cũng là đang chờ đón mình, cũng không khỏi cảm thấy có chút kinh hãi. Từ sau khi bí mật riêng tư của cậu bị Thôi Vân công bố với mọi người, Ngô Tô Hoa đã rất ít khi gặp gỡ bạn cùng học, ngoài trừ Dương Giản vẫn luôn cho cậu thái độ ôn hòa.

Giờ phút này từ đáy lòng Ngô Tô Hoa đã có một loại cảm giác, Dương Giản đối với cậu, đại khái cũng chỉ là gặp mặt bạn cùng học, bởi vì cậu đã bị vây trong tình trạng ít tiếp xúc với người khác lâu lắm rồi, cho nên mới coi loại thiện ý này thành rơm rạ cứu mạng, cho rằng đó là thích. Cậu thấy Dương Giản nghiêm nghị kéo cái ghế cho mình, mọi người đều mang bộ dáng nghiêm túc chăm chú, không có thời gian suy nghĩ nhiều, liền mở miệng hỏi:

“Sao đột nhiên lại huy động nhân lực thế này?”

“Chuyện bài post của nam sinh thủy sản trên BBS, cậu có biết không?”

Mười bài post đứng đầu diễn đàn mỗi ngày đều có thay đổi mới, có thể thấy được lượng vào diễn đàn ngày càng nhiều hơn. Thời đại này Internet mới bắt đầu phổ biến, sinh viên tiếp xúc với thứ mới mẻ này, lại có rất nhiều thời gian rảnh vô ích, BBS cứ như vậy trở nên nháo nhởi, cho nên thay đổi cũng nhanh, nếu như không lên mạng mỗi ngày, sẽ bỏ qua rất nhiều chuyện bất quá trong trường, mà Ngô Tô Hoa không phải loại người thích theo dõi diễn đàn, lúc này bộ dáng hoang mang không biết gì cả.

Thôi Vân chậm rãi nói.

“Tóm tắt đơn giản một chút, chính là nam sinh thủy sản trong Đại hội Thể dục Thể thao muốn gỡ trò gian trá chơi tôi, thế nhưng bị Dương Giản nhìn thấy, không chiếm được chức quán quân liền ghi hận lên khoa Khoa học kỹ thuật, ở trên diễn đàn trường đăng bài phỉ báng tôi và Dương Giản, đương nhiên, còn có cậu.”

“Tôi cũng không quen cậu ta, liên quan gì đến tôi chứ?”

“Bài post của cậu ta có tiêu đề là: ‘Quan hệ nam nam lộn xộn của hai người nào đó ở khoa nọ.’”

Thôi Vân vừa dứt lời, Ngô Tô Hoa lập tức xù lông.

“Này thực sự là chỉ nằm cũng trúng đạn rồi, lão tử thích đàn ông thì liên quan gì đến người khác chứ?”

Lời này nói ra, Dương Giản không thấy có gì kỳ lạ, người khác ngược lại nếu bị như hắn còn thấy hoảng sợ.

Mập mạp khụ một tiếng, hạ giọng nói:

“Bạn à, cậu còn có chút tương lai đó, lúc đầu người ta không tiếp nhận được, nhưng qua lại một hai lần, ai như thế nào cũng có thể biết rõ trong lòng. Còn hơn nhân phẩm của nam sinh thủy sản và tính cách cách của cán sự trưởng, chút ham thích ấy của cậu cũng không đáng nhắc đến nữa.”

Trác Tiểu Phàm cũng phụ họa nói:

“Không sai, những việc này đều là do mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân, đại gia ngắc đầu không gặp cú đầu không thấy, một nụ cười xóa tan đi ân oán. Hiện tại mâu thuẫn giữa địch và ta đã xuất hiện rồi, chúng ta hẳn là nên đoàn kết lại, hung hăng đánh lại cho tên đó một cái.”

“Các cậu có dự định gì không?”

Thôi Vân đẩy kính mắt, mắt kính phản quang khiến cả người cậu ta toát lên chút vẻ bí hiểm.

Trác Tiểu Phàm buông tay nói.

“Chẳng phải là đang gọi các cậu đến để nghĩ cách đối phó sao?”

Thôi Vân suy nghĩ một chút, nói:

“Không bằng nói dự định của cán sự trưởng tiết lộ cho nam sinh thủy sản trước.”

Mập mạp kinh ngạc.

“Cậu có chủ ý quái quỷ gì vậy?”

“Cậu nghĩ xem, dựa vào tính cách có thù tất báo này của nam sinh thủy sản, cậu ta có thể không màng đến hành động của cán sự trưởng không? Nam sinh thủy sản là thành viên của tổ thể dục, bản thân cũng là chiêu sinh đặc biệt. Trong tổ thể dục phần lớn đều là chiêu sinh đặc biệt, theo như tôi biết, quan hệ giữa bọn họ cũng không tệ lắm. Hội Sinh Viên sắp cho bầu cử công khai, có sự phản đối của tập thể tổ thể dục, cán sự trưởng nhất định sẽ thất bại.”

“Mà sau khi cán sự trưởng thất bại, địch ý của cậu ta với nam sinh thủy sản sẽ tăng lên, lợi dụng tên kia kiếm danh tiếng là chuyện nhỏ, báo thù rửa hận mới là việc quan trọng hơn.”

Dương Giản bổ sung.

“Cậu ta sẽ báo thù rửa hận như thế nào?”

Ngô Tô Hoa nghe mà có chút sững sờ.

“Khiến danh tiếng một người biến thành rác rưởi có rất nhiều cách.”

Dương Giản nói, nhìn Thôi Vân rồi lại nhìn Ngô Tô Hoa.

Ngô Tô Hoa nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Không sai, người này âm hiểm như thế, nhất định phải nghĩ ra biện pháp mà ngay cả cán sự trưởng cũng không nghĩ ra nổi, năm trước tôi quả thực là đã nhìn lầm người.”

“Tôi xem ra, cậu là ngay cả đắc tội cậu ta thế nào cũng không biết đi?”

Mập mạp đồng tình nói.

“Được rồi được rồi, không phải đã nói là một nụ cười xóa tan ân oán sao?”

Trác Tiểu Phàm bước lên bước lên điều hòa bầu không khí.

Ngô Tô Hoa hàm hừ nói.

“Ai cùng tên đó cười xóa tan ân oán chứ.”

Thôi Vân mỉm cười.

“Đến lúc đó chỉ cần có người nhắc nhở cán sự trưởng một chút, nam sinh thủy sản là chiêu sinh đặc biệt của tổ thể dục, thành tích học tập lại không được tốt. Đừng quên, cuối học kỳ này chúng ta phải thi đỗ tiếng Anh cấp bốn, nếu không sẽ không lấy được bằng, việc này đối với bất kỳ ai đều rất quan trọng.”

“Cậu là nói, nam sinh thủy sản muốn vượt qua cuộc thi, phải thắng bằng thủ đoạn không rõ ràng?”

Mập mạp dần dần quay về chỗ ngồi.

“Cán sự trưởng lợi dụng quyền lợi của Hội Sinh Viên sẽ tìm ra chút manh mối, nam sinh thủy sản ít nhất sẽ phải chịu một cái xử phạt cảnh cáo. Chắc chắn, chiêu này cũng quá độc ác.”

“Một chiêu lấy mạng.”

Trác Tiểu Phàm không khỏi líu lười.

“Này chỉ là đùa đúng không? Trong hồ sơ có ghi xử phạt là chuyện rất nghiêm trọng đó.”

Thôi Vân lạnh lùng mở miệng.

“Phạm tội bị nghiêm phạt là chuyện đương nhiên, chỉ cần cậu ta không làm sai, ai cũng không làm gì được cậu ta. Tôi cho rằng xử phạt người làm sai nghiêm túc theo quy định thì có gì không được.”

“Theo lý thì là thế, đều là bạn học, làm như vậy không khỏi quá mức vô tình chứ?”

Ngô Tô Hoa chỉ là vô cớ bị kéo vào, vẫn cảm thấy có chút không đành lòng.

“Các cậu tự bàn bạc đi, quyết định rồi thì nói cho tôi biết một tiếng, tôi không muốn lãng phí thời gian ở chỗ này.”

Thôi Vân nói, xoay người mở cửa đi ra ngoài.

“Làm sao bây giờ?”

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, có chút không đành lòng cũng có chút không cam lòng.

“Tôi cảm thấy có thể làm như vậy.”

Dương Giản đột nhiên lên tiếng.

“Các cậu cảm thấy cán sự trưởng sẽ là một Chủ tịch Hội Sinh Viên tốt sao?”

Mọi người lắc đầu.

“Vậy các cậu cảm thấy, có người làm chuyện khuất tất vượt qua được cuộc thi, đối với người nghiêm túc học tập khác là công bằng sao?”

Mọi người tiếp tục lắc đầu.

“Nếu đã như vậy, vì sao không thể làm?”

Mập mạp dẫn đầu đứng lên, vỗ vỗ vai Dương Giản.

“Nói không sai, bạn tốt lần đầu bày ra một mặt khí phách như thế, thật khiến cho người khác phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa mà.”

Trác Tiểu Phàm và Ngô Tô Hoa nhìn nhau một lát, cũng song song gật đầu.

“Mình đi lên phòng tự học, nói quyết định này cho Thôi Vân, tiếp theo lại bàn bạc xem sẽ tiến hành như thế nào.”

Dương Giản cũng đứng dậy, trong lòng đã có quyết định, bước chân cũng càng vững vàng hơn. Trưởng thành rồi không nên ngây ngốc đến mức người khác nói gì cũng gật nữa, kiên trì với niềm tin của mình, cách thành công sẽ càng gần hơn.

31. Chương 31: Ngày Đầu Tiên Chơi Xuân

Cuộc sống trong trường học vĩnh viễn là những ngày nhàn nhã dài dằng dặc, thỉnh thoảng có một chút nhạc đệm, nhưng phần lớn thời gian của đại đa số mọi người đều là yên tĩnh trống rỗng và lạnh lẽo. Còn rất lâu mới đến kỳ thi cuối kỳ, vì vậy cần tìm cho bản thân vài việc để làm. Ví dụ như với sinh viên, ngoài Đại hội Thể dục Thể thao, còn có đi chơi xuân.

Đây là chuyến du xuân đầu tiên của năm nhất, Dương Giản nhớ rõ, hắn từng không tham gia chuyến đi này, vì mạng Internet. Mà lúc này, hắn cũng không có ý định tham gia, bởi vì hạng mục khai thác phần mềm của hắn đã đến thời điểm quyết định, Dương Giản hy vọng có thể làm xong công việc trước khi học kỳ kết thúc, nhận được tiền theo như hợp đồng đã định.

Lần chơi xuân này, hai người còn lại trong ký túc xá của Dương Giản rất hưng phấn. Trác Tiểu Phàm đang mời bạn gái tham gia hoạt động tập thể, tràn đầy ý định khoe khoang. Phó Minh Sâm tuy rằng chưa theo đuổi được bất cứ người nào trong ký túc xá của Viên Nhân, nhưng cũng không hề bị đả kích, hướng chỉ trong lớp của họ còn có một người được cậu ta gọi là nữ thần. Hai người bọn họ tự chuẩn bị đủ rồi liền khuyến khích Dương Giản đi cùng, nhưng Dương Giản coi công việc hàng đầu, khoản vui chơi tất nhiên bị gạt sang một bên, mặc cho bọn họ thuyết phục như thế nào cũng không chịu đi.

Dương Giản và Ngô Tô Hoa vốn là cùng khoa nhưng không cùng lớp, một khoa cũng chỉ có hai lớp, có việc gì đều cùng tổ chức, lần này cũng đi cùng nhau. Ngô Tô Hoa vốn không phải người thích tham gia hoạt động tập thể, nhưng vì Dương Giản, cũng bắt đầu thu dọn hành lý.

Khi nhìn thấy cậu thu dọn hành lý, Lâm Gia Nam không khỏi cảm thấy ngạc nhiên:

“Em định đi đâu đây?”

Ngô Tô Hoa đã chiến tranh lạnh với anh vài ngày, lần này thấy anh họ chủ động làm hòa với mình, cũng ngại ngùng mà trả lời một câu:

“Ngày mai đi chơi xuân.”

“Đi chỗ nào?”

“Ra ngoại thành.”

“Có đủ tiền chưa?”

Ngô Tô Hoa vừa nghe liền mềm lòng, nghĩ danh họ dù sao vẫn là quan tâm mình, liền thấp giọng nói:

“Đủ rồi.”

Lâm Gia Nam trầm mặc một lát, lại hỏi:

“Dương Giản cũng đi à?”

Ngô Tô Hoa ngẩn ra, đáp:

“Không biết.”

Lâm Gia Nam cười cười, nói:

“Lâu rồi không thấy em đi chơi xuân cùng bạn học trong trường, lần này chắc không phải là vì Dương Giản nên mới đi đấy chứ?”

Ngô Tô Hoa hỏi thử:

“Nếu đúng thế thì sao?”

Lâm Gia Nam nhìn cậu, mặt nghiêm lại hỏi:

“Em nghiêm túc à?”

“Chưa từng nghiêm túc như vậy.”

Ngô Tô Hoa trả lời.

Không ngờ Lâm Gia Nam cũng không phản bác lại lời của cậu, chỉ đứng lên, yên lặng đi ra cửa.

“Anh họ anh đi đâu vậy?”

Ngô Tô Hoa ở đằng sau anh hỏi.

“Buổi tối phải đi xã giao, không về nhà đâu.”

Lâm Gia Nam thản nhiên để lại một câu.

Ngô Tô Hoa sững sốt một lát, quay đầu lại cầm điện thoại di động lên gọi điện cho Dương Giản, máy vừa thông liền hỏi:

“Dương Giản cậu có tham gia chuyến chơi xuân không?”

“Ai nói với cậu là tôi sẽ đi?”

Dương Giản đỏ khốc đỏ cười.

“Tất cả mọi người cùng đi mà.”

Ngô Tô Hoa nói vô cùng hợp lý.

“Tôi có chút việc, không đi được rồi.”

“Đi đi, có chuyện gì để về làm nốt, cũng chỉ mất một hai ngày thôi mà.”

“Có việc thật, ngoan.”

Dương Giản dỗ dành cậu.

Ngô Tô Hoa bắt đầu dĩ cúp điện thoại, từ tận đáy lòng cảm thấy rất khổ rồi, anh họ không để ý đến cậu, Dương Giản cũng không thêm quan tâm cậu, nhìn điện thoại di động trong tay nhưng lại không có nổi một số để bấm.

Nhưng cậu vẫn tùy tiện tìm số của một người, tín hiệu đường truyền vang lên hai tiếng, từ đầu bên kia truyền đến giọng nói lạnh như băng của Thôi Vân.

“Có chuyện gì?”

Ngô Tô Hoa không ngờ được tùy tiện bấm một số lại vào người này, thực sự là oan gia ngõ hẹp, thế nhưng nếu trả lời là nhầm số không khỏi quá miễn cưỡng rồi, không thể làm gì khác là kiên trì hỏi:

“Đi chơi xuân, báo tên cho ai bây giờ?”

“Cậu cũng đi?”

Thôi Vân kinh ngạc hỏi:

“Cậu không sợ?”

“Tôi sợ cái gì?”

Ngô Tô Hoa cả giận nói.

“Cậu không muốn để cho tôi đi thì tôi càng phải đi, trốn tránh làm rùa đen rút đầu, chẳng phải là quá hợp ý cậu sao?”

“Vậy cậu gọi điện thoại cho tôi làm cái gì?”

“Tôi không biết số điện thoại của người khác trong lớp chúng ta.”

Thôi Vân ở đầu điện thoại bên kia cười ha ha.

“Lần này là hai lớp cùng tổ chức đi, tìm lớp trưởng lớp nào báo tên cũng được.”

“Cậu cũng đi?”

“Cũng?”

Ngô Tô Hoa có chút khiêu khích mà nói:

“Tôi còn nghĩ rằng, người giống như cậu, chắc là sẽ không tham gia loại hoạt động không có chút ích lợi nào với cậu này chứ.”

“Kết hợp làm việc và nghỉ ngơi thôi.”

Thôi Vân ngoài ý muốn giải thích một câu.

“Không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy trước đây.”

Nhưng thật ra Ngô Tô Hoa không hiểu vì sao lại có chút chột dạ, cướp phần cúp máy trước. Quay đầu lại nhìn hành lý đã đóng gói xong, không khỏi cười khổ, Dương Giản không đi, những bạn học khác đại khái là phải đến lúc đi chơi xuân mới biết mặt đi?

Lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Ngô Tô Hoa cuống quýt ấn nút nghe, nói:

“Dương Giản?”

“Nghe mập mập nói, các cậu dự định đến chơi khu nhà nông ở ngoại thành à?”

“Đại khái là vậy.”

Tình huống cụ thể, Ngô Tô Hoa cũng không biết rõ lắm.

Dương Giản từ sau khi nghe Phó Minh Sâm giới thiệu, cũng nảy lên suy nghĩ khác. Từ sau lần trước hẳn quay về quê nhà, liền nhớ đến làm thế nào để sử dụng giá đất cùng tài nguyên lịch sử văn hóa ở quê nhà, nhân cơ hội lần này đi chơi xuân khảo sát một chút, tự mình cảm nhận kiểu mẫu lao động của người làm nông, cũng có thể đặt nền móng thật tốt.

“Tôi sẽ đi, thay đổi ý kiến vừa rồi.”

Dương Giản cười nói, dường như đang thấy được một bó tiền mặt lớn bay ra từ trong cảnh non xanh nước biếc.

“Thật tốt qua.”

Ngô Tô Hoa hoan hô.

“Rốt cuộc cũng không cần mở hành lý đã đóng gói xong ra rồi.”

Địa điểm chơi xuân tuy nói là ở ngoại ô, nhưng vùng đất hoang vu trong núi sâu giao không không tiện, có một trạm xe lửa sắp vứt đi chỉ có xe lửa đi quãng ngắn là vẫn dùng.

Ngô Tô Hoa xen lẫn trong đám người bên ký túc xá của Dương Giản, tóc cũng nhuộm đen lại, xuất hiện giữa một đám thanh niên ồn ào ngược lại không có mấy đột ngột. Bốn người họ vừa vận hợp thành đôi, mập mạp thích đánh bài, liền tìm thêm người khác hợp đôi đánh bài poker, cậu ta hợp tác với Dương Giản, Ngô Tô Hoa hợp tác với Trác Tiểu Phàm, ngồi bên bàn ăn nhỏ đánh bài.

Mập mạp và Dương Giản có quan hệ không tồi, nguyên nhân hơn nửa là bởi vì là bạn bài, thỉnh thoảng nghỉ ngơi cũng lên mạng chơi trò chơi trên QQ. Hai người phối hợp với nhau đã lâu nên rất ăn ý, hơn nữa có thể thông đồng, đánh cho người khác thua đến hoa rơi nước chảy. Có kinh nghiệm tích lũy được lúc trước, lúc này Dương Giản phối hợp với mập mạp đánh bài hiệu quả không tệ, chỉ lát sau đã lượt lên được hơn một vòng.

Đánh bài thua trong trường học là sẽ bị dán giấy, trong chuyến du lịch cũng có người chuẩn bị giấy ghi chú, lúc này đều vây đến xem náo nhiệt, cũng không so đo đến vấn đề có gặp phải Ngô Tô Hoa hay không. Nháy mắt đã thấy trên mặt của Ngô Tô Hoa và Trác Tiểu Phàm dán đầy giấy ghi chú màu xanh, hơi động đậy một chút liền bay bay giống như lá cây đón gió phấp phới, mập mạp cười không ngừng đến mức thắt lưng không thẳng lên nổi nữa.

“Dương Giản, không ngờ chúng ta cũng lợi hại như vậy đó.”

Mập mạp không khỏi cảm thán.

“Dù đấu một trận ở trong trường, mình thấy chúng ta cũng sẽ đánh đâu thắng đó.”

Ngô Tô Hoa không chịu thua, buồn bực vừa tráo bài vừa nói:

“Ván tiếp theo.”

Trác Tiểu Phàm vốn không biết chơi bài, chơi thua đến mức này rồi, càng nhụt chí, vẻ mặt đau khổ nói:

“Còn muốn ván nữa sao?”

“Để tôi chơi.”

Bên cạnh có người đi vào, thay thế vị trí của Trác Tiểu Phàm.

Ngô Tô Hoa ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt Thôi Vân lọt vào trong mắt cậu ta, không khỏi sửng sốt.

“Oa, sinh viên tài giỏi cũng đến rồi.”

Mập mập kêu to:

“Dương Giản, chúng ta gặp thần giết thần, gặp quỷ diệt quỷ.”

Thôi Vân mỉm cười, dẫn đầu chia bài.

Lúc này tình hình có sự thay đổi, Thôi Vân là tổ đầu tiên dẫn trước, lại bị tổ Dương Giản giành lại, hai tổ đều một chọi một, kỹ thuật tương đương, còn lại chỉ xem vào vận may.

Hai tổ đều tạo thành từ thành viên hai lớp khác nhau, người đứng xem đều tự phân thành hai nhóm, đang chiến đấu khó phân thắng bại, lại nghe thấy tiếng còi hiệu, tất cả đều đứng dậy.

Dưới sự hướng dẫn của hướng dẫn viên du lịch, một đám học sinh đi dọc theo đường sắt bỏ hoang, ven đường non xanh nước biếc, phong cảnh rất đẹp. Bọn họ đến một lối rẽ liền đi vào, cuối cùng cũng thực sự lên núi, ở ngay lối vào có mấy tấm biển quảng cáo nhà trọ của mấy gia đình nhà nông dựng sẵn ở đó.

Tuy rằng đã liên lạc với chỗ ở từ trước, Dương Giản vẫn đi lên hỏi giá cả và quy mô, thậm chí nhớ trong lòng, còn nói một lô những lời khách sáo lần sau sẽ liên hệ gì gì đó, mới xoay người chạy theo đội ngũ.

Người của hai lớp tham gia chuyến du xuân tổng cộng tầm bốn năm mươi người, chia ra ở hai sân. Mỗi sân lại do bốn sân nhỏ hợp lại, ba phía đều có phòng ở, sinh viên ngủ trên giường lớn, mỗi giường ngủ được bốn năm người.

Ký túc xá tự động phân chia, bình thường hay chơi với nhau, phần lớn cũng là những người cùng ký túc xá thì nằm cùng một chỗ, ký túc xá của Dương Giản có ba người, chỉ có thể ghép với ký túc xá khác, cũng phải thêm hai người nữa, vừa khéo là Ngô Tô Hoa cùng Thôi Vân.

Ngô Tô Hoa nhớ mãi không quên ván bài ban ngày, vẫn muốn đánh thêm một lần, nhưng buổi tối mập mạp ăn đồ ăn của mấy hộ nông gia đến nghiện, cổ vũ mọi người ra ngoài tìm quán đồ nướng, đoàn người liền bật đèn pin đi khắp hang cùng ngõ hẻm.

Trong thôn nhỏ buổi tối không có đèn đường, ánh sáng của đèn pin đung đưa lúc ẩn lúc hiện, Trác Tiểu Phàm không khỏi cảm thán:

“Nếu có thể đưa bạn gái đến thì tốt rồi.”

“Cái tên hèn mọn này, càng ngày càng gian ác rồi.”

Mập mạp ước ao đổ kị.

Dương Giản cũng hỏi một câu:

“Được rồi, Tiểu Phàm, sao cậu lại không đưa bạn gái theo?”

“Viên Nhân báo rằng cô ấy phải đi học phụ đạo tiếng Anh, cuối tuần còn phải đi học.”

Trác Tiểu Phàm không cam lòng nói:

“Cô ấy còn kêu mình cuối tuần bắt đầu đi cùng cô ấy nữa.”

“Lớp phụ đạo tiếng Anh?”

Thôi Vân cũng mở miệng hỏi một câu.

“Đúng vậy, kỳ này không phải là phải thi đỗ cấp bốn sao?”

“Tất cả mọi người thôi đi.”

Mập mạp kêu rên. Ngô Tô Hoa vì hoàn cảnh gia đình không tệ, ra nước ngoài du lịch không ít lần, phương thức giao tiếp bình thường là tiếng Anh, việc học tập cũng coi như không tệ, chỉ có mập mạp là sợ nhất cái này. Cậu ta kêu lên:

“Ra ngoài chơi đừng có nói đến chủ đề dễ gây đau lòng đó mà.”

“Được rồi được rồi, tập trung tìm quán đồ nướng đi.”

Trác Tiểu Phàm xuất phát từ sự đồng tình trấn an cậu ta.

Kết quả là mấy người đều bị đông lạnh đến không chịu nổi mới thôi, vẫn không tìm được quán đồ nướng trong truyền thuyết, mọi người không khỏi hoài nghi, quán đồ nướng này có thực sự tồn tại không chứ.

“Còn không bằng quay về đánh bài...”

Ngô Tô Hoa nhỏ giọng đề nghị.

“Khu du lịch như thế này lại không có quán đồ nướng, không thể nào.”

Dương Giản trầm ngâm suy nghĩ, mở miệng nói:

“Quay về đi.”

“Về đi, về đi.”

Mọi người quay về, lúc đi về, mới phát hiện ra mấy con đường lớn giao nhau, căn bản không biết vừa mới đi đường nào vào.

“Quý bấy đường.”

Không ai nói một câu nào.

“A.”

Ngô Tô Hoa không kìm được mà nắm lấy cánh tay của Dương Giản ở bên cạnh, nắm chặt hết mức không buông tay.

32. Chương 32: Cùng Giường Cùng Gối

Mấy người lạc đường ở một nơi xa lạ, trời ban đêm đầy mây còn không có đèn đường, đưa tay ra cũng không thấy nổi năm ngón. May mà còn có đèn pin trong tay, bọn họ liền kéo nhau đứng chung thành một đoàn.

Cả đám khản trương nửa ngày, rốt cuộc cũng theo tiếng ồn từ phía xa vọng lại tìm được đường về nhà trọ, mập mạp lau mồ hôi lạnh nói:

“Thật sự là quá kinh sợ rồi, tiêu hao năng lượng quá mức, khéo còn sụt mất nửa cân thịt nữa.”

“Nào có khoa trương như vậy.”

Ngô Tô Hoa đắm lên tấm lưng dày rộng đầy thịt của cậu ta, cười to.

Vừa nói, Thôi Vân vừa đi lên đẩy cửa sân ra, đúng lúc nhìn thấy lửa trại đang cháy rực trên mặt đất, phía trên có đặt một cái giá nướng bằng sắt, mùi thịt dê xông thẳng vào mũi.

“Thì ra là đồ nướng ở đây.”

Mập mạp ngạc nhiên mừng rỡ nhảy qua, đưa tay muốn nhắc thịt ở phía trên xuống ăn.

“Còn chưa chín mà.”

Mấy nữ sinh bên cạnh cười duyên vỗ vỗ tay cậu ta.

Dương Giản chợt hiểu rõ, thì ra quán đồ nướng không mở ở bên ngoài, mà là do chính nhà trọ mình ở kinh doanh. Vị khách nào muốn ăn thì có thể đặt một cái giá ở trong sân, bày vài thứ như thịt dê non gì đó, đại khái cũng là thu mua từ mấy hộ chăn nuôi gần đây. Chỉ cần bàn bạc trước, có yêu cầu sẽ đi lấy về, mua rẻ bán đắt, kiếm tiền không sợ lỗ.

Thảo nào mà quanh đây không có quán đồ nướng mở riêng, Dương Giản nghĩ, cũng nhìn qua một lượt thật kỹ, mấy nữ sinh đang đi rưới dầu và nước tương lên toàn bộ thịt dê đã chín được một nửa.

Mùi vị này có thể từ từ điều chỉnh, trong lòng Dương Giản đã có kế hoạch rồi, miệng không khỏi mím lại mỉm cười.

“Sao lại vui vẻ vậy?”

Ngô Tô Hoa quay qua hỏi.

Người xung quanh bắt đầu chen chúc ồn ào, rất ầm ĩ náo nhiệt, mà trong đám tiếng động ong ong huyền ảo này, Dương Giản lại cảm thấy yên bình và kiên định không gì sánh được. Hắn quay đầu cười với Ngô Tô Hoa nói:

“Cậu nghĩ tương lai sẽ thế nào?”

“Tương lai?”

Ngô Tô Hoa có chút không hiểu lắm.

“Là tương lai của chúng ta sao?”

Dương Giản cười rộ lên.

“Dù không ở cùng với tôi, cậu cũng có tương lai của chính mình mà. Có việc gì...muốn làm, hoặc là có nơi nào muốn đến không?”

“Những nơi muốn đi đều đã đi hết rồi.”

Ngô Tô Hoa ngẫm nghĩ một chút, trả lời:

“Hình như cũng không có việc gì muốn làm.”

“Vậy sau khi tốt nghiệp thì sao, dự định làm gì?”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì, có thể sẽ tìm một nơi như sở nghiên cứu các loại gì đó rồi gây người ở đấy.”

Ngô Tô Hoa thành thành thật thật mà trả lời.

“Thật tốt.”

Ngữ khí của Dương Giản nghe có chút ước ao, nhưng cũng có chút tiếc nuối.

Ngô Tô Hoa nhạy cảm nắm bắt được suy nghĩ của hắn.

“Phải không? Cuộc sống bị người khác sắp xếp, rất không thú vị đấy.”

“Bị sắp xếp thì có gì không tốt? Có người nâng đỡ, dù thế nào cũng sẽ không bị chệch sang đường khác. Nếu như tự mình cố gắng mà nói, nếu như đi nhầm một bước, sẽ bị xã hội này vứt bỏ.”

“Thật là bi quan.”

Ngô Tô Hoa không tán thành nói.

Dương Giản chỉ cười cười:

“Nếu như cậu được lựa chọn, cậu muốn làm cái gì?”

“Đại loại như MC, hay nghệ sĩ gì đó.”

Ngô Tô Hoa nửa đùa nửa thật nghiêm túc nói:

“Tôi thích loại cảm giác được hàng vạn người chú ý đến, khi cậu đứng ở trên sân khấu, sẽ phát hiện tất cả đều trở nên rất đơn giản, tất cả bầu không khí không lành mạnh xung quanh dường như không còn tồn tại nữa, toàn bộ đều khiến tôi yêu thích.”

“Đây không phải là lừa mình dối người sao?”

Dương Giản cười nói.

“Sức lực gom góp được, trong một chớp mắt đứng ở trên khán đài lấp lánh kia, tôi sẽ cảm thấy rất khá.”

“Tôi thấy cậu vẫn lên đi nhuộm tóc đi.”

Dương Giản đột nhiên nói.

“Vì sao?”

“Không chịu nổi cô đơn như thế, loại hình tượng giống như hiện tại không phải là quá mờ nhạt trong mắt mọi người sao?”

“Tôi có chỗ nào không chịu nổi cô đơn chứ?”

Ngô Tô Hoa xù lông phản bác.

“Thực ra cậu luôn muốn ở cùng một chỗ với tôi, cũng là bởi vì trống vắng đi?”

“Không phải.”

“Thật không đấy?”

Ngô Tô Hoa đột nhiên trở nên trầm mặc.

Dương Giản luôn nghi ngờ thành ý của cậu, điều này khiến cho cậu rất đau lòng. Thế nhưng từ sâu trong đáy lòng cậu hiểu rõ, xù lông và bởi vì bị đập phải đuôi, mà Dương Giản chính là cái đuôi mà cậu cố gắng hết sức để giấu đi ấy.

Từ nhỏ cậu đã lớn lên ở nhà bác trưởng bên ngoại, cũng bởi vậy mà có quan hệ rất khăng khít với dì và anh họ, nhưng những điều này không thể thay thế được sự tồn tại của cha mẹ. Trong ấn tượng của cậu, mình là một đứa trẻ rất hay tùy tiện khiến cho người khác chú ý.

Khi Ngô Tô Hoa còn là một đứa trẻ, cậu sẽ khóc quấy, thế nhưng dần dần biết khóc quấy vô ích rồi, liền học đến một loại phương pháp khác, dùng hành động xa cách chịu đựng nổi loạn để làm người khác chú ý.

Chỉ là...những cách này cũng vô ích, cho tới bây giờ cậu vẫn không chiếm được sự chú ý của cha mẹ.

Cậu thừa nhận mình thiếu thốn tình cảm, cho nên muốn tìm kiếm ở chỗ khác. Nếu như có một người đồng ý cùng cậu chống lại thế giới, như vậy thế giới này chỉ còn lại hai người bọn họ, hai người có nhau, không còn ai khác.

Đây là tình cảm mà Ngô Tô Hoa mong chờ, có thể không liên quan gì đến tình yêu.

Lúc này Thôi Vân đưa một xâu thịt nướng qua, mặt thịt phía trên đã quét mỡ, mùi thịt cháy xém xen lẫn trong làn khói bốc lên, ngửi vào rất hấp dẫn.

Ngô Tô Hoa không khỏi ngẩng đầu lên nhìn qua, gương mặt Thôi Vân sáng rực trong ánh lửa, là một loại sinh động không giống lúc thường. Ánh mắt của cậu ta ẩn đằng sau mắt kính, dường như có hơi cong cong.

“Cho tôi hay là cho cậu ta đây.”

Dương Giản ở bên kia kêu to.

“Tùy các cậu thôi.”

Thôi Vân duỗi tay ra.

Ngô Tô Hoa không đưa tay ra nhận, Dương Giản liền thuận tiện cầm lấy cắn một miếng lớn, vừa ăn vừa quơ quơ xâu thịt trong tay trước mắt Ngô Tô Hoa.

Ngô Tô Hoa thẹn quá hóa giận, cũng không để ý Thôi Vân đứng nhìn ở bên cạnh, tàn bạo trừng mắt về phía Dương Giản nói:

“Cậu có để yên không hả?”

Dương Giản cười đưa xâu thịt đến bên miệng cậu ta, Ngô Tô Hoa cũng không hề khách sáo cắn một miếng.

Thôi Vân đứng im một chỗ, vẻ mặt khó lường.

“Cậu có muốn ăn không?”

Nhìn Ngô Tô Hoa cắn xong, Dương Giản lại vẫy vẫy về phía Thôi Vân.

Thôi Vân hơi nhú mày.

Lúc này mập mập bưng một cái đĩa lớn toàn thịt đi tới, trong miệng còn đang nhai cắn cái gì đó, đã vội vã mở miệng:

“Nhanh lên chút nhanh lên chút, bên kia đang mở hội đánh bài rồi, các cậu có tham gia không hả?”

Ngô Tô Hoa không có quá nhiều hứng thú với đồ ăn, nhất là loại đồ ăn thôn dã tự chế biến không biết chín chưa này, vừa rồi cậu cũng là vì đói mới cướp ăn, lúc này lực chú ý đã bị trận bài sắp mở hấp dẫn hết, nhảy dựng lên chạy theo mập mập, bên đồng lửa chỉ còn lại Dương Giản cùng Thôi Vân.

Thôi Vân lặng yên không phát ra chút tiếng động đi đến bên cạnh Dương Giản, ngồi xuống.

Dương Giản không nhìn cậu ta, nhưng giống như là nói với cậu ta:

“Cậu ấy là một người rất đơn giản, cũng không có ý gì xấu.”

“Tôi biết.”

“Cậu vẫn còn ghét cậu ấy sao?”

Thôi Vân dường như hơi nhếch khóe miệng lên.

“Khi đó tôi hoàn toàn chưa từng có kinh nghiệm như vậy, lại bị cậu ta làm sợ hãi, cho nên phản ứng có chút kịch liệt, lại nói, đúng là có lỗi với cậu ta.”

“Nói như vậy, hiện tại có thể dùng tâm tư bình thường đối xử với cậu ấy rồi?”

Thôi Vân không nói gì, nhưng lại hỏi:

“Lại nói tiếp, sao cậu lại quan tâm đến cậu ta như vậy?”

Dương Giản trầm mặc một lát, dù thế nào cũng không thể nói nên lời vì cảm thấy giống như hấn đang nói về chính mình lúc trước vậy.

“Cậu với cậu ta...”

“Làm sao có thể?”

Dương Giản cười ra tiếng, chặn ngang lời cậu ta.

“Nói cũng phải.”

Thôi Vân thì thào:

“Người giống như cậu, không có khả năng đi lên con đường này.”

“Hử?”

Dương Giản nhú mày.

“Cậu nói thử một chút xem, vì sao lại không có khả năng?”

“Cậu có mục tiêu, phương hướng rất rõ ràng, làm sao có thể lầm đường lạc lối chứ?”

“Là như vậy sao.”

Dương Giản thở dài một tiếng, nhất định phụ một mảnh tâm ý của Ngô Tô Hoa rồi.

Thôi Vân chần chừ, nhưng vẫn hỏi ra:

“Tôi cảm thấy hình như cậu ta đối với cậu có chút khác biệt, mà cậu cũng biết điều đó. Vì sao, vẫn có thể dung túng cậu ta như vậy?”

Dương Giản nhìn thẳng vào mắt cậu ta, bình tĩnh nói:

“Thích một người là sai sao?”

Thôi Vân theo bản năng lắc đầu.

“Thực tế thì cậu ta có mang đến rắc rối gì không?”

Thôi Vân sửng sốt một chút, nhưng vẫn lắc đầu.

“Cậu không cần phải....dùng cách tuyệt tình như vậy, có đôi khi với cậu mà nói chỉ là chuyện vặt vãnh, nhưng với một người khác, là chuyện vô cùng tàn nhẫn, nói không chừng còn lưu lại bóng ma trong tâm lý nữa.”

Thôi Vân hừ một tiếng, không nói gì.

Người có cuộc sống an nhàn sung sướng như thế, vĩnh viễn sẽ không đứng trên lập trường của người khác để tự hỏi một vấn đề. Dương Giản cười khổ trong lòng, không hiểu sao lại nhớ đến Lâm Gia Nam. Nhưng ít ra Thôi Vân là vô tâm, không ác liệt giống như Lâm Gia Nam. Cũng may công việc của hắn tiến triển thuận lợi, lại có sự hỗ trợ của Thôi Vân, đúng hạn hoàn thành không cần lo lắng, hiện tại nghĩ tới số tiền sắp được giao, sau đó cách người kia càng xa càng tốt.

Càng thấy rõ tính cách của Lâm Gia Nam, Dương Giản càng cảm thấy anh ta rất giống một người. Cũng may là đã có miễn dịch, Dương Giản mới có thể không để tâm đến thái độ một hồi vô cùng thân thiết quần lầy rồi một hồi trở nên lãnh khốc vô tình của anh, giống như bệnh nhân ung thư ngẫu nhiên gặp được kỳ tích, đối với bệnh cảm mạo nhỏ hoàn toàn không thêm để ý nữa.

Ăn uống đầy đủ lại đứng xem đánh bài một hồi, Dương Giản liền chuẩn bị đi ngủ. Bất cứ chuyện gì chỉ cần kiên trì một tháng sẽ thành thói quen, ngủ sớm dậy sớm cũng như vậy. Thẳng đến sau nửa đêm, hắn bị tiếng lạch cạch của người bên cạnh đánh thức, mới mở nửa mắt ra nhìn Ngô Tô Hoa đang bò lên giường.

Giường của nhà trọ gia đình rất lớn, năm người nằm lên cũng không ngại chật chội. Theo thứ tự từ trong cùng, lần lượt là mập mập, Trác Tiểu Phàm, Dương Giản, Ngô Tô Hoa và Thôi Vân, Thôi Vân có thể làm được đến mức này, cũng là thực sự không còn thành kiến với Ngô Tô Hoa, chỉ là không biết trong đó có công lao của Dương Giản hay không.

“Tĩnh à?”

Ngô Tô Hoa nhỏ giọng hỏi hần.

“Ừ.”

“Thật ngại quá.”

“Không sao.”

Dương Giản nói, vốn là nửa tỉnh nửa mê đã biến thành hoàn toàn tỉnh táo.

Ngô Tô Hoa lại thành thật ngả đầu ngủ say.

Dương Giản không cam lòng, đưa tay chọc cho cậu ta tỉnh.

“Làm gì vậy?”

Ngô Tô Hoa trừng mắt nhìn Dương Giản.

Dương Giản không nói gì, lúc này cũng ý thức được sự trẻ con và nhàm chán của mình. Hần vừa nghiêng người qua, định bụng không thèm để ý đến Ngô Tô Hoa, nhưng không ngờ lại nhìn thấy cái mặt đang chảy nước miếng của Trác Tiểu Phàm.

Hần bất đắc dĩ xoay người lại, Trác Tiểu Phàm lúc này và phong độ của cậu ta lúc ban ngày tuyệt đối tương phản.

“Bị cậu đánh thức rồi.”

Ngô Tô Hoa tố cáo.

“Là tôi bị cậu đánh thức trước.”

“Tôi đã xin lỗi cậu rồi đó thôi, hơn nữa cậu cũng tha thứ cho tôi rồi mà.”

“Đó là nói mê.”

Mặt Dương Giản không chút cảm xúc nói.

Ngô Tô Hoa đột nhiên xoay người, áp lên trên người Dương Giản, hai tay đè xuống bờ vai hắn khiến hắn không thể động đậy, cúi đầu gần như chạm lên trán hắn.

“Làm gì vậy?”

Lần này đến lượt Dương Giản mở to mắt.

“Cậu có phải là cũng thích tôi một chút rồi đúng không?”

33. Chương 33: Cú Nhảy Đỉnh Điểm Của Yêu Thương

Dương Giản theo bản năng nhìn sang hai bên, thấy người khác đều ngủ rất say rồi, mới không kéo Ngô Tô Hoa đang có động tác kiêu ngạo xuống, nhỏ giọng nói:

“Dù cậu có muốn vượt rào lần nữa thì cũng đừng kéo tôi theo.”

Ngô Tô Hoa ngẩn ra, theo ánh trăng ngoài cửa sổ rơi vào, có thể thấy ánh mắt cậu ta trong nháy mắt trở nên ảm đạm. Cậu ta ngơ ngác nhìn Dương Giản, vô cùng đáng thương mà nói:

“Cậu rốt cuộc là có ý gì, tôi không hiểu.”

Trong lòng Dương Giản đau xót, dường như cũng bị vẽ mặt chịu thương tổn kia đâm tới. Hắn nhìn Ngô Tô Hoa, cắn răng nhẫn tâm nói:

“Tôi không có ý gì khác với cậu, tôi đã nói rồi mà.”

“Thế nhưng có đôi khi hành động của cậu vô cùng thân thiết như vậy, rõ ràng là khiến người khác hiểu lầm. Nhất là ở trước mặt bạn cùng học khác, không kiêng dè chút nào, điều này khiến cho tôi cảm thấy bản thân mình cũng không phải là tự mê đắm.”

Bất kể là cậu ta có phân loại rõ ràng loại thích này hay không, tình cảm như vậy cũng quá mức chân thành rồi, Dương Giản không có cách nào qua loa cho xong, tiếp nhận hay là từ chối, hắn phải nói cho thật rõ ràng, hành động sau này cũng phải theo đúng tiêu chuẩn kể từ lúc này. Nếu như tuổi còn trẻ thêm một chút, Dương Giản có thể sẽ phung phí một hồi, thế nhưng hiện tại hắn còn bận việc...phần đầu, lựa chọn tình yêu sẽ phải trả giá rất đắt, hắn sẽ lại hủy đi cuộc sống mà mình đã lên kế hoạch rất tốt.

Ngô Tô Hoa với hấn mà nói, là người bạn có tấm lòng trung thành khó có được, Dương Giản cũng không muốn mất đi. Thế nhưng nếu tiếp tục như vậy mãi, đối với Ngô Tô Hoa là rất không công bằng.

“Xin lỗi.”

Dương Giản nhỏ giọng trả lời.

Lúc này bọn họ nằm song song, xung quanh một mảnh tĩnh lặng, tiếng hô hấp của người khác đều nghe được rất rõ ràng. Ngô Tô Hoa nín thở chờ Dương Giản đáp lại, trong lòng chờ mong, nhưng cũng không dám ôm quá nhiều hy vọng, rốt cuộc vẫn là thất vọng. Thực ra cậu đã sớm cảm nhận được, Dương Giản có thể kết hợp với Thôi Vân, cũng có thể nói chuyện hợp tác với anh họ dưới tình trạng quan hệ khó nói như vậy, bọn họ trong một mức độ nào đó có thể nói là cùng một loại người. Lý trí, lạnh lùng bình tĩnh, có mục tiêu của riêng mình, hơn nữa sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà dao động.

“Đã biết là sẽ vậy mà.”

Cậu lẳng lặng nói.

“Tôi nghĩ tôi và anh họ lớn lên cùng nhau, đối với loại tính cách giống của anh ta có ấn tượng vô cùng sâu, cho nên mới cùng chọn một người giống nhau.”

“Hử?”

Dương Giản nhất thời không thể hiểu nổi ẩn ý trong những lời này của cậu ta.

“Nhưng mà Dương Giản, ít nhất thì cậu vẫn dịu dàng hơn.”

Ngô Tô Hoa ở trong bóng tối cười cười tự giễu, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói bên tai Dương Giản:

“Tham gia chuyến chơi xuân này thật tốt, có thể xoa dịu lần thâm mến thất bại thứ hai của tôi.”

Dương Giản có chút xấu hổ, mở miệng nói:

“Đừng nói như vậy.”

“Cậu muốn an ủi tôi sao?”

Ngô Tô Hoa hỏi Dương Giản.

Lần này Dương Giản nhìn thấy rõ nụ cười của cậu, rất khó nhìn ra được trong đó có bao nhiêu đau lòng, nhưng ở trong hai tròng mắt ấy lại thấy được một chút khiêu khích.

Khiêu khích? Hắn không khỏi bị loại nhận thức này làm sợ, đó cũng không phải là tình trạng mình mong muốn sẽ xuất hiện, hắn còn chưa biết sẽ phải ứng phó như thế nào.

“Ngay cả một chút an ủi cũng không muốn cho tôi sao?”

Ngô Tô Hoa chớp chớp mắt nhìn hắn, giống như con mèo nhỏ bị bỏ rơi ở ven đường chờ người khác đem về nuôi, chỉ im lặng ngồi yên một chỗ, bình thản ngồi trên mặt đất chờ đợi.

Dương Giản cuối cùng cũng bị loại đơn thuần giống như thú nhỏ này tác động, hắn giống như bị mê hoặc gạt đầu:

“Cậu muốn được an ủi như thế nào?”

“Đáp ứng một điều kiện của tôi.”

“Bất cứ điều gì?”

“Bất cứ điều gì.”

Nhất thời Dương Giản cảm thấy hối hận rồi.

“Tôi có thể đổi ý không?”

“Không được.”

Ngô Tô Hoa cuối cùng cũng mỉm cười.

Đáp ứng một điều kiện không rõ ràng của người khác, thực sự là một hành động rất không sáng suốt. Dương Giản nghĩ, ngộ nhỡ tương lai mình thăng tiến thật nhanh, Ngô Tô Hoa bảo mình đem toàn bộ tài sản không giữ lại chút gì tặng cho cậu ta, thật sự là phải hối hận đến đen ruột rồi. Tuy rằng Ngô Tô Hoa không giống loại người như vậy, tuy rằng việc này không có chứng từ làm chứng cũng không có căn cứ pháp luật, đối với một người vừa mới sống lại không được bao lâu như Dương Giản mà nói, luôn luôn có chút tin vào số mệnh, cảm thấy thiếu người xung quanh rất không tốt.

Hoàn hảo Ngô Tô Hoa không khiến hắn phải âu sầu suy nghĩ lâu lắm, ngày hôm sau đã đưa ra nội dung rõ ràng cho điều kiện này.

Hành trình của ngày thứ hai là sáng sớm ăn cơm ở nông gia xong, đoàn người sẽ bước lên con đường trèo núi lội suối. Cơm ở nông gia là cháo gạo nhỏ và trứng gà luộc, thiên nhiên không ô nhiễm, mùi vị rất ngon miệng. Mười năm sau khi giá cả tăng vọt, nhưng bỏ đi nhân tố lạm phát, giá cả của một bữa cơm này cũng vô cùng rẻ, là học sinh đều cảm thấy rất thực tế.

Trước đó Dương Giản đã hỏi qua lớp trưởng về lộ trình, là bởi vì trong các bạn học có người quê ở gần đây, mới biết được địa điểm du lịch này để tổ chức du ngoạn, việc làm ăn của khu du lịch này bình thường cũng không được tốt lắm. Nếu như sau này hướng đến thị trường cao hơn, khai thác được giá trị của mấy hộ nông gia này sẽ rất tốt.

Khi leo núi bạn học xung quanh hần lú rú nói chuyện phiếm, tùm năm tùm ba kết nhóm mà đi, nhưng đa phần là nam sinh cùng nam sinh, nữ sinh cùng nữ sinh đi cùng nhau, chỉ có số ít mang theo người nhà thì mới đi có đôi có cặp, có vài người có quan hệ mờ ám, liền dắt theo người bên cạnh đi làm bóng đèn.

Ngô Tô Hoa cùng Trác Tiểu Phàm đánh bài xong, quan hệ cũng gần hơn không ít. Trác Tiểu Phàm còn len lén hỏi Dương Giản, với điều kiện của Ngô Tô Hoa như vậy, có thể thu hút được một đám nữ sinh, vì sao lại thích nam sinh thô tục, điểm ấy thật khó có thể hiểu được.

Dương Giản cười hỏi:

“Cậu cảm thấy Thôi Vân thô tục sao?”

Bất kể như thế nào, loại sinh viên ưu tú như Thôi Vân, đối với đám bọn họ mỗi lần thi cử đều vô cùng lo lắng mà nói thì rất đáng ngưỡng mộ, Trác Tiểu Phàm nhất thời im lặng.

Hơn nữa tôi cũng không có thô tục... Dương Giản oán thầm.

Lúc này Ngô Tô Hoa đi chung với mập mập, bên cạnh mập mập có nữ thần trong lòng cậu ta cùng với mấy nữ sinh là bạn của nữ thần. Mấy người trò chuyện vô cùng sôi nổi, rõ ràng mấy nữ sinh này rất có thiện cảm với Ngô Tô Hoa, thiện cảm đến độ vượt qua cả mập mập đã quen biết gần một năm.

Nếu như là người khác, có lẽ sẽ ghen ghét với Ngô Tô Hoa, nhưng mập mập lại không. Nói là người béo có tấm lòng rộng rãi cũng không phải không có lý, cậu ta rất thích hưởng thụ việc Ngô Tô Hoa mang đến thật nhiều tài nguyên nữ sinh cho cậu, xác suất có thể tìm được bạn gái cũng lớn hơn, vì sao lại không làm chứ?

Buổi trưa đơn giản là ngồi ở đỉnh núi ăn bánh mì và đồ ăn vặt, sau đó sẽ vòng theo một con đường bên sườn núi khác đi xuống, vừa mới đi qua một lối rẽ, phía trước liền rộng mở thoáng đãng, dưới chân núi là một hồ nước phẳng lặng u tĩnh, mặt hồ rất rộng lại sạch sẽ. Tiếp tục đi xuống, liền thấy rõ mấy thiết bị giải trí mới xây bên hồ, còn có mấy chiếc ca nô có thể du hồ, bên cạnh còn dựng lên mấy cây trụ sắt cao cao.

Dương Giản đang nghi hoặc mấy thứ đó cùng để làm gì, bỗng nhiên thấy một bóng đen từ chỗ cao nhất nhảy xuống, giữa bầu trời trong xanh xuất hiện một đường cung màu da cam rất đẹp.

“Oa, nhảy từ đỉnh cao nhất.”

Các nữ sinh hét ầm lên.

“Giỏi quá.”

Lúc này Ngô Tô Hoa không biết từ bao giờ đã đến bên cạnh Dương Giản, nghiêm túc nói một câu:

“Cậu còn nhớ đã đáp ứng một điều kiện của tôi, bất kể là làm cái gì không?”

Dương Giản cứ như vậy vì một lời hứa hẹn mà bị bức đi lên đài cao. Ngoại trừ hai người bọn họ ra, còn có một nữ sinh xung phong muốn đi lên theo, Ngô Tô Hoa liếc mắt nhìn sang Dương Giản đang nơm nớp lo sợ, như là muốn nói, xấu hổ chưa, ngay cả nữ sinh cũng dững cảm hơn cậu.

Dương Giản buồn bực trong lòng, rõ ràng là cậu thất tình muốn đi tìm kích thích, hiện tại tôi cũng bắt đầu lo lắng sợ hãi cho cậu rồi, sao cậu không nghĩ là tôi bị sợ độ cao hả? Sao cậu không nghĩ nữ sinh kia là vận động viên chuyên nhảy cầu của đội thể dục hả? Đây rõ ràng là trả thù đúng không?

Kết quả là nữ sinh chuyên luyện nhảy cầu đã xuống dưới trước rồi, vốn là không có trở ngại về tâm lý, khi nhảy xuống rồi bật lên thì, thân thể sẽ thay đổi tư thế vô cùng đẹp, khiến cho đám bạn học đứng xem bên hồ sợ hãi hoan hô.

Dương Giản ngồi xổm ở trong góc, run run rẩy rẩy để cho nhân viên công tác buộc hấn như buộc điều, trong lòng ai oán nghĩ, thật vất vả mới được sống lại, nếu như xảy ra vấn đề gì ở chỗ này, thực sự là phải đền cho Ngô Tô Hoa nhiều quá.

“Phương tiện an toàn của chúng tôi ở nơi này rất tốt, dù có rơi xuống hồ nước phía dưới cũng có thuyền cứu sinh, nhưng cậu xác định là sẽ nhảy sao?”

Huấn luyện viên thấy đáng vẽ do dự của hấn, liền xác nhận quyết định của hấn một lần cuối cùng.

Ngô Tô Hoa ở bên kia đã chuẩn bị rất tốt, Dương Giản nhìn dáng vẻ thông dong của cậu ta, dường như là đã sớm có âm mưu từ trước kéo Dương Giản tự tử theo rồi.

“Thực sự phải chơi sao?”

Dương Giản không kìm được hỏi cậu ta.

Ngô Tô Hoa không nói gì, vẻ mặt thản nhiên nhìn hấn.

Dương Giản không còn cách nào khác là cắn răng nói muốn.

Sau khi nghe xong các hạng mục phải chú ý, Dương Giản cùng Ngô Tô Hoa đi về hướng đối phương, sau đó mặt đối mặt ôm chặt, chân cũng đan vào nhau. Trong lòng Dương Giản mặc niệm coi như là chết rồi, mình nhất định không được lộn xộn, phải tin tưởng vững chắc rằng mình sẽ không chết, cùng Ngô Tô Hoa đi sát đến mép cầu nhảy, nhắm chặt mắt lại.

“Ba, hai, một, nhảy!”

Huấn luyện viên ở bên cạnh hô lớn.

Dương Giản chỉ cảm thấy thân thể cứng ngắc lao về phía bầu trời, chân như nhũn ra, nhưng vẫn nhớ kỹ ôm chặt lấy Dương Giản, cảm giác không trọng lượng thoáng chốc kéo tới.

Khi rơi xuống chỗ thấp nhất rồi bật lên, Dương Giản cuối cùng cũng mở mắt ra, thấy Ngô Tô Hoa đang nhìn mình. Khoảng cách giữa hai người gần như vậy, hắn thấy ánh mắt trong suốt kia, mặt mình gần như dán lên mặt đối phương, giống một giây trước khi chuẩn bị hôn môi. Trong nháy mắt hắn đã quên đi tình cảnh lúc này, sau đó bắn lên trên cao, rồi lại rơi xuống một lần nữa.

Hai người bị sợi dây kéo đi, lảo đảo không có chỗ dựa. Lúc này Dương Giản đột nhiên lại không thấy sợ nữa, hắn mở miệng hỏi Ngô Tô Hoa:

“Cậu không cởi sợi dây trên chân chúng ta ra sao?”

Ngô Tô Hoa ngậy ra một lát, sau đó cười rộ lên.

“Tôi cũng muốn lắm, nhưng huấn luyện viên không cho, hơn nữa cởi ra cũng vô dụng, cậu không thấy thuyền cứu sinh sẵn sàng lao ra cứu chúng ta bất cứ lúc nào sao?”

Dương Giản than thở:

“Loại an ủi này, thật làm tôi sợ muốn chết.”

“Không ngờ cậu lại sợ chết như vậy.”

Biên độ đung đưa từ từ nhỏ lại, thuyền nhỏ bỏ neo bên hồ nhanh chóng chạy sang bên này. Hai người đối chiếu, nhìn cười đến cứu viện càng ngày càng gần, Dương Giản đột nhiên nói:

“Nhưng tôi cũng không hối hận.”

“Đối với lời hứa này, hay là đối với việc từ chối tôi?”

Ngô Tô Hoa hỏi.

Dương Giản mỉm cười hòa nhã. Sự dục dằng của hắn như vậy thực ra rất tàn nhẫn, thậm chí còn hơn cách dùng sự công kích cùng thương tổn để diễn tả ý từ chối lúc trước của Thôi Vân. Chỉ là Dương Giản chưa từng hối hận, hắn có con đường mà hắn lựa chọn, người trước mắt này là người đầu tiên hắn muốn quý trọng sau khi sống lại.

Tất cả việc làm của hắn chỉ mong không trái với lòng mình.

34. Chương 34: Gặp Lại Anh Họ

Sau khi quay về trường thì, Dương Giản tạm biệt Ngô Tô Hoa, dần dần lại trở lại như lúc đầu, bây giờ gặp nhau cũng chỉ trêu chọc một chút, nhưng tối đa cũng chỉ là nói cười, không còn thân thiết gần gũi như ngày trước. Ngô Tô Hoa tuy rằng ở ngoài trường, bởi vì ở chung với các bạn học khác trong chuyến chơi xuân, dần dần cũng được phần lớn mọi người đón nhận rồi, thỉnh thoảng đi tham gia hoạt động tập thể, tính cách cũng cởi mở hơn trước không ít.

Dương Giản nghĩ, như vậy đại khái là kết thúc tốt nhất rồi.

Rất nhanh đã đến tháng thi cử, những học sinh chơi đủ nửa năm rồi cuối cùng cũng bắt đầu chấn chỉnh lại tinh thần đi học, tiếng động thường xuyên xuất hiện trong khu ký túc xá cũng không thấy nữa, dần dần đèn đóm trong phòng tự học và thư viện đều sáng trưng. Mà ở trong những sinh viên khổ công học tập này, ngoài ý muốn không thấy được bóng dáng của Dương Giản.

Công việc khai thác phần mềm của Dương Giản đã đến giai đoạn kết thúc, hắn suy nghĩ cẩn thận, dựa theo trình độ tích lũy lúc bình thường, không tập trung quá nhiều thời gian cho ôn tập cũng có thể đạt được thành tích không tệ, mà nếu như dồn sức thêm một chút, rất có khả năng sẽ đạt được học bổng, mà có học bổng trong trường đại học tương lai khi chọn nghề nghiệp coi như là cầm được trong tay lý lịch hạng nhất.

Thế nhưng....những thứ này cũng là thành phần phải có thời gian nỗ lực. Nếu như có thể sớm nhận được tiền trong hợp đồng, tranh thủ triển khai trong kỳ nghỉ hè, tiền lời của Dương Giản sẽ vượt xa những thứ kia. Ngay từ đầu hắn đã không có dự định lên kế hoạch cho công việc của cuộc đời từ việc làm thêm này, nếu như mình tự gây dựng sự nghiệp, học bổng với hắn mà nói cũng chỉ có ý nghĩa về mặt tiền bạc mà thôi.

Tính toán như vậy, hắn liền buông tha cho việc tìm cách kiếm học bổng, khi người khác đều đang khổ công học bài cho kỳ thi cuối kỳ liền bắt đầu tập chung nghiên cứu việc phát triển phần mềm hệ thống cho công ty, cuối cùng cũng hoàn thành sau ngày thi cuối cùng.

Dương Giản tựa trên ghế duỗi lưng, trước mắt là chương trình khai thác hiển thị trên máy tính có sự tích

hợp rất cao so với thời điểm đó, tự mình lắp đặt cũng không tốn nhiều tiền lắm. Thật vất vả mới hoàn thành giai đoạn đầu tiên của công việc, tiếp theo sẽ tiến hành điều chỉnh thử trên Internet, mà một bước này phải thao tác thực tế ở chỗ làm.

Dương Giản do dự lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại vốn không muốn chạm đến kia.

“Anh Lâm, tôi là Dương Giản.”

Lâm Gia Nam ở đầu bên kia lên tiếng không rõ ràng lắm. Bởi vì là buổi tối, thời gian cũng không tính là quá muộn, đối phương hẳn là vẫn chưa đi ngủ, Dương Giản cũng là vì xem trước thời gian rồi mới gọi điện thoại, nghe giọng nói có chút khàn khàn như thế, Dương Giản sững sốt, lập tức nói:

“Quầy rầy anh rồi sao?”

“Không phải, nhận được điện thoại của cậu tôi rất cao hứng.”

Lâm Gia Nam thấp giọng cười ra tiếng, mang theo sự quan tâm của người lớn như lúc mới quen biết, nhưng lại có thêm chút ý trêu đùa khó có thể phát hiện ra.

Dương Giản cười khổ nói tiếp:

“Tìm anh là có tin tức tốt đây, phần mềm kia tôi đã khai thác xong rồi, bước tiếp theo dự định sẽ thử nghiệm trong môi trường thực tế trên Internet, chúng ta hẹn lúc nào đó đi.”

“Cậu đến lúc nào tôi cũng hoan nghênh.”

Lâm Gia Nam ở đầu bên kia nói mang theo chút hàm ý không rõ ràng, dường như không có nghe được những lời của Dương Giản nói về chuyện phần mềm kia.

“Như vậy ngày mai có thể đến tìm anh được không?”

Dương Giản coi như là anh ta có nghe rõ, cũng dự định sáng mai sẽ gọi điện thoại lại xác nhận.

“Được, tôi đến đón cậu.”

Bên kia nói xong, liền cúp điện thoại.

Dương Giản đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, nghe giọng nói của Lâm Gia Nam dường như có chút trầm bổng, như say như không, dường như đã quên hết những chuyện không thoải mái xảy ra giữa bọn họ

trong thời gian qua.

Nếu như chỉ vô ý thương tổn, cũng không cần ghi nhớ quá rõ ràng, chỉ là Dương Giản biết, người giống như Lâm Gia Nam, chưa chắc đã không thể thật lòng đối đãi với người khác, nhưng ở trong lòng anh ta thứ vĩnh viễn quan trọng hơn cả chính là chính bản thân mình.

Cho nên dù đã làm cái gì cũng sẽ không để ở trong lòng, cho nên nghĩ muốn cái gì liền dứt khoát mà đi làm thôi.

Ngẫm nghĩ một lát, Dương Giản không khỏi thở dài, những việc này thì có quan hệ gì với mình chứ? Cũng chỉ là quan hệ giữa những người không quen biết thôi.

Lúc này dưới tầng có người gọi tên hắn:

“Dương Giản, Dương Giản.”

Dương Giản mở cửa sổ ra nhìn, thấy Lâm Gia Nam đang ngẩng đầu nhìn xung quanh. Anh ta mặc áo sơ mi ca rô, quần nhạ màu, đi giày thể thao trắng, thoát nhìn giống như học sinh năm cuối của phổ thông.

Lúc này tòa nhà ký túc xá rất yên tĩnh, người đi ra ngoài lên phòng tự học đều chưa về, cho nên hành vi làm ồn người dân như vậy của anh ta chỉ khiến quản lý ký túc xá liếc mắt nhìn sang.

Ngay trước khi nhân viên quản lý can thiệp thì Dương Giản đã vọt xuống trước một bước, hắn chạy từ tầng hai xuống, còn đi dép lê, ở bậc thang cuối cùng trong nháy mắt đạp hụt một bước, liền lấy tư thế nửa ngồi nửa quỳ chật vật xuất hiện trước mặt Lâm Gia Nam.

Lâm Gia Nam dịu hắn đứng dậy, Dương Giản cúi đầu nhìn đầu gối của mình, đã bị cọ sát rách da, có vết máu chảy ra.

Thật đáng ghét, hắn nghĩ thầm.

Lâm Gia Nam không hỏi hắn có đau hay không, chỉ nói với hắn:

“Không sao chứ?”

“Không sao.”

Dương Giản tự biết đã đủ mất mặt rồi, chán nản khoát khoát tay.

Không biết vì sao, ở trước mặt người này luôn gặp phải tình huống như vậy, Dương Giản muốn giả bộ làm tư thế cao ngạo xa cách cũng không làm được.

“Anh đến trường bọn tôi làm gì?”

Hắn không hài lòng nói.

Lâm Gia Nam vô tội nhìn hắn nói:

“Không phải là cậu bảo tôi tới sao?”

“Tôi bảo anh đến lúc nào?”

Dương Giản chán nản.

Lâm Gia Nam không để ý nói:

“Tôi còn chưa có ăn cơm đây, cùng đi ăn cơm đi.”

“Sao anh biết tôi vẫn chưa ăn cơm chứ?”

“Bởi vì cậu nói vừa viết xong chương trình, nhất định là chưa kịp ăn.”

Lâm Gia Nam đột nhiên giảo hoạt cười rộ lên.

Dương Giản chợt hiểu rõ tất cả mọi chuyện rồi, người này căn bản không phải là không nghe rõ, anh ta hoàn toàn là cố ý, làm theo ý mình, chắc chắn là cố tình đi đến đây rồi.

Dương Giản xoay người muốn đi.

Lâm Gia Nam vội vàng kéo tay hắn lại, nói:

“Đừng mà.”

“Sao tôi lại phải lãng phí thời gian đi với anh chứ?”

Dương Giản vốn là bận đến quên ăn, lúc này hắn tức giận khiến dạ dày hơi đau, đành đứng im tại chỗ

trừng mắt nhìn.

“Tôi nhớ cậu thôi.”

Khi Lâm Gia Nam nói như vậy, hai mắt liền lóe sáng, Dương Giản nghĩ, anh ta nhất định là đã uống rượu rồi, chỉ là không biết có phải mượn rượu giả điên không nữa.

“Anh có thể đi đi.”

Dương Giản lạnh lùng nói.

“Dương Giản, cậu thật tuyệt tình.”

Lâm Gia Nam vẫn kéo hắn không buông tay.

Lúc này xa xa thấy có người đi đến, Dương Giản tức giận, cố sức vung một nắm đấm qua, nện lên bờ vai của anh ta. Thể chất của hắn hiện tại đã mạnh hơn lúc trước không ít, một đấm này đánh xuống cũng vô cùng nặng, Lâm Gia Nam nghĩ, nói không chừng đã bị tím đen một chỗ rồi. Lúc này nhẹ buông tay, bị Dương Giản hất ra, mắt thấy hắn xoay người bỏ đi hai bước, Lâm Gia Nam vội vàng kêu lên một tiếng.

“Được rồi, là tôi sai rồi, không nên chọc cậu tức giận, thế nhưng coi như chúng ta là bạn làm ăn đi ăn tối xã giao một chút, cũng không quá đáng đi?”

Dương Giản không thèm để ý đến anh ta, tiếp tục đi về phía trước.

“Tôi cũng xin lỗi cậu rồi mà.”

Lâm Gia Nam cũng đuổi theo hai bước, không dám đuổi sát, mang theo đôi mắt trông mong đuổi theo phía sau Dương Giản đang càng lúc càng chạy nhanh.

“Rốt cuộc là anh muốn thế nào đây?”

Dương Giản dứt khoát xoay người lại, quyết định cùng anh ta nói chuyện rõ ràng:

“Anh chắc cũng biết là tôi đã nói rất rõ ràng với Ngô Tô Hoa rồi đi? Hiện tại cậu ta đã có thể sống cuộc sống của một sinh viên bình thường, tôi cũng bận rộn đi kiếm tiền của tôi, đối với anh mà nói là hoàn toàn không có uy hiếp nữa.”

“Ừ, đúng là như thế.”

Lâm Gia Nam dĩ nhiên là gật đầu đồng ý.

“Như vậy anh cũng nên biết, tôi không thích người như anh một chút nào, vừa ích kỷ lại vừa tự đại, ở cũng anh sẽ chết sớm mất.”

“Tôi đáng ghét như vậy sao?”

Lâm Gia Nam vốn không phải loại người mặt dày mày dạn như vậy, cho dù không nghĩ là sẽ được Dương Giản cho sắc mặt tốt, lúc này nghe được lời nhận xét như thế không khỏi cũng có chút tổn thương.

Dương Giản nghĩ, nếu như anh ta có thể tự mình hiểu rõ một chút, cũng sẽ không đáng ghét như thế.

“Tôi còn nghĩ rằng mình rất được hoan nghênh mà.”

Lâm Gia Nam vẫn như trước vô tội nói.

“Còn muốn tôi phân tích giúp anh vì sao anh lại đáng ghét như thế à?”

Dương Giản có chút không nhịn nổi rồi. Thời gian của hắn rất quý giá, không muốn tiếp tục lãng phí ở chỗ này.

Lâm Gia Nam nhìn hắn chờ mong.

“Được rồi, anh không phải là nói cùng đi ăn sao?”

Dạ dày của Dương Giản vẫn đang đau âm ỉ, hắn xoay người đi vào căn tin sinh viên bên cạnh khu nhà ký túc xá, chỗ này không còn mở cửa nữa, chỉ còn một hai người bán đồ ăn vặt. Dương Giản mua hai phần cháo, tự gấp một đĩa dưa muối miễn phí, cứ như vậy đặt lên bàn trong căn tin.

“Cậu ăn cái này sao?”

Lâm Gia Nam cau mày nói.

“Chỉ là không kén ăn thứ gì thôi.”

Dương Giản không để ý đến anh ta, tự mình húp một hơi cháo. Cháo nóng hổi đi xuống bụng, nhất thời cảm thấy thoải mái hơn nhiều, ngay cả vùng xung quanh lồng mày cũng giãn ra không ít.

Lâm Gia Nam quả thực chưa từng trải qua loại cuộc sống bình dân này, thỉnh thoảng anh cũng có vào mấy quán ăn nhỏ ở ven đường, nhưng đều là trong phạm vi đã có người ném qua thức ăn giới thiệu cho, cho dù trước đây ở trong đại học cũng rất ít khi ăn cơm ở mấy quán ven đường, càng đừng nói đến loại cháo thoát nhìn rất đơn sơ không đảm bảo sạch sẽ này. Thế nhưng vừa rồi anh thật sự muốn gặp Dương Giản, không hiểu sao lại rút khỏi tiệc xã giao, chỉ uống vài chén rượu, ngay cả thức ăn cũng không ăn được vài miếng, cứ như vậy lái xe chạy đến trường học của Dương Giản. Chỉ là bởi vì nghe nói cậu em họ Ngô Tô Hoa lại thất tình một lần nữa, mà lần này hầu như chính là sự chờ mong ở sâu trong nội tâm anh.

Ngô Tô Hoa ở tuổi này đã bàn loại chuyện yêu đương, cái giá phải trả là rất lớn, đây là điều Lâm Gia Nam cố gắng nhắc nhở cho em họ mình mà không được, Dương Giản thế nhưng lại làm được rồi. Lâm Gia Nam thực ra nên cảm ơn Dương Giản, nhưng chẳng hiểu vì sao lời nói đến bên miệng, lại biến thành trêu đùa không đứng đắn. Anh chưa từng có lúc nào không khống chế được bản thân đến như vậy, thế nhưng loại cảm giác quần bách này, Lâm Gia Nam không hề ghét. Cho dù bị Dương Giản ghét, làm ra hành động chơi xấu, Lâm Gia Nam cũng sẽ không ghét.

Việc này cũng quá kỳ lạ rồi, Lâm Gia Nam nghĩ. Anh không phải không thừa nhận, Dương Giản đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của anh. Không có bạn cùng lứa ngây thơ và thẳng thắn, thậm chí có thể nói là trưởng thành hơn nhiều, lòng dạ cũng rất mềm, nhìn thái độ của cậu ta với Ngô Tô Hoa liền biết. Khát vọng của Dương Giản đối với tiền tài người bình thường khó có thể so sánh được, nhưng cũng sẽ không bởi vậy mà cúi mình trước người khác, giữa bọn họ đã từng có những chuyện rất không thoải mái, Dương Giản lại vẫn duy trì quan hệ hợp tác với anh, loại kết quả này khiến cho ngay cả chính Lâm Gia Nam cũng không dự đoán được.

Cho nên anh càng muốn Dương Giản phải dừng lại trong tầm mắt của anh nhiều hơn nữa, muốn thấy rõ ràng người này rốt cuộc có chỗ nào khác biệt. Hay là, bởi anh cảm thấy có hứng thú với Dương Giản chỉ như với một cậu em trai, nhưng Lâm Gia Nam cố gắng không để ý đến loại khả năng này.

Anh oán hận nhìn Dương Giản ở đối diện uống cháo vô cùng vui vẻ, chính mình cũng cầm cái thìa ở trên bàn lên.

35. Chương 35: Say Rượu Lái Xe

Bữa cơm này ăn rất từ tốn, Dương Giản ăn xong cháo, cũng ăn sạch chỗ dưa muối miễn phí không sót miếng nào, mới cầm giấy ăn lau miệng, nói với Lâm Gia Nam:

“Anh đi về đi.”

Lâm Gia Nam giương mắt nhìn hắn, không nói gì cũng không động dậy.

“Tôi đi trước đây, ngày mai sẽ đến công ty của các anh tìm anh.”

Dương Giản giải quyết nhanh gọn mọi việc, đứng dậy.

Đường ngắn và nhanh nhất để quay về ký túc xá là đi qua căn tin, lúc này tốp năm tốp ba sinh viên từ phòng tự học về đi lướt qua bọn họ, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn sang, nhưng cũng không để ý lắm, chỉ nghĩ là người nào thất tình liền lôi bạn cùng phòng ra đây giải sầu thôi. Nhưng trong đám đó cũng có người biết mặt Dương Giản, lúc này sau khi sững sờ liền vô cùng mừng rỡ, ở ngay trước mặt mọi người đột nhiên cao giọng kêu to:

“Dương Giản, biết ngay cậu không phải loại tốt đẹp gì mà, lằng nhằng không rõ với người đàn ông này, nhìn thật buồn nôn.”

Dương Giản ngạc nhiên xoay người, thấy Hoàng Doanh Khải đứng ở chỗ đó, nhất thời theo bản năng trả lời một câu:

“Thì ra là cậu, nam sinh thủy sản.”

Hoàng Doanh Khải ở bên kia thẹn quá hóa giận, tiến lên muốn túm áo Dương Giản, Dương Giản lắc mình né tránh, người kia lại không chịu bỏ qua mà nhào đến, miệng cũng mắng rất thô tục:

“Biến thái chết tiệt, đồng tính luyện ái.”

Dương Giản không thích nghe điều này nhất, lúc này không nén được tức giận, vung một đấm sang.

Hoàng Doanh Khải không ngờ bị trúng một đấm, khóe miệng chảy máu, lấy tay lau đi vết máu chảy ra. Nhưng cậu ta dù sao cũng là học sinh thể dục, Dương Giản dù có dùng toàn lực, cũng không thể đánh ngã cậu ta.

Hoàng Doanh Khải hoàn toàn bị làm tức giận, tàn bạo đánh tới.

Lâm Gia Nam thấy nam sinh to con sắc mặt không tốt kia đánh về phía Dương Giản, vô thức đứng chắn phía trước Dương Giản, vừa lúc nhận luôn nắm đấm của Hoàng Doanh Khải đánh lên người. Va chạm này khiến anh ta lảo đảo, ôm lấy Dương Giản ở phía sau, hai người cùng gục xuống.

“Biến thái, buồn nôn.”

Hoàng Doanh Khải tiếp tục chửi bậy.

Lâm Gia Nam cuối cùng không nhịn được nữa, đứng lên lạnh lùng nhìn cậu ta nói:

“Mày chán sống rồi sao?”

Hoàng Doanh Khải lúc này mới nhìn thấy rõ Lâm Gia Nam, là người đàn ông lúc đó đi chiếc ô tô đắt tiền

đứng ở cửa trường học nói chuyện với Dương Giản, cũng là người đã từng cho người đến cảnh cáo mình không được nói bậy chuyện của người khác. Cậu ta không biết thân phận và bối cảnh của người này, thế nhưng so với người có tiền ở trong thành phố có đủ loại người này, sức mạnh của một sinh viên thật sự là quá nhỏ bé.

Dù cho cậu khinh thường đám người như bọn họ, nhưng lúc này không thể không ảo não bỏ đi, lúc sắp đi còn rất hung hăng trừng mắt liếc Dương Giản.

“Không sao chứ?”

Lâm Gia Nam tiếp tục dùng giọng điệu thản nhiên như không hỏi, vươn tay về phía Dương Giản.

Dương Giản khom lưng ôm đầu gối ngồi xuống, chỗ bị ngã lúc trước lại bị đụng phải một chút, vết máu vốn đã sắp khô lại có máu mới chảy ra. Hắn không bám lấy tay Lâm Gia Nam, mà tự mình miễn cưỡng đứng lên.

Chỉ không khéo lúc này là mùa hè, Dương Giản mặc quần short thể thao ngắn đến đầu gối, vết máu ở chỗ đầu gối dưới ngọn đèn mờ tối của căn tin có vẻ nghiêm trọng hơn một chút. Lâm Gia Nam nhìn thấy, không khỏi nhú mày nói:

“Hay là đi bôi thuốc thì tốt hơn?”

Dương Giản do dự vài giây, quyết định không cần gây khó khăn cho thân thể của mình. Hắn ngậm chặt miệng ngồi lên xe của Lâm Gia Nam, nghĩ thầm, nếu không phải tại anh ta thì sẽ không may như vậy, để anh ta bồi thường cho mình, cũng coi như hai bên không thiếu nợ nhau.

Lần thứ hai Lâm Gia Nam đưa hắn đến phòng khám cấp cứu, vẫn là đến khám ở chỗ bác sĩ mà lần trước đưa Dương Giản đến chữa vết bỏng kia.

“Cậu em này của cậu sao lại không cẩn thận như thế chứ.”

Bác sĩ nghiêm túc nhìn Lâm Gia Nam phê bình:

“Bây giờ thanh niên các cậu làm việc gì cũng không biết nặng nhẹ, lần trước có một cậu đá cầu đến gãy xương, cũng là em trai tầm tuổi này của cậu đi.”

“Đều là do tôi chăm sóc không chu đáo.”

Lâm Gia Nam cẩn thận nhận sai.

“Trông nom nhiều một chút, đừng...gây chuyện nữa.”

Bác sĩ nhìn Dương Giản, ngữ khí lần này càng nghiêm khắc hơn. Dấu vết rõ ràng là đã đánh nhau, bề ngoài nhìn coi như là nho nhã lịch sự, không ngờ cũng là loại thanh niên hư hỏng đi đánh nhau, loại tương phản này khiến cho bác sĩ càng thêm thất vọng với sinh viên bây giờ.

Đây thực sự không phải lỗi của cháu mà, Dương Giản ai oán nghĩ.

Hắn đi theo Lâm Gia Nam ra khỏi bệnh viện, nói:

“Tôi tự về được, anh trả tiền thuốc men bồi thường cho tổn thất tinh thần của tôi, chúng ta hai bên không ai nợ ai nữa.”

“Cậu có thể không nói chuyện không chừa chút lối thoát nào như thế được không?”

Lâm Gia Nam lẳng lặng nhìn hắn.

“Buông tha cho tôi đi.”

Dương Giản có chút vô lực trả lời.

“Ngày hôm nay tôi thực sự không có tâm trạng đấu trí so dũa khí với anh, ngày mai còn phải thử nghiệm phần mềm, tôi phải về ngủ.”

“Tôi đưa cậu về, đảm bảo sau với cậu sau khi lên xe tôi sẽ ngậm chặt miệng, không nói một chữ nào.”

Dương Giản không muốn lằng nhằng với anh ta nữa, mở cửa sau ra tự ngồi vào.

Lâm Gia Nam thở dài, quay đầu lại nhìn Dương Giản một cái, đột nhiên nghĩ muốn dặn hai câu, nhưng nhớ tới lời hứa vừa rồi của mình, cuối cùng thực sự không nói ra miệng một chữ nào.

Dương Giản ngồi ở phía sau nhìn bóng lưng tập trung lái xe của anh ta, quãng đường từ bệnh viện đến trường học cũng không dài lắm, hắn chỉ cảm thấy khung cảnh như thế rất quen thuộc, giống như thật lâu trước đây mình cũng đã từng trải qua khung cảnh như vậy, khiến cho người ta hoài niệm về những điều xa xôi trước đây.

Rất nhanh đã đến cổng trường, từ xa nhìn thấy khu nhà ký túc xá. Dương Giản vỗ vỗ lên lưng ghế chỗ ngồi phía trước, ý bảo Lâm Gia Nam dừng xe lại, nói:

“Đến đây là được rồi.”

“Thực sự không thể cho tôi một cơ hội nữa sao?”

Lâm Gia Nam đột nhiên mở miệng, khi nói thậm chí còn không quay đầu lại, chỉ len lén nhìn về mặt của Dương Giản qua kính chiếu hậu.

Dương Giản thở dài, đáp lại:

“Anh rõ ràng không phải là người như thế, vì sao lại muốn làm loại chuyện không có ý nghĩa này?”

Lâm Gia Nam trong nháy mắt này, cảm thấy có chút hận Dương Giản. Nếu như cậu ta cứ len lén thích mình, không hẳn là không thể bắt đầu một trò chơi tình cảm bình thường, thế nhưng cậu ta lại quyết tuyệt như thế, khiến cho mình thành tiến thoái lưỡng nan. Lâm Gia Nam bởi vì có gia thế cùng đáng vẻ như vậy nên chưa từng thiếu phụ nữ, quen được vậy quanh rồi, cũng không cảm thấy tình cảm của người khác đáng quý bao nhiêu, ngược lại đối với sự động tâm của chính mình thì có chút không hiểu được.

Vì sao, rõ ràng chỉ là một cậu bé. Anh cũng từng tự hỏi lòng mình như vậy.

“Dù có nói tiếp thì anh cũng sẽ không tin.”

Dương Giản đột nhiên mở miệng.

“Người tôi từng thích trước đây, có vài điểm giống anh.”

Lâm Gia Nam ngẩn ra, không quay đầu lại, chỉ thản nhiên hỏi:

“Sau đó thì sao?”

“Ngay từ đầu anh ta cũng không thể nào thích tôi, giống như anh vậy.”

Dương Giản có chút buồn vô cớ nhìn ra ngoài cửa sổ xe, bởi vì là sự việc xảy ra thật lâu trước kia trong hồi ức, có chút khó khăn, giống như ký ức được lưu giữ trong đại não vậy, tốc độ khi nói cũng đặc biệt chậm.

Lâm Gia Nam có chút không chờ đợi nổi:

“Sau đó lại thích cậu rồi, cho nên mới không nhìn tôi nữa, đúng không?”

Câu trả lời của Dương Giản không ngờ lại không nằm trong dự đoán của anh, dừng lại một chút mới nói:

“Tôi nói những điều này là muốn cho anh biết, vốn tôi cũng không phải thật tâm thích anh, anh cũng không cần phải...nếm thử loại tình cảm cấm kỵ không đáng có này.”

Từ chối rõ ràng như vậy, là quá kiên quyết rồi.

Lâm Gia Nam đột nhiên cảm thấy có chút bị tổn thương, chính anh rõ ràng là chưa làm gì cả, nhưng hình như bị người khác thích rồi từ bỏ một lần lại một lần. Anh đã nhận ra rõ ràng tình cảm của mình, cũng không muốn thừa nhận, nhưng từ trước đây, khoảng cách giữa Dương Giản và anh đã bị chính Lâm Gia Nam anh kéo ra quá xa.

Lâm Gia Nam lúc này mới mơ hồ cảm thấy hối hận, nếu như thái độ lúc đầu không ác liệt như vậy, nếu như không nhảy dựng lên giống như bị đập phải đuôi rồi ác ý làm tổn thương đối phương, cũng sẽ không bị rơi vào thế bị động như bây giờ.

“Sau đó thì sao?”

Anh không ngờ lại ngậy ngốc mà lặp lại câu hỏi lần nữa.

Dương Giản bất đắc dĩ cười rộ lên:

“Bây giờ anh đã không còn giống anh rồi, anh không cảm thấy sao? Buông tay đi, anh chỉ là đã quá quen với những ngày muốn thứ gì đều có thể đạt được, thỉnh thoảng buông tay một lần cũng không có gì là ghê gớm cả.”

“Hỏi cậu một vấn đề cuối cùng, người cậu nói rằng thích đang ở chỗ nào? Anh ta rõ ràng là không ở cùng với cậu.”

Lâm Gia Nam đột nhiên hỏi.

“Anh ấy chết rồi.”

Dương Giản gần như là trả lời theo bản năng, nói ngắn gọn đến mức không thích hợp. Giọng điệu của hắn khi nói ra những lời này phức tạp đến mức ngay cả chính hắn cũng không nhận ra, tuy rằng không đến mức yêu hận, nhưng nghe vào vẫn có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Lâm Gia Nam vốn là không tin lời Dương Giản, cảm thấy đây chỉ là tùy tiện mượn cớ lấy lệ, cũng có lẽ là vì oán hận nên muốn tránh ra xa khỏi mình. Anh đoán đúng một phần, nhưng bất kể thế nào cũng không thể tin tưởng thật sự có một người như vậy. Mà nghe câu trả lời của Dương Giản, cũng khiến cho Lâm Gia Nam kinh hãi, mặc kệ người kia có phải là...đã chết thật hay không, nếu như chính là người kia ở bên cạnh

Dương Giản, Dương Giản đợi anh ta tuyệt đối sẽ không lạnh lòng giống như đối với mình thế này.

Lúc này xe đã đến cổng trường, nếu như Lâm Gia Nam quyết định buông tay, anh có thể từ từ dừng xe lại, để cho Dương Giản tự mình mở cửa, sau đó sẽ không bao giờ...nói về chuyện này nữa.

Lâm Gia Nam còn chưa thích Dương Giản đến mức độ không thể buông tay, Dương Giản không thông minh cũng không xinh đẹp, thậm chí không có sức hấp dẫn như anh, cũng không thể khiến người khác vui vẻ, lại còn là đàn ông.

Thế nhưng ngay khi Dương Giản đưa tay đặt lên cửa xe thì, Lâm Gia Nam lại hối hận, anh nhanh chóng khóa cửa xe lại.

“Cửa không mở ra được.”

Dương Giản quay đầu nói với anh.

Lâm Gia Nam muốn nói cái gì đó, nhưng có thứ gì đang giữ anh lại, dưới tình huống cấp bách lại không thể nghĩ ra.

Dương Giản tiếp tục nhắc nhở anh.

“Khóa rồi sao? Mở cửa dùm đi.”

Lâm Gia Nam đột nhiên nhấn ga, chiếc xe liền phóng đi như bay.

Người này có chút không thể nói được rồi. Dương Giản nghĩ, nhưng trong lòng cũng không thấy sợ, ngay cả loại tâm lý xã hội này, cũng có chút giống nhau. Càng coi trọng một người, lại càng không biết cần phải ở chung như thế nào. Dương Giản thậm chí có chút đồng tình với Lâm Gia Nam, vì mình không thích anh ta, không thể đáp lại cho anh ta tình cảm ngang bằng.

Dương Giản làm mọi chuyện trở nên vô cùng rõ ràng, chỉ có chuyện tình cảm, là không có cách nào trao đổi ngang bằng. Hắn đột nhiên vươn người lên, lần tìm ở phía trước, đè lên cánh tay của Lâm Gia Nam đang đặt trên tay lái.

Tay Lâm Gia Nam trượt một cái, thân xe lập tức nghiêng sang một bên, bản thân cũng bị hoảng sợ, cuối cùng cũng từ từ bình tĩnh.

Quay đầu lại, chỉ thấy Dương Giản bình tĩnh nhìn anh nói:

“Thừa nhận thâm mến cùng thất tình, khó như vậy sao?”

36. Chương 36: Mượn Rượu Giả Điên

“Thừa nhận thâm mến cùng thất tình, khó như vậy sao?”

Khi Dương Giản nói những lời này, trong lòng có chút thương cảm. Hắn không thể đem tình hình xảy ra lúc này so sánh với những gì từng xảy ra, một bên tuy rằng có kết cục bi thảm, quá trình rất tốt đẹp, thậm chí khi nhớ lại cũng chỉ có hối hận mà không hề oán trách, người kia ngay từ đầu đã là nhầm lẫn, hắn coi đối phương như niềm an ủi trong cuộc sống cô đơn vắng lặng này, Lâm Gia Nam lại không nghĩ như vậy.

Nhìn bộ dáng sa sút tinh thần của người đang ngồi ở vị trí lái xe kia, Dương Giản than thở:

“Vì sao không chịu buông tay chứ? Trong cuộc sống của anh sẽ có rất nhiều người còn quan trọng hơn tôi, phí thời gian tuổi trẻ như vậy tương lai sẽ hối hận đó.”

Mắt Lâm Gia Nam có hơi đỏ lên, trong hơi thở còn thoảng mùi rượu. Anh cũng tự nói như thế với chính bản thân mình, Dương Giản không hề quan trọng. Nhưng khi Dương Giản kể lại câu chuyện của bản thân ra, Lâm Gia Nam ngược lại cảm thấy không được tự nhiên, theo bản năng muốn phản bác lại.

“Làm sao cậu biết? Cậu thử nói cho tôi xem là có những ai?”

“Rất nhiều mà, ví dụ như người nhà, bạn gái, sự nghiệp, tiền tài, rất nhiều rất nhiều thứ.”

Hắn cũng chỉ là thuận miệng nói ra vài thứ, nhưng vô thức lại đặt người nhà lên vị trí đầu tiên. Dương Giản vẫn luôn không thể quên được cảnh mình bị người nhà vứt bỏ, lúc này nhận ra, cũng chỉ nhẹ nhàng dừng lại, mỉm cười trào phúng.

“Chính là như vậy đấy.”

Nhưng loại mỉm cười thản nhiên nhưng dường như cất chứa rất nhiều bí mật này, khiến cho Lâm Gia Nam có chút không không chế được. Anh ta kéo cổ tay Dương Giản, nghiêng qua muốn hôn lên đôi môi hơi nhếch lên kia.

Dương Giản đẩy anh ta ra nói:

“Đỗ xe ở chỗ này sẽ bị viết phiếu phạt, đợi lát nữa cảnh sát đuổi đến đây, anh còn say rượu, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy.”

Lâm Gia Nam sững sốt, mọi việc làm của anh tối hôm nay đều thoát ly hoàn toàn khỏi thái độ bình thường, thực ra cũng không uống mấy rượu. Anh đẩy cô gái chủ động yêu thương quyến luyến ra, thậm chí muốn

đi gặp cậu nam sinh nhìn có vẻ tầm thường nhưng rất khó đoán kia.

Đằng xa mơ hồ có tiếng còi cảnh sát truyền đến, Dương Giản thúc giục anh:

“Đi mau lên.”

Lâm Gia Nam khởi động xe, tay đặt ở trên tay lái thoạt nhìn cũng không được ổn lắm.

Nếu như bị lôi đến cục cảnh sát là phiền phức rồi. Dương Giản sống hai đời đều là người dân lương thiện tuân thủ luật pháp, luôn rất kính nể những người làm cảnh sát, hẳn thấy tình hình không ổn, đưa tay qua mở khóa cửa, vòng lên mở cửa xe ở phía trước, đẩy Lâm Gia Nam sang vị trí phó lái, tự mình ngồi vào, nhấn ga khởi động xe vô cùng lưu loát.

Lâm Gia Nam có chút ngơ ngác nhìn Dương Giản, có lẽ là lúc này chất cồn mới phát huy tác dụng, thần kinh cũng trở nên mê mang rồi. Anh thấy bộ dáng lái xe vô cùng thuần thục của Dương Giản, nghĩ thầm, vì sao người này lại có thể gây cho anh cảm giác ngoài ý muốn như thế?

Dương Giản đưa anh đến dưới công ty, đỗ xe vào trong ga ra xong rồi, liền đưa chìa khóa cho anh. Trong ga ra ngoại trừ hai người bọn họ thì không có một bóng người, chỉ có lác đác vài chiếc xe, khung cảnh trống trải dù có kêu lên cũng không có ai trả lời.

“Vốn là muốn đưa cậu về ký túc xá.”

Lâm Gia Nam thật sự hồi lỗi.

“Thế nhưng vì sao cậu lại muốn đưa tôi đến công ty mà không phải là đến nhà của tôi?”

“Ký túc xá của tôi có bảo vệ ở cổng, lúc này đã quá giờ, tôi cũng không muốn để Ngô Tô Hoa nhìn thấy tôi và anh đang say khướt ở cùng với nhau.”

“Vậy đến công ty làm gì?”

“Anh nghỉ ngơi, tôi tăng ca.”

Dương Giản chậm rãi nói từng chữ. Lâm Gia Nam đã làm hắn lãng phí thời gian cả buổi tối, phải biết rằng thời gian chính là tiền tài, hắn nhất định phải bù lại.

Dương Giản dùng thẻ nhân viên của Lâm Gia Nam quét mở cửa, bảo vệ thấy hai người cũng hỏi vài câu, đại khái là rất ít khi thấy có người nửa đêm còn chạy đến công ty tăng ca, nhưng quang minh chính đại đi đến thế này cũng không giống kẻ trộm.

Trong phòng làm việc của Lâm Gia Nam không có giường, anh ta nằm lên chiếc sofa bằng da bên trong, liếc Dương Giản, mơ màng nói:

“Dù có đưa tiền cho cậu dùng, cậu cũng không chịu đưa tôi đến khách sạn thuê một phòng sao?”

Không biết vì sao, anh biết Dương Giản chính là cho rằng đi khách sạn quá tiêu pha lãng phí nên mới bắt anh ở nơi này chịu khổ, mặc dù có chút đáng tiếc, nếu như ở khách sạn thì sẽ là khung cảnh tươi đẹp cỡ nào chứ.

Dương Giản thực ra hiểu rất rõ sự mập mờ giữa hai người, cũng biết có thể lợi dụng điểm lớn nhất này biến thành lợi ích của mình, thật sự thì dù có xảy ra chuyện gì cũng không sao, hắn hiểu rõ trong lòng, mà Lâm Gia Nam cuối cùng chiếm được điều mình muốn, hứng thú dần dần cũng sẽ phai nhạt, sẽ không tiếp tục gây phiền phức cho hắn nữa. Nhưng Dương Giản đã từng phải chịu sự trừng phạt quá nặng rồi, đến nay lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

Nói như vậy, tiền tài vẫn là vật có tính đảm bảo nhất. Hắn không để ý đến ánh mắt u oán của Lâm Gia Nam, mở hai máy tính trong phòng làm việc lên, cắm thiết bị lưu trữ luôn mang theo bên người của mình vào một máy.

“Cậu đang làm gì đấy?”

Lâm Gia Nam cũng không phải là say thật, anh đứng dậy đi đến hỏi Dương Giản.

Dương Giản không hề ngẩng đầu lên nói:

“Kiểm tra xử lý phần mềm.”

“Cậu làm xong nhanh như vậy sao?”

Lâm Gia Nam vô cùng kinh ngạc.

“Không phải chỉ mình tôi.”

Dương Giản cuối cùng cũng ngừng lại một chút ngẩng đầu lên cười với anh, nhưng không nói gì nhiều.

“Cậu thực sự muốn tôi ngăn người ở nơi này cả đêm sao?”

“Là tại đồ xấu xa nhà anh không chịu yên ổn lái xe, bây giờ mới giả vờ đáng thương cũng muộn rồi.”

“Là đáng thương thật mà, cậu xem ngủ ở chỗ này kiểu gì chứ?”

Lâm Gia Nam tuy rằng cũng có nền tảng kỹ thuật, nhưng bởi vì ngay từ đầu đã làm quản lý, thực sự chưa từng chịu uất ức như thế.

“Ngủ không được thì sang đây nhìn chương trình, không có chỗ nào không hài lòng thì chuẩn bị giao tiền ra đây đi.”

Dương Giản nhếch miệng đắc ý.

Hắn thoát nhìn thật sự rất cao hứng, Lâm Gia Nam nghĩ như vậy, không khỏi mở miệng hỏi:

“Vì sao cậu lại thích tiền như vậy? Tuy rằng ai cũng thích tiền cả, nhưng rất ít khi thấy người còn trẻ mà đã si mê như thế.”

“Bởi vì kiếp trước vì nghèo nên mới chết.”

Dương Giản cười hì hì nói.

Lâm Gia Nam nghe xong liền cảm thấy trong lòng hơi khó chịu, cau mày nói:

“Tuổi còn nhỏ, đừng suốt ngày nói cái gì mà chết với không chết.”

“Có từng nói rồi sao?”

“Lần trước nói về bạn trai trước của cậu, cũng nói là chết.”

Dương Giản sững sốt, không khỏi cười khê:

“Anh muốn biết có người như vậy thật không đúng không?”

Lâm Gia Nam quay sang chỗ khác không nhìn hắn cũng không lên tiếng.

Người lớn như vậy, kiêu ngạo như vậy, lúc này tính tình lại giống như một đứa trẻ đang hờn dỗi. Dương Giản nhìn anh ta bị ánh đèn huỳnh quang chiếu sang phải cuộn người lại trong một góc, thậm chí còn phải dùng cánh tay che mắt.

Sự cảm động lúc đầu cũng không phải là giả, Dương Giản thầm thở dài, nếu ngày trước không phải cũng

có một người như vậy, hẳn chưa hẳn là sẽ không thật sự thích Lâm Gia Nam, đáng tiếc chuyện đến lúc này dù có nghĩ tiếp....cũng không còn ý nghĩa rồi. Hắn thu hồi tầm mắt, chuyển lực chú ý tập trung trên màn hình máy tính.

Các nhóm số lần lượt lướt qua, Dương Giản đang tập trung tinh thần, lại nghe thấy bên kia có tiếng gọi mơ hồ không rõ.

“Dương Giản.”

“Ừ?”

Hắn lên tiếng.

“Cậu thực không thể thích tôi lại sao?”

“Tôi vẫn thích tiền của anh hơn, cho nên tôi đang nỗ lực kiếm về đây.”

Dương Giản trả lời. Hắn không nói ra khỏi miệng là, chỉ có tiền, dù là bất kỳ ai, chỉ cần cố gắng cũng có thể kiếm được, cho nên đó là thứ đáng yêu nhất cũng đáng tin cậy nhất trên thế giới này.

Lâm Gia Nam nằm ở đằng kia không chút thoải mái, trong đầu cũng hiện lên vài hình ảnh, chỉ là Dương Giản ở đằng kia bộ dáng nghiêm túc, khiến anh cảm thấy đây thật sự là một người không hiểu tình cảm. Hoặc là Dương Giản có ý trả thù anh, thà rằng tự mình thức đêm tăng ca cũng không chịu ngoan ngoãn ngủ cùng anh một đêm, lúc này nghe thấy Dương Giản xếp tiền đứng trước anh, Lâm Gia Nam cảm thấy vô cùng uất ức.

“Dương Giản, tôi là khách hàng của cậu, cậu không phải là nên nói mấy câu dễ nghe lấy lòng tôi sao?”

Dương Giản bị anh ta khiến cho không thể tập trung tinh thần, dứt khoát ấn nút tạm dừng chương trình, vô cùng cố gắng bình tâm lại nhìn về phía anh ta nói:

“Anh muốn nghe điều gì.”

“Quên đi.”

Lâm Gia Nam dù có thích mấy, cũng chưa từng ăn nói khép nép lấy lòng người khác như vậy. Anh ta lão đảo đứng lên nói:

“Cậu muốn tăng ca thì ở lại đây tăng ca đi, tôi về nhà trước. Ngày mai liên hệ với trưởng bộ phận kỹ thuật, cậu cũng biết đấy. Nếu bên cậu ta nói không có vấn đề gì, cậu có thể lấy được chỗ tiền còn lại.”

Tuy rằng ngữ khí như vậy vừa vô lễ vừa vô tình, nhưng Dương Giản cũng không tính toán với anh ta, chỉ thản nhiên hỏi một câu:

“Anh muốn đi?”

“Cậu làm như vậy là vì muốn khiến tôi rời khỏi cậu sao?”

Lâm Gia Nam đứng im tại chỗ, không quay đầu lại, bóng lưng dường như là vì tổn thương mà cứng ngắc lại, có chút chán nản.

Thật sự giống như chỉ cần Dương Giản trả lời một câu ‘Đúng’, anh ta sẽ quyết tâm từ nay về sau không bao giờ gặp lại nữa.

Đây cũng là kết cục mà Dương Giản muốn. Dương Giản thở dài, đi đến phía trước nói với anh ta:

“Tôi nghĩ chờ đến khi anh tỉnh táo rồi nói lại sau, hiện tại đầu óc của anh không được rõ ràng lắm.”

Lâm Gia Nam phẫn nộ xoay người lại:

“Tôi không có.”

“Được rồi, anh sẽ cho tôi bao nhiêu tiền?”

Dương Giản lẳng lặng hỏi.

“Cái gì?”

Lâm Gia Nam rõ ràng là hiểu lầm ý của Dương Giản, vẻ mặt khi nhìn về phía hắn có chút khó hiểu.

“Đơn giản mà nói, chính là phần mềm của tôi cũng không định bán cho một công ty của anh, hạt nhân vẫn giống nhau, nhưng sửa lại hình thức cũng không phức tạp. Anh cũng biết đấy, thị trường tiềm ẩn trong cái này rất lớn. Nếu như anh có hứng thú, tôi có thể bán lại, tôi có quyền thu tiền phần kỹ thuật, anh bán đi rồi lại chia tiền cho tôi.”

“Hiện tại cậu đang muốn nói chuyện làm ăn với tôi sao?”

Lâm Gia Nam thoát nhìn vô cùng kinh ngạc.

“Cho nên mới nói, vẫn là chờ đến lúc anh tỉnh táo mới bàn lại.”

Dương Giản chán nản cào cào tóc, ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh ta.

Lâm Gia Nam bước lại hai bước, đứng trước mặt Dương Giản, khom lưng xuống ghé sát lại nhìn vào mắt hắn:

“Làm sao cậu biết tôi nhất định sẽ đồng ý làm ăn với cậu?”

“Buôn bán không cần vốn, anh không làm sao?”

Lần này đến lượt Dương Giản kinh ngạc.

Lâm Gia Nam dù sao cũng không thực sự say, cuối cùng anh cũng phát hiện chủ ý mượn rượu giả điên này của mình đã sai mười phần rồi, Dương Giản căn bản là mềm cứng đều không ăn, người này chỉ cần nhận được tiền.

Anh oán hận trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

“Người làm và nhãn hiệu chất lượng đều tính vào giá, nếu như cậu có thể bán đi, còn cần tìm đến tôi chia nửa chiếc bánh này sao?”

“Quả nhiên là anh giả vờ say, nhưng tôi cũng không định lừa gạt tiền của anh.”

Dương Giản phẫn nộ nói:

“Nghiêm chỉnh mà nói, tôi định thành lập một công ty phần mềm, mùa hè này bắt đầu treo biển hành nghề kinh doanh, thế nhưng cần đăng ký tài chính, cho mới muốn mau chóng hoàn thành hạng mục này cho anh để có dư tiền. Tôi có thể đem kế hoạch xây dựng công ty đến cho anh xem, nếu có ý hùn vốn tham gia cổ phần, chúng ta cũng có thể tìm lúc nào đó nói chuyện.”

Lâm Gia Nam giống như chưa bao giờ quen biết Dương Giản, ngơ ngác nhìn hắn nửa ngày, cuối cùng mới mở miệng nói:

“Ý nghĩ này của cậu, bắt đầu có từ lúc nào?”

Dương Giản mỉm cười:

“Bắt đầu từ ngày đầu tiên quen biết anh.”

37. Chương 37: Nhân Quả Báo Ứng

Bàn chuyện công việc xong rồi, Dương Giản và Lâm Gia Nam cùng rời khỏi phòng làm việc, vào thang máy từ từ đi xuống. Trong khoảng thời gian này cũng không ai nói chuyện với ai, Lâm Gia Nam vì say rượu và thức đêm nên đầu có hơi đau nhức, trái ngược hoàn toàn với vẻ mặt hồng hào phấn chấn của Dương Giản, không khỏi cảm thán bản thân đã già rồi, tinh lực và những thứ khác không bì được với thanh niên.

Thực ra dù Dương Giản không tăng ca làm việc, thì trình độ chơi game liên tục không ngừng cũng vượt quá một buổi tối, hẳn từ biệt Lâm Gia Nam ở dưới lầu, hẹn sau khi kỳ thi kết thúc sẽ đến bàn tiếp về công việc sau này, rồi tự mình đi đến trạm xe công cộng. Lâm Gia Nam rốt cuộc cũng hiểu được quyết tâm của thiếu niên này, tình yêu đối với cậu ta mà nói đã là trò chơi quá ngây thơ rồi, mà mình không hiểu vì sao lại ấu trĩ như vậy chứ.

Mọi chuyện cuối cùng cũng dừng lại, mỗi người cũng có thể buông bỏ mọi chuyện để trở lại cuộc sống bình thường một lần nữa, giống như chưa từng xảy ra chuyện như vậy. Lâm Gia Nam cười cười nhìn bóng lưng thẳng thắn của Dương Giản, xoay người lại đi về hầm để xe.

Sáng sớm quay về ký túc xá, hai người kia quả nhiên vẫn còn đang ngủ. Dương Giản cũng không quấy rầy, nhẹ tay nhẹ chân đi vào toilet rửa mặt qua rồi bò lên giường ngủ bù. Hắn có chút hối hận vì chuyện thức đêm này rồi, nhưng có thể mượn dịp này để làm rõ quan hệ với Lâm Gia Nam cũng rất đáng giá.

Những người khác trong ký túc xá lần lượt thức dậy, cũng không rời giường ngay, hiện tại không cần phải lên lớp, làm việc và ngủ nghỉ đều dựa vào sự tự giác của chính bản thân mình. Mập mập nằm trên giường thêm hai phút liền không nhin nổi nữa, hữu khí vô lực kêu lên:

“Chết đói mất, chết đói.”

Dương Giản bị đánh thức, nhìn đồng hồ, chưa đến mười một giờ, vì vậy phun trào:

“Biết đói sao không biết đứng dậy ăn sáng hả?”

“Gi? Dương Giản!”

Mập mập mở to mắt giống như nhìn thấy đồ ăn.

“Làm sao vậy? Sao lại kinh ngạc như thế?”

“Nói, tối hôm qua cậu đi đâu?”

“Không đi đâu cả.”

Dương Giản vô tội nhìn cậu ta.

“Vậy tại sao buổi tối không về ký túc xá?”

“Đúng vậy đúng vậy, vì sao?”

Trác Tiểu Phàm cũng đứng lên, vẻ mặt hèn mọn lộ đầu ra.

Dương Giản không thể làm gì khác đành giải thích.

“Mình đi tăng ca.”

“Tăng ca?”

Đối với những sinh viên này mà nói, từ này rất xa lạ.

“Đúng, chính là chỗ làm thêm, cần đẩy nhanh tiến độ suốt đêm mà thôi.”

Dương Giản ngáp một cái, muốn nghiêng người tiếp tục ngủ.

“Cậu không muốn biết đêm qua xảy ra chuyện gì sao?”

Trác Tiểu Phàm thần bí hỏi.

“Xảy ra chuyện gì?”

Dương Giản thì thầm, gần như đã ngủ rồi.

Mập mạp và Trác Tiểu Phàm ở đối diện cười, đắc ý nói cho Dương Giản:

“Nhược điểm của nam sinh thủy sản cuối cùng cũng bị hai đứa bọn mình bắt được rồi.”

“Nam sinh thủy sản?”

Dương Giản gần như đã quên mất người này rồi, hắn còn bận rộn về sự nghiệp của mình, căn bản không rảnh để tâm đến loại mâu thuẫn nhỏ không đáng kể này, mà các anh em trong ký túc xá lại vẫn nhớ rõ, lúc này hắn không khỏi có chút cảm động, mở miệng nói:

“Thật ra không cần để ý đến cậu ta nữa, các cậu cũng biết người giống như cậu ta mình không cần bận tâm đến, kỳ thi sắp đến gần, đừng vì người như thế mà lãng phí thời gian.”

“Chính là sắp đến kỳ thi rồi tên kia mới để lộ nhược điểm, chỉ là không khéo bị bọn mình nghe được.”

“Cậu ta phạm lỗi gì?”

Dương Giản hiểu kỳ hỏi.

Trác Tiểu Phàm chậm rãi kể lại:

“Cuối tuần phải thi tiếng Anh rồi, nam sinh thủy sản cũng đang buồn rầu. Nghe cán sự trưởng nói, tên kia lúc thi vào trường tiếng Anh chỉ có ba mươi điểm, bởi vì có tài năng đặc biệt nên mới vào được trường chúng ta, với trình độ của tên đó thì ngay cả tốt nghiệp cũng không thể qua được.”

“Sau đó thì sao?”

Dương Giản biết vẫn còn đoạn đằng sau, thúc giục hỏi một câu.

“Sau đó thì tên kia cũng chỉ có thể đi mua đáp án thôi.”

Mập mạp tiếp lời, nói:

“Tối hôm qua đói bụng kéo Tiểu Phàm xuống căn tin ăn khuya, phát hiện có người lén lút ngồi ở trong góc phòng đằng sau, nhìn kỹ thì ra là nam sinh thủy sản. Bọn mình cố ý ngồi lâu một chút, nghe thấy cậu ta đang bàn bạc mua đáp án với người khác.”

“Thì ra là thật sự có bán đáp án, bọn mình càng hoảng sợ.”

Trác Tiểu Phàm bổ sung:

“Nam sinh thủy sản hình như mới giao nửa tiền, lấy tai nghe điện thoại, nói là sau khi mọi chuyện thành công sẽ giao nốt nửa còn lại.”

“Tên kia thật sự rất cẩn thận.”

Mập mạp cười nhạt.

“Nhưng cậu ta không thể nào ngờ được ở nơi lộn xộn như thế có hai người chăm chú nghe bọn họ nói chuyện. Có muốn báo lên hay không, chỉ xem ở cậu thôi. Nhưng mà mình cảm thấy, đó cũng là may mắn mới có được tin tức này, thực sự là trời cao đã định trước chúng ta phải thay mặt ánh trăng trừng phạt nghiêm khắc tên kia.”

“Nhưng mật báo chuyện này, trước không nói nếu không có bằng chứng cậu ta có thể thà chết cũng không nhận tội, mà các sinh viên khác cũng sẽ khinh bỉ chúng ta đúng không?”

Trác Tiểu Phàm do dự nói.

“Các cậu vẫn chưa nói chuyện này cho người khác biết chứ?”

Dương Giản đột nhiên mở miệng.

“Đương nhiên, trước tiên chúng ta cần thương lượng trong nội bộ trước một chút.”

Trác Tiểu Phàm nói.

“Thực ra rất đơn giản, cứ quên chuyện này đi là tốt rồi.”

Khi Dương Giản bình tĩnh nói ra, liền khiến cho hai người bạn cùng phòng ngây ra một lúc.

“Cậu ta chẳng qua chỉ là một người không quan trọng, làm thật tốt bài thi của mình mới là quan trọng nhất.”

“Thế nhưng mình đã nói với cán sự trưởng...”

Mập mạp nhỏ giọng chêm vào một câu.

Trác Tiểu Phàm trừng mắt lên.

“Cậu nói cho cậu ta biết từ lúc nào hử, sao tôi lại không biết?”

“Cậu về ký túc xá trước, khi mình đi ra chỗ mấy hàng bán rong mua đồ ăn vặt thì gặp cán sự trưởng, cậu ta hỏi mình hai câu thì mình nói ra luôn. Cậu ta là cán sự sinh viên, loại chuyện này phải để cho cậu ta xử lý là đương nhiên mà?”

Dương Giản than thở:

“Nếu như cán sự trưởng đã biết, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Người kia là kẻ có thù tất báo, không biết có thể khiến cho mọi chuyện bung bét ra hết không.”

“Thật sao? Vậy phải làm gì bây giờ?”

Lúc đó mập mạp không nghĩ nhiều như vậy, lúc này ngược lại có chút lúng túng.

“Dù vậy thì đây cũng không phải là vấn đề chúng ta cần lo lắng.”

Dương Giản nhìn mập mạp rồi nhìn Trác Tiểu Phàm:

“Vẫn là chuẩn bị cẩn thận đi, không nên vì những việc như thế này mà làm ảnh hưởng đến tâm trạng.”

Trác Tiểu Phàm hiểu rõ ý tứ của hắn, không nên lãng phí thời gian vào chuyện vô bổ, mà nam sinh thủy sản quả thực cũng không phải người tốt gì, cậu ta cũng gặt đầu, để người nắm quyền hành trong tay nghiêm phạt tên kia đi.

Mọi chuyện sau đó dường như lại đi vào quỹ đạo, mọi người bắt đầu nghiêm túc ôn tập, mặc kệ là lúc bình thường vẫn chăm chỉ đến bây giờ tổng kết lại kiến thức, hay là người nước đến mông mới nhảy, nói chung trong bầu không khí khẩn trương như vậy, Dương Giản chuẩn bị nghênh đón kỳ thi khá quan trọng trong trường đại học.

Dù là nghe hay đọc, sau khi luyện tập rất nhiều hắn đều có thể trả lời cực kỳ trôi chảy, từ vựng đương nhiên cũng không phải là nói bừa, tuy rằng không đảm bảo là xuất sắc, nhưng đạt tiêu chuẩn thì không thành vấn đề.

Sau khi hắn nộp bài thi thì, qua đầu lại nhìn mập mạp sắc mặt như màu đất, trong lòng biết cậu ta còn phải luyện tập thêm nhiều, không khỏi thâm cảm thán. Cùng một buổi thi học kỳ ở phòng khác, mất nữ sinh lớp bên cạnh nóng ruột đã bắt đầu vây lấy Ngô Tô Hoa so đáp án, may mắn đoán đúng không khỏi nhảy nhót hoan hô, không may đoán sai thì đứng một bên đấm ngực giậm chân. Lúc này hắn lại thấy Ngô Tô Hoa xuất hiện phía sau Thôi Vân, trong tay cầm bút đứng lên đi ra ngoài, vẻ mặt có chút không nhìn được.

Dương Giản đột nhiên có chút muốn đuổi theo cậu ta hỏi xem cậu ta làm bài thế nào, lại cảm thấy hỏi vấn đề này thực sự có chút buồn chán, Ngô Tô Hoa vốn không phải người để tâm đến thành tích, hưởng chi tiếng Anh của cậu luôn rất tốt, căn bản không cần lo lắng đến vấn đề có qua hay không.

Sau khi Dương Giản thu dọn xong mọi thứ cũng đi ngay ra ngoài, hắn đi một mình ra khỏi cửa, hướng ngược với Ngô Tô Hoa, mới ra khỏi phòng đã thấy cửa phòng học đối diện có một đám người đang tụ tập âm ỉ.

“Có chuyện gì vậy?”

Hắn đi qua hỏi thăm.

“Có người làm bậy bị bắt.”

Xung quanh có người nhiều truyện đã sớm nghe được rõ đầu đuôi:

“Nghe nói là có người nặc danh đến báo, thiết bị điện tử đã bị điều tra ra ngay tại chỗ rồi.”

“Thật độc ác, biết rõ người kia sẽ làm bừa, cũng đừng để đến lúc thi xong rồi mới đến báo, một cơ hội hối hận cũng không cho, đây tuyệt đối là do có mối thù hận sâu đậm gì đi?”

Dương Giản nhìn vào bên trong, nam sinh thủy sắc mặt xanh như tàu lá đứng trước bục giảng, ánh mắt nhìn thầy giám thị có chút đại ra. Khi Dương Giản xoay người rời đi nghĩ, xem loại tình huống này, ít nhất sẽ bị ghi lỗi lại đi?

Nhưng sự thực đã vượt qua khỏi tưởng tượng, không bao lâu sau, trường học dán thông báo xử phạt, xét thấy việc làm bừa này có xuất hiện tính chất ác liệt, ra lệnh cưỡng chế đuổi học.

Khi cán sự trưởng xuất hiện lần thứ hai ở trước mặt mọi người thì, vẫn là tư thái đến giải quyết công việc như trước, đồng thời còn tuyên bố ở trong cuộc họp tổng kết khoa, nhất định phải coi đây là cảnh cáo, ngăn chặn loại việc như thế này còn xảy ra ở trong trường.

Mấy người Dương Giản ngồi ở dưới nghe, chỉ thấy vẻ mặt mập mạp cực kỳ mất tự nhiên, sau đó kéo kéo Dương Giản nói:

“Kết quả như thế có phải là hơi quá mức rồi không?”

“Cậu cũng quá mềm lòng rồi.”

Người nói lời này, ngược lại là Trác Tiểu Phàm.

“Nếu như nội quy không có tác dụng, người ta chẳng phải đều đi làm bừa hết sao? Trình độ của cậu ta không bằng cậu, đến lúc đó cậu ta qua còn cậu không qua, chẳng lẽ cậu không cảm thấy bất công sao?”

“Tuy là nói như vậy...Cậu đừng có mà nguyên rủa tôi.”

Mập mạp làm bộ muốn đánh cậu ta.

“Được rồi, cuối cùng cũng đã thi xong, đi ra ngoài ăn một bữa đi, mình mời.”

Dương Giản đột nhiên nói.

Bởi vì hắn từng một lần vì thiếu tiền mà chết, cực kỳ coi trọng tiền tài, lại không muốn chiếm tiện nghi của người khác, những chuyện như liên hoan này nợ rất ít khi tham gia. Lúc này nói muốn mời ăn, hai người kia đều giật mình kinh ngạc.

“Cậu không phải là cũng vì việc này mà chột dạ đấy chứ?”

Mập mạp sợ hãi hỏi một câu.

Dương Giản không rõ trong lòng là cảm giác gì, có người bị đuổi học, nguyên nhân dù sao cũng có liên quan đến mấy người bọn họ. Nếu như có thể quay lại một lần nữa, sau khi cán sự trưởng biết hắn sẽ lập tức đi thông báo cho giáo viên phụ đạo. Bỏ mặc cho mọi chuyện phát triển thành kết quả tồi tệ như vậy, ít nhiều gì cũng có tâm lý trả thù, tuy rằng lúc này hắn cũng hiểu được là có hơi quá, nhưng dù sao không phải chuyện gì cũng có thể quay lại được.

“Tháng trước mình tròn 18 tuổi rồi, coi như là làm sinh nhật cho mình đi.”

Dương Giản tùy tiện tìm một cái cớ.

Lực chú ý của mập mạp nháy mắt đã bị chuyển đi, hét lớn:

“Thật không? Thế mà cậu lại không cho bọn mình biết? Đúng là không tốt.”

“Cũng không phải việc gì đặc biệt, hơn nữa tất cả mọi người đều vội vàng chuẩn bị cho kỳ thi.”

Dương Giản thấp giọng nói những lời này, hình như là thật sự có chút xấu hổ.

“Sinh nhật sao, vậy phải có bánh sinh nhật mới được.”

Trác Tiểu Phàm cười rộ lên.

38. Chương 38: Cơ Hội Làm Ăn Mới

Từ sau khi Lâm Gia Nam đưa Dương Giản đi ăn lần đầu tiên, Dương Giản liền coi trọng quán lẩu kia, chỉ cần có cơ hội nhất định sẽ đến nơi này ăn, đồ ăn ngon giá lại rẻ.

Quán ăn này hình như đã mở rất nhiều năm, chủ quán là một ông chú hoạt bát sôi nổi, Dương Giản từng nghe Lâm Gia Nam gọi ông là chú Vương, hỏi lại, thì ra Lâm Gia Nam cũng không biết tên của ông là gì. Lúc quán vắng, bọn họ tìm chú Vương trò chuyện, chú Vương cũng vui vẻ đáp lại vài câu, chỉ cho bọn họ điều then chốt khi ăn lẩu là nguyên liệu và nước dùng để nhúng, nhưng cụ thể phải làm như thế nào, lại thuộc về bí mật làm ăn, không thể tiết lộ cho người khác. Không phải chú Vương khoe khoang, trong phạm vi năm kilomet xung quanh, thật đúng là không có quán lẩu nào ăn ngon hơn ở đây.

Ba người ôm tư tưởng thả lỏng một chút đến dùng cơm, vừa ngồi xuống mập mạp liền gọi một tá bia. Trác Tiểu Phàm nhìn Dương Giản, cười nói:

“Mập mạp cậu gọi món như thế, thật sự muốn Dương Giản đau lòng đến chết đó.”

Mập mạp mặc dù là một người ghét ác như thù, nhưng cũng là một người nhẹ dạ, bởi vì chuyện của nam sinh thủy sản đang có chút hăm hực, lúc này vỗ bàn, phóng khoáng nói:

“Ngày hôm nay phải uống một trận thỏa thích, cùng lắm thì mình mời.”

Dương Giản xấu hổ cười cười, nói:

“Không có việc gì, là mình mời mà.”

Lúc này một người phục vụ mang hộp bia đến bàn bọn họ, hé miệng cười với Dương Giản, đặt bia xuống, lên tiếng chào hỏi:

“Thầy Dương, đã lâu không gặp.”

Dương Giản chăm chú nhìn lại, thì ra là Từ Tử Dực.

Mập mạp cười to:

“Thầy Dương, không ngờ lại gặp học sinh ở đây hả.”

Trác Tiểu Phàm liếc mắt trừng cậu ta, nói:

“Cậu sao chưa uống gì đã say vậy?”

Trường hợp này rõ ràng không phải là trường hợp gì tốt, Dương Giản là thầy giáo sắp say rượu, Từ Tử Dực là học sinh bỏ học đi làm thêm.

Dương Giản nhìn Từ Tử Dực, tuy rằng dáng người cao lớn nhưng vẫn còn tính trẻ con, trên tay đã có vết chai, so với bộ dáng da thịt non mềm lúc trước khi học thêm thì hoàn toàn tương phản.

Trong nháy mắt Dương Giản có chút hối hận về sự xúc động của mình khi đó, giúp đỡ một đứa bé nhỏ như vậy trốn nhà đi, có thực sự chính xác hay không? Nhưng trong nháy mắt hắn đã bỏ đi suy nghĩ này, bởi vì chú Vương ở bên cạnh đột nhiên mở miệng.

“Thằng bé này không tệ, tính sổ sách rất nhanh, lại chịu được khổ, nói cái gì đều nhớ ngay.”

Bởi vì là Dương Giản giới thiệu Từ Tử Dực đến, nghe xong như thế liền yên tâm hơn chút, nhưng đây dù sao quán lẩu này cũng chỉ là một tiệm ăn nhỏ, tạm thời như vậy thì còn có thể, cứ mãi như thế cũng không phải biện pháp.

“Vâng, cảm ơn thầy Dương, bác Vương rất tốt với em, ít nhất thì khá hơn so với mẹ em.”

Từ Tử Dực đột nhiên gặp được người quen lại cảm thấy có thể tin tưởng được, liền trở nên có chút trẻ con rồi.

Dương Giản không biết làm thế nào để an ủi cậu bé, không thể làm cách gì khác là mỉm cười, thuận miệng hỏi:

“Bà ấy có đi tìm em không?”

Nơi này cách nhà không xa, nếu cố tình muốn tìm thì không thể nào không tìm được.

“Bà ấy có lúc nào đi tìm em chứ?”

Cậu bé cắn giận nói:

“Em len lén quay về nhìn bà ấy một lần, trong nhà không có ai, em đành đi tìm cha, quả nhiên thấy mẹ của em ở cửa nhà đang ra sức đánh người phụ nữ kia, cha em đứng ở cạnh cửa sổ trên tầng hai chỉ biết hút thuốc không dám xuống, hiện tại bà ấy hơn nửa là đã chịu không nổi, chạy ra sẽ lại bị bà ấy giày vò thôi, liền một mình quay về đây.”

Những lời này của Từ Tử Dực dường như chưa kể cho ai cả, mập mạp, Trác Tiểu Phàm và chú Vương đứng bên cạnh đều ngây người. Không biết vì sao đứa bé này chỉ tin nhiệm Dương Giản, rồi lại vì lòng tự trọng không muốn đi làm phiền người khác, mặc dù có số điện thoại di động của Dương Giản nhưng cũng không gọi sang, lúc này gặp được hắn, chỉ sợ lát sau lại không tìm được, liền vội vội vàng vàng kể hết mọi chuyện

ra.

“Cậu bé sống ở đây, vẫn tốt hơn là quay về nhà.”

Mập mạp thở dài nói.

“Em còn bận, đi trước đây.”

Từ Tử Dực lại nhìn Dương Giản một chút, cúi đầu xoay người rời đi.

Dương Giản muốn kéo cậu bé lại, nhưng vì mình cũng chỉ là một sinh viên, không giúp được cậu bé lại không biết nên nói cái gì mới phải, lần đầu tiên cảm thấy hận bản thân có tâm mà không có lực.

Bầu không khí có chút nặng nề, Trác Tiểu Phàm mở bia rót đầy cho mấy người, lơ đãng ngược mắt, liền thấy mấy cô gái trẻ trang điểm xinh đẹp đi từ cửa vào, quán nhỏ nhất thời có cảm giác rạng rỡ phát sáng.

“Đến đến đến, bên này.”

Trác Tiểu Phàm vội vàng đứng lên chào đón mấy cô gái.

Mập mạp há hốc miệng:

“Vậy cũng được sao?”

“Bạn gái của nhà người ta, có cái gì không được chứ.”

Khi Dương Giản nói, cũng mới nhìn rõ ràng, thì ra mấy cô gái này là bạn gái Viên Nhân của Trác Tiểu Phàm cùng mấy cô bạn cùng ký túc xá, cũng bao gồm cả bạn gái tiêu chuẩn trong truyền thuyết của Dương Giản, Vu Hân Hân.

Dương Giản nhất thời có hơi nhức đầu, mới nhớ tới nụ cười quỷ dị của Trác Tiểu Phàm lúc mình nói muốn mời đi ăn cơm.

Vu Hân Hân mặc áo T-shirt váy ngắn đi giày Canvas, buộc tóc đuôi ngựa, trên tay còn cầm theo một chiếc bánh sinh nhật. Khi cô nhìn thấy Dương Giản thì, chủ động tươi cười sau đó ngồi bên cạnh Dương Giản, mập mạp ở một bên bắt đầu ao ước đổ kị.

“Sao các cậu lại đến đây?”

Dương Giản giả vờ giật mình hỏi.

Vu Hân Hân thoải mái, cười cười nói:

“Sao nào, không muốn mình đến à?”

“Không phải.”

Dương Giản cười mà có chút khổ sở.

“Tên nhóc này không biết ăn nói, đừng để ý cậu ta.”

Trác Tiểu Phàm kéo Viên Nhân đến bên cạnh mình, hai người đưa mắt nhìn nhau, Viên Nhân vội vàng đón lấy chiếc bánh sinh nhật đặt lên bàn.

“Các cậu, cảm ơn, cũng cảm ơn các chị nhiều.”

Dương Giản cuối cùng cũng nói một câu, ôm tay cúi đầu một cái, nhất thời khiến mọi người cười rộ lên.

Viên Nhân quả thật bày ra bộ dáng chị cả, trách cứ:

“Còn chị cái gì, cậu giả vờ ngây thơ đó hả? Bánh sinh nhật chính là tâm ý của Vu Hân Hân đấy, bởi vì Tiểu Phàm sát giờ mới gọi điện đến, lúc này muốn làm gì cũng không kịp nữa, cậu ấy cảm thấy không mang theo thứ gì đi đến thì thật xấu hổ, vất vả lắm mới chọn được một thứ. Cậu nhìn xem có thấy vừa ý không?”

Dương Giản làm sao dám nói là không vừa ý chứ? Vu Hân Hân cũng không yêu cầu gì cả, chỉ là vẻ mặt đầy trông đợi nhìn hắn, áp lực xung quanh cùng sự ngại ngùng của bản thân khiến cho vẻ mặt của Dương Giản có chút mất tự nhiên.

Vì che giấu sự xấu hổ của bản thân, Dương Giản gờ cổ lên nói:

“Cảm ơn các anh chị em nhé.”

Rồi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Ăn không được bao nhiêu, lại qua mấy vòng rượu. Dương Giản lúc này vẫn còn là một thiếu niên ngây thơ, chưa đạt được mức độ qua mấy chén mà mặt không đỏ sắc tim không đập mạnh, lúc này gương mặt có hơi đỏ lên.

Mập mạp cũng uống không ít rồi, vỗ vai Dương Giản nói:

“Người anh em, cậu xem cậu xuân phong đặc ý như thế, tình yêu học tập cậu đều rất thuận lời, rốt cuộc đang phiền não cái gì chứ?”

“Cậu cảm thấy nam sinh thủy sản là bị trừng phạt đúng tội sao?”

Dương Giản đột nhiên hỏi.

Mập mạp cũng đột nhiên cứng người lại.

Dương Giản thở dài, nói tiếp:

“Còn có đứa trẻ kia, mình vẫn cảm thấy phải có trách nhiệm với nó.”

Viên Nhân thính tai, nghe được liền vội vàng xoay người hỏi Trác Tiểu Phàm:

“Đứa trẻ nào?”

Trác Tiểu Phàm kể tóm tắt mọi việc lại một lần, mắt của mấy nữ sinh cũng bắt đầu đỏ hồng. Viên Nhân lau khóe mắt nói:

“Vậy thế nào cũng phải nghĩ cách, nếu không đứa bé kia quá đáng thương rồi.”

Mười lăm tuổi, vốn là tuổi đang học hành chuẩn bị thi cao trung, nhưng bởi vì bận rộn kiếm ăn và buồn phiền vì chuyện gia đình mà bỏ học.

“Không còn người thân khác sao?”

Vu Hân Hân nhỏ giọng hỏi.

Dương Giản lắc đầu:

“Hình như không có.”

“Cũng may ông chủ xem ra rất quan tâm cậu bé, để cho cậu ấy ở đây học tập, tương lai có cơ hội thì tiếp tục học tập đi?”

Trác Tiểu Phàm an ủi Viên Nhân bên cạnh.

Dương Giản làm gia sư cho Từ Tử Dục, đương nhiên là biết hoàn cảnh của cậu bé. Ngoại trừ việc học thiếu sót một mảnh lớn, thành tích của Từ Tử Dục vốn cũng không phải xuất sắc, chỉ là vì hiểu rõ phải nỗ lực, mới miễn cưỡng duy trì được trình độ trên trung bình. Đứa trẻ như vậy hiện tại có thể làm thêm ở trong một quán lẩu, vậy tương lai của nó ở đâu chứ?

Vu Hân Hân suy nghĩ một lát, mở miệng nói:

“Cũng không nhất định là phải học tập mới được, hiện tại người có trình độ bậc tiểu học làm ông chủ, còn hơn tốt nghiệp đại học phải đi làm thuê. Mỗi người một số mệnh, Dương Giản cậu không nên suy nghĩ nhiều quá.”

Mập mạp vội vã biểu thị sự ủng hộ:

“Làm ông chủ kiếm nhiều tiền hơn đi làm thuê nhiều.”

“Thế nhưng phải làm việc bao nhiêu năm mới có đủ tài chính để làm ông chủ chứ?”

Trác Tiểu Phàm thở dài nói:

“Sao đột nhiên lại cảm nhận được áp lực sau khi tốt nghiệp rồi? Vẫn là sáng nay có rượu sáng nay say, chơi đủ bốn năm rồi nói sau.”

Vu Hân Hân bấm cậu ta một cái, biểu thị sự bất mãn đối với cách nói không có tiền đồ không cầu tiến này.

Bọn họ thảo luận như vậy, lại nhắc nhở Dương Giản, Dương Giản lồi bàn tính ở trong đầu ra, vừa nghĩ vừa nói:

“Làm ông chủ hay gì đó, hình như cũng là một lối ra.”

Vu Hân Hân xì một tiếng bật cười:

“Cậu đúng là một tên nhóc đáng ghét, không lớn hơn người ta mấy tuổi, đã muốn làm ông chủ sao?”

Dương Giản không để ý đến cô, tiếp tục nhỏ giọng phân tích:

“Các cậu xem, hiện tại quán lẩu này chỉ bày được không đến mười bàn, cơ bản là không cần lắp đặt thiết bị vật dụng gì, muốn lắp thiết bị chỉ cần hai ba vạn là đủ rồi, cộng thêm các loại giấy chứng nhận cùng tiền

thuê nhà nửa năm, chỉ cần bảy tám vạn là có thể mở một quán lẩu nhỏ. Kém nhất thì nửa năm cũng có thể thu được kết quả.”

“Sau đó thì sao?”

Dương Giản quay đầu lại nhìn về phía ông chủ quán ở quầy hàng bên kia, lớn tiếng hỏi:

“Ông chủ, có nghĩ đến việc mở chi nhánh không?”

Lúc này đang là thời gian nghỉ ăn trưa ăn cơm, khách ở trong quán không tính là nhiều, ông Vương đang tựa bên bàn định chớp mắt một chút, bị Dương Giản đánh thức, không khỏi giật mình một cái, tiếp đó cười nói:

“Cậu sinh viên à, cậu xem lão già tôi cô đơn một mình, chỉ kiếm chút tiền dưỡng già là được rồi, mở chi nhánh làm gì? Hơn nữa, dù muốn mở cũng không có tiền mà.”

Dương Giản mỉm cười:

“Tôi đầu tư, chú đóng góp kỹ thuật, thế nào?”

Ông Vương lại sững sốt:

“Mở chi nhánh, quan trọng là cần có nhân viên đi? Tôi chỉ là một ông già, cộng thêm một đứa nhóc choai choai không lớn không nhỏ, quên đi, không chịu nổi giày vò như vậy đâu.”

Thực ra ông cũng đã tính toán chuyện này trong đầu một lượt.

“Sao lại cần chính bản thân mình đi làm chứ? Quanh trường học không hề thiếu người.”

Đầu óc Dương Giản cũng tính toán nhanh vô cùng.

“Có rất nhiều sinh viên đi làm thêm, chúng ta chỉ cần quản lý là được. Chú có muốn danh tiếng của quán này được tiếp tục truyền lại không?”

“Không cần sửa tên quán sao?”

Dương Giản nhanh chóng nói:

“Đương nhiên không cần, nếu không chú cứ cân nhắc trước đi, hùn vốn là ba người chú, tôi và Từ Tử Dục, lợi nhuận từ chi nhánh sẽ chia đều ra.”

Ông Vương bật cười:

“Nhóc con cậu thật kỳ quái, nếu muốn giúp đứa bé kia như vậy, vì sao không trực tiếp giúp nó học hành?”

Dương Giản suy nghĩ một chút tình trạng tìm việc vài năm sau, thở dài:

“Ít nhất cậu bé làm ở chỗ chú rất vui vẻ, tiếp tục làm việc tiếp cũng không có chỗ nào không tốt. Tương lai cậu ấy có tiền rồi muốn đi học, lúc nào cũng có thể học được.”

“Cậu không hỏi ý kiến của thằng bé sao?”

Ông Vương vẫn cảm thấy có chút không tốt lắm.

Từ Tử Dục không biết đã đi đến từ lúc nào, ngơ ngác nhìn Dương Giản đang ngẩn ra.

“Em có còn muốn tiếp tục việc học không?”

Dương Giản phải ngẩng đầu mới có thể nhìn vào mắt cậu bé.

Từ Tử Dục lắc đầu:

“Em vốn không để tâm đến việc học, chỉ vì thể diện của mẹ em mới tiếp tục cố gắng, hiện tại xem ra cũng không cần đến lý do này rồi.”

“Cậu kiếm nhiều tiền như vậy ở đâu hả?”

Trác Tiểu Phàm cuối cùng cũng phải ứng lại, kêu lên sợ hãi ở phía sau.

“Làm thêm kiếm được.”

Dương Giản cười hắc hắc.

“Nhưng lập tức sẽ hết sạch thôi.”

“Thầy sẽ không hối hận chứ?”

Từ Tử Dực nhỏ giọng hỏi.

Dương Giản trịnh trọng nhìn về phía ông Vương:

“Chú cảm thấy thế nào?”

“Ngày mai nói chuyện tiếp đi.”

Ông Vương làm bộ lại muốn gục xuống bàn tiếp tục chớp mắt, nhưng trong ánh mắt lại mang theo vài điểm khó có thể nhận ra.

39. Chương 39: Hối Hận Rồi Sao?

Ngày hôm sau Dương Giản đến ký hợp đồng, bắt đầu bận rộn chọn phòng thuê rồi lắp đặt thiết bị, loay hoay quanh một hồi như vậy cũng hết học kỳ này. Thành tích mấy môn cuối cùng tất nhiên sẽ không được tốt, nhưng không tính quá kém là được.

Qua hơn nửa thời gian nghỉ hè, quán lẩu chi nhánh cũng khai trương, Từ Tử Dực vì vội vàng nên sau đó cũng phơi nắng đen đi không ít, cơ thể của cậu bé vốn đã cao nay lại càng cao càng lớn, lúc này đứng cạnh Dương Giản đều không nhìn ra nổi cậu bé vẫn còn là một học sinh trung học.

Sau đó Từ Tử Dực từ từ tiếp nhận việc làm ăn của quán lẩu, lại thêm ông Vương chỉ dẫn, nhất thời mọi việc đều rất trôi chảy thuận lợi, Dương Giản cũng cảm thấy yên lòng, lần đầu tư này, chắc là sẽ không lỗ vốn.

Việc làm lần này của hắn lớn như vậy, xem ở trong mắt bạn cùng học đã có chút khó tưởng tượng nổi. Một truyền mười mười truyền trăm, kể cả những người chưa từng quen biết cũng ùn ùn kéo đến xem cửa hàng của họ, thoáng chốc việc làm ăn vô cùng náo nhiệt.

Lúc này hắn đang dặn dò Từ Tử Dực ngồi ở đối diện vài chuyện, đột nhiên có người vỗ vỗ vai hắn, nói:

“Lâu rồi không gặp, sao lại chuyển sang kinh doanh ăn uống thế này?”

Dương Giản nhìn lại, thì ra là Ngô Tô Hoa đã rất lâu không gặp. Hắn cười hắc hắc, đáp lại:

“Vừa lúc có cơ hội, muốn thử xem.”

Ngô Tô Hoa thở dài, bắt đầu vui đùa nói:

“Tôi còn tưởng lúc đầu cậu từ chối tôi là vì muốn vào công ty của anh họ tôi chứ.”

“Bên này còn có bạn nhỏ đấy, ăn nói phải kín đáo một chút nhé.”

Dương Giản cười hì hì kéo Từ Tử Dục qua, giới thiệu:

“Đây là đối tác của tôi, Từ Tử Dục.”

“Đây không phải là học sinh mà cậu đến dạy gia sư sao?”

Ngô Tô Hoa kinh ngạc nói.

Từ Tử Dục ở bên cạnh thật thà gật đầu.

Ngô Tô Hoa nhìn về phía Dương Giản.

“Này có tính là thuê lao động trẻ em không đây?”

“Vị thành niên dù có ký hợp đồng cũng không có hiệu lực pháp luật, phải tìm người giám hộ của cậu bé ký mới được, cho nên cũng không có ký hợp đồng gì cả, nhưng các khoản là do cậu bé quản lý, cũng không sao đâu.”

Ngô Tô Hoa dù chưa bao giờ tự mình làm ăn, cũng thấy có chút không được, nhớ như đứa bé này cầm hết tiền rồi chạy trốn thì làm sao bây giờ?

Cậu không nói ra, nhưng Dương Giản đã nhìn ra nghi ngờ của cậu, bảo Từ Tử Dục đang bận rộn đi trước, mình thì cười với Ngô Tô Hoa nói:

“Không nói chuyện này nữa, dạo này cậu thế nào?”

“Cũng không tệ lắm.”

Ngô Tô Hoa mỉm cười trả lời.

Dương Giản thấy cậu ta cuối cùng cũng khôi phục thái độ đối xử với mình như với những người khác, trong lòng có chút nhẹ nhõm cũng có chút mất mát, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhị không được hỏi một câu:

“Nhìn bộ dáng sắc mặt cậu rất tốt, chẳng lẽ gặp được chuyện vui gì sao?”

Ngô Tô Hoa dừng một chút, đáp lại:

“Vận đào hoa của tôi cuối cùng cũng đến rồi.”

Dương Giản không khỏi ngây ngẩn cả người.

“Cậu nói là thật?”

“Thật giống như cậu đang vô cùng hối hận đó.”

Ngô Tô Hoa cười gật đầu.

“Đúng vậy, lúc nào rảnh mọi người cùng nhau đi uống một chén.”

Dương Giản thoáng cái đã khôi phục lại thái độ như bình thường, cười nói:

“Nếu như muốn uống, thì ghé qua đây giúp cho việc làm ăn của tôi đi.”

“Cậu quả nhiên là một người chỉ biết tiền không nói chuyện tình cảm.”

Ngô Tô Hoa thở dài, nói:

“Có điều bọn tôi đến là muốn làm cậu lỗ vốn đó.”

“Mấy ngày này quán mới khai trương có bán giá ưu đãi, vốn đã chiết khấu ưu đãi năm mươi phần trăm rồi.”

Dương Giản tiếp tục đẩy mạnh tiêu thụ của quán nhà mình, ý tứ chặt chẽ, cười rạng rỡ.

“Như vậy thực ra cũng rất tốt, cậu có thứ cậu theo đuổi, tôi có cuộc sống của tôi, gặp lại sau đi.”

Ngô Tô Hoa phát phát tay, bỏ đi thẳng, bộ dáng giống như đã buông bỏ được thứ gì đó.

Dương Giản không có cách nào nghĩ nhiều hơn về cảm giác trong lòng mình, hẳn quả thật là bận rộn chuyện của riêng mình, tình cảm mãnh liệt của tuổi trẻ hay mấy thứ khác dường như đã sớm thành quá khứ mấy trăm năm trước rồi, thế nhưng vì sao trong lòng vẫn buồn bã như thế chứ?

Điện thoại di động nằm trong túi áo đột nhiên vừa rung vừa kêu, Dương Giản lấy ra nhìn, lại là một người không thể ngờ được, hần ần nút nhận đưa lên nghe, nói:

“Chị An Kỳ, có chuyện gì tìm tôi sao?”

Giọng nữ bên kia cười vô cùng khoa trương:

“Đương nhiên là có việc rồi, hơn nữa là chuyện tốt, có thời gian đến công ty một chuyến được không?”

“Cụ thể là có chuyện gì chứ?”

Dương Giản tất nhiên là phải hỏi cho rõ ràng trước.

“Gia Nam muốn kêu cậu đến bàn chuyện hợp tác.”

Hứa An Kỳ ở bên kia đắc ý nói, trong giọng nói mang theo chút cao ngạo.

“Tên nhóc cậu vẫn còn là một sinh viên, lặn lội vài lần đã làm được nhiều chuyện như vậy, thật sự là không ngờ nổi nha.”

Nghe như vậy, thế nhưng ngữ điệu của cô xem ra vẫn là khinh thường, Dương Giản cười cười, cũng không giải thích gì, chỉ nói:

“Lát nữa tôi qua.”

Rồi cúp điện thoại.

Hần dù sao cũng sẽ không có được sự thấu hiểu của mọi người, cho dù người khác hiểu lầm cho rằng hần dựa vào quan hệ bạn cùng học để kiếm tiền, chỉ cần bản thân hần không thẹn với lương tâm là được rồi, huống chi người như Lâm Gia Nam há có thể dễ dàng lợi dụng như vậy sao? Bọn họ hoàn toàn là quan hệ hai bên cùng có lợi cho nhau, chỉ tiếc người phụ nữ kia không nhìn thấy điểm này.

Thế nhưng, Lâm Gia Nam sao lại kêu Hứa An Kỳ nói chuyện đàm phán với mình chứ?

Dương Giản chuẩn bị thật tốt những tài liệu liên quan, ngồi xe bus công cộng một đường từ tốn đi thẳng đến chỗ hẹn đã định. Hứa An Kỳ đã đợi lâu đến mức không chịu nổi nữa, trực tiếp đưa hần vào phòng làm việc, mà phòng làm việc này đúng là nơi Dương Giản đã từng đến, phòng làm việc của riêng Lâm Gia Nam. Hần mỉm cười trong lòng, vẻ mặt rất vô tội, mặt đưa về phía Hứa An Kỳ nói:

“Chị An Kỳ, thật ngại, đường xa, đến muộn quá.”

“Quên đi.”

Hứa An Kỳ ngẩng đầu lên khỏi màn hình máy tính, vẫy hân đến gần:

“Phần mềm này là do cậu soạn sao? Dùng cũng tốt lắm đó.”

Dương Giản cười gượng hai tiếng, nói:

“Cảm ơn.”

“Đừng nói nhiều lời vô ích nữa, cậu nói muốn hợp tác với công ty, Gia Nam cảm thấy rất hứng thú, liền bảo tôi hỏi thăm một chút, cậu muốn hợp tác theo kiểu nào? Mặt hàng chủ yếu làm cái gì? Địa điểm công ty ở đâu? Cậu có thể bỏ vốn bao nhiêu?”

Dù sao cô cũng là người chuyên nghiệp, vừa mở miệng đã hỏi ra một loạt câu hỏi giống như nã pháo, đều là những vấn đề hiện nay Dương Giản rất khó giải quyết, đáp:

“Chủ yếu là khai thác phần mềm, nhưng hiện nay tôi không có tiền, chỉ có thể góp kỹ thuật làm cổ phần, việc đăng ký tài chính các người cứ quyết định, tôi cho rằng đạt được mức yêu cầu thấp nhất là được rồi, địa điểm có thể là một phòng làm việc giá rẻ ở gần trường tôi.”

Hứa An Kỳ vốn không hề coi trọng hân, nghe hân nói như thế không khỏi chế nhạo:

“Hoàn toàn không nhìn thấy chút lợi nhuận nào, sao Gia Nam có thể đồng ý một vụ hợp tác như vậy chứ?”

“Phần mềm chị đang dùng hiện tại sau này còn phải nâng cấp, phần tài chính này cũng coi như là đầu tư của tôi, có thể ký hợp đồng vay nợ.”

Dương Giản không để ý thái độ của cô ta, bổ sung. Hiện tại hân đã có chút rõ ràng vì sao Lâm Gia Nam lại giao chuyện này cho cô làm, Hứa An Kỳ từ trước đến giờ luôn là kiểu người như thế, gặp được người hợp tác không có thực lực hay thể lực gì chống lưng, nhất định sẽ chèn ép lời lãi đến tận cùng.

Lâm Gia Nam dù sao cũng là anh họ của bạn cùng học của Dương Giản, có mối quan hệ bậc này, anh ta không tiện đứng ra bàn chuyện. Dương Giản thầm than trong lòng, quả thật là một tên gian thương. Nhưng hiện tại hân đã đem toàn bộ tiền đầu tư vào việc mở quán lẩu, thiếu thốn tài chính, xác thực cần sự giúp đỡ của Lâm Gia Nam, nhưng là cứ như vậy, sau này việc phát triển sẽ có bất lợi rất lớn với mình. Hân nhượng mảy may ra một ý hay:

“Không bằng như thế này, tiền tôi tự nghĩ cách, tôi góp 61%, tổng Giám đốc Lâm của các người góp 59%, công ty đặt ở gần trường học của tôi, chuyện lắp đặt thiết bị các loại không cần các người quan tâm, tôi tự tìm công nhân, các hạng mục sẽ cùng bàn bạc, dựa theo tỉ lệ cổ phần đóng góp để chia lợi nhuận, thế nào?”

“Bạn sẽ đảm bảo lợi nhuận thế nào đây?”

Tuy rằng nghe hẳn nói vô cùng rõ ràng hợp lý, Hứa An Kỳ vẫn có chút nghi ngờ.

“Có Lâm Gia Nam ở đây, chị còn lo không có hạng mục sao? Có thể cầm được hợp đồng tôi sẽ tìm được người làm, như vậy cũng có thể rồi chứ?”

Dương Giản rất kiên trì, giải thích từng việc một.

Thời gian buổi trưa trôi qua rất nhanh, phương án hợp tác cũng nói vô cùng cặn kẽ, Hứa An Kỳ cảm thấy không tệ lắm, chuyên nghiệp nói:

“Cùng đi dùng cơm đi, chúc mừng hợp tác vui vẻ.”

Đây chỉ là xã giao thương vụ bình thường, Dương Giản cần phải tham gia, hiện tại cũng không cố tránh những loại chuyện như thế này nữa, kiếm nhiều tiền quan trọng hơn, không phải sao?

Hứa An Kỳ dẫn hẳn đi vào một quán rượu xa hoa gần công ty, khi quản lý hỏi, liền nói đã đặt trước ba chỗ, Dương Giản mới biết thì ra Lâm Gia Nam vẫn luôn quan tâm đến việc này, cũng không hoàn toàn giao cho Hứa An Kỳ.

Đi vào phòng, Lâm Gia Nam đang ngồi ở trên vị trí chủ nhân, Dương Giản nghĩ bữa cơm này hẳn là có người đãi rồi, không khỏi thở dài một hơi. Sau khi khách chủ cùng ngồi xuống liền trò chuyện một hồi, Hứa An Kỳ cố ý vô tình tựa lên người Lâm Gia Nam, có chút ý tứ biểu thị công khai quyền làm chủ, nhưng không khỏi làm hơi quá. Dương Giản thầm than, quả nhiên nhìn thấy trên mặt Lâm Gia Nam hiện lên một tia bực mình.

Dương Giản lần này là lấy thân phận người hợp tác xuất hiện trước mặt bọn họ, tất nhiên không cần làm những chuyện như hòa hoãn bầu không khí, chỉ nâng ly rượu đổ lên, bên môi hơi lộ ra chút ý cười.

“Dương Giản, có chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Lâm Gia Nam cũng không vui vẻ gì. Không có ai vào lúc mình đang mất hứng còn thích nhìn thấy người khác vui vẻ.

Dương Giản mỉm cười:

“Sự nghiệp có tiến triển, sao có thể không vui được?”

Đây thực sự là tình trường không như ý, thương trường lại đắc ý rồi.

“Tôi nghe nói, cậu không chỉ hợp tác với một mình tôi đâu.”

Lâm Gia Nam giả vờ lơ đãng hỏi.

Nghe nói như thế, Hứa An Kỳ cũng không khỏi hơi sững sốt.

Dương Giản cũng không ngại, cười hắc hắc:

“Anh họ Lâm, anh đã nghe nói rồi à.”

Cuối cùng cũng là ở chung dưới một mái nhà, tin tức truyền đi rất nhanh. Nhưng mà nói như vậy, Ngô Tô Hoa xem ra đã làm hòa với anh họ cậu ta rồi, Dương Giản từ tận đáy lòng cảm thấy mừng cho cậu ta, đứa trẻ kia, luôn luôn có chút quá lạnh lùng quái gở.

Lâm Gia Nam lại đột nhiên chuyển trọng tâm câu chuyện.

“Nghe nói mấy ngày trước là sinh nhật 18 tuổi của cậu, cũng chưa kịp tặng quà gì cho cậu nữa.”

Dương Giản cười cười.

“Phần hợp đồng này chính là món quà lớn nhất cho tôi rồi.”

Lâm Gia Nam không nói gì, tay lại đặt lên vai Hứa An Kỳ, vỗ vỗ sau lưng cô.

Đừng nhìn dáng vẻ nhanh nhẹn miệng cao ngạo kiêu kỳ của Hứa An Kỳ, lúc này vì cấp trên trái lại giống như một nữ sinh nhỏ, hồn dỗi nhưng vẫn biết điều đi ra ngoài. Một người phụ nữ mạnh mẽ biến thành như vậy, Dương Giản đột nhiên lại cảm thấy có chút tiếc hận cho cô.

Lúc này Lâm Gia Nam mới nói với Dương Giản:

“Nhìn ra được cậu bận rộn kiếm tiền, thế nhưng cậu không thích Ngô Tô Hoa chút nào sao?”

Dương Giản sững sốt, nghĩ rằng Lâm Gia Nam tuyệt đối không biết bí mật của mình, không khỏi có chút cảm kích với Ngô Tô Hoa, hần cần thận đáp lại:

“Là bạn bè, tôi tất nhiên là thích cậu ấy.”

Lâm Gia Nam cười nhạt:

“Đúng vậy, trước kia nó là một đứa trẻ khỏe mạnh như thế, sao lại biến thành vậy chứ.”

Những lời này Dương Giản rất không thích nghe:

“Cái gì gọi là biến thành như vậy, anh định đưa cậu ta đi vật lý trị liệu sao?”

Sắc mặt Lâm Gia Nam trầm xuống.

“Cậu ấy thích ai, là tự do của cậu ấy.”

Dương Giản tiếp tục thuyết phục anh ta, song song cũng là đang thuyết phục mình. Hắn tự nói với chính mình, mày không muốn ở cùng với Ngô Tô Hoa, còn không cho phép cậu ấy thích người khác sao?

Lâm Gia Nam thở dài một tiếng:

“Tôi cũng không có ý gì khác, nó thích ai, tôi tất nhiên là không quản được. Nhưng nhìn nó như bây giờ, tôi ngược lại cảm thấy không bằng để nó ở cùng một chỗ với cậu.”

“Cái gì gọi là không bằng ở cùng một chỗ với tôi?”

Dương Giản ngạc nhiên.

“Tôi chẳng phải là thằng sao?”

Lâm Gia Nam nói tiếp:

“Mặc kệ cậu coi nói là gì, nhưng đáy lòng của nó vẫn là có cậu, cậu có thể giúp tôi khuyên nhủ nó hay không?”

“Rốt cuộc thì cậu ấy làm sao?”

Trong lòng Dương Giản hiện lên một tia dự cảm không tốt.

“Quen một người ở trong quán bar, hình như đang ở cùng với nhau.”

“Quán bar?”

“Là quán bar tình yêu ở gần trường của các cậu, nếu đi vào buổi tối là có thể nhìn thấy bọn họ.”

Lúc này Lâm Gia Nam thoát nhìn, hoàn toàn bộ dáng của bậc phụ huynh căm tức em trai không chịu thua kém của mình rồi.

Dương Giản giật mình trong lòng, sao lại là ở đó chứ!

40. Chương 40: Đã Định Trước Là Sẽ Gặp Nhau

Khi Hứa An Kỳ quay lại thì, trong tay cô cầm thêm một túi hồ sơ, vẻ mặt không tốt đưa cho Lâm Gia Nam, bộ dáng dường như là không thể hiểu nổi.

“Em đi về trước đi.”

Lâm Gia Nam cười cười với cô, xoay người đưa đồ cho Dương Giản, nói:

“Sinh nhật vui vẻ.”

“Đây là quà tặng sao?”

Dương Giản kinh ngạc nhận lấy, vẫn lễ phép nói một tiếng:

“Cảm ơn!”

Nhưng khi hắn mở chỗ dán, lấy đồ vật bên trong ra thì, rất nhanh phát hiện ra một tiếng ‘Cảm ơn’ hoàn toàn không đủ để đáp lại món quà quý giá này. Lâm Gia Nam tặng hắn, không ngờ là tư liệu báo cáo về một vài công ty IT nổi tiếng, có vài cái Dương Giản đã từng nghe nói qua, có vài cái thì không, mà những nơi đã từng nghe nói qua này, bởi vì dẫn đầu hệ thống quản lý tin tức mà thành công thay đổi tiêu chuẩn chế độ xã hội.

Hắn chỉ từng nghe nói qua, nhưng không có cách nào tìm hiểu, mà phần tư liệu Lâm Gia Nam đưa cho hắn này có ý nghĩa rất lớn trên con đường làm ăn của hắn, tin chắc Lâm Gia Nam cũng vì sự nghiệp của mình mà chuẩn bị rất lâu.

“Vì sao lại muốn đem những thứ này...cho tôi?”

Dương Giản đầu tiên là nghi ngờ mục đích của anh ta.

“Rất đơn giản, cậu có quyết tâm cũng có nghị lực, ánh mắt nhìn thị trường cũng rất chuẩn.”

Lâm Gia Nam trước tiên khen hần hai câu, sau đó thẳng thắn nở nụ cười:

“Then chốt là cậu quá thích tiền, hợp tác với cậu, sẽ không lỗ vốn.”

Đối với lời khen từ tận đáy lòng như vậy, Dương Giản chỉ có thể trả lời:

“Cảm ơn anh.”

“Nhưng mà...”

Lâm Gia Nam bổ sung thêm một câu.

Dương Giản cười nói:

“Đã biết là sẽ không có chuyện béo bở như thế, có đúng là còn có thêm điều kiện gì khác không?”

“Thực ra rất đơn giản.”

Lâm Gia Nam hơi do dự, đột nhiên mỉm cười:

“Là có liên quan đến chuyện của Ngô Tô Hoa, tôi xem chừng cũng sắp biến thành người giám hộ của nó rồi.”

“Tôi không thể nào bán mình cho anh hoặc là cậu ta đâu.”

Dương Giản thẳng thắn nói.

“Cậu nghĩ quá nhiều rồi, tôi chỉ muốn cậu tìm cơ hội tiếp xúc với hai người họ một chút, tìm hiểu xem đó là loại người nào, Ngô Tô Hoa có thật sự nghiêm túc hay không, chỉ cần như thế mà thôi.”

“Anh hoàn toàn có những thủ đoạn khác để tìm hiểu những việc này, vì sao lại kêu tôi đi?”

Lâm Gia Nam cười có chút khổ sở.

“Nếu tôi dùng những thủ đoạn khác để tìm hiểu, Ngô Tô Hoa nhất định sẽ phát hiện ra, mà cậu thì khác, nó tin tưởng cậu.”

Dương Giản dừng một chút, mở miệng hỏi:

“Tôi vẫn luôn cảm thấy rất kỳ lạ, anh rõ ràng chỉ là anh họ của Ngô Tô Hoa, nói thẳng ra cũng chỉ là một người họ hàng mà thôi, có phải là đã chăm nom quá nhiều rồi không?”

Lâm Gia Nam trầm mặc một lúc lâu, lâu đến mức khiến cho Dương Giản nghĩ là anh ta không muốn trả lời, không ngờ anh ta lại nói:

“Bí mật này tôi chỉ nói cho cậu, cậu phải giữ kín.”

“Được.”

Dương Giản vốn là không muốn xen vào việc của người, nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đáp ứng.

“Thật ra tôi là anh ruột của nó. Năm đó bởi vì tính tình của dì út không tốt, lại không có con, dương muốn li hôn với dì, dì chết sống không chịu. Mẹ tôi nhìn không được, liền cho hai người họ một đứa con để làm con nối dõi, chính là Ngô Tô Hoa. Nhưng khoảng hai năm trở lại đây, họ lại bắt đầu cãi nhau, cũng ảnh hưởng đến tính cách của Ngô Tô Hoa. Người trong nhà khi đối diện với nó, vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn, bởi vậy mới muốn tôi ở bên ngoài cẩn thận chăm sóc nó.”

“Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy, một ông anh họ như anh quá là tận tụy rồi.”

Dương Giản cảm thán.

Lâm Gia Nam cười khổ.

“Cho nên về công về tư, tôi đều mong cậu có thể giúp đỡ tôi.”

“Xem ra tôi không có lý do gì để từ chối.”

Dương Giản thở dài.

“Nhưng lần đầu tiên đến quán bar tìm bọn họ, anh phải đi cùng tôi, một mình tôi không dám đi vào.”

“Cũng được, miễn cho cậu còn chưa tìm được người, đã bị người khác bắt cóc mất rồi, tôi đành cố gắng giúp đỡ cậu vậy.”

“Là tôi đang giúp anh có được hay không hả?”

Dương Giản trợn mắt nhìn anh ta. Nếu không phải vì em trai bảo bối kia của Lâm Gia Nam, Dương Giản hẳn sao có thể đến cái chỗ kia lần nữa chứ?

Dọc một đường đi về mặt của Dương Giản đều rất hoảng hốt, vì thế vài lần Lâm Gia Nam mở miệng hẳn cũng không biết đối phương nói những cái gì. Quá khứ từng cho là đã quên rồi, nhưng bởi vì một cái tên quen thuộc mà lại một lần nữa nổi lên trong lòng. Quán bar tình yêu không chỉ là bước ngoặt trong cuộc sống của Ngô Tô Hoa, cũng là bước đầu tiên của Dương Giản lên con đường sai lầm năm đó.

Chỗ ăn chơi ở gần trường đại học luôn đông đúc, nhưng đêm khuya người đi chơi dù sao cũng không nhiều lắm, có cũng là đã dự định bỏ mặc chuyện bài vở muốn rẽ sang lối khác, Ngô Tô Hoa chính là một thành viên trong đám đó.

Cuộc đời của cậu ta thuận buồm xuôi gió như vậy, lại chẳng thể thuận buồm xuôi gió đi tiếp, cho nên không có mục tiêu và lý tưởng rõ ràng, không khác Dương Giản ngày trước lắm.

Khi mà cuộc sống không có mục đích gì cần theo đuổi, thường người ta sẽ chọn cách sa ngã khác để tiêu bớt thời gian, Dương Giản chọn Internet, sau đó lại chuyển sang trò chơi cuộc đời, Ngô Tô Hoa ngay từ đầu đã bỏ qua Internet đến thẳng đoạn sau.

Lúc này Dương Giản và Lâm Gia Nam cùng đi vào, Lâm Gia Nam quả nhiên hấp dẫn không ít ánh mắt, ngay cả Dương Giản cũng hiểu bản thân rất được hoan nghênh. Những ánh mắt trần trụi không thềm che giấu chút nào, xuyên qua khói thuốc cùng hơi cồn, Dương Giản có thể nhìn ra được khiêu khích và đồ kị bên trong.

Hắn không tìm được cảm thán, không ngờ mình năm đó lại thích cái nơi lộn xộn xô bồ này.

Thực ra cũng không thể nói là thích, đến nơi này chỉ là muốn tìm một người bạn mà thôi. Trong lòng Dương Giản rất rõ ràng, ở trong loại xã hội không có cơ hội nào để nhận biết đồng loại, cũng chỉ có thể đến nơi như thế này để trò chuyện xua đi sự cô đơn.

Hắn cảm động theo, hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của Ngô Tô Hoa. Chỉ là trải qua việc này mấy năm, Dương Giản phát hiện mặc kệ là một người hay hai người, cuối cùng vẫn là cô đơn, cuối cùng vẫn phát triển thành tranh chấp và chia ly, cho đến khi cùng chết một chỗ, căn bản là không thể bỏ đi được loại cô đơn này.

So với việc làm những chuyện vô vị như thế này, chẳng bằng kiếm thêm chút tiền, để cho mình sống tốt hơn một chút.

Đây là suy nghĩ hiện tại của Dương Giản, không giống trước đây, cũng càng không giống Ngô Tô Hoa lúc này. Lâm Gia Nam tìm được Ngô Tô Hoa rồi, đưa tay chỉ cho Dương Giản xem.

Ngô Tô Hoa đang ngồi song song với một người đàn ông ở trước quán bar, dựa vào nhau rất gần, dường như bởi vì tạp âm xung quanh quá lớn, không dựa sát vào căn bản không nghe rõ đối phương nói gì. Lâm Gia Nam ít nhiều có chút xấu hổ, lúc này sắc mặt càng thêm không tốt, Dương Giản vội vàng kéo anh ta, cũng ghé sát bên tai anh ta nói:

“Nhấn nài một chút đi, anh cũng không muốn làm âm ỉ ở đây mà.”

Quán bar sắp xếp đeo đường cong, ở góc của bọn họ, vừa vặn có thể thấy được mặt nghiêng của Ngô Tô Hoa, mà mặt của người kia lại bị che khuất, không thấy rõ mặt mũi.

Dương Giản kéo theo Lâm Gia Nam chen chúc đi qua, ngồi ở bên cạnh Ngô Tô Hoa, vừa thấy cậu ta quay đầu lại liền nói:

“Cậu đừng có nóng giận mà, có chuyện gì chúng ta từ từ nói.”

Ngô Tô Hoa nhìn thấy Dương Giản, ít nhiều cũng có chút kinh ngạc, nhưng thấy Lâm Gia Nam ở đằng sau hẳn âm u không nói gì, nhất thời cũng không nể mặt, chất vấn:

“Là anh ấy tìm cậu đến?”

“Ừ.”

“Anh ấy gọi cậu đến khuyên tôi từ bỏ việc xấu quay đầu lại?”

Ngô Tô Hoa bắt đầu tức giận.

Dương Giản thành thành thật thật gật đầu.

Ngô Tô Hoa cũng không ngốc, tiếp tục truy hỏi:

“Cậu đồng ý đến, bởi vì anh ta dùng hợp đồng công ty để mua chuộc cậu?”

Dương Giản vô thức gật đầu, lại lắc đầu.

“A.”

Ngô Tô Hoa nhất thời tức giận, Dương Giản ở đối diện lại bày ra vẻ mặt vô tội, chính mình ngược lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này người ở bên cạnh nhìn sang, nhìn Dương Giản một chút lại nhìn Lâm Gia Nam một chút, hoài nghi lên tiếng hỏi:

“Ngô Tô Hoa, hai người này là ai?”

Anh ta phóng giọng nói lớn đến mức độ tất cả mọi người đều nghe thấy, rõ ràng là có chút ghen tị.

Ngô Tô Hoa cũng không muốn giải thích, nhưng Lâm Gia Nam lại hét lớn một tiếng ‘Phụ huynh’, khiến cho mọi người xung quanh không khỏi đều sửng sốt, tiếp đó liền cười chế giễu ra tiếng.

“Đừng động vào em, được không? Anh họ!”

Ngô Tô Hoa thật sự phẫn nộ, trước tiên muốn kéo Dương Giản, trực tiếp đuổi Lâm Gia Nam ra ngoài.

Cũng không ngờ Dương Giản không hiểu sao lại sững sờ tại chỗ, bị kéo một cái liền lao đảo, suýt nữa ngã từ trên ghế chân cao xuống. Ngô Tô Hoa nhìn bộ dạng mất hồn mất vía của hắn như vậy liền buồn bực, người ở bên cạnh kia lại nghiêng qua:

“Cậu bạn nhỏ này, chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào rồi đúng không?”

Ngô Tô Hoa giận dữ:

“Khốn kiếp, anh dám ở ngay trước mặt tôi dụ dỗ bạn thân của tôi sao?”

Người nọ lúng ta lúng túng trả lời:

“Không phải, chỉ là hình như đã gặp qua nên muốn hỏi thăm một chút mà thôi, em yêu à anh tuyệt đối không có suy nghĩ khác đâu.”

Toàn bộ đầu óc Dương Giản đều nghĩ về câu nói vừa rồi của anh ta: ‘Cậu bạn nhỏ này, chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào rồi đúng không?’, mà khi gương mặt của người này đột nhiên phóng lớn xuất hiện trước mắt, khiến hắn có loại cảm giác kinh khủng bị số phận lừa gạt. Mười năm trước, ở cùng thời gian cùng địa điểm, người này cũng mang vẻ mặt nghiêm chỉnh như thế đi đến, mở miệng bắt chuyện cũng lỗ mãng giống vậy. Từng chữ trong lời nói ấy, thậm chí từng chỗ ngắt nghỉ trong ngữ điệu cũng không khác đi chút nào.

Nếu không phải Ngô Tô Hoa ở bên kia bắt đầu to tiếng với Lâm Gia Nam, người nọ ở bên cạnh bình tĩnh khuyên nhủ, Dương Giản ngược lại sẽ cho rằng đây là khởi đầu cho tất cả giống như năm đó, mà mọi nỗ

lực mình có đều sẽ uống phí rồi.

Hắn ép buộc bản thân phải tỉnh táo lại, sắp xếp suy nghĩ rõ ràng, đi qua nói:

“Nơi này quá mức âm ỉ, không bằng đổi sang một chỗ khác nói chuyện đi.”

Nếu Lâm Gia Nam đã tham gia, rõ ràng không có khả năng để tùy ý Ngô Tô Hoa đi vào thế giới hai người. Ngô Tô Hoa cũng hiểu rõ, bản thân mình nếu muốn nói chuyện yêu đương, phải có được sự cho phép của anh họ, bằng không anh ta sẽ như âm hồn không tan làm khó mình. Thực ra cậu cũng không ghét anh họ, cũng biết Lâm Gia Nam là vì muốn tốt cho mình, cũng là đang thay mình lo nghĩ, cho nên giải thích rõ ràng tất cả mọi chuyện rồi, để anh tin tưởng vào mình, chúc phúc cho tình yêu của bản thân mình là được rồi.

Bốn người ngồi ở trên xe, Lâm Gia Nam kiên quyết tách Ngô Tô Hoa và bạn trai của cậu ta ra, bắt cậu ngồi ở vị trí phó lái, Dương Giản đành phải ngồi sát cạnh người là bạn trai trước kia của mình.

“Này, tôi là bạn cùng học của Ngô Tô Hoa, chúng tôi là quan hệ bạn bè.”

Dương Giản mở miệng trước.

“Cậu ấy tên là Dương Giản, chính là thần giữ của em đã kể với anh lúc trước ấy, hiện tại đã bị anh họ em mua mất rồi.”

Lời giới thiệu của Ngô Tô Hoa càng trực tiếp hơn, rõ ràng là có chút bất mãn với Dương Giản.

Dương Giản cười khổ nói:

“Chuyện này của các người vốn không có liên quan gì đến tôi.”

Lâm Gia Nam đột nhiên quay đầu lại, liếc mắt trừng hắn, cảnh cáo hắn lâm trận rồi không thể lùi bước.

Dương Giản không để ý đến anh ta, tiếp tục nói:

“Chỉ là anh họ cậu ấy vốn là một người cổ hủ lạc hậu, dù sao cũng là lo lắng cho cậu ta, nhân cơ hội này giải thích rõ ràng là không có việc gì rồi, tôi đến thực ra cũng vô dụng, chỉ là phụ họa theo thôi.”

Hắn đang nỗ lực phủi sạch mọi liên quan đến mình, không bao giờ...muốn có bất kỳ dính dáng gì đến người này nữa. Tính cách của anh ta không ai có thể hiểu rõ hơn Dương Giản, nói là bạn trai trước cũng được, nói là hung thủ hại mình đầu thai chuyển thể cũng không sai, nói chung ở cùng một chỗ với người có tính tình và cách hành xử cực đoan như vậy ở cùng một chỗ, kết cục chắc chắn là hồng bét.

Bất kể như thế nào, lúc này Dương Giản là đứng ở trên lập trường giống như Lâm Gia Nam, mong muốn Ngô Tô Hoa và người kia tách rời nhau, hắn may mắn có được cuộc sống mới, cũng không muốn để cho Ngô Tô Hoa làm thế thân cho hắn đi lên con đường vốn không có lối về kia.

Mà lý do này, Dương Giản lại không có cách nào kể cho bất cứ ai.

41. Chương 41: Có Phải Đồ Kị Hay Không?

Lâm Gia Nam lái ô tô đến một quán café mở cửa suốt đêm, đi vào, phòng khách vắng vẻ chỉ có thừa thớt một hai người ngồi, dù sao bình thường thì đây là lúc mọi người đều đang ngủ.

Dương Giản và Lâm Gia Nam ngồi song song, Ngô Tô Hoa và bạn trai cậu ta ngồi đối diện nhau. Lúc này Lâm Gia Nam mở miệng nói:

“Giới thiệu chính thức một chút chứ?”

Nhìn dáng vẻ của anh ta không giống bắt đầu hỏi tội mang gậy đánh uyên ương, gương mặt Ngô Tô Hoa lộ ra vẻ vui mừng, đáp lại:

“Anh ấy tên là Lý Ngụy, hiện tại là tay trống mới trong quán bar.”

Dương Giản ở một bên oán thầm, lấy cớ là yêu thích âm nhạc, không an ổn học hành, tự cho là có tài nhưng không gặp thời, ngông cuồng muốn một đêm thành danh, người này bất kể như thế nào cũng là loại không nên dựa vào, bản thân mình năm đó đúng là cũng bị con sâu tình yêu làm cho đầu óc choáng váng rồi, khi đó làm sao lại thích anh ta như vậy chứ?

Lâm Gia Nam nghe đến đó cũng nhú mày:

“Ngô Tô Hoa, em thực sự thích cậu ta?”

Lý Ngụy ngồi bên kia cười lạnh, nhưng cũng không nói gì.

Ngô Tô Hoa quay đầu lại cẩn thận nhìn anh ta một cái, dường như là sợ anh ta tức giận, lại phải giải thích với Lâm Gia Nam trước.

“Anh, em chính là người như vậy, xin anh hãy chấp nhận em đi.”

“Chắc.”

Lý Ngụy nghiêng người qua, khi nói có chút cảm giác thờ ơ:

“Anh hai à, Ngô Tô Hoa đã là người trưởng thành rồi, em ấy muốn gặp gỡ với ai, người kia là nam hay nữ đều là tự do của em ấy, không cần phải giống như lo lắng học sinh tiểu học chơi với bạn bè hư hỏng mà quản lý em ấy như vậy đi?”

Sắc mặt Lâm Gia Nam bắt đầu biến thành màu đen, lúc này Dương Giản liền mở miệng:

“Ngô Tô Hoa, cậu thích người nào là chuyện của cậu, không ảnh hưởng đến tình bạn giữa chúng ta, nhưng người nhà cậu có phải là cũng nghĩ như vậy hay không? Người cổ hủ lạc hậu giống như anh họ của cậu, phải tiến hành cảm hóa anh ta từ từ có chất lượng, ngày hôm nay anh ấy đồng ý ngồi ở đây nói chuyện với cậu, thực ra điều này có ý nghĩa là đã tiến được một bước dài rồi, anh ta đến cuối cùng cũng là muốn tốt cho cậu.”

“Chờ một chút.”

Người nói, chính là Lý Ngụy.

“Cậu cũng nói, thích ai không thích ai là quyền tự do của Ngô Tô Hoa, còn phải để cho bạn bè và người thân có quan hệ xa như các người đồng ý sao? Hơn nữa, đây chỉ là yêu đương chứ không phải là kết hôn, sao phải đến mức huy động nhiều người như thế này chứ. Không nói đến chuyện dù sao cũng không thể đăng ký kết hôn, dù là kết hôn, cũng phải để tôi suy nghĩ một chút đi? Hiện tại các người đứng trên lập trường là người giám hộ của Ngô Tô Hoa nói với tôi ba cái đạo lý này, có phải là nhiều chuyện lắm không?”

“Lý Ngụy...”

Ngô Tô Hoa đặt tay lên tay Lý Ngụy đặt ở trên bàn, có ý xoa dịu anh ta.

Lâm Gia Nam lại không nhìn nổi nữa:

“Ngô Tô Hoa, em thử hỏi xem cậu ta có thích em hay không đi.”

“Anh ấy có thích em hay không, liên quan gì đến anh chứ?”

Ngô Tô Hoa ngẩng đầu lên, rốt cuộc cũng không kiềm chế được kích động nói:

“Bây giờ là em thích anh ấy, mặc kệ anh ngăn cản thế nào, dù có cắt đứt nguồn tài chính của em, thì thích vẫn là thích.”

Lý Ngụy đột nhiên giãy khỏi tay cậu, đứng lên nói:

“Tôi thực sự là bị teo não rồi mới có thể hơn nửa đêm đi theo các người đến chỗ như thế này nói những chuyện ngu ngốc đến vậy.”

“Lý Ngụy.”

Ngô Tô Hoa giật mình kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh ta.

Anh ta nhìn về phía Ngô Tô Hoa, lạnh lùng nói:

“Em xử lý cho tốt chuyện liên quan đến gia đình đi rồi hãy tới tìm anh, anh đi đây.”

Ngô Tô Hoa đứng dậy muốn đuổi theo anh ta, lại bị Dương Giản kéo lại.

Dương Giản nửa vì công nửa vì tư mà thắm thía nói ra một câu:

“Càng dễ dàng có được một thứ gì đó, sẽ càng không biết quý trọng. Dù cậu có thích anh ta, vẫn lên suy nghĩ một chút về cách thức đi.”

Ngô Tô Hoa tức giận, không chút nghĩ ngợi bật thốt lên:

“Tôi đã nghĩ cậu sẽ nói giúp cho tôi, nhưng thì ra cậu vẫn đứng ở bên anh họ. Dương Giản, tôi đã nhìn lầm cậu rồi. Nếu không, chính là vì cậu đổ kị.”

“Đổ kị?”

Dương Giản sửng sốt, đột nhiên nghẹn cứng lại.

“Thừa nhận đi, cậu mới là thảm thương nhất, Dương Giản.”

Nếu đã nói ra miệng, Ngô Tô Hoa liền dứt khoát dốc hết toàn bộ nỗi ảm ức trong lòng ra:

“Cậu rõ ràng cũng thích đàn ông, lại không dám thừa nhận; cậu rõ ràng cũng có cảm giác với tôi, nhưng lại chọn hợp tác với anh họ mà bỏ qua tôi; hiện tại cậu thấy tôi ở cùng một chỗ với người khác, trong lòng khó chịu lại không dám tranh giành, dựa vào danh nghĩa của anh họ lấy việc công làm việc tư khuyên tôi quay đầu lại, Dương Giản, cậu đúng là kẻ dối trá.”

Dương Giản bị cậu ta mắng mỏ, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Những câu cậu ta nói ra đều không sai, chỉ là dường như có hơi nghiêm trọng hơn một chút. Có lẽ vì ở gần như vậy, nên cậu ta mới phóng đại những việc làm cũng suy nghĩ của Dương Giản lên, kết quả là nghe ra thì thấy dối trá không gì sánh được.

“Dừng lại, em có cảm thấy lời nói của mình quá đáng rồi không?”

Mở miệng nói thay cho Dương Giản, là Lâm Gia Nam gương mặt vẫn rất bình tĩnh.

Ngô Tô Hoa thấy thế càng thêm phần nộ:

“Các người hiện tại là kẻ hất người phụ họa, sao còn chưa đi kết hôn đi.”

Nói đoạn, cậu ta gạt tay Dương Giản ra, lao ra cửa đuổi theo Lý Ngụy.

Dương Giản bất chấp xấu hổ, cũng đuổi theo phía sau, vừa mới ra đến phố, lại thấy Ngô Tô Hoa rẽ vào góc đường bên phải, không ngờ có người trốn ở sau cột điện gần đó, lúc này liền đưa tay ra kéo Ngô Tô Hoa vào.

Đèn đường buổi tối rất ấm áp, Dương Giản biết người kia là Lý Ngụy, năm đó lần đầu tiên bọn họ cãi nhau, Lý Ngụy tức giận bỏ đi, Dương Giản đuổi theo, trong lúc lơ đãng cũng bị anh ta kéo vào.

Cái bóng của Ngô Tô Hoa cùng chính bản thân mình trong trí nhớ của Dương Giản đan xen vào nhau, hẳn nhìn hai bóng người dần dần chồng lên nhau, hầu như đã kết hợp làm một, mặc kệ trước đó có bao nhiêu ngăn cách, dường như chỉ cần vậy đã tiêu tan thành mây khói rồi. Chỉ ít trong nháy mắt này, hai người bọn họ nhìn qua hài hòa lãng mạn không gì sánh được.

Bất kể tình cảm thế nào, cũng đều có lý do. Dương Giản đột nhiên cũng hiểu được chính mình, trong khoảng thời gian cô độc giống như vậy, gặp được một đồng loại là người hoàn toàn khác mình, làm sao có thể không bị cuốn hút?

Tất nhiên, Ngô Tô Hoa cũng giống như vậy.

Lâm Gia Nam ở đằng sau chạy đến, thấy Dương Giản đang ngây ngốc đứng im ở nơi đó, không khỏi an ủi:

“Thằng nhóc kia đầu bị choáng rồi, những lời nó vừa mới nói cậu đừng quá để ý.”

Dương Giản xoay người hỏi ngược lại:

“Anh tin tưởng những lời cậu ta nói sao?”

Lâm Gia Nam chần chừ, cuối cùng vẫn gạt đầu:

“Nhưng cũng giống như những lời cậu vừa mới nói với nó, dù cậu là loại người nào, cũng không ảnh hưởng

đến tình bạn giữa tôi và cậu.”

Dương Giản mỉm cười:

“Giữa chúng ta có tình bạn từ lúc nào vậy? Tôi nhớ rõ chỉ có quan hệ về lợi ích thôi.”

“Nói ra quá thẳng thắn sẽ làm người khác đau lòng, dù trước đây tôi có chỗ nào có lỗi với cậu, cũng là đối tác hợp tác lớn nhất của cậu hiện nay đi?”

Lâm Gia Nam cũng cười cười với hắn, lại khỏ nã nói:

“Em trai này của tôi, thật không biết phải bắt nó làm thế nào mới tốt.”

Dương Giản muốn nói lại thôi mà do dự một hồi lâu, cuối cùng mới quyết định nói:

“Lâm Gia Nam, tôi vẫn luôn mong muốn anh có thể hiểu được Ngô Tô Hoa rồi tiếp nhận con người chân chính của cậu ấy, nhưng mà, người cậu ấy lựa chọn, tôi lại cảm thấy không thích hợp.”

“Ừ, điểm ấy không cần cậu nói.”

Giọng nói của Lâm Gia Nam đã trở nên bình tĩnh, anh ta chậm rãi nói:

“Người kia vừa nhìn đã biết là thích chơi bời, mấy ngày nữa chơi chán rồi sẽ bỏ đi thôi, người như thế cũng không có gì cần phải lo lắng.”

Dương Giản thở dài, nói:

“Anh cho là ai cũng giống như anh sao?”

“Tôi làm sao?”

Lâm Gia Nam ghé sát vào hắn, nguy hiểm nheo mắt lại.

Dương Giản lại hồn nhiên không phát hiện ra, vẫn nói tiếp:

“Bản thân anh không có thật lòng, liền cho rằng người khác cũng không có.”

“Vậy cậu thì có?”

“Tôi có hay không không cần anh xen vào, chẳng qua hai người trẻ tuổi kia vẫn là có.”

Lâm Gia Nam đột nhiên mỉm cười:

“Nhìn bộ dáng ông cụ non này của cậu xem, không phải cậu còn nhỏ hơn hai người kia sao?”

“Lòng của tôi đã rất già dặn rồi.”

Dương Giản trả lời vô cùng đồng dạng.

“Cậu có phải đã từng trải qua chuyện gì hay không, mới trở nên đặc biệt coi trọng tiền bạc như thế?”

Lâm Gia Nam hỏi ra vấn đề đã suy nghĩ rất lâu rồi này.

“Ừm, có một khoảng thời gian tương đối thiếu tiền.”

“Thiếu tới mức độ nào?”

“Trong nhà có người, à, không phải cha mẹ, có một người họ hàng rất quan trọng, cần tiền đến cứu mạng. Thực ra dù có tiền cũng không cứu được mạng nữa, nhưng nếu có thêm ít tiền thì có thể sống thêm vài ngày, chuyện đó có kích thích đặc biệt lớn với tôi.”

Dương Giản nói ra chuyện của mình, giống như kể về chuyện cũ của một người khác vậy, chỉ là giọng nói giả vờ lạnh nhạt vẫn lộ ra một chút tâm tình không bình tĩnh.

“Đại khái thì tôi trời sinh đã có ý thức về sự khó khăn khổ cực, luôn lo lắng cho bản thân một ngày nào đó cũng rơi vào hoàn cảnh như thế, cần dựa vào tiền để mua mạng, sớm chuẩn bị sẵn sàng, có thể tích góp bao nhiêu liền tính bấy nhiêu.”

“Cậu và Ngô Tô Hoa quả thực không phải người cùng đi một đường.”

Lâm Gia Nam cảm thán, lại bổ sung một câu:

“Thế nhưng lại có chút giống tôi.”

“Anh cũng lo lắng mình sẽ chết sớm sao?”

Dương Giản hơi giật mình hỏi.

“Trong cuộc sống luôn có đủ loại lo lắng, có tiền vẫn tốt hơn là không có.”

“Điểm ấy tôi đồng ý.”

Dương Giản tán thành:

“Nhưng vấn đề của Ngô Tô Hoa xem chừng không thể dùng tiền để giải quyết đi?”

Lâm Gia Nam đột nhiên nảy ra một ý:

“Cậu nói như vậy lại nhắc nhở tôi rồi, dùng tiền ngược lại nói không chừng có thể giải quyết. Lý Ngụy kia thoát nhìn có vẻ tự cao tự đại, nhưng loại người chơi nhạc như thế này thực ra rất dễ ý đến tài năng và cơ hội của mình đi?”

Dương Giản mỉm cười, người khác có thể không biết, nhưng hắn lại vô cùng hiểu rõ tên Lý Ngụy này. Một người tự phụ như vậy, sao có thể nhận lấy cơ hội mà người khác bố thí cho?

“Cậu không tán thành?”

Lâm Gia Nam nhú mày.

“Anh có thể thử xem.”

Dương Giản trả lời.

“Chỉ là tôi cảm thấy có chút lãng phí thôi.”

“Vậy xem cậu có biện pháp gì tốt?”

Dương Giản hạ quyết tâm trong lòng, nói:

“Anh đưa Ngô Tô Hoa ra nước ngoài đi.”

Ra nước ngoài, Lý Ngụy không có tiền lại không có năng lực càng không có tâm tư kia, tuyệt sẽ không đi ra nước ngoài tìm cậu ta, mọi chuyện sẽ chấm dứt, chấm dứt sạch sẽ, không tiếp tục dây dưa nữa.

Lâm Gia Nam không nói gì một lát, cuối cùng mới nói:

“Dương Giản, có đôi khi tôi cảm thấy cậu thật không giống một sinh viên. Nghĩ ra phương pháp, lại có thể quyết đoán chặt đứt hết tất cả như vậy.”

Dương Giản cười:

“Làm như vậy không tốt sao?”

Lâm Gia Nam không trả lời, chỉ hỏi ngược lại:

“Cậu không sợ Ngô Tô Hoa hận cậu sao?”

“Cậu ta dựa vào cái gì để hận tôi? Anh chắc sẽ không định nói cho cậu ta biết đây là chủ ý của tôi chứ?”

Dương Giản mặt không đổi sắc nói:

“Cho dù cậu ta biết, người làm chuyện này thế nhưng là anh họ của cậu ta, đừng quên, anh cũng có một bí mật nằm trong tay tôi.”

“Thật đúng là狡 hoạt.”

“Giống nhau cả thôi.”

“Tôi có thể hỏi cậu thêm một vấn đề không?”

“Anh cứ hỏi đi, còn xem tôi có tâm trạng trả lời không.”

“Vừa rồi khi Ngô Tô Hoa muốn chạy ra đuổi theo người kia, cậu kéo nó lại không buông tay, thật sự không phải vì đồ kị sao?”

Dương Giản run lên một cái trong lòng, xoay người bỏ đi.

“Này, đừng giận mà, tôi đưa cậu về.”

Hắn nghe tiếng của Lâm Gia Nam vang lên đằng sau, cũng không cảm thấy đáng ghét nữa, chỉ là không muốn quay đầu lại. Ngô Tô Hoa xuất hiện trong sinh mệnh của hắn, vốn là một việc ngoài ý muốn. Con đường mà hắn đã quyết định, sao có thể vì một việc ngoài ý muốn mà thay đổi chứ

42. Chương 42: Có Xảy Ra Không?

Chuyện này vẫn gây phiền nhiễu trong lòng Dương Giản, nghĩ đến liền thấy đau đầu.

Nếu như Ngô Tô Hoa tiếp nhận số phận cuộc đời của mình, như vậy cuối cùng cậu ta sẽ ở cùng với Lý Ngụy. Mà tương lai của Lý Ngụy cũng sẽ càng ngày càng lụn bại, càng ngày càng khó khăn, cho đến khi hai người cùng nhiễm bệnh mà chết.

Hắn may mắn có thể bắt đầu lại một lần nữa, không thể nào lại liên lụy đến Ngô Tô Hoa. Người kia vốn là nắm trong tay một cuộc sống tốt đẹp hơn nhiều.

Dương Giản không biết số phận của Lý Ngụy có đi đến bước đường kia không, cũng không biết Lý Ngụy và Ngô Tô Hoa cuối cùng sẽ như thế nào, hắn thậm chí còn nhịn không được gọi điện thoại hỏi Ngô Tô Hoa:

“Cậu và Lý Ngụy, rốt cuộc là có quan hệ như thế nào, đã phát triển đến bước kia chưa? Chuyện đó, rốt cuộc có xảy ra không?”

Ngô Tô Hoa trầm mặc hồi lâu, sau đó cúp máy.

Theo sự hiểu biết của Dương Giản với cậu ta, Ngô Tô Hoa đã làm chuyện gì thì nhất định sẽ thừa nhận, cậu ta không trả lời, cũng không phải có ý cam chịu, ít nhiều gì cũng tạm thời yên lòng. Nhưng bất kể thế nào, hắn đều phải để ý đến sự phát triển của mọi chuyện về sau, mà bản thân biến thành người chia rẽ nguyên ương, thật là có chút không thể hiểu nổi.

Dương Giản đưa ra phương án thứ nhất, là dự định nhờ Thôi Vân ra tay. Là người đầu tiên Ngô Tô Hoa thăm mến, lực ảnh hưởng của cậu ta không chừng sẽ lớn hơn so với tưởng tượng nhiều.

Khi Dương Giản tìm được Thôi Vân, cậu ta đang tự học ở trên thư viện, sách trong tay và đóng sách chất đầy bên cạnh đều là về kỳ thi ngoại ngữ.

“Bạn thân, bận rộn gì vậy?”

Hắn gõ xuống bàn của đối phương.

“Là cậu sao, có việc gì? Nói thẳng đi.”

Cuộc nói chuyện giữa hai người vĩnh viễn là lời ít mà ý nhiều như thế.

“Có chuyện này tôi muốn nhờ cậu, không biết nên nói như thế nào.”

“Nói đi.”

“Về Ngô Tô Hoa.”

“Cậu ta?”

Chân mày của Thôi Vân cau lại.

“Cậu và cậu ấy không phải là đã làm hòa rồi sao?”

“Ai nói như thế? Cho dù cậu ta không hận tôi tôi cũng không ghét cậu ta nữa, bọn tôi cũng chỉ là những người xa lạ đã từng quen biết nhau thôi.”

“Quá tuyệt tình rồi đi?”

Dương Giản phiền não gãi gãi đầu.

“Rốt cuộc là làm sao?”

“Cậu biết tôi và anh họ của Ngô Tô Hoa là bạn cùng hợp tác đi, tôi thiếu anh ta một chuyện, hiện tại tên kia muốn đưa em họ anh ta ra nước ngoài, thế nhưng Ngô Tô Hoa không chịu.”

“Cho nên anh ta bảo cậu nghĩ cách?”

“Đúng vậy, đây không phải là đang tìm cậu nghĩ cách sao, cậu là một người thông minh, giúp tôi nghĩ một cách nào đi.”

“Vậy cậu không sợ sẽ thiếu nợ tôi à?”

“Cái này không tính, cậu vẫn còn đang làm thêm trong công ty của tôi mà, tiền thưởng gấp đôi, thế nào?”

Thôi Vân suy nghĩ một chút, nói:

“Tôi sẽ không vì một chút tiền thưởng mà bán mình cho cậu.”

Dương Giản vội kêu lên:

“Tôi cũng không phải muốn cậu làm gì mà, chỉ cần cậu hỗ trợ tôi nghĩ ra một cách gì thôi.”

“Vì sao cậu ta không chịu?”

“Bởi vì không muốn rời khỏi phạm vi cuộc sống như bây giờ, cậu ta quen một người bạn mới, nhưng mà anh họ cậu ta không thích người kia.”

“A...”

Thôi Vân hiểu rõ liền bĩu môi.

“Quan niệm của cậu sao lại cổ hủ như vậy, thật là vì kỳ thị sao?”

“Tôi không kỳ thị người giống như cậu ấy, chỉ là chút không thuận mắt với việc làm của cậu ta thôi. Không biết là mình muốn cái gì, làm việc theo cảm tính không biết nặng nhẹ, cho nên tình cảnh càng ngày càng kém đều là đáng đời.”

Lời này gần như có chút nhằm vào Dương Giản đã từng như vậy rồi, Dương Giản vội vàng giải thích:

“Đó là do trẻ tuổi không hiểu chuyện mà.”

“Còn trẻ? Đều là người trưởng thành rồi còn trẻ cái gì?”

“Được rồi, cậu nói đi nói lại thì có chịu giúp tôi hay không?”

“Giúp thế nào?”

“Tìm cậu ta rồi nói chuyện được không?”

Thôi Vân hạ quyết tâm thật lớn, mới nói:

“Tiền thưởng gấp ba. Đồng thời tôi không đảm bảo kết quả.”

“Được rồi.”

Vì đảm bảo hiệu quả, Dương Giản cố ý chọn địa điểm là một quán café gần trường. Đây là một chỗ rất tốt, các bàn đều xếp xen kẽ rất ồn ào, nếu có ý định muốn nghe lén mà không muốn bị phát hiện thì, đây là một lựa chọn rất tốt.

Dương Giản cố ý tìm một chỗ khuất, ngồi ở đó nhìn được Thôi Vân và ở phía sau lưng của Ngô Tô Hoa, có thể nghe được những chuyện họ nói vô cùng rõ ràng, đồng thời có thể vào lúc thích hợp mà nhắc nhở Thôi Vân.

Ngô Tô Hoa đến đúng hẹn.

Thôi Vân mặt không chút biểu cảm ngồi chờ, thấy cậu ta đi tới, ngược mắt lên, ánh mắt bình tĩnh như thường, thật giống như nhìn thấy một người bạn nhiều năm không gặp.

“Cậu tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Ngô Tô Hoa ra vẻ rụt rè.

Thực ra cậu ta có thể đến đây, đã biểu thị rõ tất cả. Mỗi tình đầu hay những thứ linh tinh gì đó chỉ là ảo giác, cũng là loại ảo giác tươi đẹp nhất trong cuộc đời.

Ngô Tô Hoa không mong đợi Thôi Vân có thể làm ra loại chuyện kinh người nào, lại càng không lưu luyến nữa.

Nữ sinh làm thêm ở nơi này mang menu đồ uống đến, Thôi Vân gọi cho Ngô Tô Hoa một ly cà phê đúng vị mà cậu ta thích, cũng gọi một ly theo vị mình thích.

Ngô Tô Hoa mím môi nhìn cậu ta.

“Cậu vẫn còn hận tôi sao?”

Thôi Vân thản nhiên hỏi.

Ngô Tô Hoa cười cười miễn cưỡng:

“Vì sao tôi lại hận cậu chứ?”

“Bởi vì tôi, toàn bộ thời gian cậu học năm nhất không thể coi là sống tốt.”

“Đó ra do tôi tự chuốc lấy, không liên quan đến cậu, đừng nói là hiện tại cậu cảm thấy hối hận nhé?”

“Thật ra cũng không hối hận.”

Thôi Vân cười cười, nói:

“Chỉ là thiếu cậu một lời xin lỗi, trước khi tôi đi định trình trọng nói với cậu một tiếng, xin lỗi. Năm đó tôi còn trẻ người non dạ, cách thức xử lý không tốt.”

“Quên đi, đều là việc trước kia rồi, hơn nữa hiện tại cũng không sao cả. Cậu nói cậu sẽ đi, đi đâu?”

“Ra nước ngoài du học.”

“À.”

“Thực ra tôi cảm thấy con đường này cũng rất thích hợp với cậu.”

“Nói thử xem?”

“Cậu không có hứng thú với chuyên ngành của mình, hướng hồ chỉ có môn tiếng Anh của cậu là tương đối tốt.”

Ngô Tô Hoa cảm tức nhìn cậu ta, nhưng không có cách nào phản bác lại.

“Nếu như cậu đồng ý, tôi có thể giúp cậu tìm trường học, coi như là bồi thường.”

“Không, tôi không muốn đi. Như vậy đi, tôi đã tha thứ cho cậu, cậu có thể an tâm rồi.”

Ngô Tô Hoa nói vô cùng dứt khoát kiên quyết.

Không có cách nào rồi, Thôi Vân biểu lộ tư thái không còn cách nào khác với Dương Giản ở bên kia.

Dương Giản dùng khẩu hình nói với cậu ta: ‘Thổ lộ đi.’

Làm sao được? Thôi Vân mặc kệ.

‘Tiền thưởng sẽ gấp đôi.’ Dương Giản nhắc cậu ta.

Thôi Vân không phải loại thần giữ cửa như vậy, cậu đáp ứng làm chuyện này, thực chất chỉ là vì tình bạn

với Dương Giản và sự hổ thẹn với Ngô Tô Hoa.

“Làm sao vậy?”

Ngô Tô Hoa thấy vẻ mặt cậu ta có chút kỳ quái, hỏi:

“Đằng sau tôi có thứ gì sao?”

“Không, không có.”

Thôi Vân vội vàng ngăn cản không cho cậu ta xoay người, thế nhưng đã chậm.

Ngô Tô Hoa nhìn thấy Dương Giản, ngạc nhiên hỏi:

“Cậu làm gì ở chỗ này?”

“Hi hi, trùng hợp thôi.”

Dương Giản chợt dạ đáp.

“Là do cậu sắp xếp sao?”

Dương Giản nhìn lướt qua Thôi Vân, người ở phía sau nhún vai, giống như đang nói: ‘Cậu tùy theo số phận đi, người anh em tôi rút lui trước đây.’

Cậu ta thanh toán tiền rồi đi trước, để lại Dương Giản và Ngô Tô Hoa ở nơi này mắt to trừng mắt nhỏ.

“Cậu rút cuộc là có ý gì? Lại bắt đầu muốn làm bà mối rồi?”

“...”

“Biết rõ tôi và Thôi Vân không có khả năng mà, cậu ta không muốn, tôi cũng không muốn.”

Dương Giản lo lắng nhưng không thể nói ra lời, lẽ nào phải nói ra rằng cậu không thể ở cùng với Lý Ngụy kia?

“Dương Giản cậu càng ngày càng trở nên kỳ quái, tôi cho cậu biết, chuyện của tôi không cần cậu quan tâm.”

Nếu như theo mong muốn của cậu, chúng ta chỉ là bạn bè, xin hãy chú ý đúng mực một chút.”

“Xin lỗi.”

Dương Giản ảo não cúi đầu.

Phương án này tuyên bố thất bại.

Phương án tiếp theo, Dương Giản chuẩn bị hợp tác với Lâm Gia Nam, phải mềm không được cứng, trước tiên lừa Ngô Tô Hoa ra nước ngoài, sau đó giữ cả tiền lẫn hộ chiếu, định kỳ sẽ gửi phí sinh hoạt cho cậu ta sau.

Cụ thể việc này phải làm như thế nào, vẫn cần bàn bạc với Lâm Gia Nam một chút. Dương Giản nghĩ như vậy, cầm điện thoại trong tay lên.

“Cậu nói phải làm sao bây giờ?”

Lâm Gia Nam dường như rất tin tưởng hắn.

“Trước tiên anh nói tình huống cụ thể cho tôi biết, hình như cha mẹ của Ngô Tô Hoa đều ở nước ngoài đúng không? Ý tôi là, cha mẹ trên phương diện luật pháp.”

Dương Giản hỏi.

“Đúng vậy.”

“Bên kia cậu ta tương đối gần gũi, là cha hay mẹ?”

“Hình như bên kia không gần gũi ai...”

“Vậy trong nhà các anh, người cậu ta gần gũi nhất là ai? Anh đừng nói là anh...”

“Đúng vậy...”

Lâm Gia Nam trả lời.

“Còn người nào khác không?”

“Để tôi nghĩ xem, ngoại trừ tôi, cũng chỉ có bà ngoại của nó thôi.”

“Có thể mời bà ngoại ra nước ngoài không?”

“Cái này không tốt lắm, thân thể của bà ngoại không được khỏe.”

“Quan hệ của cậu ta với cha mẹ, kém lắm sao?”

Dương Giản lại hỏi.

Lâm Gia Nam suy nghĩ một lát, nói:

“Rất kém.”

“Vậy bọn họ chưa từng gọi cậu ta qua đó sao?”

“Đừng nói Ngô Tô Hoa hiện tại không muốn ra nước ngoài, dù cho nó muốn, một cuộc điện thoại của hai người kia, có thể khiến nó bỏ ngay ý nghĩ này ra khỏi đầu. Từ nhỏ đến lớn, Ngô Tô Hoa chưa từng có thời kỳ phản nghịch.”

“Vậy anh có cách nào để lừa cậu ta ra nước ngoài không?”

“Trừ phi...”

Lâm Gia Nam trầm mặc một lát, nói:

“Trừ phi nói có người ở nước ngoài gặp chuyện không may sắp chết, kêu nó đến bệnh viện giúp làm thủ tục.”

“Quá độc ác đi?”

Dương Giản không khỏi chặc lưỡi.

“Xem ra không có cách nào khác nữa.”

Dương Giản chợt nảy ra một ý:

“Không phải, nói là anh phải ra nước ngoài, lừa cậu ta đi cùng anh được không? Sau đó trực tiếp làm thủ

tục nhập học, một mình anh quay về? Thực ra tôi cảm thấy biện pháp này khá được, chỉ là vì sao đang yên lành anh lại muốn ra nước ngoài.”

“Việc này thì dễ, nói là đi công tác. Vấn đề là lý do để dẫn nó đi cùng.”

“Cái này đơn giản, cậu ta có hộ chiếu chứ?”

Dương Giản hỏi.

“Ừ.”

“Đi thay tôi.”

“Hử?”

“Tôi không phải là có hợp tác với anh sao? Nói rằng có một hạng mục cần ra nước ngoài khảo sát, nhưng hộ chiếu của tôi trong chốc lát không thể làm được, kêu cậu ta đi thay tôi. Cậu ta chắc là sẽ đi thay tôi thôi.”

“Nếu nó thực sự bị cậu lừa, tương lai sẽ hận cậu đến chết.”

Lâm Gia Nam nhắc nhở.

“Tôi thì không sao cả...”

Dương Giản nhẹ nhàng nói.

Sự việc đúng như hần nghĩ, Dương Giản thành khẩn cầu xin Ngô Tô Hoa, mong cậu ta đi khảo sát thay mình, đồng thời còn căn dặn riêng thật nhiều điều phải chú ý trong hạng mục công việc, còn hứa sau khi công việc hoàn thành sẽ chia phần trăm cho Ngô Tô Hoa.

Ngô Tô Hoa vốn không muốn đi, nhưng Dương Giản lại cường điệu thêm một lần nữa tầm quan trọng của chuyện này, giống như nếu hạng mục này hỏng thì những cố gắng lúc trước đều uổng phí mất rồi, hơn nữa hần lại không có người nào khác đáng tin cậy có thể lập tức sắp xếp ra nước ngoài, chỉ có Ngô Tô Hoa.

Tất cả mọi việc đều tiến triển thuận lợi ngoài ý muốn, cho đến khi Ngô Tô Hoa phát hiện ra tư liệu của mình cùng với thư báo trúng tuyển vào trường học ở nước ngoài trong máy tính của Lâm Gia Nam.

“Chuyện gì đây?”

Cậu hỏi Lâm Gia Nam.

Lâm Gia Nam biết không thể lừa được nữa, liền nói thẳng kế hoạch của Dương Giản ra.

Ngô Tô Hoa tông cửa xông ra ngoài.

Lâm Gia Nam đuổi theo phía sau, mắt mở to nhìn cậu ta gọi một chiếc taxi, biến mất ở góc đường, sau đó gọi điện cho Dương Giản:

“Hồng rồi, nó biết hết rồi, sau đó chạy mất.”

43. Chương 43: Tin Nhắn Lúc Sáng Sớm

Dương Giản đi ra ngoài luôn tuân theo quy tắc tiết kiệm tất cả, có thể đi bộ liền đi bộ, nếu không được sẽ mượn xe đạp hoặc ngồi xe bus, nói chung có thể tiết kiệm tiền là được.

Lúc này, ngoại lệ lại không hề suy nghĩ đến chi phí mà bắt xe đi luôn.

Khi hần vội vã chạy đến cửa ngôi nhà thuê lúc trước, sau khi gõ cửa, bên trong xuất hiện gương mặt tràn ngập cảm xúc không thể tin nổi của Lý Ngụy.

“Dương Giản, sao cậu có thể tìm đến đây?”

Ngô Tô Hoa ngồi trên sofa của Lý Ngụy nhô đầu ra.

Vẻ mặt của Lý Ngụy cũng là vô cùng kinh ngạc:

“Ngô Tô Hoa, bọn họ không phải là gần thiết bị nghe trộm lên người em chứ?”

“Có thể cho tôi nói với cậu ấy hai câu không?”

Dương Giản xoay người nhìn Lý Ngụy. Bởi vì Ngô Tô Hoa, hần rốt cuộc có thể giống như người xa lạ đối diện với người kia. Không yêu không hận, chỉ là người xa lạ, hần biết, tất cả thực sự kết thúc rồi.

Lý Ngụy gật đầu, ngồi xuống bàn làm việc ở bên cạnh nghịch máy vi tính, cũng đeo tai nghe lên. Lúc này anh ta còn chưa thực sự thích Ngô Tô Hoa, cho nên giữ vững sự kiêu ngạo của anh ta mới là quan trọng nhất.

Dương Giản ở dưới ánh nhìn tròng tròng của Ngô Tô Hoa đi về phía cậu ta, bước đi vô cùng khó khăn.

“Cậu nói cho anh họ tôi rồi sao?”

“Không.”

“Vậy cậu tới đây làm gì?”

“Muốn khuyên cậu quay đầu lại.”

“Có phải cậu ở cùng Lâm Gia Nam quá lâu, cũng trở nên tự cho là đúng giống anh ta rồi không?”

“Không phải...”

Dương Giản mở miệng cũng trở nên rất khó khăn.

Ngô Tô Hoa lạnh lùng nhìn hắn:

“Tôi không nhận ra cậu, mời đi ra ngoài.”

Dương Giản đứng lại trước mặt cậu, cúi đầu nhìn cậu, nói:

“Tôi là đến xin lỗi cậu.”

“Xin lỗi?”

“Đúng vậy. Tôi vẫn chỉ luôn nghĩ đến chuyện của mình, quên đi cảm nhận của cậu. Thế nhưng mong cậu có thể hiểu, đây cũng không phải là ý định lúc đầu của tôi, tôi vốn không muốn rơi xuống bước đường này.”

“Cậu đây là có ý gì? Không muốn mất đi tôi, hay là không muốn mất đi một người bạn tốt là tôi đây?”

Cậu nhấn mạnh ba chữ ‘người bạn tốt’ kia, vẻ mặt chế giễu.

“Đều giống nhau.”

Dương Giản không thể làm gì khác hơn là nói như vậy.

“Vậy thì chúng ta đây không còn gì để nói rồi.”

“Cậu biết tôi vốn thích tiền...”

“Cái này mà cũng nói được sao?”

Ngô Tô Hoa hận nhất đại khái chính là điểm này của hắn.

“...Tiếp cận cậu vì tiền, rồi lại buông cậu ra, cũng không phải ý định ban đầu của tôi. Chỉ là đi tới bước đường cuối cùng, tôi phải lựa chọn như vậy.”

Dương Giản bày ra tư thái cùng vẻ mặt nghiêm trọng, lại rất chân thành khép nép.

Ngô Tô Hoa trừng to mắt.

Dương Giản nói tiếp:

“Lẽ nào cậu cứ như vậy tha thứ cho tôi sao?”

“Đương nhiên là tôi sẽ không tha thứ cho cậu!”

“Nếu như cậu ra nước ngoài, có thể học được rất nhiều thứ, có thể gặp được rất nhiều cơ hội, có thể sống tốt hơn tôi rất nhiều, thậm chí đợi cậu có khả năng rồi, có thể hủy diệt tất cả những gì tôi khổ tâm kinh doanh được.”

“Tôi không nhàn như vậy đâu.”

“Vẫn tốt hơn cậu trốn trong cái sừng của mình, tự dìm mình xuống.”

“Tôi tự dìm mình, liên quan gì đến cậu?”

Dương Giản cười khổ từ tận đáy lòng, quả thật là chuyện không liên quan đến tôi, nhưng sự thay đổi của cậu là do tôi dựng lên, tôi không thể để cậu thay tôi đi tìm chết.

“Thế nhưng tôi thích cậu.”

Hắn nửa giả nửa thật thừa nhận.

“Cái gì?”

Ngô Tô Hoa ngược lại không thể hiểu được rồi.

“Trở ngại chẵn giữa chúng ta, cậu không cảm thấy sao?”

Dương Giản lạnh lùng bình tĩnh nói:

“Với tình hình như vậy, chẳng bằng đi sang con đường khác, cậu ra nước ngoài rồi, với ai cũng đều tốt.”

Về mặt của Ngô Tô Hoa từ vô cùng kinh ngạc biến thành phần nộ, cuối cùng trở nên nản lòng thoái chí, cậu đã biết được tâm ý của Dương Giản và cả quyết định lạnh lùng vô tình sau đó. Dương Giản cũng không phải là không thích cậu, đây là chuyện thực mà Ngô Tô Hoa vẫn luôn muốn ép Dương Giản thừa nhận, nhưng Dương Giản lại cho rằng cậu sẽ cản trở tiền đồ của hắn, vì tiền đồ, vì tiền, người kia có thể không cần để ý đến tình cảm.

Sự thất vọng của Ngô Tô Hoa vẫn luôn gắn với sai lầm về tình cảm, nhưng giờ phút này cuối cùng cũng biết được, không phải mình thích một người không thích mình, mà nhân phẩm của người kia vốn có vấn đề.

Cậu lặng lẽ đứng dậy, bắt đầu thu dọn hành lý.

“Em phải đi sao?”

Lý Ngụy ở một bên tháo tai nghe xuống.

“Ừm.”

Ngô Tô Hoa cảm thấy có chút xấu hổ với anh, thanh âm cũng thấp xuống nhiều. Dù sao cũng là cậu chủ động trêu ghẹo Lý Ngụy, cho rằng đối phương là rơm rạ cứu mạng.

“Chờ em thực sự quên cậu ta rồi, thì quay lại tìm tôi đi.”

Lý Ngụy nhếch môi cười lớn nói.

Đây dường như chính là Lý Ngụy mà Dương Giản quen biết lúc đầu.

Hắn yên lặng thở dài, trực tiếp đi cùng Ngô Tô Hoa đến sân bay, dọc đường đi hai người không nói được một lời. Trên đường Dương Giản gọi điện thoại cho Lâm Gia Nam, kêu anh ta cầm hộ chiếu và vé máy bay đến sân bay chờ trước.

Chuyện tiếp theo vô cùng thuận lợi, Ngô Tô Hoa mặt không chút cảm xúc làm tốt thủ tục của mình, kéo hành lý đi qua cửa kiểm tra, cho đến khi biến mất trong đoàn người cũng không hề mở miệng nói nửa câu.

Lâm Gia Nam cảm thán:

“Dương Giản cậu quả thật là giỏi, tôi cũng không biết nó đi chỗ nào, cậu lại có thể kéo được nó đến sân bay.”

Dương Giản cười khỏ, trong lòng hơi động, lấy ra hai tờ hóa đơn thanh toán tiền taxi từ trường đến nhà Lý Ngụy và từ nhà Lý Ngụy đến sân bay, nói với Lâm Gia Nam:

“Trả tiền đi.”

Chuyện của Ngô Tô Hoa một thời gian sau liền lắng xuống, Dương Giản hoàn thành nhiệm vụ, bắt đầu tập trung kinh doanh công ty của mình. Trong khoảng thời gian này cũng vài lần gặp mặt với Lâm Gia Nam, hai người quyết định địa điểm làm việc, bắt đầu bận rộn lắp đặt thiết bị.

Lâm Gia Nam giới thiệu mấy nhân viên kỹ thuật đến, Dương Giản đã đưa thông báo tuyển dụng lên BBS, qua vài lần kiểm tra chuyên môn và phỏng vấn cuối cùng cũng chọn lựa xong nhân viên. Lúc này Lâm Gia Nam mới phát hiện, trình độ chuyên môn của Dương Giản còn vượt xa cả giảng viên, thậm chí còn có thể so sánh với nhân viên kỹ thuật nòng cốt trong công ty anh.

“Cậu học những điều này từ lúc nào?”

Lâm Gia Nam kinh ngạc hỏi, có vài việc, chỉ học tập trên trường không thông qua thực tế sẽ không thể hiểu được.

Dương Giản chỉ cười cười, đáp lại anh một câu:

“Thời gian giống như nước trong bọt biển mà thôi.”

Mặc dù là nước ở nơi khác.

Sau đó, lại đến một Tết Âm lịch nữa.

Khi Dương Giản về nhà, có mua theo mấy món đặc sản về, cha mẹ tất nhiên là vui vẻ, đều nói hần đã hiểu chuyện rồi, lại kêu hần không nên lãng phí tiền.

Hần nghe mà cảm thấy ấm áp trong lòng, rồi lại nghe mẹ lơ đãng hỏi:

“Có bạn gái chưa?”

Dương Giản sững sốt, lắc đầu.

“Nếu có thì đưa về gặp mặt nhé.”

Hai người đại khái là không tin Dương Giản sẽ thận trọng như vậy, không để ý đến con gái.

Dương Giản không còn cách nào khác đành phải gật đầu.

Lúc này cha lại nhắc đến một người khác:

“Bạn cùng học kia của con, vẫn khỏe chứ? Là cậu bé đến nhà chúng ta lần trước ấy.”

“Vâng.”

Khi Dương Giản trả lời thì trong lòng có chút không yên.

“Thực ra đó cũng là một đứa trẻ tốt, chỉ là suy nghĩ có chút nặng nề.”

Dương Giản gật đầu phụ họa.

“Sinh ra trong gia đình có tiền chưa chắc đã tốt đâu.”

Lần này đến lượt mẹ cảm thán.

Cha nói:

“Có cơ hội lại mời cậu ấy đến chơi đi, trong đại học có thể kết giao được một người bạn tốt, sau này sẽ có được sự giúp đỡ.”

“Đúng vậy, việc làm ăn nhà bọn họ chắc là rất lớn đấy.”

Này ít ít nhiều nhiều, cũng là nghĩ đến hoàn cảnh gia đình của Ngô Tô Hoa rồi.

Dương Giản đột nhiên có chút không nhịn được, nói hai câu có lẽ, liền xoay người đi lên nhà.

Hắn còn nhớ rõ năm ngoái trong căn phòng này có hai người đã cười đùa cướp tiền của nhau, cũng nhớ kỹ có người từng nói, kiếm tiền đầy đủ rồi mới thực sự chuyển từ tình yêu sang cuộc sống.

Nếu hỏi hắn có hối hận hay không, hắn cũng không nói rõ được.

Buổi tối xem xong tiết mục chào xuân, lại đi ra ngoài ngắm pháo hoa, đến nửa đêm mới về nhà ngủ, nhưng thế nào cũng không ngủ được. Mở TV, là chương trình phim cũ trên kênh địa phương, chất lượng hình ảnh cũng không tốt, chỉ nghe được giọng nói quai quái bên trong, đã từng có một đoạn tình cảm chân thành tha thiết như thế...

Dương Giản đứng dậy tắt TV.

Hắn mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, mơ thấy Ngô Tô Hoa có gửi tin nhắn cho hắn, giật mình tỉnh giấc. Theo ánh trăng nhìn lên trần nhà, Dương Giản bắt đầu nhớ lại từng chút một những điều từ lúc mới quen biết Ngô Tô Hoa, chỉ còn lại một số chi tiết vui vẻ. Hắn dường như đã quên mất những biểu hiện hàm ý hoặc trực tiếp năm lần bảy lượt của Ngô Tô Hoa, cũng quên đi sự vướng mắc đến từ chối lạnh lòng của bản thân. Sự quen biết giữa bọn họ vốn rất đơn giản, tuổi xuân trong vườn trường, là tốt đẹp không hề phức tạp.

Cuối cùng hắn cũng nặng nề ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, có họ hàng đến chúc tết, Dương Giản ra ngoài đi dạo xung quanh, đến trưa thì về nhà ăn cơm, cùng người nhà xem chương trình chào xuân phát lại, vô thức lấy điện thoại ra nghịch, mới nhìn thấy tin nhắn duy nhất trên màn hình: ‘Tôi nhớ cậu rồi.’

Người gửi là Ngô Tô Hoa, thời gian là lúc ba rưỡi sáng sớm.

Dương Giản nghĩ, thì ra tất cả cũng không phải là mơ, hoặc là mình có sự liên kết trong lòng, nếu không Ngô Tô Hoa gửi tin nhắn cho hắn, vì sao hắn ở trong mơ lại biết được.

Nói như vậy, hai người bọn họ cũng không phải là có duyên nhưng không phận như đã nghĩ lúc đầu.

Cho dù Dương Giản không muốn, hắn cũng không thể không thừa nhận, thay đổi lớn nhất ở trong cuộc đời này chính là bởi vì một người tên Ngô Tô Hoa. Gặp được cậu ta, mới quen biết Lâm Gia Nam, sau đó mới có được công ty của chính mình, tiền đồ nhìn qua thì khá tốt. Dương Giản trước kia tuyệt đối không biết Ngô Tô Hoa, cho nên không biết có phải vì vậy mà cậu mới nắm giữ số phận của hắn lúc trước không, cậu ấy đại khái là thay thế của Dương Giản đi.

Nguyên nhân chính là vì như vậy, Dương Giản mới mong Lâm Gia Nam nhất định phải đưa Ngô Tô Hoa ra nước ngoài, để thay đổi trước số phận.

Bởi vì hắn biết, số phận có thể thay đổi được.

Hắn nghĩ đến trong hầm trú ẩn lạnh lẽo ẩm ướt ngày đó, hai người vô ý chạm môi nhau, nghĩ đến lần va chạm vì chuyện tình yêu kia, nghĩ đến ánh mắt mắt mát mỗi lần của Ngô Tô Hoa.

Cho dù có gặp lại được Lý Ngụy, hắn cuối cùng đã có một người để thích trước rồi.

Mà số phận của hai người bọn họ, có thực sự sẽ cùng xuất hiện hay không? Dương Giản bỗng nhiên nghĩ rằng, nếu như thực sự ở cùng nhau, ít nhất thì Lâm Gia Nam cũng sẽ ủng hộ đi, anh ta đã từng nói qua thà rằng Ngô Tô Hoa ở cùng mình vẫn tốt hơn là ở cùng với Lý Ngụy, đời này tình huống có thể khác đi hay không?

Hắn nghĩ không ra hai người đàn ông còn có thể ở cùng nhau như bình thường, hắn không thể đối diện với ánh mắt tuyệt vọng đến tan vỡ của cha mẹ, đoạn trí nhớ từ kiếp trước này của hắn không cho phép tình cảm sau này cũng mang đến bóng ma quá sâu, dùng khí để đứng đối mặt với toàn bộ thế giới cũng không đủ.

Thậm chí hắn còn lo lắng rằng, chết sớm liệu có phải là hình phạt nghiêm khắc vì chuyện mình đã làm sai hay không.

Dương Giản nhìn tin nhắn trên điện thoại di động, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng ấn nút xóa đi. Hắn biết mình giống như lời của Ngô Tô Hoa, vừa dối trá, lại vừa nhạt gan.

Thế nhưng hắn thực sự không dám đánh cược một lần nữa.

44. Chương 44: Trong Cơ Bệnh Suy Nghĩ Lại

Sau khi quay về trường học, mỗi ngày đều trôi qua rất nhanh, Dương Giản dùng toàn bộ thời gian sau mỗi buổi học để gây dựng sự nghiệp của chính mình, khởi đầu đương nhiên là tốt đẹp.

Sau đó, hắn lại nhận được điện thoại của Từ Tử Dục, nói rằng thu nhập trong quán gần đây không được tốt.

“Nguyên nhân là gì?”

“Có lẽ là vì gần đây xuất hiện một loại bệnh truyền nhiễm, các cửa hàng kinh doanh ăn uống đều bị ảnh hưởng.”

Dương Giản nghĩ lại, không sai lệch lắm thì đúng là lúc này. Đây là việc không thể tránh, việc làm ăn trong quán không khỏi sẽ bị ảnh hưởng.

“Nếu thực sự không được, liền ngừng việc kinh doanh sửa sang lại đi. Có thể mở rộng mặt tiền cửa hàng ra một chút, chuyển bàn từ tầng hai xuống, lúc này vừa may là dịp giá thấp có thể mua vào.”

Đương nhiên, chuyện ký kết hợp đồng vẫn cần Dương Giản phải đứng ra, hắn đứng ở tầng dưới nhìn quán lẩu nhỏ ẩn chứa tiềm năng, hy vọng một chút vào tương lai, cảm thấy tiền đồ cũng không phải là xa xôi không thể đạt được.

Qua mấy ngày tiếp theo, Dương Giản gặp Thôi Vân ở căn tin, thuận tiện hẹn cậu ta sau khi ăn xong thì ra ngoài trò chuyện một lát.

Lúc này Thôi Vân đang bận rộn thi IELTS và TOEFL, dự định tương lai xin học ở nước ngoài, hai người bọn họ đã lâu không gặp.

Sinh viên trong trường tung tin vịt, Ngô Tô Hoa chân trước vừa mới ra nước ngoài, Thôi Vân chân sau đã chuẩn bị đi theo, liệu có phải là giữa hai người có bí mật gì đó không thể cho ai biết không chứ?

Dương Giản hỏi cậu ta gần đây bận rộn việc gì, thực ra trong lòng sớm muốn lôi kéo người này cùng gây dựng sự nghiệp với mình, nhưng mặc dù Thôi Vân có ý định thế nào, cậu ta vẫn là người thực hiện mọi việc từng bước một, tốt nghiệp rồi ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu mới là mục tiêu trước mắt, rõ ràng không thể thay đổi.

Dương Giản tuy rằng cảm thấy không có hy vọng, nhưng vẫn mở miệng hỏi:

“Cậu có nghĩ đến việc tự mình kiếm tiền không?”

Thôi Vân nghiêm túc suy nghĩ một lát, trả lời:

“Tôi vẫn mong có một công việc ổn định lương cao hơn, nhưng nếu như tương lai cậu cần gì, tôi có thể làm thêm giúp đỡ.”

“Một lời đã định nhé.”

Khi nói những lời này, Dương Giản đang ngồi trên khán đài của sân tập. Lúc này đang là buổi chiều, nhưng vì bệnh truyền nhiễm mà các lớp thể dục đều hoãn lại, trên sân tập rộng như vậy chỉ có mấy người lớn ở gần đó đưa lũ trẻ đến thả diều. Bầu trời xanh thẫm, mây trắng lững lờ.

Dương Giản đột nhiên nhớ đến người đang ở một vùng trời khác kia, lúc này hắn là cậu ta đang ngủ, nếu như không ngủ, nhưng chắc cũng không nhớ đến mình đâu.

Kết quả như thế, cũng không có gì không tốt.

Khi quay về ký túc xá, hắn thấy Phó Minh Sâm và Trác Tiểu Phàm đều có ở đó, sắc mặt u ám, dường như là có chuyện gì xảy ra.

“Làm sao thế?”

Trác Tiểu Phàm cầm nhiệt kế, đưa đến trước mắt hắn cho hắn nhìn, 38 độ.

Dương Giản vội hỏi:

“Là ai bị sốt đấy?”

“Mập mập.”

“Phát hiện từ lúc nào?”

“Sáng nay lúc ngủ dậy cảm thấy hơi văng đầu, Tiểu Phàm liền kiểm tra cho mình một chút.”

Phó Minh Sâm vẻ mặt cầu xin, bộ dáng lo lắng hãi hùng.

Việc này và trong ký ức của Dương Giản có chỗ khác biệt, hắn nhớ rõ đợt dịch bệnh này, cũng nhớ rõ bên cạnh không có người nào bị căn bệnh này ảnh hưởng, chẳng lẽ đây thật sự là hiệu ứng bướm bướm?

“Dương Giản, nếu như cậu ta sốt từ lúc sáng sớm, cả ba chúng ta đều không thể thoát được.”

Trác Tiểu Phàm bàn bạc với hắn.

“Xin cách ly đi.”

Chuyện đã đến mức này, cũng đành phải làm như vậy thôi. Dương Giản thậm chí còn hoài nghi có phải là hắn nhất định phải chết không, cho nên cũng không lo lắng lắm, ngược lại còn thoải mái an ủi bạn cùng phòng.

“Đừng sợ, chắc chắn là không làm sao đâu.”

Nếu trong ba người có một người phải chết, thì nhất định sẽ là tôi.

Bọn họ gọi điện thoại báo cáo cho giáo viên xin giúp đỡ, rất nhanh đã có bác sĩ của trường trang bị đầy đủ, di chuyển họ đến khu nhà y tế màu trắng của trường.

Tiếp đến còn phải điều tra những người đã tiếp xúc với họ, Thôi Vân thật bất hạnh nhận được tin báo, đành phải thu dọn hành lý đi đến khu nhà trắng.

Các sinh viên bị cách ly đều được sắp xếp vào các phòng bệnh, mỗi ngày đều kiểm tra nhiệt độ cơ thể, có người chuyên đến đưa cơm. Cũng may là, trong phòng bệnh vẫn còn mạng Internet, giúp bọn họ trao đổi một ít tin tức với thế giới bên ngoài.

Sau khi Dương Giản đến đây, trước tiên là gọi điện thoại cho Lâm Gia Nam, nói rằng chuyện ở công ty tôi đành phải nhờ cậy anh rồi. Lâm Gia Nam thể hiện sự quan tâm, đối mặt với tai họa trời giáng cũng không thể làm gì được. Hai người nhắc nhau giữ gìn sức khỏe, liền cúp điện thoại.

Sau đó, Dương Giản lại bấm số điện thoại của Từ Tử Dục, nhắc cậu bé nhớ chú ý thân thể, chuyện lắp đặt thiết bị cứ từ từ mà làm đừng nóng nảy, nói rằng gần đây mình bận việc, không thể trông nom việc bên ấy, ngoài ra không nói thêm gì khác.

Cuối cùng, gọi điện thoại về nhà báo một tiếng bình an.

Sau khi gọi điện thoại đến hết những nơi cần thiết rồi, Dương Giản đột nhiên có loại cảm giác mình đang dấn dò chuyện hậu sự. Nếu như thực sự chết ở nơi này rồi, thì phải làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đây, hắn liền lấy giấy bút ra tính toán, tài sản đặt ở quán lẩu kia cùng cổ phần trong công ty và tiền gửi ngân hàng, nếu không nhầm thì cũng có hơn trăm vạn rồi, đối với một sinh viên vẫn còn đang đi học mà nói, đây quả thực là một con số không nhỏ.

Hắn nghĩ, chia làm ba phần đi. Một phần để hiếu kính cha mẹ, một phần để cho Từ Tử Dục giúp cậu bé tiếp tục việc học, còn một phần quyên góp đi làm từ thiện. Thực tế thì cũng không có bao nhiêu tiền, coi như cống hiến một chút cho xã hội, so với đời trước thì vẫn có giá trị hơn.

Dương Giản thở dài, mở máy vi tính.

Hắn rất ít khi chat chút hay chơi game, lúc này cuối cùng cũng rảnh rồi mở QQ ra xem, không ngờ có một loạt tin nhắn nhảy ra.

Thứ nhất: Có đó không? Ghi chú, mập mập.

Thứ hai: Tôi cũng đến rồi. Ghi chú, Thôi Vân.

Thứ ba: Mau vào trò chơi trong QQ đánh thắng cấp, ba người còn thiếu một. Ghi chú, Trác Tiểu Phàm.

Thứ tư: Cậu còn sống không đấy? Ghi chú, Ngô Tô Hoa.

Trong nước vẫn còn là ban ngày, nhưng Ngô Tô Hoa ở bên kia nhất định là nửa đêm.

Dương Giản không yên lòng một bên làm theo chỉ huy của Trác Tiểu Phàm, tìm được số bàn thắng cấp của hai người bọn họ, đăng nhập vào, một bên cũng sợ vì tin nhắn vừa rồi của Ngô Tô Hoa.

Làm sao mà cậu ta biết được?

Chắc chắn là Lâm Gia Nam nói cho cậu ta biết.

Lâm Gia Nam nói cho cậu ta biết cái này để làm gì?

Một lát sau, ở bên kia lại gửi sang một câu:

“Nói ‘chi’ đi.”

“Chi.”

Dương Giản gõ một chữ, trả lời lại.

“Cậu đang ở đâu?”

“Phòng y tế của bệnh viện.”

“Bị cách ly rồi à?”

“Ừ.”

“Có nghiêm trọng lắm không?”

“Tôi không sao, là mập mập bị sốt thôi.”

“Nghe nói là sẽ bị lây.”

“Cho nên mấy người trong ký túc xá của tôi đều bị cách ly hết rồi.”

Bên kia không trả lời lại nữa, nhưng trong phòng game lại vô cùng ầm ĩ.

“Dương Giản cậu lại làm hỏng rồi, có thể đổi cho người đổi diện không! TAT.”

“Ha ha, không đổi đấy, kim bài đang ở chỗ tôi, xem tôi và Thôi Vân đánh cho nhóm các cậu đến hoa rơi nước chảy đây.”

“Mập mập chết tiệt, chờ đó, đợi đến lúc ra ngoài xem tôi xử lý cậu thế nào.”

“Đến đây đến đây.”

Phó Minh Sâm lại gửi lên một cái mặt e thẹn.

“Dương Giản cậu nhanh lên chút đi, nghĩ cái gì vậy!”

Thấy tất cả mọi người đang chờ hẩn, Trác Tiểu Phàm giục.

Dương Giản đành phải song song vừa chơi game, vừa trả lời Ngô Tô Hoa.

“Tôi vẫn còn liên lạc với Lý Ngụy, nhưng hiện tại chúng tôi là quan hệ bạn bè, anh ta nói anh ta không thiếu bạn trai, không thể chờ tôi được.”

“Cậu đừng để ý đến anh ta nữa.”

Dương Giản thật sự không muốn Ngô Tô Hoa qua lại nhiều với người này. Trong tất cả mọi người, chỉ có Lý Ngụy là không hề thay đổi chút nào, vấn đề cho cuộc sống cá nhân của mình hỗn loạn, nhưng lại yêu cầu đối phương phải chung thủy. Hẩn đã từng cho rằng con người có thể thay đổi, lựa chọn cũng có thể thay đổi, nhưng tính cách thì không thể.

Bên kia trầm mặc thật lâu, mới đánh lên mấy chữ:

“Cứ sống thật tốt là được.”

“Cậu cũng phải giữ gìn đấy.”

Dương Giản trả lời rất nhanh, nhìn hình đại diện bên kia tắt ngúm, không hiểu sao có chút an tâm.

Nhưng rất nhanh hẩn đã không thể tiếp tục an tâm nữa, ngày hôm sau khi kiểm tra nhiệt độ cơ thể thì, không ngờ của mình đã lên ba mươi tám độ.

Bất kể như thế nào, đều không giống cảm cúm bình thường, mà là bệnh truyền nhiễm rồi.

Đến hoàng hôn thì, nhiệt độ tăng lên ba mươi chín độ, đầu Dương Giản choáng váng trướng đau vô cùng, cảm giác giống như đại nạn đã rơi xuống đầu. Lúc này, lại nhận được điện thoại của Lâm Gia Nam.

“Cậu thế nào rồi?”

“Còn sống.”

“Xem ra rất không có tinh thần.”

“Ừ.”

“Rốt cuộc là bị làm sao?”

“Có lẽ thật sự bị bệnh truyền nhiễm rồi, buổi tối nếu vẫn chưa chuyển biến tốt hơn, sẽ chuyển vào bệnh viện.”

Nếu thực sự bị chuyển vào bệnh viện, sẽ phải chịu sự cách ly và chữa trị nghiêm ngặt, điện thoại di động cũng không thể mang vào phòng bệnh, là cách ly thật sự, sống chết không thể biết được.

“Cho nên, nếu như có thể, còn vài việc cần phải làm phiền anh.”

“...Sao đột nhiên lại như vậy?”

Dương Giản cũng không thể giải thích nhiều hơn, chỉ giải thích cặn kẽ mọi sắp xếp của mình, còn viết thêm một bản ký tên lên nhờ bác sĩ chuyển đi.

“Cậu nhất định phải có niềm tin vào bản thân mình.”

Lâm Gia Nam cổ vũ hân.

Dương Giản lắc đầu.

“Không lừa anh, tôi thật sự có chút tin vào số mệnh rồi. Có đôi khi, bất kể anh cố gắng như thế nào, có đôi khi...”

Sau hai tiếp bíp, điện thoại vì hết tiền mà cắt đứt kết nối.

Chờ Lâm Gia Nam nạp thêm tiền, sau đó lại gọi đến, nhưng làm thế nào cũng không kết nối được.

Dương Giản nằm trên giường bệnh của mình, giống như nhiều năm trước, bất lực với tất cả những chuyện đang xảy ra. Lần này hắn đã rất liều mạng kiếm tiền, mà tiền còn chưa kịp tiêu hết, hiện tại lại không thể dùng đến.

Đầu óc hắn nặng nề, thần trí lại rất rõ ràng. Chẳng lẽ phương hướng cố gắng đã sai ngay từ đầu sao? Tiền cũng không thể giải quyết tất cả, ít nhất vào lúc này cũng không thể mua được mạng.

Nếu như...cho hắn một cơ hội nữa để sống lại, thì sẽ thế nào?

Dương Giản vẫn là không muốn nhận mệnh.

Nếu như then chốt không nằm ở chỗ nỗ lực kiếm tiền, thì ở chỗ nào đây? Một đời trước của hắn thực ra cũng có thể nói là cuộc sống bình thường, trừ chi tiết mang tên Lý Ngụy kia.

Sau khi quen biết Lý Ngụy, cuộc sống của hắn bắt đầu bị người kia ảnh hưởng, khiến cho nhiều việc dù có muốn theo ý mình cũng không được. Không chung thủy cũng có thể tha thứ, mỗi lần sắp sửa quyết định rời đi lại bởi vì đủ loại nguyên nhân mà bị giữ lại. Dương Giản đã từng cho rằng Lý Ngụy không phải một người xấu, thế nhưng lại quá ích kỷ, cho dù phải chết, cũng muốn kéo hắn theo cùng.

Mà hiện tại đã sống lại rồi, có tiền, lại không hề để tâm đến phương diện tình cảm, vì sao vẫn ra kết quả như vậy? Nếu như nói có chỗ nào tiếc nuối, chính là không có làm theo tiếng lòng của chính mình.

Cả đời này hắn không có lỗi với người nào, chỉ có cảm giác hổ thẹn với một mình Ngô Tô Hoa. Mà hơn cả Ngô Tô Hoa, hắn càng cảm thấy có lỗi với chính mình, rõ ràng là thích, lại không dám đưa tay ra. Lúc này, dường như cũng không thể an tâm mà nhắm mắt.

Hắn nghĩ như vậy, miễn cưỡng đứng lên, bật máy vi tính.

45. Chương 45: Hết Hạn Được Thả Ra

Biểu tượng của mấy người bạn tốt trên QQ vẫn nhấp nháy liên tục, Dương Giản vừa mở ra xem, ngoại trừ mấy người anh em mời hắn chơi game, mấy người bạn cùng học bình thường quan hệ không tệ cũng quan tâm hắn, hắn vốn cho rằng mình đã nhìn rõ tình người ấm lạnh, nhưng lúc này lại thực sự bị cảm động. Đây là cuộc sống của đại đa số sinh viên, lúc học hành thì kết giao với vài người bạn, ra đi làm lại kết giao thêm một ít, bình thường tụ họp đánh bài ăn uống, đến khi cưới vợ sinh con liền tự trải qua cuộc sống của mình.

Nếu như giống những người khác, hắn cũng muốn được trải qua tất cả những điều này. Nếu như khác, vậy

tất cả những cuộc gặp gỡ này đều sẽ biến mất.

Đi con đường này sẽ phải trả giá rất lớn, Ngô Tô Hoa đáng giá sao? Bất kể như thế nào, người kia chỉ là một đứa trẻ to xác mà thôi.

Thế nhưng mặc kệ có đáng giá hay không, làm con người thật của chính mình, đều quan trọng hơn bất kỳ thứ gì khác. Nếu không việc sống lại một đời này còn ý nghĩa gì? Dương Giản cuối cùng cũng hiểu rõ, hắn đoạt được không chỉ có cơ hội sống lại, còn có quyết tâm nắm chặt số phận ở trong tay mình.

Hắn không tìm Ngô Tô Hoa ngay, ngược lại gõ một dãy số, tìm được số QQ của một người.

Xem, ngay cả cái này cũng vẫn nhớ kỹ, hắn cười nhạo chính mình, gõ ra một hàng chữ:

“Có đó không? Tôi là Dương Giản?”

Đối phương nhanh chóng đáp lại:

“A, thì ra là cậu. Tôi biết ngay là cậu yêu thâm tôi mà. Ha ha ha ha.”

“Anh đừng tự cho là mình tốt như thế.”

“Vậy cậu tìm tôi làm gì?”

“Làm đối thủ của anh, muốn hỏi một chút anh và Ngô Tô Hoa còn liên lạc với nhau không.”

“Ai da!”

Lý Ngụy gửi sang một biểu tượng tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc:

“Cậu cuối cùng cũng đồng ý thừa nhận rồi.”

“Đang hỏi anh đó.”

“Tôi nhất định phải nói cho cậu sao?”

Dương Giản trầm mặc, hắn hiểu rất rõ người này, cũng biết phải làm thế nào để khiến anh ta mở miệng, thế nhưng giờ phút này hắn không muốn nói những lời như thế. Hắn biết mình sẽ không khống chế nổi tâm tình của mình, dù sao thì cũng không có gì đẹp bằng hồi ức.

Lúc này trong khung đối thoại lại hiện lên một hàng chữ:

“Thực ra sau khi Ngô Tô Hoa ra nước ngoài thì không liên lạc với tôi nữa, nhưng ấn tượng của tôi với cậu cũng không tệ.”

“Anh có ý gì?”

“Cậu biết mà. Tất cả mọi người đều là đồng loại, cần gì phải nghiêm túc như thế chứ.”

Dương Giản cười nhạt.

“Cho đến bây giờ anh vẫn chưa từng nghĩ là phải nghiêm túc?”

“Nếu là cậu thì còn có thể suy nghĩ.”

Dương Giản chần động trong lòng, người này nếu không tiếp xúc, sẽ bị cảm giác gập gờ lúc đầu lừa gạt, anh ta cũng không phải người không thật lòng. Cho dù sau này liên tục trèo tường, cuối cùng anh ta vẫn luôn quay lại dùng hết mọi biện pháp để được mình tha thứ.

Tiếc rằng, cho đến giờ anh ta vẫn chưa hề học cách trưởng thành hiểu chuyện hơn.

“Cảm ơn anh.”

Dương Giản nói với anh ta, nhưng cũng không đánh ra mấy chữ này.

Cảm ơn anh đã khiến tôi trưởng thành, cảm ơn anh luôn làm tôi thấy thoải mái.

“Thế nào?”

“Gặp lại sau.”

Dương Giản nhanh chóng cho anh ta vào sổ đen, nghĩ thầm, cuộc đời này sẽ không bao giờ nhìn đến nữa.

Lúc này biểu tượng của một nữ sinh lại nhảy vào, Dương Giản mở ra xem, thì ra là Vu Hân Hân.

“Mình mới nghe Viên Nhân kể, thì ra cả ký túc xá của cậu đều bị cách ly rồi à.”

“Ừ.”

“Không sao chứ?”

“Không sao, qua được khoảng thời gian này là ổn rồi.”

“Mình đã nói mà, đều là tung tin vịt quá mức, tình huống thực ra không nghiêm trọng đến vậy. Bị cách ly có chán lắm không?”

“Cái này phải nói như thế nào nhỉ...ngoại trừ không được tự do về thân thể thì những cái khác đều được.”

“Đây còn không phải là không khác gì ngồi tù sao?”

“Không khác lắm.”

“Chờ cậu được ra rồi để mình mời cơm tẩy trần cho cậu nhé?”

“Cũng không phải thực sự ngồi tù, không cần phiền phức như thế.”

Bên kia im lặng một lúc, mới nói:

“Dương Giản, cậu thực sự không thích tôi một chút nào sao? Thế nhưng cậu cũng không có nhìn người khác, vì sao không thử nhìn tôi một lần?”

Dương Giản suy nghĩ một chút, trả lời:

“Thực ra tôi đã có người mình thích, chẳng qua chỉ là thầm mến.”

“Cô ấy xinh đẹp hơn tôi sao?”

“Hai người không phải cùng một loại hình.”

“Cậu không thích dáng vẻ giống như tôi?”

“Chỉ có thể nói là tôi thích loại hình khác hơn thôi...”

“Cô ấy là loại như thế nào? Dịu dàng hơn? Hiền lành hơn?”

Dương Giản nhớ đến Ngô Tô Hoa, không khỏi mím môi cười:

“Không, tuyệt đối không. Chỉ là tôi thích thôi.”

Thật sự thích, toàn bộ của đối phương đều sẽ tốt hơn cả. Đây là một động tác bình thường giống mọi người, nhưng khi người mình thích làm, sẽ trở nên khác biệt với những người khác.

“Còn chưa cho tôi cơ hội, tôi đã bị loại rồi sao? Thật sự là không cam lòng mà.”

Cô gái chán nản nói. Gia cảnh nhà cô cũng tốt, biết Dương Giản tự gây dựng sự nghiệp, thậm chí còn muốn ra tay giúp đỡ hẳn một chút. Thế nhưng cô cũng không muốn dùng những điều kiện bên ngoài này để cạnh tranh hơn người khác, Vu Hân Hân cũng có tôn nghiêm của chính mình.

“Thật xin lỗi.”

Dương Giản gửi sang một biểu tượng nửa khóc.

Vu Hân Hân bị trêu đến bật cười.

“Vẫn là bạn bè chứ?”

“Ừ.”

“Chúc cậu thổ lộ thành công.”

“Làm sao cậu biết mình muốn thổ lộ?”

“Rõ ràng là loại ngữ khí đang hạ quyết tâm mà.”

“Ha ha, cậu thật thông minh.”

Đàn ông khen phụ nữ thông minh, còn không bằng khen cô ấy xinh đẹp còn khiến cho người phụ nữ vui vẻ hơn. Bởi vì khi khen cô thông minh, thường thường sẽ không coi cô là một người phụ nữ.

“Cảm ơn.”

Vu Hân Hân miễn cưỡng cười cười, liền đóng khung đối thoại.

Dương Giản ngồi trầm tư một hồi, đem mọi chuyện đã dự tính sắp xếp lưu loát lại một lần, cuối cùng cũng sửa chữa xong con đường mình sắp sửa đi lên.

Vốn hẵn định sau khi ra ngoài thì quán lẩu cũng được lắp đặt thiết bị xong rồi, khai trương lại lần nữa nhất định phải quảng cáo thật lớn, đến cuối năm hiệu quả và lợi nhuận nhất định sẽ rất tốt, sau đó mở thêm chi nhánh.

Công ty phần mềm kiếm được tiền hẵn cũng không có ý định mở rộng thêm quy mô công ty, bởi vì công ty phần mềm loại như thế này tương lai sẽ mọc lên như nấm, lợi nhuận sẽ càng ngày càng ít, chẳng bằng dùng số tiền kiếm được này đầu tư vào bất động sản. Đó cũng là nguyên nhân hẵn không hề giữ Thôi Văn lại, hẵn biết đối phương sau này sẽ có tương lai rất tốt.

Sau này, nếu như công ty bất động sản thực sự làm ăn được, còn có thể đầu tư vào du lịch, ở quê hương xây dựng một trang trại thu hút người ở thành thị đến tiêu tiền, con đường sau này sẽ càng lúc càng rộng mở.

Thế nhưng đây là điều hẵn thực sự mong muốn?

Với chuyên ngành đang học hiện nay, nếu hẵn học thật chăm chỉ vất vả thì cũng có thể coi là tốt, khả năng kiếm sống cũng không tệ, thế nhưng hẵn thật sự thích như thế sao?

Cái gọi là thành công, là kiếm tiền cho người khác xem. Bạn bè cùng học sẽ ước ao ganh ghét đố kỵ, thầy giáo và phụ huynh sẽ dùng việc ấy để kiêu ngạo, mà con người thật của chính mình sớm đã bị vùi lấp phía dưới tiền tài không thể thấy được rồi.

Dương Giản ngây ngốc trước máy vi tính một hồi, sau đó cầm điện thoại di động lên, cắm vào nguồn sạc điện, khởi động máy.

Nhìn những cuộc gọi sau đó là của Lâm Gia Nam, Dương Giản gọi lại cho anh ta, nói cho anh ta biết mình không sao.

Trên QQ lại có người gọi hẵn lên chơi game, hẵn từ chối rồi đóng QQ, mở hồ sơ chương trình học ra. Khi cần phần đấu thì vẫn phải phần đấu, nhưng lần này, là phần đấu vì tương lai tốt đẹp của hai người.

Quả nhiên không ngoài dự tính của Dương Giản, không lâu sau, có người được thả ra khỏi khu nhà trắng, không còn người nào thực sự nhiễm bệnh. Bạn cùng học ở lớp khác tổ chức thành đoàn kéo đến đón họ về ký túc xá, mọi người đều cảm động mà nước mắt vòng quanh một hồi.

Tiệc liên hoan sau đó, được đặt ở quán lẩu vừa mới khai trương. Sau khi tiêu phí một ngày liền biến thành thói quen, cũng biến thành khách hàng trung thành. Đám sinh viên này mai sau đi làm, chỉ cần không rời khỏi thành phố này, thì hương vị ở đây sẽ tồn tại vĩnh viễn trong hồi ức của bọn họ, nói không chừng sẽ thường xuyên lái xe dẫn người đến ăn. Dương Giản biết được điều này, mà Từ Tử Dục cũng dần dần hiểu rõ.

Cho nên khi nhóm bạn học của Dương Giản đến đây ăn, cậu ta phục vụ đặc biệt ân cần.

Hơn mười ngày không gặp, vì căn bệnh truyền nhiễm mà khi cửa hàng lấp đặt thiết bị không dám mời quá nhiều công nhân, Từ Tử Dực đích thân xắn tay áo lên làm việc, bị phơi nắng đen thêm không ít. Đáng người càng cao lớn hơn, lúc này hoàn toàn nhìn không ra vẫn còn là vị thành niên, hơn nữa mấy tháng qua có kinh nghiệm quản lý cửa hàng, vì làm việc nên cũng nhanh chóng trưởng thành.

Trước đó Dương Giản đã nói chuyện với cậu bé, hỏi cậu có muốn tiếp tục đi học không, Dương Giản sẽ chuyển thành quả làm việc của cậu thành tiền mặt, số tiền này cũng đủ chi trả cho cậu cho đến khi học đại học, vào đại học có thể vay tiền hỗ trợ học tập. Thế nhưng Từ Tử Dực không muốn, theo lời cậu nói, việc làm ăn của quán lẩu tốt như vậy, cậu hoàn toàn có tự tin mình sẽ làm tiếp được, không cần phải biến thành người bảo thủ không chịu thay đổi như trước nữa, huống chi cậu đã hứa với ông Vương sẽ kế thừa tay nghề gia truyền của ông. Dương Giản tôn trọng sự lựa chọn của cậu bé.

Đợi mọi người ngồi xuống rồi, mập mạp một hơi gọi mười đĩa thịt. Cậu ta tuyệt đối không thể thích ứng được với cuộc sống bị cách ly, nhất là mấy món ăn nhẹ quả thực khiến cậu ta không thể nuốt trôi được, vừa ra khỏi nhất định phải bù lại toàn bộ lượng thức ăn mười mấy ngày nay.

Trác Tiểu Phàm ở bên cạnh cười nhạo cậu ta, vừa đưa đũa ra gấp một đũa thịt ăn.

Cơ hội được mời ăn miễn phí không nhiều lắm, có được món lợi nhỏ như vậy tất nhiên là có người cũng muốn chiếm, đó chính là cán sự trưởng. Cậu ta an ủi mấy người là bệnh nhân mới được thả ra, tốc độ ăn lại không hề thua kém những bệnh nhân bị đói ăn kia.

Tất cả mọi người đều vui vẻ, lại kêu thêm bia, Từ Tử Dực càng vui vẻ hơn.

Bởi vì muốn chúc mừng Trác Tiểu Phàm xuất viện, Viên Nhân là bạn gái không cần ai mời cũng đến, nhưng lần này không mang theo Vu Hân Hân. Dù sao cũng là con gái, cũng bất bình cho chị em của mình, Viên Nhân tìm được cơ hội liền trút bia cho Dương Giản, rất có khí thế không khiến hắn say tí bí sẽ không chịu. Bia qua ba cốc, cô lại đứng lên kích động mọi người mỗi người mời Dương Giản một chén, nguyên nhân là vì bữa ăn hôm nay do Dương Giản mời, nên tiêu phí chút tiền biacho hắn.

Dương Giản cũng không phải là Dương Giản vì tiền không muốn sống lúc trước, khéo léo từ chối hết tất cả.

Từ Tử Dực thừa dịp không ai để ý cứu hắn ra, nhưng cũng không hiểu nổi hỏi hắn:

“Anh Dương, hôm nay thật không giống anh nha. Em không biết tử lượng của anh có tốt không, nhưng cũng chưa từng thấy anh say.”

Dương Giản cười to:

“Đó là do anh khổng chế rất tốt, qua một trận vừa rồi, ai có thể gánh vác nổi chứ? Mạng vẫn quan trọng

hơn tiền mà.”

“Đây chỉ là bia...”

Chưa từng nghe nói uống bia cũng có thể gặp chuyện không may.

“Nhóc con này.”

Dương Giản tràn đầy thâm ý mà nói:

“Em cũng phải học tập một chút, giữ được sự tỉnh táo là quan trọng nhất. Tuy rằng uống sẽ không chết người, nhưng sẽ phải nằm im mê man hơn một ngày, toàn bộ thời gian đó đều bị lãng phí, thời gian chính là tiền bạc đấy.”

“Anh Dương, hiện tại anh bận rộn nhiều việc lắm sao?”

“Ừm, mới có thêm việc tốt phải cố gắng, chuyện quán ăn bên này phải làm phiền em rồi, anh tối đa cũng chỉ tính là một cổ đông thôi.”

“Anh cứ yên tâm đi!”

Nhóc con vô cùng đắc ý nói.

Dương Giản vui vẻ trong lòng, nhìn cậu bé trưởng thành nhanh như vậy, bản thân mình rất cuộc cũng có thể an tâm buông tay rồi.

46. Chương 46: Khởi Đầu Mới

Ngày cứ trôi qua bình thản không có gì khác lạ, đối với những người bạn cùng học khác mà nói, tất cả những việc đã xảy ra trên người hắn đã có chút không giống bình thường rồi.

Khi tất cả mọi người cho rằng hắn chỉ là một thanh củi mục, hắn bắt đầu quyết chí tự vươn lên, vừa chăm chỉ học tập vừa đi làm kiếm tiền, còn nhỏ như vậy đã có được thành công. Khi tất cả mọi người cho rằng hắn muốn làm ông chủ lớn, hắn thế nhưng lại bán tất cả của cải lấy tiền mặt, một lòng luyện thi Ielts và Toefl.

Công ty mà Dương Giản quý trọng nhất, cũng từ từ chuyển giao việc kinh doanh và mọi công việc cho người quản lý, sau khi tất cả đã đi vào quỹ đạo, hắn lại có ý định chuyển cổ phần cho Lâm Gia Nam.

Lâm Gia Nam không thể hiểu nổi việc này, anh nói chuyện với Dương Giản qua điện thoại, vốn là nghĩ rằng Dương Giản lập chí theo đuổi việc kinh doanh.

Dương Giản cố ý hẹn anh ta ra ngoài, địa điểm vẫn là quán rượu xa hoa đắt tiền không gì sánh được lần trước, cũng là một gian phòng như vậy, chỉ là lần này đến, Lâm Gia Nam không mang theo phụ nữ.

Dương Giản nhận không nổi sự hiếu kỳ mà nhiều chuyện một chút:

“Chị An Kỳ không phải sắp trở thành người đại diện hợp pháp của anh rồi sao?”

Lâm Gia Nam nhú mày, cười cười nói:

“Cô ấy chạy đi lấy chồng rồi.”

“Ôi chao?”

Vất vả khổ cực lắm mới tranh giành được, sao lại bỏ qua nhẹ nhàng như vậy chứ?

“Cô ấy muốn kết hôn, tôi lại không muốn kết hôn sớm như vậy.”

“Anh không yêu cô ấy sao?”

Lâm Gia Nam im lặng.

“Vậy sao lại hẹn hò với cô ấy?”

“Vì cô đơn lạnh lẽo thôi, hai chúng tôi đều là như vậy. Nhưng cô ấy không nên huyền tưởng đến một vài việc không có khả năng, sau khi những huyền tưởng ấy tan biến, tự nhiên sẽ chết tâm thôi.”

“Cô ấy từ chức rồi à?”

“Không, tuy rằng được gả cho một người đàn ông có tiền, nhưng vẫn muốn giữ vững công việc, chỉ là cô ấy chủ động yêu cầu được chuyển từ bộ phận thư ký sang bộ phận tiêu thụ, vẫn là chủ quản.”

“Bộ phận tiêu thụ sẽ càng bận rộn hơn đi?”

Dương Giản thở dài, rốt cuộc là một người không có cảm giác an toàn, chỉ có nắm chặt công việc mới có thể cảm thấy an tâm.

Lâm Gia Nam hiểu rõ cười cười, thoát nhìn cũng không thấy có chút đau lòng nào.

“Không nói đến cô ấy nữa, thời gian của cậu quý giá như thế, ngày hôm nay hẹn tôi ra đây không phải là chỉ định nói những việc này chứ?”

“Đương nhiên.”

Dương Giản ngừng lại một chút, nói:

“Tôi muốn bán cổ phần đi, anh có muốn tiếp nhận không?”

Lâm Gia Nam sững sốt:

“Cậu đang đùa giỡn cái gì vậy, tình trạng của công ty tốt như thế, nói không chừng qua hai năm nữa là có thể đưa ra thị trường rồi.”

Nếu như nắm được thời cơ tốt, còn có thể trở thành công ty số một không nơi nào khác có khả năng cạnh tranh được.

Dương Giản cười cười.

“Tôi dự định ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu thêm một chút.”

“Vì Ngô Tô Hoa?”

“Cậu ấy cũng không biết chuyện này.”

Dương Giản nói như vậy, coi như là chấp nhận rồi.

“Cậu là yêu cầu sự đồng ý của tôi sao?”

“Tôi hy vọng có thể có được lời chúc phúc của anh.”

Lâm Gia Nam cười nhạt.

“Nó cũng chưa chắc còn nhớ đến cậu.”

“Tôi tôn trọng sự lựa chọn của cậu ấy, thế nhưng tôi vẫn phải tranh giành một lần.”

Khi Dương Giản nói những lời này, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái. Lần đầu tiên hắn có thể hiểu rõ được chính bản thân mình, làm chuyện mà mình cho là chính xác, vì không muốn phải tiếc nuối nữa.

Lâm Gia Nam chợt nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, nhớ tới lần đầu tiên anh gặp thiếu niên này, bộ dáng đơn thuần thành thật ấy đã chiếm toàn bộ ấn tượng của anh. Không ngờ rằng cậu ta tuyệt đối không đơn thuần, tính toán trong lòng không hề ít hơn mình. Bất kể bị gây khó khăn như thế nào, cậu ta vẫn luôn kiên trì đi con đường của mình, không hề dao động; cho dù bị ngăn cản, cũng nghĩ cách để vượt qua được. Đã từng có một phút, có lẽ không chỉ một phút, Lâm Gia Nam từng động tâm. Nhưng bọn họ dù sao cũng không phải là người chung một con đường.

Dương Giản sẽ làm theo điều trái tim mách bảo, Lâm Gia Nam thì không. Anh ta luôn làm việc một cách chính xác, chưa bao giờ khoan dung hay tha thứ cho chính bản thân mình, cho nên anh ta mới là người thừa kế đời này của toàn bộ gia tộc.

Cũng bởi vì như vậy, cậu ta có thể làm việc cậu ta muốn là đuổi theo cậu em họ của anh.

“Tôi chưa hề nói gì cả.”

Lâm Gia Nam trả lời như vậy.

Dương Giản biết, quyết định này với anh ta mà nói là rất không dễ dàng, tương lai sẽ còn phải đối mặt với nhiều chuyện hơn.

“Cảm ơn anh.”

Hắn thật lòng biểu lộ sự cảm ơn.

“Cổ phần của cậu, bán cho người khác không bằng bán cho tôi, yên tâm, sẽ không làm cậu bị tổn thất.”

Dương Giản cười cười, thực ra hắn là muốn bán cho Lâm Gia Nam một cái nhân tình, cũng không nghĩ đối phương sẽ bị mình xoay vòng vòng.

“Nếu như cậu làm chuyện có lỗi với nó, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu.”

“Yên tâm đi, tôi đã do dự lâu như vậy, lần này sẽ không chần chừ nữa.”

Dương Giản nâng ly rượu lên, xuyên qua chất lỏng ở trong ly, thẳng thắn đối diện với người kia. Hắn không biết tại sao lúc trước lại cảm thấy Lâm Gia Nam giống Lý Ngụy, bọn họ là hai loại người hoàn toàn

khác nhau, một người luôn tự ràng buộc chính mình, một người lại hoàn toàn không. Bởi vì sự dịu dàng ban đầu, bộ dáng của mọi người đều không khác nhau lắm, thế nhưng hắn chưa từng trộn lẫn Ngô Tô Hoa với người khác.

Ấn tượng đầu tiên chói mắt quá mức, tóc màu vàng kim, thật giống như mang theo ánh mặt trời.

Ngô Tô Hoa vốn là một người chói mắt như vậy, lại kiên quyết vì hắn mà nhuộm đen lại mái tóc, từ đơn độc một mình trở nên hiền hòa thân thiết, tất cả những điều này đều là vì muốn lấy lòng Dương Giản.

Lần thứ hai Dương Giản nhìn thấy Ngô Tô Hoa thì, cậu ta hắn là đã khôi phục lại dáng vẻ đơn độc một mình đặc biệt này đi. Nhưng điều này mới thực sự là cậu ta, đàn hoàng tùy ý, không cần lấy lòng bất cứ ai.

Dương Giản chính là xin đến cùng một trường đại học.

Bởi vì toàn bộ thành tích học tập ở trong trường đại học coi như tốt, lại có một lượng lớn kinh nghiệm công tác, Dương Giản rất dễ dàng nhận được thông báo trúng tuyển, đồng thời kiếm được một món học bổng rất cao. So với đại đa số sinh viên của khoa Thương mại mà nói, đây là một chuyện rất khó làm được.

Ký túc xá trong trường rất đắt, Dương Giản dự định thuê một nhà trọ dành cho học sinh du học. Dưới sự giới thiệu của bạn cùng học, hắn tìm được một ngôi nhà nhỏ ba tầng có một cửa một sân. Có người nói đa phần người ở bên trong đều là học sinh du học, ngôn ngữ của các quốc gia cùng giao hòa, cũng có chút thú vị. Khi Dương Giản kéo vali hành lý đến nơi này, là vừa đúng buổi chiều. Cửa đi vào sân là một hàng rào bằng gỗ, cũng không khóa lại. Sau khi hắn đẩy ra đi vào sân thì, dừng lại trước công trình thoạt nhìn rất lớn này, ngẩng đầu lên.

Bởi vì ánh mặt trời có chút gay gắt, hắn nheo mắt lại, đột nhiên nhìn thấy một người ngồi trên sân thượng ở tầng ba.

Người kia có mái tóc màu vàng kim, nghiêng người tựa trên ghế đọc sách.

“Có người ở đây không?”

Dương Giản bắt chuyện.

“Xin hỏi nơi này có phải đang thông báo là cho thuê không?”

Người kia nhìn xuống, thấy Dương Giản, nhất thời ngây người.

Ánh mặt trời sau buổi trưa nhẹ nhàng rơi trên tóc, không nhiều nắng lắm, nhưng rất ấm áp. Tất cả những thứ lướt qua dường như đều tan chảy dưới nhiệt độ ấm áp, trở nên không rõ ràng.

“Cậu còn nhớ rõ tôi không?”

Dương Giản lớn tiếng hô.

“Cậu là ai?”

“Tôi là Dương Giản, là học sinh du học khoa Thương mại vừa đến năm nay, rất vui được gặp cậu.”

Quyển sách ở phía trên đột nhiên bay xuống.

Dương Giản nhảy dựng lên, suýt chút nữa không đón được.

“Đây là quà cậu tặng cho tôi sao?”

Ngô Tô Hoa đứng im ở nơi đó, thật lâu không nói nên lời.

Rất nhiều năm sau, khi bọn họ nhớ lại tình cảnh lúc ấy, đều có lý do giải thích không giống nhau. Dương Giản cho rằng, Ngô Tô Hoa là kích động nói không nên lời, gần như muốn nhảy xuống đón tiếp mình, cuối cùng trước tiên vẫn là không nhận được dùng sách thay thế. Ngô Tô Hoa thì nói, dưới tầng có một tên bệnh tâm thần gây ồn ào, sợ quấy rầy hàng xóm, cho nên mới nện quyển sách xuống.

Nhưng quyển sách vô tội, may là không bị xé rách.

Khi nói những điều này, bọn họ có lúc nằm trên sofa trước lò sưởi âm tường, có lúc ngồi trên thảm cỏ trong sân, có lúc lại đang bơi trong hồ bơi ở sân sau. Bất kể như thế nào, mỗi ngày trôi qua đều giống nhau, yên ổn kéo dài mãi.

Các bạn bè ở trong nước cũng tốt nghiệp hết rồi, mập mạp làm lập trình viên mà mình ghét nhất, Trác Tiểu Phàm chia tay với bạn gái, đều có tương lai riêng. Lại nghe nói ủy viên trường bị nam sinh thủy sản trả thù, thiếu chút nữa mất mạng, may mà đúng lúc bị hành hung thì được chú cảnh sát giải cứu, nam sinh thủy sản cũng vì vậy mà phải vào tù ngồi vài năm. Thôi Vân đi đến một nước khác, thỉnh thoảng cũng gửi thư hỏi thăm, tóm tắt tình hình gần đây cũng dự định hợp tác làm việc với Dương Giản, nhưng sau khi không thấy Dương Giản – đang tạm thời không lo nghĩ gì cả – trả lời, liền dần dần cắt đứt liên lạc.

Cha mẹ Dương Giản càng thêm tự hào vì hắn, đồng thời cũng từ từ quen dần với nỗi cô đơn xa cách trùng dương. Dương Giản nói cho bọn họ biết, sẽ ở lại nước ngoài phát triển sự nghiệp, có thể sẽ không về nước nữa. Hắn biết, có một số việc vĩnh viễn không thể nào giải quyết được. Hắn hiểu cha mẹ của mình, cũng hiểu chính bản thân mình. Cho nên, hắn chưa bao giờ để cha mẹ lo lắng cho việc hôn nhân của bản thân, cuối cùng cũng giấu diếm thành công, hắn không thể khiến cho tất cả mọi người đều hài lòng được. Vì vậy, mỗi tháng Dương Giản sẽ gửi một số tiền phụng dưỡng lớn về, cũng thay cha mẹ liên hệ xong xuôi với một viện dưỡng lão tốt nhất.

Mà ở bên kia bờ đại dương, hấn và Ngô Tô Hoa cũng có sự nghiệp của riêng mình, giống như những gia đình bình thường nhất, đi làm, tan sở, cuối tuần sắp xếp hoạt động, ở trong khuôn khổ một kiểu mẫu điển hình.

Qua một thời gian sau, Lâm Gia Nam nhân một lần đi công tác đến thăm bọn họ, thấy cách sống lành mạnh luôn hướng về phía trước này cũng không nói được gì.

Dương Giản ở nhà chuẩn bị một bàn cơm, đón tiếp tẩy trần cho anh họ.

Đến đêm khi tất cả mọi người đều đã uống rất nhiều rồi, Ngô Tô Hoa say khướt nói:

“Dương Giản, em biết anh biết năm đó anh có ý với anh họ, thế nhưng anh không biết rằng anh họ cũng có ý với anh đi?”

Dương Giản cười hắc hắc:

“Em uống nhiều quá rồi đấy.”

Ngô Tô Hoa không thềm để ý đến hấn, chuyển sang hướng Lâm Gia Nam:

“Anh họ, em luôn luôn kính trọng anh, trừ điểm nghĩ một đằng nói một nẻo này của anh.”

Lâm Gia Nam giả vờ giận dữ nói:

“Nhóc con này em cũng giỏi lắm, bắt đầu muốn chỉ dạy anh hả.”

“Anh rõ ràng là thích Dương Giản, nhưng không dám đối diện với lòng mình, để cho em thừa cơ cướp mất đi?”

Nhìn cậu lão đảo sắp ngã, Dương Giản vội vàng đỡ lấy, nói:

“Dùng sai thành ngữ rồi.”

Ngô Tô Hoa liếc mắt trừng hấn, khiến tâm thần hấn bắt đầu trở nên nhộn nhạo, lại nói tiếp:

“Anh họ, khi đó em rất ghét anh, không chỉ là sợ anh sẽ chia rẽ bọn em, càng sợ anh cướp mất anh ấy, dù sao vẫn là anh ấy động tâm với anh trước.”

“Hiện tại em không sợ nữa sao?”

Lâm Gia Nam đột nhiên hỏi.

Ngô Tô Hoa đã nặng nề ngủ mất, nếu như có sợ, chắc chắn sẽ không uống nhiều, để mặc hai người kia đơn độc ở cùng nhau.

Lâm Gia Nam cười khỏ trả lời thay cậu:

“Quá khừ dù sao cũng đã là quá khừ rồi.”

“May mà tôi không bỏ qua em ấy.”

Dương Giản cười cười, cúi đầu nhìn Ngô Tô Hoa.

Dương Giản vẫn luôn tự hỏi mình, rốt cuộc là thích người này ở điểm nào. Cho đến cuối cùng, tất cả mọi thứ của đối phương đều khiến mình yêu mến, khi cậu ấy mở miệng nói, khi cậu ấy cười với mình, khi cậu ấy an tâm ngủ trước mặt mình.

Dương Giản cho rằng chuyện đúng đắn nhất mình đã làm, chính là bán hết tài sản lấy tiền mặt ra nước ngoài phát triển, khi một người không cố hết sức chạy theo thứ gì đó, sẽ có được tất cả, bao gồm cả công việc mình thích và người mình yêu.

Rời xa tiền tài và áp lực, dường như cũng không tồi tệ như thế.

“Quan trọng nhất là, đừng để cho lòng mình phải chịu ảm ức.”

Hắn vỗ vỗ vai Lâm Gia Nam, ôm Ngô Tô Hoa đi vào phòng ngủ.

Lâm Gia Nam nhìn bóng lưng của hai người kia, tuy rằng rất gần, nhưng lúc này lại cảm thấy xa xôi không gì sánh được. Là mình đã bỏ lỡ lúc nào?

Bỏ lỡ, chính là cả đời.

Mà cuộc sống của hai người kia dường như vừa mới bắt đầu.

— Kết thúc —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-giu-cua-phan-dau-su>